॥॥ श्रीः ॥॥

सिद्धान्ततत्त्वविवेकः ।

(बिम्बाधिकारादिचन्द्रग्रहणाधिकारान्त ।)

सकलगणकसार्वभौमश्रीमन्नृसिंहदैवज्ञात्मज-

श्रीकमलाकरविरचितः ।

मिथिलादेशावयवभागलपुरमण्डलान्तर्गतचयनपुरनिवासिना

मैथिलविप्रवंशावतंसविद्वद्वरहंसराजमिश्रतनूजन्मना

ज्यौतिषाचार्यतीर्थरत्नकाव्यतीर्थोपाधिना

श्रीवैद्यनाथसंस्कृतविद्यालयाध्यापकेन

श्रीगङ्गाधरमिश्रशर्मणा

विरचितेन

वासनाभाष्येण

समलङ्कृतः ।

तदन्तेवासिना ज्यौतिषशास्त्रिणा प०श्रीसुन्दरशर्मणा

सपरिश्रमं संशोधितश्च ।

भागलपुरमण्डलवर्त्ति-मिथिला-मुद्रणयन्त्रालये

बाबूश्रीकपिलेश्वरप्रसादद्रुद्रव्यसाह येन

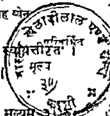
भाष्यकृता-मुद्रापितः ।

अस्य पुनर्मुद्रणाद्यधिकारो भाष्यकृता स्वायत्तीकृतः ।

प्रथमं संस्करणम् ।

प्रथमवारम् १००० ।

शकाब्दा १८५७ ई० १९३५ मूल्यम्

अथ मुद्रणसाहाय्यकर्त्तुर्वंशवर्णनम् ।

रम्ये श्रीमिथिलाऽङ्गमुद्गलपुराभ्यन्तर्वरौनीपुर—
प्रान्ते विज्ञजनान्विताऽतिविदिताऽऽस्ते पुष्पवाटी पुरी ।
तस्यां मोगलपातिशाहकृपयाऽम्बष्ठाख्यकायस्थको—
लब्धानेकपुरप्रभुत्वविभवः फानूनगोहाभिधः ॥१॥
मान्यो भूपसभासु सत्कृतिपरश्चासीद्धनीरामक—
स्तत्पुत्रेण सरूपलालकथनेन प्रोह्य पूर्वां पुरीम् ।
तस्याः शैवदिशीभयोजनगते देशे पुरी नूतना
योगिचल्फुल्यड़ियाऽभिधाऽखिलसुखा राज्ये निजे निर्मिता ॥२॥
तत्पुत्रो दरगाहिलालविदितोऽभूत्तद्धनं जीवने
चासीत्पूर्ववदुन्नतं किल ततः किञ्चिद्गतं हीनताम् ।
चोआलालइतिप्रथामधिगतः सूनुस्तदीयोऽभवत्
पुत्रस्तस्य गजाधरः प्रथमजस्तस्यानुजो धर्मधीः ॥३॥
विख्यातो भगवत्प्रसाद इति योऽपत्येन हीनोऽभव—
ज्ज्येष्ठो धर्मवतां वरोऽतिविदितो विद्वत्प्रियः कीर्त्तिकृत् ।
रम्यां पुष्करिणीं च मन्दिरमलं रम्य रमारामयोः
कृत्वाऽनेकमहीसुरांय च ददौ ब्रह्मोत्तरं क्षेत्रकम् ॥४॥
त्रिंशद्वर्षवयोऽन्तरे जगदिदं निःसारमालोच्य तौ
यातौ विष्णुपुरीमतीव सुखदां धर्मावदाताशयौ ।
तज्ज्येष्ठस्य सुतोऽतिमान्यमहिमाऽभूद्दीपनारायणो—
राज्यं पूर्वगतं च यो निजगुणैरासादयामास तत् ॥५॥
चत्वारस्तनया गुणौघनिलयास्तस्याभवन् ठाकुरो—
ज्येष्ठः श्रीकपिलेश्वरो गुणगणाकीर्णो द्वितीयोऽभवत् ।
दीनत्राणपरायणः सदयमः सत्कीर्त्तिमूर्त्तिः कृती
तेनोदारधिया प्रदत्तधनतो मुद्रापितं पुस्तकम् ॥६॥
तदनुजो भुवनेश्वरनामकः पठनपाठनकर्मविधौ रतः ।
तदनुजश्च शिवेश्वरनामकः परमकारुणिकश्चतुरः परः ॥७॥

श्री१०८रावणगञ्जविघ्ननाथाय नमः।

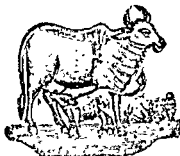

भूमिका

अस्त्ययं विद्वद्वराणां पुरतोऽतिविदितस्य दैवज्ञकमलाकरस्याऽर्चनीयपाण्डित्यप्रकटनपटुस्तत्कीर्त्तिमूर्त्तिरूपो विशेषतो ज्योतिःसिद्धान्तरसिकानामानन्दसन्दोहजनको नानानूतनविषयरत्नाकरश्चाश्चर्यकारपरिपूर्णस्तत्त्वविवेकाख्यो ग्रन्थः। एतस्य चातिकाठिन्येन दुरधिगमतया क्लेशमनुभवतामध्ययनाध्यापनपराणां जनानां सुखेन व्याख्यानबोधाय भाष्यं निरमायि मया। प्रथममस्य पूर्वार्धभाग (त्रिप्रश्नाधिकारान्त.) सभाष्यो लक्ष्मणपुरे मुद्रितः पठता नयनगोचरः प्रचलितश्चास्ति। अधुना बिम्बाधिकारादिचन्द्रग्रहणाधिकारान्तभागः सभाष्यो विदुषां विनोदाय प्रकाशो क्रियते। अत्र यथाऽवसरं यत्र म०म०प०सुधाकरद्विवेदिविवेचित विशेषविषया अपि छात्राणामुपकाराय च निवेशिताः। तथा यत्र तत्र प्रसङ्गागत भास्कराचार्यमतं प्रन्थकृता खण्डितं निष्पक्षपातया धिया विविच्य प्रदर्शितञ्च। एवं भाष्यान्तर्गतविषयाङ्गपूर्त्तिसाधकानि यत्र तत्र प्रसङ्गागतानि च प्राचीनाचार्यवचनानि बहुत्र प्रसङ्गागतान्यग्रन्थविरचनामन्तरा टिप्पण्या निवेशितानि। तदेवं यथामति यत्नशीलस्यापि मम मतिविकल्पान्नयनदोषाद्वा या अशुद्धयो नागपतास्तासां शोधनसदया असूयारहिता विद्वांसो भृशमर्थ्यन्ते। एतस्य च मुद्रणार्थं संग्रहणे व्याकुलीभवता मया धार्मिकशिरोमणिमुकुटमण्डलान्तर्गतयोधिनपुरवडियाग्रामवास्तव्योऽस्मदुपकारस्मरणानुरागमणि बाबू रमानारायणप्रसादात्मजो बाबूधार्मिकशिलेश्वरप्रसादमहोदयो व्यजूपि।

तस्यैव च सदयस्य सहृदयस्यानुकम्पया दत्तसकलद्रव्यसाहाय्येनायं समाप्यो विम्बाधिकारादिचन्द्रग्रहणान्तभागस्तस्यविवेको मुद्रापयित्वा प्रकाशं नीतः। एतत्पठनपाठनेपूपकृतिभाजो विपश्चितश्चिरजीवनायो कमहोदयं शुभाशीर्वचोभिर्भृशंसन्तोपयन्त्वित्यतिशयिता मे प्रार्थना। मया च सर्वदा तत्कल्याणाकाङ्क्षया श्रीवैद्यनाथोऽभ्यर्थ्यते। तथा चैतद्ग्रन्थमुद्रणे परमावश्यकमपि स्वकार्यं विहाय प्रूफसंशोधनकार्यं कुर्वता मदन्तेवासिना प०श्रीसुन्दरशर्मणा मम महानुपकारः कृतस्त-त्कृतेऽपि श्रीवैद्यनाथात्ससुखं वैदुष्यं प्रार्थ्यते। आशास्यते चैतद्ग्रन्थ-स्याधिकपठनपाठनप्रचारेण सफलयिष्यन्ति मे परिश्रमं विपश्चितः इति शम्।

इति विनीतः श्रीगङ्गाधरमिश्रः

॥॥ श्रीधन्वनाथायनमः ॥॥

अथ विम्बाधिकारस्य विषयानुक्रमः ।

इति बिम्बाधिकारानुक्रमणिका ।

अथ छायाधिकारे विषयानुक्रमणिका ।

इति छायाधिकारविषयानुक्रमः ।

अथ शृङ्गोन्नत्यधिकारे विषयानुक्रमणिका ।

इति शृङ्गोन्नत्यधिकारः।

अथोदयास्ताधिकारे विषयानुक्रमः ।

इत्युदयास्ताधिकार विषयानुक्रम समाप्त ।

अथ पर्वसंभवाधिकारे विषयानुक्रमः ।

इति पर्वसभवाधिकार ।

अथ चन्द्रग्रहणाधिकारे विषयानुक्रमः ।

इति चन्द्रग्रहणाधिकारः।

विषयानुक्रमणिका श्रीगङ्गाधरशर्मणा।
कृतेयं विदुषां प्रीत्यै द्रागन्वेषणहेतवे॥

कृतं नो पाण्डित्यप्रकटनधिया, किन्तु पठतां
मया तत्त्वाऽऽख्यप्रशमपटुकाक्षोभ्यकलया।
भवेत्तेषामल्पोऽप्युपकृतिरतश्चेदिह ततो
भवेयं सानन्दं परमकृतकृत्योऽवनितले॥
प्रत्यूहप्रतिकूलवायुरयतो भूयोऽप्यहं यावतो
मन्थानच्युतिगूढभावसलिलावर्ते निमज्जन्मुहुः।
श्रीश्यामाचरणाब्जसेवनगुणैः स्वस्य समाश्वासन् गुरोः
यौगीन्द्रेणुमय पितुर्लिपितदि प्राप्याऽस्मि पारं गत॥

इति—श्रीवैद्यनाथ शुभमातनोतु

अथ विम्बाधिकारविषयोपयोगिन्यः परिभाषाः ।

(अधिकाराध्ययनात्प्रागेवैता अध्ययनीयाः ।)

[१] मन सयोगेनव सकलानीन्द्रियाणि स्वस्वविषयगोचर वर्त्तीनि भवन्ति, अतो मनोयोग विना नेत्रतेजोगृहीतान्यपिपदार्थ रूपाणि न लक्ष्यन्ते ।

[२] नेत्रगोलकान्तर्वर्त्तिसूक्ष्मतरकृष्णपदार्थ एव वस्तुस्वरूपग्रहणसमर्थ ।

[३] येषा पदार्थाना प्रतिविम्बानि नयनकनीनिकाया न पतन्ति तानि न लक्ष्यन्ते ।

[४] दृष्टिसूत्र वा किरणसूत्र सरलमार्गेण व्रजति ।

[५] दृष्ट्या यत्स्थ वस्तु दृश्यते तत्तद्वस्तुन कलात्मको भाग स्तेनैव यथा यथाऽन्तिकगत वस्तु तथा तथा स्थूल, यथा यथा दूरगत तथा तथोत्तरोत्तर सूक्ष्ममिवालक्ष्यते ।

[६] योजनात्मकमानेन समीपेऽल्प, दूरे एवाधिक विम्ब दृश्यते ।

[७] ज्योतिर्दृग्गोल क्षितितस्यविम्बस्याल्प, खमध्यगतविम्बस्याधिकतरो भवति ।

[८] दृष्टिस्थानात्स्पर्शरेखारूपपूर्णविम्बपृष्ठप्रदेशात्मकदृश्यवृत्ताद दृष्टिसमुखोऽर्धाल्पभागोदृश्यस्तदितरो भागोऽदृश्यो भवति ।

[९] यस्य यस्य पदार्थस्यानेकस्थानात्स्पर्शरेखारूपपूर्णप्रदेशरूप वृत्तानुकार स च गोलात्मको लक्ष्यते ।

[१०] वृत्तभूतले केन्द्रविन्दुत कृतलम्बसूत्रे यदि दृष्टिस्थान क्वापि, तदा तद्वृत्तसमान्तरभूतलेषु पूर्ववृत्तप्रतिभा वृत्तानुकारा, असमानान्तरभूतलेषु दीर्घवृत्तादिका भवति ।

[११] गोलपृष्ठोपरि दीर्घवृत्तपरवलयातिपरवलयानि न सर्वात्मना तिष्ठन्ति ।

[१२] प्रतिविम्बग्राहकपदार्थेषु प्रतिविम्बिता पदार्थास्तद्विरुद्धभागे तावद्देशान्तरे वर्त्तमानेन जनेन विलोक्यन्ते ।

[१३] उपयुक्तसिद्धान्तेनान्यभूतलवृक्षगेहाच्छन्नमपि वस्तु युक्त्या दृश्यते ।

[१४] दृष्टिसूत्रयोर्दृश्यपदार्थ एव योगो भवति । तदूर्ध्वग्र

देशे ते दृष्टिसूत्रे विलोमेन गच्छतोऽत उपरि नेत्राभ्यामेकमेव वस्तु द्विधा लक्ष्यते।

[१५] दृश्य-दृष्टिस्थानयोर्मध्ये तु दृष्टिसूत्रयोर्भेदायत्र वामदृक्-सूत्रेण वस्तु दृश्यं भवति, तद्दक्षिणभागे तद्दक्षिणदृक्सूत्रेण तद् दृश्यते।

[१६] नेत्रगतिप्रतिबिम्बग्राहकपदार्थप्रभावविभेदेन दृश्यपदार्था-नानाविधाः प्रदृश्यन्ते।

[१७] नरनेत्रावलोकनशक्तिः सूर्याग्निचन्द्रतारातेजसामन्तरा न दृश्यदर्शनदक्षा भवति।

[१८] सूर्यकिरणप्रभावेन लुप्तकिरणा ग्रहादयो रवितो याव-त्यन्तरे प्रथमं दृश्यन्ते, तदन्तरांशाः कालांशा उच्यन्ते। वा परमास्ता-नन्तरं यावति काले ग्रहो दृश्यो भवति तत्कालसम्बन्धिनोंऽशाः कालांशाः प्रोच्यन्ते।

[१९] यदि दृश्यपदार्थासन्नेऽधिकतेजोवन्तः पदार्था नहि तिष्ठन्ति तदैव तद् दृश्यं दृश्यतेऽतः कालांशान्तर्ग्रहर्क्षाणि न लक्ष्यन्ते।

[२०] रविबिम्बात्परितः प्रसृतकिरणा उत्तरोत्तरमपचीयमान-प्रभावा भवन्ति, तेनातिदूरेऽन्धकारनाशकता शक्तिर्यत्र न तत्परं तमःपटलान्येव परितो नीलत्वेन नीलाम्बरगोलरूपाणि। तद्गतबि-म्बानि न लक्ष्यन्ते, तत्र रविकरसंयोगाभावात्स्वगततेजसाभावाच्च।

[२१] अन्धकारस्थेनापि जनेन प्रकाशस्थपदार्था दृश्यन्ते, किन्तु प्रकाशस्थेन नान्धकारस्थपदार्था अवलोक्यन्ते।

[२२] सूर्य एव तेजोवान्, तदन्ये रविकिरणैरुज्ज्वलाः सन्तः प्र-काश्यन्ते। तेष्वपि रविकरसंयोगजनितैवान्धकारध्वंसकताशक्तिर्वर्तते।

[२३] रविबिम्बाद्ग्रहबिम्बयोः कृतक्रमस्पर्शरेखाभिर्यैका सूची जायते, सा तत्र रविबिम्बाद्ग्रहबिम्बयोरल्पत्वे ग्रहाभिमुखी क्रमसंकु-चिता भवति, सा तद्ग्रहच्छाया कथ्यते।

[२४] रविबिम्बान्महतो ग्रहबिम्बस्यार्धाल्पोभागोऽल्पबिम्ब-स्यार्धाधिको भाग उज्ज्वलो भवति।

[२५] वलयग्रहणखग्रासादिका ग्रहणाधिकारेऽवगन्तव्याः। शेषविषया अनुक्ता अप्यूह्याः।

इति बिम्बाधिकारपरिभाषाः।

श्रीराघवश्वरचैतन्याय नमः । श्रीगणेशाय नमः ।

सिद्धान्ततत्त्वविवेके बिम्बाधिकारः ।

अविदित्वैव यद्‌बिम्बस्वरूपं गणितं न सत् ।
सूक्ष्मं सवासनं बिम्बविचारं कथयाम्यतः ॥१॥

प्रणम्यादावामखिलसुखदा विघ्नजननी
चिरं चित्ते ध्यात्वाऽमितगुणगुरोरङ्घ्रिकमलम् ।
अहं तद्‌बिम्बाधाधिकृतिविषये भाष्यममलं
विदां प्रीत्यै कुर्वे गुरुपदद्वयोद्योतितधिया ॥

यद्यस्माद् बिम्बस्वरूपं ग्रहबिम्बाकारमविदित्वाऽथाऽभोवर्त्तिनो बिम्बस्य कः प्रकारो गोलात्मको वा दीर्घवर्तुलपिण्डात्मकोऽपि च तेषां कियान् भागो दृश्यः ?, गणितेन साधिता बिम्बकला कियत्यः ? स्थलभेदेन कथं तद्वैलक्षण्येन विलोकनभेदः ?, कथं च सम्यक्तया बिम्बकलासाधनम् ? इत्यादि सकलमज्ञात्वा गणितं तत्साधनगणितं सत्समीचीनं न भवति, अतोऽस्माद्धेतोः सूक्ष्मं स्वल्पान्तरदोषशून्यं बिम्बविचारं कथयामि ।

अत्र नानास्थलेभ्योऽनेकदृग्विषयाद्बिम्बपदार्थस्य कृताभिः स्पर्शरेखाभिः स्पृष्टबिम्बप्रदेशानां वृत्तत्वावलोकनादाकाशस्थबिम्बानां गोलत्वं प्राचीनाचार्यैर्निश्चितम् ।

तत्र तावद्बिम्बगोलस्य केन्द्रगतं दृष्टिसूत्रं यत्र तदधो लग्नं तथा चोर्ध्वं तदूर्ध्वप्रदेशेऽपि यत्र लग्नं तत्पदभान्तरवर्त्तिबिम्बपृष्ठस्थबिन्दुद्वयप्रोतानि तद्‌बिम्बीयमहद्‌वृत्तानि यानि भवेयुस्तेषां धरातलस्थ दृष्टिस्थानगतत्वाद् दृष्टिस्थानात्तदनेकवृत्तानां द्वे द्वे स्पर्शरेखे कार्ये एवं तद्‌बिम्बपृष्ठे परितोऽनेकाः स्पर्शरेखा यास्तासु तद्‌बिम्बस्यापि तासां छेदनरेखाऽऽकारकत्वे दोषप्रदर्शनं स्पष्टत्वादुपेक्षितम् । अथ तत्स्पर्शरेखास्पृष्टबिम्बपृष्ठप्रदेशस्य वृत्तत्वं स्फुटम् । तदेव वास्तवं दृश्यवृत्तम् । तत्र दृ

ग्यः संमुखवर्त्तितद्दृश्यवृत्तान्तर्गतप्रदेश एवार्धाल्पभागो दृश्यस्तदूर्ध्वमदृश्योऽर्धाधिकभागः। अत्रैकतृतीयस्पर्शरेखाद्वयच्छिन्नकक्षास्थलद्वयान्तर्गतप्रदेश एव वास्तवबिम्बकला उच्यन्ते। तत्र तद्बिम्बस्पर्शरेखा वर्धिताः सन्तो यत्र यत्र येषु कक्षागोलेषु संलग्नास्तेषु तावत्प्रमाणकं बिम्बमानम्। अर्थात्तत्रैकबिम्बपृष्ठीयवृत्तस्पर्शरेखाद्वयोत्पन्नकोणांशा बिम्बकलांशाः। यदि बिम्बाश्रयकक्षागोलकेन्द्रगतमेव दृक्स्थानं तदैवान्यथा तत्स्पर्शरेखान्तर्गतप्रदेशरूपाः। अथ तत्साधनादिप्रकारः पुरतो वर्तत एव सम्यक्। भास्करश्रीपतिमुनीश्वरादिसाधितबिम्बकला न यथार्थप्रदेशसिद्धास्तत्रापि मुनीश्वरेण ग्रहकक्षागोलखण्डितबिम्बगोलाधोभागो दृश्यो भवतीति स्वीकृतम्। एवं तत्तन्मतस्थूलत्वप्रदर्शनावसरे तेषां दोषाः प्रकटा भवेयुरित्यलं प्रसंगागतविचारेण।

ग्रहर्क्षदेहगोला ये ते तु तद्बिम्बगोलकाः।
आर्यैस्तद्व्याससमानं तु प्रोक्तं योजनमण्डलम्॥२॥

स्पष्टम्।

तेजसां गोलकः सूर्यो ग्रहर्क्षाण्यम्बुगोलकाः।
प्रभावन्तो हि दृश्यन्ते सूर्यरश्मिप्रदीपिताः॥३॥

सूर्य एव तेजोधाम, तदन्ये ग्रहाः नक्षत्राणि च जलात्मकगोलाः सन्ति। ते सूर्यकिरणैरुज्ज्वलाः सन्तः प्रभावन्तो ज्योतिर्विदा दृश्यन्ते। अनेन तेषां स्वगतं तेजो नास्ति, यावद्भागे यावति प्रदेशे रविकिरणास्तत्र लगन्ति, तावानेवोज्ज्वलस्तदन्योऽनुज्ज्वलः, परमेतत्सत्यं, किन्तु वियति केवलजलगोलस्य स्थित्यसंभवात्सर्वे बिम्बगोलाः पाञ्चभौतिका एव वस्तुतः सन्ति। रविकिरणपतनाज्जलस्याप्युज्ज्वलावलोकनात्तत्स्थबिम्बानां चोज्ज्वलदर्शनात्प्राचीना बिम्बानां जलात्मकत्वं मोचुः। नैतद्गुन्थकर्त्तुः स्वतन्त्र आशयस्तदग्रिमपद्यार्थभावनया तथा च प्रश्नाधिकारस्थस्य 'नौष्ण्यत्वमर्कस्य करेषु यद्वाचेयास्ति"—इत्यादिश्लोकेन च स्फुटम्।

इत्थं स्वानुभवादार्यैस्तत्त्वार्थज्ञैः किलोदितम् ।
क्षितिजोर्ध्वगता दृश्याश्चादृश्यास्तदधःस्थिताः ॥४॥

पृष्ठक्षितिजोर्ध्वगता बिम्बगोला दृश्या दृष्टेर्गोचरगतत्वात्। अथ पृष्ठोर्ध्वगदृष्टिवशादुदयास्तक्षितिजोर्ध्वगता दृश्याः। उदयास्तक्षितिजन्तु दृष्टिस्थानादुभविम्बगोलस्य परित वृत्ताभि स्पर्शरेखाभिश्छिन्न ग्रहभकक्षागोलप्रदेशरूपम्। तत्प्रायोलघुवृत्त भवति। यत्र दृष्टिस्थाना त्पृता भूबिम्बस्पर्शरेखा कक्षागतगर्भक्षितजवृत्ते लगन्ति तत्र महद्वृत्तम्।

अथ दिने उज्ज्वला अपि बिम्बगोला कथ न दृश्यन्ते ? इत्यस्य हेतुमाह—

गोलेऽष्टमे तारकनीरगोलाः
सदोज्ज्वला सूर्यकरैर्विलग्नैः।
दिने तु ते त्वर्ककरप्रदुष्ट-
दृशा न दृश्याः क्षितिपृष्ठगानाम् ॥५॥

अष्टमे गोले भगोले 'गोलोऽष्टमोभगोलाख्य इत्युक्त। सर्वदैव विलग्नैर्दिनकरकिरणैर्जलमयनक्षत्रबिम्बगोला उज्ज्वला प्रकाशयुक्ता वर्त्तन्ते, यथा रात्रौ सर्वतश्चाक्षत्त्वयुक्तास्तारा दिनि दृश्यन्ते तथैव दिवसेऽपि, अनिश तासामुज्ज्वलत्वैकनिदानात्।

अहो तर्हि रात्राविव दिवाऽपि कथ न दृश्यन्ते ?, सत्य शृणूत्तरम्। दिने तु तीक्ष्णतरदिनकरकिरणबाधितविलोकनशक्त्या दृष्ट्या ता न दृश्यन्ते। रविग्रहणस्य सम्पूर्णत्वेऽवलोकनशक्तिह्रासहेतुसवितृकिरणा भावात्तदा दिवाऽपि तारा विलोक्यन्ते स्थूलबिम्बात्मका असमदृष्टि दौर्बल्यदोषेणैव ता केवल न दृश्यन्ते किन्तु दिवा दीपदृष्टान्तन्याये नापि ता अलक्षिता भवन्तीत्यपि वक्तुं शक्यन्ते। यथा सायकाले दृग् दोषाभावादपि केवल गुरुशुक्रादय स्थूलबिम्बात्मका एवादौ दृश्यन्ते, तत शनै शनैरन्या अपि विलोक्यन्ते इति।

अथ दिनेऽपि कादाचित्कं वक्ष्यद्भिम्बदर्शनावसरमाह---

अथार्करश्म्युद्भवदोष्टचनाशा-
त्सर्वग्रहे भानि सहस्ररश्मेः ।
सुदृष्टितः कानिचिदेवमत्र
दृश्यानि भूसंस्थनृणां दिनेऽपि ॥६ ॥

अथ सहस्ररश्मेः सूर्यस्य सर्वग्रहे सकलग्रासावसरे रविकरजनित-दृग्दोषाभावात्कानिचित्परिगणितानि तेजोऽधिकस्थूलभानि दिनेऽपि भूपृष्ठनिष्ठमनुजानां सुदृष्टितो दृग्दोषाबाधितनयनेन दृश्यानि लक्षितानि भवन्तीत्यर्थः ।

दृश्यानि रात्रौ सुदृशाऽत एव
चैवं त्वशुक्लं हिमरश्मिबिम्बम् ।
विना ग्रहाद्यं न कथंचिदत्र
दृश्यं सुदृष्टेरभिघाततः स्यात् ॥७॥

अत एव रात्रौ रविकरजनितदृग्दोषाभावात् सुदृशा अबाधित-दृष्ट्या भानि दृश्यानि भवन्ति । एवमशुक्लं (रविकरासंयोगेन तेजोविहीनात्मकं प्राकृतिकं) चन्द्रबिम्बं तु, ग्रहणादिकं विना सुदृष्टेरभिघाततः कथंचिन् न दृश्यं स्यात् । अर्थात् ग्रहणे रविकरसम्पर्कजनित-चन्द्रबिम्बीयप्रकाशाभावात् परितो नक्षत्रप्रकाशसाहाय्येन शुक्लहीनो-भागोऽवलोक्यते । अन्यथा दृष्टेरभिघातो जायते अयं विशेषरूपेण पुरः ११ तमे श्लोके च वक्ष्यति ।

एवं हि दूरान्तरितौ रवीन्दू,
कुजोर्ध्वसंस्थौ दिवसेऽपि तत्र ।
रवेः कुजासन्नतयेन्दुशुक्ल-
बिम्बं नरः पश्यति तद्विवर्णम् ॥८॥

तदल्पदृग्दोशवशादथैव,
रवौ तु याम्योत्तरवृत्तसंस्थे ।
तादृग्विधं चापि न पश्यतीत्थं
दृक्तारतम्याद्विवुधैर्विचिन्त्यम् ॥९॥

एव दिवसेऽपि कुजोर्ध्वासन्नौ क्षितिजोर्ध्वस्थितौ रवीन्दू यदा दूरान्तरितौ भवतस्तदा तत्र रवे रविबिम्बस्य क्षितिजवृत्तसमीपगतत्वकल्पनया नरो भूपृष्ठस्थो द्रष्टा तच्चन्द्रस्य शुक्लात्मकमपि बिम्बं तदल्पदृग्दोषवशाद्धेतोर्धियर्णं धूसरवर्णं पश्यति । क्वचित्पुस्तके रवे कुजासन्नत एव शुक्लबिम्बमिति पाठो वर्त्तते । अथ पूर्वस्थित्यन्यतरत्र याम्योत्तरवृत्तसंस्थे रवावर्थान्मध्याह्ने समये क्षितिजोर्ध्वतदासन्नवर्त्तिविधुबिम्बं चेत्तदा दृग्दोषाधिक्यात्तादृग्विध साधारण धूसरवर्णमपि न पश्यति । इत्थं दृक्तारतम्याद् दृग्दोषात्पाधिक्यत कार्द्विबुधैर्बिम्बदर्शनमर्मज्ञैर्विचिन्त्यम् ।

'पुराणे तु चन्द्रादधस्थो रवि' रिति नियुक्तिकमपि केनापि प्रकारेण मण्डयन्नाह ।

ऊर्ध्वाधरत्वं परिकल्प्य शङ्को-
र्वशेन यो दृश्यविधुः सदोर्ध्वं ।*
सर्वोर्ध्वगोऽर्कस्तदधोऽस्त्यवश्यं,
व्यासेरितं चेत्थमपि प्रमाणम् ॥१०॥

---

* तथा चोक्तं श्रीमद्भागवते—स्क० २१ अ० ८ श्लो० ।

'एवं च द्रमाऽर्कगभस्तिभ्य उपरिष्टाल्लक्षयोजनत उपलभ्यमानोऽर्कस्य संवत्सरभुक्तिं पक्षाभ्यां, मासभुक्तिं सपादर्क्षाभ्यां, दिनेनैव पक्षभुक्तिमग्रचारी द्रुततरगमनो भुङ्क्ते ।" एवं मत्स्यपुराणे अ० १२८ श्लो० ७१ 'सर्वेषां तु ग्रहाणां वै सूर्योऽधस्तात्प्रसर्पति । विस्तीर्णं मण्डलं कृत्वा तस्योर्ध्वं चरते शशी ॥ एवमाग्नेयपुराणे १२० अ० ६ श्लो० "भूमेर्योजनलक्षे तु वशिष्ठ विमलाम्बरम् । रवलक्षेण चन्द्रस्य लक्षात्क्षात्रमं......दुल ॥' एवं बहुत्र शास्त्रविरुद्धविषया वर्त्तन्ते । इति ॥

शंकोर्वशेन ऊर्ध्वाधरत्वं प्रकल्प्य यो दृश्यविधुः क्षितिजोर्ध्वस्थश्चन्द्रः स सदोपरिस्थ एव, तत्तस्माच्चन्द्रादधः सर्वोर्ध्वगोऽप्यर्कोऽवश्यमेवास्तीति व्यासोक्तमित्थं प्रमाणयुक्तं वक्तुं शक्यते । रात्रौ रवेः क्षितिजाधो वर्त्तमानत्वाद् दृश्यचन्द्रस्य कुजोर्ध्वगतत्वाच्च सूर्यादुपरिस्थो विधुरिति संस्थया पुराणमतमण्डनम् । अत्र 'अर्को'ऽस्त्यवश्यं तदधः पुराणे, इति पाठान्तरं वर्त्तते ।

रविग्रहणे दिनेऽपि प्राकृतिकचन्द्रबिम्बमवलोकनार्हमिति कथं तदाह—

क्षितिप्रभावद्विधुबिम्बगोल-
च्छाया च या तद्गतदृष्टिचिन्हम् ।
प्रायस्तदर्कग्रहणेऽस्ति तेन
तत्रार्करश्म्युज्ज्वदृष्टिदापः ॥११॥

नैवेति शीतद्युतिनीरबिम्बं
नृदर्शनार्हं सुदृशेति चन्द्रः ।
रविं पिधत्ते न तथा ज्ञशुक्रौ
सदैव यस्मान्नरदृष्टिचिन्हम् ॥१२॥

कुपृष्ठगं तज्जलबिम्बगोल-
च्छायागतो बाह्यगतं युतौ हि ।
प्रत्यक्षतस्तद्ग्रणितेन दृष्टं
तयोरतस्तद्धि सुनीरबिम्बम् ॥१३॥

द्रष्टा कथंचिद्रविरश्मिजात-
दृग्दोषतः पश्यति नैव तत्र ।
दर्शेन्दुवत्प्रग्रहणं विनाऽथ,
किं तर्हि सर्वं रविमण्डलं हि ॥१४॥

स सर्वदा पश्यति सप्रभं तु
सच्छिद्रता तेन न जायतेऽर्के ।

क्षितिप्रभेति । क्षिते पृथिव्या प्रभाऽर्थाद्भूभा यथा रविभूबिम्बयो परित प्रमस्पर्शरेखाक्रणेन सूचीरूपा जायते तद्वद्रविचन्द्रबिम्बयो रपि प्रमस्पर्शरेखाक्रणेन चन्द्रच्छाया समुत्पद्यते तदन्तर्गत द्रष्टु र्दृष्टिस्थान प्रायो बाहुल्येन सूर्यग्रहणे पर भवेत् । तत्र तु दृष्टेश्चन्द्र च्छायान्तर्गतत्वादर्क किरणोत्पन्नो दृष्टिदोषो नैवास्ति इति हेतोस्तदा सुदृशाऽबाधितदृष्ट्या शातद्युतिनीरबिम्ब प्राकृतिकवर्णात्मकमिन्दु बिम्ब मनुष्यदृश्ययोग्य भवति ।

अथ यथा चन्द्रो रविं पिधत्ते आच्छादयति, तथा ज्ञशुक्रौ रवि नाच्छादयत । तत्र हेतुरुच्यते यस्मान्नरदृष्टिचिह्न सदैव भूपृष्ठगमस्ति तत्र युता ज्ञशुक्रयोरेकतरेण साकमेकसूत्रगते रवौ तज्ज्ञशुक्रबिम्बगोलच्छा याप्रतलाद्बहिर्गत भवति । शुक्रबुधयोरेकतरच्छायान्तर्गतस्यैव द्रष्टुस्त द्ग्रहप्राकृतिकबिम्बावलोकनोचितत्वाच्छायाबहिर्भूतस्योज्ज्वलदृशाना चन्द्रेण च्छादकतया यथा रवेर्ग्रहण, न तथा बुधशुक्रयो राच्छादकत्वे नेति गणितेन प्रत्यक्षतो दृश्यतस्तत्र द्रष्टा तयोस्तत्कृष्णबिम्ब रविर श्मिजातदृग्दोषत कथचिन्नैव पश्यति । केवलममान्तकालिकचन्द्रवद् ग्रहण विना न पश्यतीत्यर्थ । अर्थाद्यदा रविबुधयोरेक दृष्टिसूत्र स्यात्तदैव तथेति ।

किन्तर्हि (किन्तु) स नर सर्वदा सर्व रविमण्डल सप्रभमच्छिद्र पश्यति, तेन हेतुनाऽर्क सूर्यबिम्बे सच्छिद्रता नरदर्शनार्हरन्ध्रता न जायते । अत्र प्रत्ययार्थ गणितमुच्यते—तत्र भूभादैर्घ्यानयनवद्बुध

$$\text{च्छाया} = \frac{\text{रविबुधबिम्बान्तरसूत्र} \times \text{बु व्या.द.}}{\text{रव्याद} - \text{बु व्या.द}} \quad (१)$$

अत्र हर स्थिराङ्क ।

भाज्ये तु बिम्बान्तरसूत्र चल, तेन यत्र परमाधिक बिम्बान्तरसूत्र भवेत्तत्रैव लब्ध परमाधिक यम् । परन्त्वेकसूत्रगतौ यदा रविबुधौ तदैव छिद्रदर्शनसम्भवात्तत्र दृष्टिसान्तरमेव बिम्बान्तरसूत्रम् । अत्र

दृष्टिसूत्रान्तरस्थले यदि कर्णान्तरं गृह्यते तदाऽऽचार्योक्तदिग्दर्शनेन न निर्वाहः। यतः मस्तरस्तिकस्थयोरेव बिम्बयोः कर्णान्तरतुल्यं केन्द्रान्तरं भवितुमर्हति तत्र परमदृग्दोषसंभवाच्च छिद्रदर्शनार्हता। तेन छिद्रदर्शनार्हसमय उदयासन्न एव्ोत इष्टसमये दृष्टिसूत्रान्तरस्य चलत्वात्पृष्ठक्षितिजे भूपृष्ठस्थदृष्टिवशेन बिम्बोदयदर्शनात्तत्र भूव्यासार्धवर्गोनस्वस्वकर्णवर्गयोर्मूलमिते तत्तत्पृष्ठदृष्टिसूत्रे इति परमलम्बनक्षेत्रोक्त्या स्फुटमस्ति। तयोरन्तरमिनं परमं बिम्बान्तरसूत्रं तत्साध्यते—तत्र सौरमतेन भूव्यासः=१६००। तथोच्चस्थरविकर्णः=७१०८८५।३२।५२, एवं बुधनीचकर्णः=१३४७०५।५ अत्र भूव्यासदलवर्गोनरव्युच्चकर्णवर्गमूलम्=७१०८८४, तथा भूव्यासदलवर्गोनबुधनीचकर्णवर्गमूलम्= ४४४६६, अनयोरन्तरतुल्येन बिम्बान्तरसूत्रेण (१) स्वरूपमुत्थाप्य जातम्=$\frac{६६६३८४\times\frac{१६}{५}}{३२५०-\frac{१६}{५}}$=$\frac{९६६२५८२५}{६३५५}$=१५२०४+$\frac{२८०४}{६३५५}$=१५२०४+$\frac{१३}{३१}$ अत्र सावयवाङ्कस्थले स्वल्पान्तरादवयवान्विहाय गणितं कृतमस्तीति विज्ञेयं विज्ञैः। अथ तत्र बुधपृष्ठदृष्टिसूत्रा (४४४६६) दस्मात् परमबुधभादैर्घ्यस्य १५२०४+$\frac{१३}{३१}$ अस्याल्पत्वाद्रविबुधयोरेकसौत्रिकयोगे च्छिद्रदर्शनसम्भवः। यदि बुधभासूच्यन्तर्गतं दृष्टिस्थानं तत्रापि यदि वर्धितबिम्बान्तरसूत्रे भवेत्तदा दृष्टिस्थानात्कृतेर्बुधबिम्बस्पर्शसूत्रैर्या सूची तदन्तर्गतमेव रविबिम्बं भवेत्तथात्वे खग्रासः। अथ यदि तत्सूच्यग्रे दृष्टिस्थानम्, तदा रवेर्बुधकृतं सकलग्रहणम्। यदा तु सूच्या बहिर्भागे वर्धितबिम्बान्तरसूत्रे दृष्टिस्थानं तदा बुधबिम्बकृतं रवेर्वलयग्रहणम्। तत्र बुधबिम्बस्याल्पत्वाद्वलयान्तर्गतप्रदेशस्यार्थाद्बुधबिम्बाच्छादितरविबिम्बस्याल्पत्वाच्छिद्रमिवावलोक्यते। परन्तु तत्र वलयक्षेत्रस्य परमत्वे वलयगतकिरणप्रभावाधिक्याद्वलयान्तर्गतबुधबिम्बच्छन्नरविबिम्बप्रदेशस्य तेजोविहीनत्वावलोकनतयाऽपि तत्परितोवर्त्तितेजःप्रभावेण तच्छिद्ररूपं न विलोक्यते। यदि तद्वलयक्षेत्रस्याल्पत्वं तदा तत्किरणप्रभावाल्पत्वात्सदन्तस्तमसोऽधिकप्रदेशत्वात्त्वादुदयासन्नकाले दृग्गोपाल्पतया रवि-

विम्बे च्छिद्रदर्शनसम्भव इति दिक्। परन्त्वीदृशी स्थितिः काचित्की तेनोत्पातरूपेयमिति चिन्त्यं, द्रष्टव्यं वृहत्संहितायां तत्फलम्।

एवं कदाचिच्छशिविम्बगोल-
भागाद्बहिःस्थं नरदृष्टिचिन्हम् ॥१५॥
सन्दर्शनं तत्र कथं नराणां
भवेद्धि सूर्यग्रहणस्य चेत्थम् ॥
नाशङ्कनीयं हि यतो ज्ञशुक्र-
विम्बान्महत्तद्धिमरश्मिविम्बम् ॥१६॥

एवं वुधशुक्रच्छायोदाहरणवत् यदि चन्द्रविम्बच्छायाग्रान्नरदृष्टिचिह्नं वहिःस्थं भवेत्सदा तत्र नराणां सूर्यग्रहणस्य कथं सन्दर्शनं भवेदित्थं नाशङ्कनीयं यतो वुधशुक्रयोर्विम्बात् तच्चन्द्रविम्बमानं महदस्ति महद्विम्बच्छायाया महत्वादवश्यं भूस्थनरदृष्टिस्तदन्तर्गतेतिभावः। परन्तु रवेर्वलयग्रहणे चन्द्रच्छायाग्रतो वहिर्गतमेव नरदृष्टिचिह्नं भवति तस्य कदाचित्संभवादेवमाचार्येणोक्तम्।

स्वल्पावशिष्टं रविविम्बमिन्दु-
योगेऽवशिष्टं च महज्ज्ञभृग्वोः।
स्वल्पावशेषाल्लयनाभिघातो-
ऽल्पको, महान् स्यान्महतोऽत्र नूनम् ॥१७॥
तेनेन्दुयोगे तरणेः पिधानं
सदृश्यते नैव तथा ज्ञभृग्वोः।
सच्छिद्रता स्याद्रविमण्डले त-
त्तेजःप्रभावाल्पतया कदाचित् ॥१८॥
दृग्दौष्ट्यनाशाद्भृगुसौम्यजा सा
चोत्पातरूपा कथिता मुनीन्द्रैः।

इत्थं किलोक्तं वलयग्रहेऽस्मिन्
शुक्रार्कदृक्सूत्रजकेन्द्रयोगे ॥१६॥

अन्यताराग्रहविम्बापेक्षया चन्द्रविम्बस्य महत्वादिन्दुयोगेऽमान्ते रविविम्बं चन्द्रविम्बेनाच्छादितं सत्स्वल्पावशिष्टम्। तत्र तस्य स्वल्पावशेषाद्धेतोर्नयनाभिघातो ज्योतिर्विद्दोषोऽल्पकः। एवं रविविम्बेन सह बुधशुक्रयोर्योगे रविविम्बं महदवशिष्टम्, तयोश्चन्द्रापेक्षयाऽल्पविम्बत्वात्। तत्र तु नयनाभिघातो नूनं निश्चितं महान् स्यात्खेटेपरविविम्बस्य महतो महत्वात्। अथ तेन स्वल्पनेत्राभिघातेन हेतुना इन्दुयोगे दर्शान्ते चैकसूत्रगतयोरिन्दुविम्बाचसरे यथा तरणेः सूर्यस्य पिधानमाच्छादनं दृश्यते, तथा ज्ञभृग्वोर्योगे विशेषमाच्छादनं नैव संदृश्यते। (तरणिः सूर्यनौकयोरिति कोषः । पिधानाच्छादनानि चेत्यमरः।) कदाचित् तत्तेजः प्रभावाल्पतया रविमण्डले सच्छिद्रता सरन्ध्रता स्यात्। (अथ कुहरं सुषिरं विलम्। छिद्रं निर्व्यथनं रोकं रन्ध्रं श्वभ्रं वपा सुषिरित्यमरः) यदा विम्बान्तरसूत्रमेव दृष्टिसूत्रं स्यात्तदैवेयं स्थितिरिति विज्ञैर्विज्ञेयम्। दृग्दौष्ट्यं नाम रविकिरणोग्रसामर्थ्यान्नराणामालोकशक्त्यल्पत्वं, तस्य नाशाद्बाधितदृग्वशात्कदाचिज्ज्ञभृगुसौम्यविम्बजनिता रविविम्बीया सा पूर्वश्लोकसूचिता छिद्रता मुनीन्द्रैर्नारदवसिष्ठादिभिरुत्पातरूपा कथिता, तथा चोक्तं वराहमिहिरेण "खण्डो-वक्रः कृष्णो वकः काकाद्यैर्वा चिह्नैर्विद्धः। यस्मिन्देशे रूक्षश्चार्कस्तत्राभावः प्रायो राज्ञः। अ० ४७ श्लो० २४॥" एवन्तत्रैव "सतमस्कं पर्व विना त्वष्टानामर्कमण्डलं कुरुते। स निहन्ति सप्त भूपान् जनांश्च शस्त्राग्निदुर्भिक्षैः। अ० ३ श्लो० ६ ॥" एवमयमुत्पातो नगवेदधृतिमितशाकाब्दस्य माघशुक्लद्वादश्यामुदयकाले सुखदृश्यरविविम्बे बहुभिर्नेत्रद्वयमिव विवरद्वयमवलोकितम्। परन्त्वित्थं शुक्रार्कदृक्सूत्रजकेन्द्रयोगेऽस्मिन् वलयग्रहणे किलोक्तमन्यथा नेति। यदा रविशुक्रयोर्विम्बान्तरसूत्रमेव वर्धितं सद् दृष्टिसूत्रं भवेत्तत्रापि रविशुक्रविम्बयोः परितः कृताभिः समस्पर्शरेखाभिर्यका समसूची जायते सा शुक्रमोच्यते, तत्र

तत्समसूचीशीर्षस्थान दृष्टिस्थानगत भवेत्तदा शुक्रबिम्बेन रविबिम्बस्य साकल्येनाच्छादनसभव, परन्त्वेव नहि कदापि भवति शुक्रभाग्रमाना च्छुक्रपृष्ठदृष्टिसूत्रस्य सदैवाधिकत्वात्। अत शुक्रभासूचीशीर्षस्थान दृष्टिस्थानादुपर्येव विरमति। तेनैकदृष्टिसूत्रगतशुक्ररविबिम्बावसरे दृष्टिस्थानाच्छुक्रबिम्बस्पर्शरेखा या या भवेयुस्तास्ता शुक्रभासूची कर्णस्पृष्टरविबिम्बपृष्ठप्रदेशान्तर्गतप्रदेशे एव लगिष्यन्ति तत्र तत्तत् स्पर्शरेखाच्छिन्नरविबिम्बपृष्ठप्रदेशस्य सुलभयुक्तिसिद्धवृत्तत्रस्योर्ध्व शुक्रभासूचीस्पृष्टरविबिम्बप्रदेशात्सुलभसिद्धवृत्तत्वाकारादधोऽनाच्छा दित वलयाकार बिम्ब तदेव चन्द्ररवियोगे वलयग्रहण वदन्ति विद्वास। अत्र शुक्रबुधयोर्बिम्बस्याल्पत्वाद् ष्टिस्थानात्तत्ततत्स्पर्शरेखाजनित सूचीवर्धनेन तच्छिन्नरविबिम्बप्रदेशस्याल्पत्वाच्छिद्रमिव रविबिम्बे पश्यन्ति। एव बहुभिर्दिनैर्दैवादुत्पद्यतेऽत उत्पातरूपेय स्थितिरिति।

तयोः परस्थूलसुसूक्ष्मतायां
यथाक्षिघातो न भवेत्तथैव।
जलाद्युपायं विरचय्य सूर्य-
मशक्यमप्यन्यदृशां सरन्ध्रम् ॥२०॥
दृष्ट्वाऽधुना सद्यवनाः सिताम्बु-
बिम्बप्रतीतिं जनयन्ति लोके।
दूरान्तरस्थाम्बुमयं निशायां
तदुज्ज्वलं पश्यति यत्कुजोर्ध्वम् ॥२१॥

तयो शुक्रार्कयो परस्थूलसुसूक्ष्मतायामर्थाच्छुक्रबिम्बस्य परमा धिकत्वे, रविबिम्बस्य परमसूक्ष्मत्वे यथाऽक्षिघातो ज्योति प्रभावात्प तयाऽल्पोऽपि दृग्दोषो न भवेत्तथा स्थाल्यादिभाजने जल दत्त्वाऽन्यदृशा युक्तिशून्यनयनाना जनाना द्रष्टुमशक्यमपि सरन्ध्र सच्छिद्र सूर्यबिम्ब सद्यवना परिशीलितज्यौतिषसिद्धान्तग्रन्था यवना दृष्ट्वाऽधुना

लोके सिताम्बुविम्बप्रतीतिं शुक्रस्य जलमयप्राकृतिकविम्बविश्वासं जनयन्ति। अत्रोक्तसंस्थायां परमाधिकशुक्रविम्बच्छन्नपरमाल्परविबिम्बरोपस्याल्पावशेषात्सदा दृग्दोषाल्पता युक्तैव। अथ यत्कुजोर्ध्वमुदयास्तक्षितिजादूर्ध्वं तथा स्वेदूरस्थं कालांशाधिकान्तरे वर्त्तमानं जलमयं विम्बं तन्निशायां दृग्दोषाभावात्क्षितिजादधःस्थरविकिरणसम्पर्काद्योज्ज्वलं चन्द्रवत्तेजोयुक्तं दृश्यते इति शेषः। अत्र परमाधिकविम्बं नीचस्थले परमाल्पविम्बं तूच्चस्थले भवतीति विशेषविशेयमनुक्तमपि।

एवं ग्रहा येऽर्कत उर्ध्वगोल-
स्थिताः सदैवार्ककरोज्ज्वलास्ते।
तत्पूर्णविम्बत्वमतः सदैव
त्वधःस्थयोश्चापि सितज्ञयोश्च ॥२२॥

समोपगाऽर्कस्य च कक्षिकातः
कक्षा तयोस्तत्र तथाऽर्कऽतोऽल्पे।
विम्बे च तेनोज्ज्वलपूर्णबिम्बौ
सदैवमाहुर्ग्रहगोलविज्ञाः ॥२३॥

एवं ये ग्रहाः कुजेज्यार्कयस्ताराद्यार्कत उर्ध्वगोलस्थिताः सन्ति ते सदैवार्ककरैः सूर्यकिरणैरुज्ज्वला वर्त्तन्ते, अतः सदैव तत्तेषां कुजेज्यार्कीणां पूर्णविम्बत्वं दृश्यते, तेषां छायासूच्यग्रस्योर्ध्वमुखत्वाद्रात्रौ कुजाद्योवर्त्तिरविसंमुखभागस्य भूसंमुखत्वादुज्ज्वलत्वमिति भावः। परन्त्वधःस्थयोः सितज्ञयोश्चापि उज्ज्वलत्वमेव यद्दृश्यते तत्रान्यो हेतुरुच्यते, अर्कस्य कक्षातस्तयोः कक्षाऽल्पिका, तथाऽर्कतस्तयोर्विम्बे अपि स्वल्पे, तेन हे ग्रहगोलविज्ञाः! तौ बुधशुक्रौ सदैवोज्ज्वलपूर्णविम्बौ दृश्यते, चन्द्रविम्बस्य तयोरपेक्षयाऽतिमहत्वाद्यथा तत्र शुक्लक्षयापचयौ स्पष्टतया लक्ष्येते, न तथा बुधशुक्रयोरिति भावः। वस्तुतो दूरवीक्षण-

यन्त्रेण * शुक्रबिम्बे शुक्लचयापचयौ लक्षितौ भवतस्तत्र सितज्ञयो रपि चन्द्रवद्रविकक्षाधःकक्षावशात्तथा बिम्बाल्पत्वाच्च यत्सदो ज्ज्वलत्वं प्रोक्तं तत्र तयोर्वैलक्षण्यमिदमेव यच्चन्द्रापेक्षया बिम्बाल्पत्वं, तथा चन्द्रवद्भूभान्तर्गतत्वं न, भूभाया बुधकक्षाधो विरामात्तेनैव सूर्याद्राध्यंशान्तरितयोः शरशून्यत्वेऽपि तयोर्दर्शनं भवतीति विशेषः ।

राश्यंशकैर्दूरगयोस्तयोश्च
दृग्विभ्रमानं सकलं निशायाम् ।
समुज्ज्वलं स्वर्ककरैर्विलग्नै-
र्द्रष्टा सदा पश्यति वाऽत्र यस्मात् ॥२४॥

या द्रष्टा, रवेः सकाशात् कालांशाधिकराश्यंशकैर्दूरगयोस्तयोः सितज्ञयोः सकलं दृग्विभ्रमानं निशायां विलग्नैरर्ककरैः सदा समुज्ज्वलं पश्यति । अत्र स्वष्टा युक्तिः ।

नैवं विधोस्तत्र भृगुज्ञबिम्बा-
न्महत्कलाबिम्बमितिस्तथाऽर्कात् ।
कक्षावशाद्दूरगतश्च तस्य
रविः समन्ताद्भ्रमणं करोति ॥२५॥
विलग्नरश्म्यंशुभिरत्र शौक्ल्य-
वृद्धिक्रमेणैव तु पूर्णशौक्ल्यम् ।
शुक्रज्ञतोऽस्यास्ति महान् विशेषो-
यतोऽनिशं शीतरुचेरिहेत्थम् ॥२६॥

---

* बिम्बाल्पत्वादन्यथा शुक्लापचयापचयक्रमः स्पष्टतया न दृष्टुं शक्यत यथा चाहुः म० म० प० श्रीसुधाकरद्विवेदिभिर्वास्तवचन्द्रशृङ्गोन्नतिसाधने "एवं किल स्यात्पक्षक्रमेणा सितासितसाधनमायत्यां । परन्तु स शुक्लमतिर्दृष्ट्या न दर्शनार्हेति विदा वदन्ति ॥" इति ॥

विधोश्चन्द्रस्य एवं शुक्लत्वं न । यतश्चन्द्रस्य भृगुजबिम्बात् कलाबिम्बमितिर्महत् महती अस्ति, तथा चार्कात् सकाशात् भृगुजापेक्षया चन्द्रो दूरगतोऽस्ति । तेन रविस्तस्य चन्द्रस्य वा चन्द्रभ्रमकक्षापरिधेः समन्तात्परितो बहिर्भ्रमणं करोति । अत्र चन्द्रबिम्बे यतो-विलग्नरव्यंशुभिः संलग्नसूर्यकिरणैः शौक्ल्यवृद्धिक्रमेणैव हेतुना पूर्ण-शौक्ल्यं भवति, अतोऽस्य शीतरुचेश्चन्द्रस्य विषये एवमुक्तरीत्या शुक्र-शतो महान् विशेषो भेदोऽनिशं सदा अस्ति ।

> यन्नीरबिम्बं रविबिम्बतश्च
> यथा यथाऽल्पं च समीपगं च ॥
> तथा तथा शौक्ल्यमितिश्च तस्या-
> धिकाऽत्र लग्नार्ककरैः समन्तात् ॥२७॥

यथा यथा यन्नीरबिम्बं रविबिम्बतोऽल्पं समीपगं च भवेत्तथा तथा तस्य समन्ताल् लग्नार्ककरैः शौक्ल्यमितिरधिका भवति । अत्रोपपत्तिः। यदि रविबिम्बेन समं यत्किमपि बिम्बं भवेत्तदा तद्बिम्बार्धमानं शुक्लम्। यद्बिम्बं रविबिम्बादल्पं, तत्र बिम्बार्धाधिकं शुक्लम् । तथा यद्बिम्बं रवि-बिम्बादधिकं तद्बिम्बार्धाल्पं शुक्लं भवतीति सूर्योपपश्चचतुराणामतिरो-हितम् । अथ तावत्तत्र रविबिम्बादल्पबिम्बे तन्न्यूनाधिकत्वतारतम्येन दूरत्वान्तिकत्ववशेन शुक्लमितेर्न्यूनाधिकत्वविचारः प्रदर्श्यते । तत्र पुरो-वर्त्तिच्छायाऽधिकारस्थ"ग्रहस्य यद्योजनमण्डलार्धं"मित्यादिविधिना-इष्टग्रहभादैर्घ्यम्=इ.भादै. = $\frac{\text{बि.अं.सू.}\times\text{इ.बि.व्या}\frac{1}{2}}{\text{रविव्या}\frac{1}{2}-\text{इबिव्या}\frac{1}{2}}$ (१) अत्र 'बिअंसू' अस्य मानं यथा यथाऽल्पं तथा तथा 'इ भा दै' इदमल्पं भविष्यति । तथा "बि अं सू" अस्योत्तरोत्तराधिक्ये "इ भा दै" अस्योत्तरोत्तराधि-क्यमिति स्पष्टम् । परन्तु भाग्रं दृष्टिं मत्वा दृश्यबिम्बप्रदेश एव तदि-ष्टबिम्बानुज्ज्वलभागः सिद्ध्यति । तत्र "यथा यथा दूरगतो बिम्बगोल-स्तथा तथा । दृश्यते त्वधिको भागः परन्त्वर्धाल्पको हि सः ।" इत्यु-क्तरीत्या भाग्रदैर्घ्यरूपे दृष्टि बिम्बकेन्द्रान्तरे स्वल्पेऽनुज्ज्वलभागरूपो-

दृश्यभागः स्वल्पो भवति तथा भाग्रदैर्घ्येऽधिकेऽनुज्ज्वलप्रदेशोऽधिकः सिद्ध्यति । परन्तु यथा यथाऽनुज्ज्वलभागोऽधिकस्तथा तथोज्ज्वलभागो न्यूनः परन्त्वर्धाधिक एव इष्टबिम्बस्य रविबिम्बाद्ल्पत्वे । अतएव यदिष्टबिम्बं रविबिम्बतो यथा यथा समीपगं भवेत्तथा तथा बिम्बान्तरसूत्रस्याल्पत्वादुत्तरोत्तरमनुज्ज्वलभागाल्पत्वात् तथात्वे चोज्ज्वलभागाधिक्यं स्पष्टमिति । अथ (१ अत्र यथा यथेष्टबिम्बमानमल्पं तथा तथा "त्रिअंसू" एतन्माने स्थिरे भादैर्घ्यमानमल्पं तेन हेतुना तदनुज्ज्वलप्रदेशाल्पत्वात् तदुज्ज्वलप्रदेशाधिक्यमित्युपपन्नं सर्वम् ।

अथ यवनमतनिराकरणमाह ।

भानोर्बिम्बे छिद्रभीत्या निरुक्तं
विद्भृग्वोर्यैस्तैजसत्वं ❀ सदेह ।
आर्षैः साकं संविरोधेन तन्त्रे
तत्पक्षोऽयं मन्मते सुन्दरो न ॥२८॥
यस्मात्कालांशाल्पकांशान्तरेऽर्का-
दुक्तौ शुक्रज्ञौ कथं दृष्ट्ययोग्यौ ।
एवं कालांशाधिकांशान्तरेऽपि
शुक्रः सूर्यान्नैव संदृश्यतेऽह्नि ॥२९॥
स्वत्पक्षे तत्तैजसत्वस्थिरत्वे
युक्तं स्यात्तद्धेतुना केन तत्र ।
यद्युष्णांशोरंशुसंघप्रभावात्
स्वल्पं तेजो दीपवन्नाशमेति ॥३०॥

❀ यथोक्तं सर्वभौमे मुनीश्वरेण 'नवीनास्तु तौ तैजसौ शुक्रसौम्यावतः पूर्णबिम्बौ सदैस्याद्धिरेवम् । विना चन्द्रमेनं गदरे तैजसं ये वदन्त्यस्य पक्षे भवेद् भाविनाशः " इति ।

यद्योगे यत्तौजसत्वं न भग्नं
तद्भेदे वै स्यात्कथं तत्प्रभग्नम् ।
एवं भेदे यच्च भग्नं कथं त-
न्नस्याद्योगेऽर्कांशुजाक्षिप्रघातात् ॥३१॥

यथा सूर्यस्य वलयग्रहणे प्राकृतिकचन्द्रबिम्बात्परितो रविबिम्बमुज्ज्वलं वलयानुकारं दृष्ट्वा चन्द्रबिम्बे तेजसोऽभावोऽनुमीयते, तथा यदि बुध-शुक्रयोरेकतरस्य निस्तेजस्त्वं स्वीक्रियते तदा रविबुधयोर्वा रविशुक्रयो-रेकसौत्रिककेन्द्रयोगे भानुबिम्बेऽपि छिद्रत्वापत्तिः स्यात् परं सा च प्रायो नावलोक्यते तेन बिम्बयोर्बिम्बेऽपि तेजस्त्वं सदा यैर्मुनीश्व-रैर्ज्ञानराजैश्च निजतन्त्रे, आर्यैर्मुनिभिः सार्कं संविरोधेन यन्निरुक्तं तस्यायं पक्षो मन्यते सुन्दरो यथार्थो नास्ति यस्माद्धेतोरर्कात् कालांशाल्पकांशान्तरे शुक्रज्ञौ कथं दृष्ट्यग्योग्यौ दर्शनानर्हावुक्तौ तैः। तत्र तन्मतेन तयोरपि तैजसत्वमङ्गीकृत्य कालांशाल्पान्तरेऽपि तेजो-वन्तौ दर्शनार्हावेवोचितौ। यदि च त्वत्पक्षे सूर्यस्याधिककिरणप्रभा-वात् तयोः स्वल्पं तेजो रविदीपन्यायेन नष्टं भवती'—ति समाधानं भवद्भिर्दीयते तदा तावदस्य किमुत्तरं यत् 'यद्योगे ऐकसौत्रिककेन्द्र-योगे यत्र नष्टं तद्भेदे कालांशाल्पान्तरे तु कथं नष्टम्। तदा तु नष्टं भवितुं नोचितम्। परन्तु कालांशाल्पान्तरे तयोरदर्शनाद्भवन्मतं न साध्विति भावः।

अथ चैवं तयोस्तैजसत्वेऽङ्गीकृते, दिने कालांशाधिकान्तरितः शुक्रो नैव दृश्यते, वस्तुतो भवन्मते दिनेऽपि स्वतस्तैजसौ तौ दर्शनार्हौ भवितुं युक्तौ, परन्तु चेदत्रापि दीपसूर्यदृष्टान्तावलम्बनं भवद्भिः क्रियते तदा तावदस्य किमुत्तरं यत् 'यद्भेदे कालांशाल्पान्तरे यत्तेजो भग्नं तद्योगे-ऽर्कांशुजाक्षिप्रघाताद्धेतोः कथं न भग्नम्। अवश्यमेव तद्भग्नमुचितमतो भवत्समाधानं न युक्तियुक्तम्।

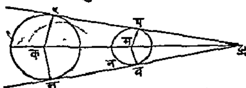
अर्करश्मिप्रघातोऽस्ति नेत्रयोश्च महान् युतौ।
अन्तरे स्वल्पकश्चैवं नृणामनुभवो यतः ॥३२॥
इत्थं त्वदुक्तिद्वयतर्कतोऽत्र दोषस्तवायं तदवस्थ एव।
प्रत्यक्षसिद्धार्षविरोधतस्तु तत्तैजसत्वेऽस्ति नवीनवर्य! ॥३३॥

युतौ एकगर्भसूत्रग्रथितबिम्बद्वयकेन्द्रे, नेत्रयोरर्करश्मिप्रघातो महानस्ति, अन्तरे भेदे चाल्पक इति यतो नृणामनुभवः। हे नवीनवर्य! इत्थं त्वदुक्तिद्वयतर्कतोऽयं दोषस्तदवस्थ एव, शेषं सुगमम् ॥

अथार्कांशुनिमग्नं तत्तैजसं नैव दृश्यते।
किन्तु सर्वं रवेर्बिम्बं दृश्यतेऽत्रेति चेच्छृणु ॥३४॥
अर्करश्मिजदृग्दोषात्तैजसे याऽस्त्यदृश्यता
युतौ साऽम्बुमये चैव प्रमाणार्पोदितेस्त्विह ॥३५॥

युतावेकदृक्सूत्रप्रोतबिम्बद्वयकेन्द्रे, रविकिरणनिमग्नं तयोस्तैजसं न दृश्यते किन्तु सर्वमच्छिद्रं रविबिम्बमत्र दृश्यते इति चेद्वदसि तदोत्तरं शृणु, रविकरजनितदृष्टिदोषात्तैजसे याऽदृश्यताऽस्ति सा प्रमाणार्षोदितेः सकाशात् जलमये बिम्बे एव युक्तेति।

ये च नीरमया गोलास्तेजोगोलाद्विवस्वतः।
स्वल्पाः स्युः सर्वतद्गोले शौक्ल्यमर्धाधिकं भवेत् ॥३६

ये नीरमया जलात्मका बिम्बगोलास्तेजोगोलाद्विवस्वतः सूर्यबिम्बात्स्वल्पाः स्युस्तत्र सर्वतद्गोलेऽर्धाधिकं शौक्ल्यं भवेत्। अत्रोपपत्तिः। यथा 'र त' रविबिम्बात् 'प न व' इष्टग्रहबिम्बमल्पमस्ति। तेन 'अ' बिन्दौ सूचीकर्णानां योगः शीर्षसंज्ञकः। तत्र 'अ प म व, चतुर्भुजे ∵ ∠अपम = ९० = ∠अवम, ∴ ∠पअव + ∠वमप = १८०°, तेन ∠पमव ∠१८०, अतः 'प व' भागोऽर्धाल्पः। प न व भागश्चार्धाधिकः सिद्ध्यतीति।

कुपृष्ठस्थै नरैर्गोलो नेत्राभ्यां दृश्यतेऽत्र यः ।
तद्दर्शने महानस्त विशेषस्तं च संशृणु ॥३७॥

प्रतिपाद्यविषयस्या वतरणिकारूपोऽयं श्लोकः ।

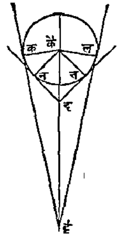
अथैकनेत्रदृष्ट्या तु गोलो यो दृश्यते बुधैः ।
तदर्धाल्पं सदा दृश्यं दृष्टिसूत्रान्तरस्थितम् ॥३८॥

अत्रोपपत्तिः । दृ = दृष्टिस्थानम् । पअपं = बिम्बगोलः । दृ' दृष्टिस्थानात् दृप, दृप स्पर्शरेखे कार्ये । केप, केप रेखे च विधेये । अथ 'दृपकेप' चतुर्भुजे ∵ ∠दृपके = ∠दृपके = ९० ∴ ∠दृपके + ∠दृपके = १८०, तेन ∠पकेपं + ∠पदृपं = ९०, अतः ∠पकेपं १८ , अतः पप भागोऽर्धाद् दृश्यभागोऽर्धाल्पः । तदून-भांशमितोऽदृश्यभागः = पअपं अर्धाधिकश्च सिद्ध इति । एवमेव वास्तवचन्द्रशृङ्गोन्नतौ 'खस्थानां गोलबिम्बानामित्यादि श्लोको वर्तते ।

नेत्रान्तरसमो व्यासो यस्य गोलस्य तस्य तु ।
अर्धं स्फुदृश्यते केचिदित्यूचुर्नयनद्वयात् ॥३९॥
तत्राप्येकाक्षिजार्धाल्पवशेन नयनद्वयात् ॥
नैव पश्यति गोलार्धं सम्यगत्थं तु मन्मतम् ॥४०॥

दृष्टिस्थानात् बिम्बस्य स्पर्शरेखाकरणेन स्पर्शबिन्दुबद्धसूत्रमेव वास्तवदृश्यबिम्बस्य व्यासमानं भवतीति स्पष्टम् । परन्तु नेत्रान्तर-समो यस्य गोलस्य व्यासस्तत्रैकदृष्टिवशेना-पि गोलार्धाल्प एव दृश्यते परं दृक्षिणदृशो-दक्षिणभागस्पर्शरेखाया वामदृशो वामभागस्प-र्शरेखावधि बिम्बगोलेऽर्धप्रमाणमेवं नयनद्वयेन पश्यति, तत्रापि एवं उभयनिष्ठदृश्यभागोऽ-

यथा यथा दूरगतो गोलस्तस्य तथा तथा ।
दृश्यते स्वाधिक भागः परन्त्वर्धाल्पको।ह सः* ॥४१॥

यथाऽत्र वासना । प्रथमं 'द्र' द्रष्टिस्थानात्कृताभ्यां द्रन द्रत स्पर्शरेखाभ्यां वशेन नत भागो-दृश्यः । ततो दूरे 'द' स्थाने द्रष्टिं मत्वा स्पर्शरेखाकरणेन कनतल' भागो दृश्यते, परं पूर्वभागादपरो भागोऽधिकः स्फुट इति । परन्तु भाग ेऽयं योजनात्मको ज्ञेयः । एतद्वैपरीत्यं कलात्मकदृश्यभागस्य न्यूनाधिकत्वं तत्र ∵ कदल ∠नद्रत अतः स्पष्टम् ।

एवं तन्निकटत्वे तु ज्ञेयस्तद्वैपरीत्यतः ।
स्थूलत्वं चाणुबिम्बत्वं दृश्यते यच्च तच्छृणु ॥४२॥
नेत्रगोलककेन्द्रोत्थदृष्टिसूत्राणि देहिनाम् ।
वस्तुग्रहणशक्तानि तदन्तर्विम्बगोलकः ॥४३॥
दृश्यस्तद्व्याससमानं तु दृश्यसूत्रान्तरं किल ।
यथा यथा दूरगतो विम्बगोलस्तथा तथा ॥४४॥
दृष्टिसूत्रान्तरं चाल्पं निकटे त्वधिकं सदा ।
स्वीयदृग्गोलवृत्ते स्यात्तेनाणुस्थूलविम्बता ॥४५॥

इयं न्यूनाधिकत्वविवेचना कलात्मकप्रदेशापेक्षिकेति ।

---

* अतएव भूगर्भचन्द्रबिम्बयोः कृताभिः क्रमस्पर्शरेखाभिः स्पृष्टभूखण्डदेशेषु वर्तमानानां जनानां दृश्यवृत्तमधिकमथ भूचन्द्रकेन्द्राभिमुखद्रष्टसूत्रेण छेदकेन छिद्यन्ते भूप्रदेशे 'स्थलस्य सर्वाधिकं दृश्यवृत्तं' भवतीति दृष्टिसूत्राल्पाधिकत्वहेतुना विद्भिर्विमृश्यम् ।

दृष्टिसूत्रान्तरे बिम्बं दृश्यते नेत्रगोलके ।
सङ्कोचतस्तयोः स्वल्पमसङ्कोचेऽधिकं ह्यतः ॥४६॥

दृष्टिसूत्रान्तरे स्पर्शादृष्टिसूत्रयोर्मध्ये. शेषं स्पष्टम् ।
अथ बिम्बदर्शनभेदत्रैविध्यमाह—

स्थूलत्वाणुत्वभेदो हि बिम्बेऽस्ति त्रिविधः सदा ।
दृग्दूरासन्नभावेन चैक,-स्तद्वद्द्वितीयकः ॥४७॥
खमध्योदयभेदेन ज्योतिर्दृग्दोपतस्तथा ।
तृतीयश्चेति तज्ज्ञानं सवासनमथोच्यते ॥४८॥

अत्र बिम्बे बिम्बावलोकनविषये स्थूलत्वाणुत्वभेदस्त्रिविधो वर्त्तते तत्र दृग्दूरासन्नभावेनैको भेदः । तद्वदर्थाद्दृग्दूरासन्नभावेनैव द्वितीयो भेदः । तथा खमध्योदयभेदेन ज्योतिर्दृग्दोपतस्तृतीयो भेदः । अहो कथमेतावन्तो भेदा बिम्बावलोकने उक्ताः ?, कुत्र कुत्र कस्य भेदस्यावश्यकता ?, इत्युच्यते, पूर्वन्तु "यथा यथा दूरगतो बिम्बगोलस्तथा तथा । दृश्यते त्वधिको भागः.........श्लो० ४१ ।" एतदुक्तदिशा प्रथमो योजनात्मकभागाभिप्रायिको भेदो विज्ञेयः । किन्त्वाकाशे तथा बिम्बं न लक्ष्यते दूरगतबिम्बस्यैव सूक्ष्मत्वं. समीपगतबिम्बस्यैव विशालत्वमिति प्रत्यक्षदर्शनात्प्रथमभेदेन नहि लक्ष्यसिद्धिस्तेनान्यत्कारणं तन्न्यूनाधिकत्वेऽन्वेषितम् ।

तद्यथा, यथा यथा दृष्टिसूत्रमल्पं तथा तथा बिम्बकलाऽधिका, दृष्टिसूत्रेऽधिके बिम्बकलाऽल्पेति ($\frac{\text{त्रि} \times \text{बि० ज्या-दृ-}}{\text{दृ० कर्ण}} = \text{ज्या} \tfrac{1}{2} \text{बि-}$) अनुपातदर्शनात्स्पष्टम् । परन्त्वयं योजनात्मकभागविलोकनविरुद्धधर्मा कलात्मकभागदर्शनात्मको भेदः । अस्यापि दृग्दूरासन्नतयैव सिद्धया तद्वद्द्वितीयक इत्युक्तमाचार्येण

अथोक्तभेदाभ्यामपि बिम्बस्थूलाल्पत्वदर्शनं सम्यक्तया नोपपन्नमित्यतस्तृतीयभेदान्वेषणप्रसंगो यथोच्यते—भूपृष्ठस्थजनेन खमध्यगं

विम्बमल्पं क्षितिजस्थं विशालमिति यद्दृश्यते, तत्र द्वितीयभेदेन कलात्मकदर्शनाभिप्रायिकेण तद्वैपरीत्यमेव सिद्ध्यति, अतस्तस्य तत्र नावसरः। अथ प्रथमभेदेन तु खमध्यगमल्पं, क्षितिजस्थमधिकं विम्बमिति सिद्ध्यति, कथं तर्हि भेदान्तरकल्पनावश्यकत्वमित्युच्यते, तदा शृणु, दृष्ट्या यत्खस्थविम्बभागो विलोक्यते गणितार्थं, स च कलात्मको भाग एव, योजनात्मकभागविलोकनभेदस्तु पूर्वं कलात्मकविलोकनभेदेनैव बाधितस्तेन कथं न भेदान्तरकल्पनमुचितमतस्तृतीयो ज्योतिर्द्दग्दोषसंज्ञको भेदः स्वीकृतो येन क्षितिजे भूबिम्बाच्छादितकिरणकारणादल्पज्योतिर्द्दग्दोषवशाद्बिम्बं पृथुलं भाति, तथा खमध्ये परित प्रसरितकिरणकारणादधिकज्योतिर्द्दग्दोषवशादत्र तदेव विम्बं स्वल्पमिव भाति, अत एते भेदाः सर्वथा संगता एवेति सर्वमुपपन्नम्।

श्रीपतिना तु खमध्योदयक्षितिजभेदेन (ज्योतिर्द्दग्दोषेणव) सहैव दूरदूरासन्नभावोऽपि विम्बसूक्ष्मस्थूलत्वे प्रतिपादितस्तत्र स चांशो न मनोरमोऽस्ति, येन दूरदूरासन्नताया न संगतिः। केवलं ज्योतिर्द्दग्दोषजनितमेव विम्बाणुत्वस्थूलत्वमस्ति। वस्तुतः पारमार्थिकविम्बमानं सर्वत्र स्थिरमेव, केवलं स्थलभेदेन कलात्मकं विम्बं सूक्ष्मं स्थूलं च लक्ष्यते इति सारार्थः।

अथ विम्बकलाप्रदेशमाह—

> बिम्बीयगोलस्य च पृष्ठभागं
> स्पृष्ट्वा च ये दृक्किरणाः खगोले।
> लग्नास्तदन्तर्गतगोललिप्ता-
> स्ता एव तद्योजनबिम्बजाताः ॥४६॥

दृष्टिस्थानाद्विम्बगोलस्य परितो याः स्पर्शरेखाः स्युस्त एव दृक्किरणास्ते च खगोले यत्र यत्र लग्ना तदन्तर्गततद्गोलीयकलात्मकप्रदेशा ये ता एव तद्योजनात्मकविम्बजाता विज्ञेया इति स्पष्टम्।

योजनात्मकबिम्बस्य लिप्तिकाकरणाद् बुधैः।

स्थूलत्वं निकटेऽणुत्वं दूरे सम्यक् कृतं किल ॥५०॥
स्थूलत्वाणुत्वहेतोर्यत्पूर्वाचार्यैः स्वकल्पितम् ।
उक्तं, तन्न मतं मेऽस्ति गोलयुक्तिविरोधतः ॥५१॥

योजनात्मकबिम्बस्य बिम्बव्यासयोजनस्य लिप्तिकाकरणात् $\frac{\text{त्रि}\times\text{बिं० यो-ज्या}}{\text{यो० कर्ण}}$ = ज्या ½ बिं, एवं बुधैर्ज्योतिषसिद्धान्तमर्मज्ञैर्निकटे समीपे बिम्बस्य स्थूलत्वं दूरेऽणुत्वं सूक्ष्मत्वं तु सम्यक् समीचीनं किल कृतमस्ति यथा ग्रन्थकर्तुः शिरोमणौ गणिताध्याये त्रिज्या निजान्त्यफलमौर्विकया विभक्ता"—इत्यादिश्लोकस्य भाष्यम् 'त्रिज्यातोऽल्पे कर्णे भूमेरासन्नत्वात्तदुपचीयते । त्रिज्याधिके तु कर्णे ग्रहस्य भूमेर्दूरस्थितत्वाद्बिम्बस्यापचयः ॥" तथा च तत्रैव चन्द्रग्रहणाधिकारे "भानोर्गतिः स्वदशभागयुताऽथिता वे"—त्यादि श्लोकस्य भाष्ये "त्रिज्यातो महति कर्णे ग्रहबिम्बं लघु भवति तथा गतिश्च लघ्वी। भूमध्याद् दूरगतत्वाद्ग्रहस्य । अथाल्पे कर्णे बिम्बं पृथु गतिश्च महती, तदासन्नत्वात् ।" इति

अथ पूर्वाचार्यैर्भास्कराचार्येभ्यः पूर्वकालोत्पन्नैः श्रीपतिप्रभृतिभिः स्थूलत्वाणुत्वहेतोः स्वकल्पितं यदुक्तं, तद्गोलयुक्तिविरोधतो हेतोर्मम मतं नास्ति। अर्थादुपर्युक्तबिम्बार्धकलास्वरूपे तु भाज्यस्य स्थिरत्वात्केवलस्य भाजकरूपयोजनकर्णस्याल्पत्वे बिम्बस्य समीपगतत्वात्तल्लब्धेरधिकत्वाद्बिम्बकलाऽधिका । तथा हरस्याधिकत्वे तल्लब्धेरल्पत्वाद्बिम्बकलाऽल्पेति युक्तियुक्तो हेतुरस्ति ।

श्रीपतिभिस्तु 'दृष्टा महीं ह्यसदलेन यस्मादित्यादि'—श्लोके यतो भूपृष्ठस्थो द्रष्टा नभःस्थमानोन्निकटोऽस्ति तेनासौ प्रभाकरं सूर्यं सूक्ष्मं पश्यति । एवं महीजवृत्तगतो रविर्दूरस्थितो भूपृष्ठस्थजनस्य नभःस्थमानोरपेक्षया भवन्यतो महान् भाति ।' यदिदं प्रोक्तं तद्युक्तिविरुद्धमिव वर्तते । ज्योतिर्विद्भिर्गोपान्निपुणाधिकत्वं तु युक्तिसंगतमेवास्तीति ।

अथ नीलाम्बरगोलस्वरूपवर्णनमाह—

अथागमोक्तसर्वोर्ध्वब्रह्माण्डान्तर्गतं तमः ।
नीलगोलोऽस्ति तन्मध्ये भूमिखेटर्क्षगोलकाः ॥५२॥
भगोलान्तं तमो यत्तत्समथार्ककरैः सदा ।
नष्टं स्याच्च तदूर्ध्वं तु तदभावाद्यथास्थितम् ॥५३॥

नीलाम्बरं सर्वजनप्रसिद्धं
यत्तस्य केन्द्रं क्षितिगर्भ एव ।
भगोलपृष्ठोर्ध्वगतं सदैव
संदृश्यते भूमिगतैः सुवृत्तम् ॥५४॥
यत्रानिशं तारकखेचरेन्द्रा-
श्चैकत्र संस्था इव भान्ति यान्तः ।
स नीलगोलः किल दर्शनार्थं
भखेचराणां विहितोऽम्बरस्थः ॥५५॥
नीलं विना स्यान्नयनाभिघातो-
नीलं परं दर्शनयोग्यमस्मात् ।
नृदृष्टिसूत्रान्तरगं च बिम्ब-
गोलस्य खण्डं किल बिम्बसंज्ञम् ॥५६॥

अत्र ब्रह्माण्डान्तर्गतत्वाद्गोलानां सर्वोर्ध्वस्थो ब्रह्माण्डगोल एव वक्तुं युज्यते। परन्तु तदन्तः साधारणतयाऽन्धकारत्वात्तत्र च रविप्रभृतिबिम्बकिरणप्रकाशनाशितान्धकाराद् ब्रह्माण्डान्तः सर्वगोलोपरिस्थो—'नीलगोलः' स्वीकृतः, तमः प्रान्तस्य गोलकत्वात्।

तत्र यदा यत्र रविबिम्बं भ्रमणवशाद्गच्छति, तदा तत्परितस्तुल्यान्तरे तत्किरणजालैस्तमोनाशो भवति । स च प्रकाशगोलः कथयितुं

शक्यते। परन्तु रवेर्गमनात्तद्गोलस्य चञ्चलत्वमर्थसिद्धमेव . तत्र रविकक्षायां तद्गोलकेन्द्रभ्रमणदर्शनात्, वस्तुतः केन्द्रभ्रमणगोलकेन्द्रे एव तद्गोलकेन्द्रमिति तेन प्रकाशगोलस्य केन्द्रं भूकेन्द्रेऽस्तीति कथनं युक्तम्। एवं प्रकाशगोलात्परितस्तमोगोलस्य तुल्यान्तरेण स्थितेस्तत्रैव भूकेन्द्रे एव नीलगोलस्यापि गर्भकेन्द्रमित्यपि संगच्छते। यदाऽऽकाशे सर्वत्र प्रकाश एव भवेत्तदैकप्रकाशकरसमीपेऽन्यप्रकाशकरस्य लीनत्वात् कथं तस्य बिम्बस्य दर्शनं स्यादतो विधात्रा नीलगोलो विहितः। नृदृष्टिसूत्रान्तरगमिति ४६ श्लोके प्रतिपादितमेवास्ति।

अथ दृश्यबिम्बव्यासार्धसाधनमाह—

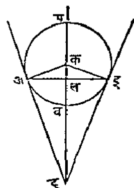
नृदृष्टिचिन्हात्खगबिम्बगोल-
केन्द्रं तु तद्गर्भजदृष्टिसूत्रम्।
तद्बिम्बगोलस्य च पृष्ठभागे
स्पृष्टं समन्तान्नरदृष्टिसूत्रम् ॥५७॥
तन्मार्गवृत्तं परिधिस्तु बिम्बे
तद्विस्तृतिं बिम्बमितिं वदन्ति ॥
तत्पृष्ठजं दृष्टिजसूत्रमुक्तं
यतश्च तत्पृष्ठविलग्नमस्ति ॥५८॥
तद्बिम्बगोलस्थसुपृष्ठयोगो-
यत्रास्ति तद्बिम्बजगोलगर्भात् ॥
यदन्तरे तत्खगबिम्बगोल-
व्यासार्धतुल्यं भुजसंज्ञकं स्यात् ॥५९॥
तत्पृष्ठजं दृष्टिजसूत्रमुक्तं
कोटिः श्रुतिर्गर्भजदृष्टिसूत्रम्।

दोःकोटियोगाच्छ्रवणक्षितौ तु
तल्लम्बमानं द्विगुणं हि बिम्बम् ॥६०॥

नृदृष्टिचिन्हात् ग्रहबिम्बस्य स्पर्शरेखा विधेयास्ते यत्र यत्र लग्नास्तद्बिन्दुवद्धसूत्रस्य वृत्तत्वं तदेव बिम्बमानम्। क्वचित् पुस्तके दृष्टिजसूत्रमत्रेति पाठोदृश्यते।

यथोच्यते—

दृक = गर्भदृष्टिसूत्रम् = कर्णः।
दृअ, दृइ = पृष्ठजदृष्टिसूत्रम् = कोटिः
कअ, इक = बिम्बव्यासार्धं भुजः।
दोःकोटियोगात् कर्णे लम्बः अल, इल, इदमेव बिम्बव्यासार्धम्। तद्द्विगुणं सत् अइ दृश्यबिम्बव्यासः।

अत्र तन्निबन्धनश्च।

आद्योक्तयोजनमण्डलार्ध-
तद्गर्भदृक्सूत्रवियोगयोगौ।
कार्यौ तु तद्घातपदेन चात्र
निघ्नं हि तद्योजनमण्डलार्धम् ॥६१॥
तद्गर्भदृक्सूत्रहृतं द्विनिघ्नं
खेगामिनां योजनबिम्बमानम्।
परन्त्विदं बिम्बजगोलखण्डं
संदृश्यतेऽन्यादृशमाम्बरे तत् ॥६२॥

अत्र वासना। क्षेत्रं पूर्वश्लोकन्यस्तं विलोकनीयम्।
आद्योक्तयोजनमण्डलार्धम्=कअ=कप=कब=कव

गर्भदृक्सूत्रम् = द्रक,

अथ ∵ द्रप×द्रव = द्रक^{2} (३ ३५)

परन्तु द्रप = द्रक+कप = द्र·सू+यो.म$\frac{१}{२}$

एवम् द्रव = द्रक−वक = द्र सू−यो.म$\frac{१}{२}$

अतोऽत्र द्रप×द्रव = (द्रसू+यो म$\frac{१}{२}$) (द्र सू−योम$\frac{१}{२}$) = द्रइ^{2}
= दृअ^{2} = स्प^{2}

∵ $\sqrt{\text{(दृसू+योम½) (दृसू−योम½)}}$ = दृइ, = दृअ = स्परे

अथ कलइ फद्रइ त्रिभुजयोः साजात्यादनुपातः।

$\frac{\text{द्रइ×कइ}}{\text{द्रक}} = \frac{\text{स्परे×योम½}}{\text{गद्र.सू}}$ = इल, इदं दृश्यविम्बव्यासदलं तद्द्विगुणं सकलं व्यासमानम् = अइ, । दृष्टिस्थानतः स्पर्शरेखाकरणेन यदर्धाल्पविम्बं विम्बखण्डरूपमवलोक्यते तथा न दृश्यते स्फुटतया लोकैः, विम्बस्य दूरगत्वात् स्थालीतलवत्समतलमेव सर्वैरालोक्यते।

दृक्सूत्रयोरन्तरगं च तस्या-
न्तरस्थदृग्भेदवशाद्विभेदात्।
भूगोलकेन्द्रं नरदृष्टिचिह्नं
प्रकल्प्य कार्यं गणितं सुखार्थम् ॥६३॥

स्पर्शदृष्टिसूत्रान्तर्गतविम्बमानं यत्तस्यान्तरस्थदृग्भेदवशाद्भिन्नभिन्नस्थानस्थितद्रष्टृवशेन विविधं भवति, तेन सुखार्थं भूगोलकेन्द्रमेवेक नरदृष्टिचिह्नं प्रकल्प्य गणितं कार्यम्।

अथ कुगर्भदृक्सूत्रवशेन स्वकक्षागोले कलात्मकदृग्विम्बानयनम्।

त्रिज्यागुणं योजनमण्डलार्धं
स्वयोजनाख्यस्फुटकर्णभक्तम्।
द्विनिघ्नतद्वाप्तमितं ग्रहाणां
स्पष्टं कलाद्यं भवतीह विम्बम् ॥६४॥

अत्रोपपत्तिं शृणु भूमिगर्भात्
स्वबिम्बगोलस्थितपृष्ठलग्नम् ।
सूत्रं नयेत्खेचरगोलदेशे
चैकं तथा बिम्बजगोलकेन्द्रे ॥६५॥
अन्यच्च तद्बिम्बजगोलपृष्ठ-
तत्सूत्रयोगावधि केन्द्रतः स्यात् ।
तद्व्यासखण्डं भुजरूपमस्ति
कोटिस्वरूपात् किल पृष्ठसूत्रात् ॥६६॥
तत्केन्द्रपृष्ठस्थितसूत्रयोर्यद्-
ग्रहस्य गोले विवरं कलाद्यम् ।
आद्योक्तयोजनमण्डलार्ध-
चापोन्मितं युक्तियुतं सदैव ॥ ६७॥

अत्रोपपत्तिः पद्येनैव ग्रन्थकृतोक्ता, सा स्फुटीक्रियते । दृकइ त्रिभुजे त्रिकोणमित्या ज्या ∠कदृइ = $\frac{\text{त्रि} \times \text{इक}}{\text{दृक}}$ अस्याश्चापं द्विगुण कलात्मकं स्पष्टबिम्बम् ।

दृ = भूगर्भः दृक = कर्णः । इक = बिम्बव्यासार्धम् ।

दृइ = दृअ = स्पदृसू । इति शेषं सुगमम् । प्रकारोऽयं सूर्येन्दुभूभा-तनुयोजनानीत्यादिवत्किन्तु भास्कराचार्योक्तप्रकारे भ्रमाद् द्विगुणज्या-चापं द्विगुणचापमिति सिद्धत्येतदेवासंगतम् ।

अथ सार्वभौममतदूषणमाह—

सार्वभौमकृता कक्षागोलान्तःपरिधौ स्थितम् ।
यत्खेटबिम्बगोलस्य खण्डं बिम्बं तदेव हि ॥६८॥

स्वीकृतं स्वधिया. तत्र तत्सक्तपरिधेर्मितम् ।
कलाबिम्बं च पूर्वोक्तात्सुसूक्ष्मं तदसद्ध्रुवम् ॥६९॥

मुनीश्वरेण सिद्धान्तसार्वभौमाभिधः सिद्धान्तग्रन्थो निर्मितः। तेन सार्वभौमकृता मुनीश्वरेण स्वसिद्धान्तग्रन्थे प्रतिपादितं यद् ग्रहकक्षागोलपरिधिच्छिन्नं तदभ्यन्तरस्थं यदर्धाल्पं बिम्बखण्डं तदेव दृश्यबिम्बमिति स्वधिया नान्याचार्यमतपरम्परया स्वीकृतमनेन सकलस्ताद्दृशबिम्बखण्डदर्शनस्वीकाररूपो दोषस्तन्मूर्धन्येवापतत्। तत्र गोलकेन्द्राद्बिम्बगोलकेन्द्रगतसूत्रोपरि तद्बिम्बकेन्द्रबिन्दुतो यल्लम्बभूतलं तदेव कक्षागोलस्पर्शकरं ग्रहबिम्बगोलस्य समभागकरं च भवेत्तदधोऽर्धभागस्ततोऽप्यधःकक्षापरिधेर्वर्तमानात्कक्षाधःप्रदेशस्यार्धाल्पत्वं नियतमेव। तत्र कक्षासंसक्तपरिधेर्मितं कलात्मकं बिम्बं पूर्वोक्तात्सुसूक्ष्ममुक्तमर्थाद् दृष्टिस्थानाद्वा गोलकेन्द्रात्स्वकक्षास्थबिम्बगोलस्य परितः कृताः स्पर्शरेखाः कक्षागोलपरिधिबिम्बपरिध्योर्योगबिन्दुषु गता पक्षाङ्गीकृता इति तन्मतं ध्रुवमसन्नित्युं किकम्। यतो दृष्टिस्तु सरलमार्गे चलति। तत्र दृष्टिस्थाना कक्षाबिम्बपरिधियोगे यत्सूत्रं यास्यति, तद्बिम्बं छित्वैव, नान्यथा चेत्तदेव सूत्रं स्पर्शसूत्रमुच्यते तदा भूगर्भगतदृष्ट्या गर्भसूत्रपृष्ठसूत्रयोः साम्यात्कर्णकोटिसाम्यमथ च कोणद्वययोगः समकोणद्वयतुल्यः सम्पद्यते। यदि पृष्ठस्थाने दृष्टिस्थानं कल्प्यते तत्रापि दृष्टिस्थानात्कक्षाबिम्बयुतौ यद्गतं सूत्रं तन्नहि बिम्बस्पर्शरेखारूपमित्यस्य खण्डनं पुरतः ७३ श्लोकभाष्ये द्रष्टव्यम्।

तद्बिम्बकक्षिकागोलयुतौ नेमिस्तु बिम्बजा।
कर्णान्तरं कुगर्भात् स्यान्नहि तत्पृष्ठदृष्टिजम् ॥७०॥
सूत्रं, येनात्र तद्बिम्बं दृष्टियोग्यं यतोऽनिशम्।
विना दृक्सूत्रसम्बन्धं दर्शनं न कथंचन ॥७१॥
कुगर्भदृष्टिचिह्नाद्यद् बिम्बगोलस्य मध्यगम्।

गर्भदृक्सूत्रसंज्ञं तत्कर्णतुल्यं भवेदिह ॥७२॥
कर्णो, भुजस्तु पूर्वोक्तबिम्बयोजनखण्डकम्।
अत्र कोटिस्तु कर्णाल्पा पृष्ठदृक्सूत्रसंमिता ॥७३॥
तस्मात्कक्षाऽथ कुगर्भीयदृष्टिसूत्रवशादपि।
पृष्ठदृक्सूत्रसिद्धिर्न कथं दृग्योग्यता ततः ॥७४॥

तद्बिम्बकक्षिकागोलयुतौ तु बिम्बजा नेमिः पाली या, सा कुगर्भात्कर्णान्तरेऽस्ति तत्कर्णसूत्रं तु पृष्ठदृष्टिज सूत्रं नहि स्यात्, येन सूत्रेण तद्बिम्बं दृष्टियोग्यमनिशं भवति। अर्थात् तत्कर्णसूत्रं बिम्बच्छेदनसूत्रं भवति द्रष्टृप्रदेशलाभा तु बिम्बस्पर्शसूत्रपर्यन्तं बिम्बे भवति, तेन कथंचन दृक्सूत्रसम्बन्धं विना दर्शनं नेति।

इह कुगर्भरूपदृष्टिचिह्नात् बिम्बगोलस्य मध्यगं यत्तद्गर्भदृक्सूत्रं तत्तु कर्णतुल्यं भवेत् स च कर्णः पूर्वोक्तबिम्बयोजनखण्डकं बिम्बव्यासार्धं भुजः। अत्र पृष्ठदृष्टिसूत्रमिता कर्णाल्पा कोटिरस्ति। तत्पक्षे कुगर्भीयदृष्टिचिह्नवशादपि पृष्ठदृक्सूत्रसिद्धिर्न जायते, तत्र कर्णतुल्यकोटिदर्शनात्तथा च बिम्बकक्षायुतिगतकर्णसूत्रस्य स्पर्शसूत्राभावात्। ततः कथं दृग्योग्यता बिम्बस्येति शेषः। अत्रापि शब्दस्यायमाशयः। भूपृष्ठस्थदृष्टिवशात् कदाचित्सम्भवतिकासन्ने कक्षाबिम्बयोगे दृष्टिसूत्रं गच्छेत्परन्तु भूकेन्द्रात्कदापि न तत्संभवः वस्तुतः पृष्ठस्थानादपि पृष्ठदृष्टिसूत्रं कक्षाबिम्बयोगे न याति, तदुच्यते, यदि तावत् तथैवाङ्गीकृतं, तदा भूगर्भाद्बिम्बकेन्द्रगता कर्णरेखा कुकेन्द्राद्बिम्बभागे पर्यन्तीया, सा यत्र रविकक्षावृत्ते लग्ना तत्रैवाधोमुखसाधितपृष्ठदृष्टिसूत्रमपि गमिष्यत्यन्यथा (|२१) अनेन दोषो भवेत्। अथ तयोस्तत्र युतौ त्रिभुजं जात्यं जातं, यत्र भुजो बिम्बव्यासदलम् कुकेन्द्रात्क ट्यु परिलम्बरेखा तु बिम्बव्यासार्धमिता सिद्धा, तत्र सा लम्बरेखा कुदलाल्पाऽतोऽधिमभूव्यासार्धादल्पो रविव्यास सिद्धः, परमिदमतीवासंगतम्। यतः भूव्या = १५८, रव्या = ६५२२ इति स्पष्टम्।

बिम्बीयगोला रविणा मयोक्ताः
स्वमार्गभेदेऽपि सदैकरूपाः ।
नीचोच्चयोरन्तरतश्च ते स्यु-
स्तद्व्यासमानं तदपीह चैकम् ॥७५॥

रविणा मयाय उक्ता मयोक्ताः बिम्बीयगोलाः नीचोच्चयोरन्तरत- श्चापि स्वकक्षाभेदेऽपि एकरूपा एव स्युस्तद्व्यासमानं यत्तदपीह एक- मेकरूपमेव। दृश्ययोजनापेक्षया नैतदुक्तं, दृश्यभागयोजनान्यपि दूरा- न्तिकभेदेनाधिकाल्पानि भवन्ति, अत्र तु सकलबिम्बव्यासयोजनसि- स्तोका, सा तद्योजनमितिरूर्ध्वाधरभेदेनापि नापचीयते नोपचीयते, गगने यद्बिम्बस्य न्यूनाधिकत्वं दृश्यते तत्कलात्मकस्य, यतो निकट- वर्तिनि बिम्बे कलात्मको भागोऽधिको दूरे त्वल्प इति पुरो वक्ष्यति च।

दृग्रश्मिसम्बन्धवशात्तु दृष्टं
न्यूनाधिकत्वं गगनेऽस्ति तेषाम् ।
नीचोच्चमध्ये बहवः स्फुटाख्याः
कक्षाश्च तद्योजनबिम्बमेकम् ॥७६॥
सर्वत्र संस्थं किल तद्वशेन
कलाश्च तद्गोलभवाः स्वबिम्बम् ।
यस्यात्र कक्षा महती तु तस्य
स्वल्पाः कला योजनबिम्बजाताः ॥७७॥
यस्याल्पिका तत्र कलास्तु बह्व्यः
सदैकयोजनबिम्बमानात् ।
स्युस्तद्वशादेव भवेदणुत्वं
स्थूलत्वमूर्ध्वाधरसंस्थया स्यात् ॥७८॥

अथ भास्करोक्तकुजादिबिम्बसाधनविधिं प्रखण्डयन्नाह—

यद्भास्करार्यैः सुगमं विहाय
स्वार्थैर्विरोधाद्विहितं प्रयासात् ।
स्वत्र्यंशवृद्धिक्षयकल्पनायां
कलादि भौमादिकबिम्बमानम् ॥७९॥
तद्युक्तिशून्यं त्विह तन्मतेऽस्ति,
यतोऽत्र तद्योजनलिप्तिकातः ।
भिन्नं सदा तत्कलिकादिबिम्ब-
मेवं रवीन्द्वोश्च न सम्यतोऽत्र ॥८०॥

भास्कराचार्यैः सुगमं सूर्यसिद्धान्तोक्तप्रकारं विहाय, स्वार्थैः साकं विरोधात् विरोधं कृत्वा प्रयासात् यत् विहितं तत् तन्मते युक्तिशून्य-मस्ति । यतस्तत्साधितयोजनकलातः स्पष्टग्रहकलिकादिबिम्बं भिन्नं दृश्यते । तथाचैवं रवीन्द्वोरपि बिम्बं सम्यङ्नास्ति तन्मते, 'यतोऽत्र' इत्य-स्याग्रे सम्बन्धः । अत्र कुजादीनां बिम्बत्र्यंशतुल्यचयोपचयकल्पनयेष्ट-काले बिम्बसाधनं, रवीन्द्वोश्च "सूर्येन्दुभूमानतनुर्योजनानी"त्यनेन सूर्य-चन्द्रयोर्बिम्बसाधनं यत्कृतं तन्न समीचीनमितिभावः । तत्र रवीन्दुबि-म्बानयनं यत्कृतं तत्खण्डनमग्रिमश्लोके स्वयमाचार्यः करिष्यत्येव । तत्रावशिष्टं कुजादीनां "त्रिज्याशुकर्णान्तरेण पृथग्विनिघ्नः । त्रिघ्नया निजान्त्यफलमौर्विकया विभक्ता" इत्यनेन यद्बिम्बकलानयनं कृतं तत्स-म्राडाचार्येण यथैवाचरितं तन्मया क्रियया प्रदर्श्यते —तत्र

मबिक = $\frac{\text{त्रि} \times \text{मयोबि}}{\text{त्रि}}$, उबिक = $\frac{\text{त्रि} \times \text{मयोबि}}{\text{उक}}$ एवं नीबिक = $\frac{\text{त्रि} \times \text{मयोबि}}{\text{नीक}}$,

ततो भास्करोक्तकल्पनानुसारेण—

$$\frac{\text{मविक}}{२} = \text{मविक}-\text{उविक} = \text{नीविक}-\text{मविक},$$ उत्थापनात्

$$\frac{\text{मयोविं}\times\text{त्रि}}{\text{त्रि}} - \frac{\text{मयोविं}\times\text{त्रि}}{\text{त्रि}+\text{ज्याअंफ}} = \frac{\text{मयोविं}\times\text{त्रि}}{\text{त्रि}-\text{ज्याअंफ}} - \frac{\text{मयोविं}\times\text{त्रि}}{\text{त्रि}}$$

ततः $\frac{१}{\text{त्रि}} - \frac{१}{\text{त्रि}+\text{ज्याअंफ}} = \frac{१}{\text{त्रि}-\text{ज्याअंफ}} - \frac{१}{\text{त्रि}}$

समीकरणेन, $\frac{२}{\text{त्रि}} = \frac{\text{त्रि}-\text{ज्याअंफ}+\text{त्रि}+\text{ज्याअंफ}}{\text{त्रि}^{२}-\text{ज्या}^{२}\text{अंफ}} = \frac{२\ \text{त्रि}}{\text{त्रि}^{२}-\text{ज्या}^{२}\text{अंफ}},$

ततः $\text{त्रि}^{२}-\text{ज्या}^{२}\text{अंफ} = \text{त्रि}^{२}, \quad \therefore\ ० = \text{ज्या}^{२}\text{अंफ},$

एतदतीवासंगतमतः उच्चस्थबिम्बमध्यमबिम्बकलान्तरं नीचस्थबिम्बमध्यमबिम्बान्तरेण येन केनापि समं न सिद्ध्यतीत्यतः शिरोमणौ यत्कुजादीनां बिम्बानयनं तन्न युक्तमित्यवगन्तव्यम्। एतत्खण्डनं मुनीश्वरेणैवादौ सिद्धान्तसार्वभौमे कृतं द्रष्टव्यास्त्रिप्रश्नाधिकारे १६०। १६१।१६२ श्लोकाः।

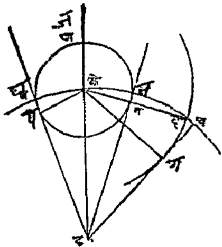
अथ भास्करोक्तरविचन्द्रबिम्बकलासाधनखण्डनमाह—

यस्यार्द्धचापं द्विगुणं न तस्या-
त्तच्चापतुल्यं गणितात्कथंचित्।
दृक्सूत्रयोरन्तरगेऽर्धचापे
द्विघ्ने न तच्चापमिदं तदन्तः ॥८१॥

यस्य कस्यापि गुणस्य अर्धस्य चापं द्विगुणं सत् यत् भवेत्तत् तस्य गुणस्य चापेन तुल्यं गणितात् कथंचित् न स्यात्। अर्थात् ज्यार्धस्य चापं द्विगुणं ज्याचापेन तुल्यं न भवतीत्यर्थः। तथा च

गर्भपृष्ठदृक्सूत्रयोरन्तरगेऽर्धचापे द्विघ्ने सति तद् दृष्टिसूत्रान्त., तदिदं चापं न भवतीति।

अत्र युक्तिः।

अत्र दृ = दृष्टिस्थानं, जपन = ग्रहबिम्बम्, दृप = दृन = पृष्ठदृष्टिसूत्रम्, धकेतच = ग्रहकक्षा। अत्र 'सूर्येन्दुभूभा तनुयोजनानि" इतिभास्करोक्त-प्रकारेण, ज्यावि = $\frac{\text{त्रि} \times \text{विव्या}}{\text{क}}$, वस्तुतोऽत्र लब्धि कियतीति

विचारे के' केन्द्रात् 'केनद' विम्बव्यासेन निर्मितस्य गोलस्य 'दृ' दृष्टि स्थानात् 'दृगच' स्पर्शरेखा कृता, तदा केग रेखा कार्य्या।

अत्र 'केदृग' त्रिभुजे त्रिकोणमित्या ज्या ∠ केदृग = ज्यावि = $\frac{\text{त्रि} \times \text{केग}}{\text{दृके}} = \frac{\text{त्रि} \times \text{विव्या}}{\text{कर्ण}}$ अतस्तच्चापं कक्षायां केच' मितं 'केद' वास्तव बिम्बमानाधिकं भवति इदं वास्तविकबिम्बमानं न, वास्तवं तु 'धत' मितं तदुक्त्या नायाति। अयमेवार्थः ८२ श्लोके पुरतः प्रतिपाद्यते भट्टेन।

तथा च पूर्व भास्कराचार्येण विम्बार्धज्यामानम् = $\frac{\text{त्रि} \times \text{केन}}{\text{केदृ}}$,

इदमादाय पुनरिदमेव द्विगुणं कृत्वा 'पदृन' कोणज्यां वदति, नैतत्स-युक्तिकम्। चापज्या द्विगुणा, द्विघ्नचापज्या न भवतीति तावदेतत्खण्डनं भट्टमतानुकूलम्। वस्तुतो भास्कराचार्य प्रथमं विम्बार्धज्यामानम् = $\frac{\text{त्रि} \times \text{विव्या}}{\text{कर्ण}}$; अतोलघुज्याचापसाधनवत् तच्चापम् = $\frac{\text{त्रि} \times \text{विव्या}}{\text{क} \times} \frac{\frac{1}{2} \times १०}{२१} = \frac{\text{त्रि} \times \text{विव्या} \times १०}{\text{क} \times २१ \times २}$, इदं द्विगुणीकृत्य पुनस्ततो-

लघुकर्मणैव तज्ज्या = $\frac{\text{त्रि} \times \text{विज्या} \times १८ \times २१ \times २}{\text{क} \times २१ \times २ \times १०} = \frac{\text{त्रि} \times \text{विज्या}}{\text{क}}$;
अस्याश्चापं विम्बमानम् । अयमेवाशयः शिरोमणेर्यत उक्तं तत्र 'फलानां चापानि लघुज्याभिप्रायेणोक्तानि"। इति द्रष्टव्यं विद्भिः। अनेन लघुकर्मगतो दोषो न तु भास्करबुद्धिगतो दोषः ॥

"सूर्येन्दुभूभातनुयोजनानी"[1]-
त्यनेन ता मानकलास्ततश्च ।
दृक्सूत्रयोरन्तरगा नहि स्यु-
स्तद्ग्रन्थरीत्या त्वथ सार्वभौमे ॥८२॥

पूर्वश्लोके प्रतिपादितमेव, अथ सार्वभौमे इत्यस्याग्रिमपद्ये संबन्धः।

प्रोक्तं तदप्यत्र न सम्मतेश्च
"सूर्येन्दुमन्दश्रवणा"[‡]—दिना याः ।
विम्बीयलिप्ताः किल विम्बसक्त-
कक्षास्थिता नैव कलाश्च ताः स्युः ॥८३॥

अथ सार्वभौमे मुनीश्वरनिर्मितसिद्धान्तग्रन्थे सूर्येन्दुमन्दश्रवणादिना याः विम्बीयलिप्तास्ताः किल विम्बसक्तकक्षास्थिता नैव स्युः। यतस्तत्प्रतिपादितं विम्बमानं कक्षाधोविम्बावयवरूपं यत्, तत्तद्गणितेन नायाति तेन तन्मतेऽपि तदानयनमसङ्गतमन्यमते तु कथैव का। अत्र ग्रन्थान्ते दोषवासनाऽपि विलोक्या।

---

[1] सूर्येन्दुभूभातनुयोजनानि त्रिज्याहतान्यर्कशशीन्दुकर्णैः।
भक्तानि तत्कार्मुकलिप्तिकास्तास्तेषां क्रमान्मानकला भवन्ति ॥
सि० शि० ग० ग्र० भ० श्लो० ॥७॥

[‡] तत्र मुनीश्वरोक्तमलम्बश्लोकाः—
"सूर्येन्दुमन्दश्रवणार्धदोर्निघ्नयामुगं योजनविम्बमुक्तम् ।
भौमादिकानां च फलांशदोर्निघ्नत्रयागुणितं विभक्तम् ॥

किंत्वन्यलिप्ता प्रमिते तु बिम्बं
कृत्वाऽथ तद्व्यत्ययतः स्वबुद्ध्या ।
*"बिम्बस्य लिप्तायुगभागजीवे"—
त्यनेन मानैक्यदलं कृतं तैः ॥८४॥
न तत्त्वकक्षाकलिकाप्रमाणा-
त्स्वेषुः सदैवास्ति च तत्प्रमाणात् ।

मध्यान्त्ययोजनभवश्रवसाऽन्त्यखवृत्ता ज्ञिज्यासकालिका ग्रह बम्बकृत्ता ।"
इति—

अत्रोपपत्तिममलां प्रवदामि सूक्ष्मान्त्यानुपातविधिभिः सुगमामपूर्वाम् ॥१६४॥
मध्यान्त्ययोजनभवश्रवणं त्रिभज्या चेत्तर्हि बिम्बभवयोजनखण्डक का. ।
लब्धं तु बिम्बदलयोजनजातजीवा मध्या भवेदथ पृथक् त्रिगुणेन चेत्सा ॥१६५॥
तद्वर्कचन्द्रमृदुजान्त्यफलज्यया का भौमादिशीघ्रफलमान्त्यगुणेन का च ।
लब्धं परं भवति बिम्बदलज्यकाया मध्यस्फुटान्तरमताऽन्त्यफलज्यया चेत् ॥१६६॥
एतत्तदा त्रिगुणकर्णवियोगजेन किं स्यात्फलेन सहिता रहिता च मध्या ।
हीनाधिके त्रिभगुणाच्छ्रवणेऽत्र शुद्ध्या कर्मोपसंहरणतः फलिता स्फुटज्या ॥१६७॥
द्विघ्नत्रिज्या कर्णहीना स्वत्रिभव्यासमार्द्धो-द्वैयोजनैः संगुणाऽऽप्ता ।
मध्यश्रुत्या लाघवात्तत्र कर्णत्रिज्या ताडयो स्यात्स्फुटज्या ॥१६८॥
कक्षावृत्ते बिम्बगोलस्य मध्यं यस्मात्तस्मात्केन्द्रतः पूर्णजीवा ।
कक्षावृत्ते बिम्बनेम्येकलग्ना साम्यात्तुल्या बिम्बव्यासखण्डेन तुल्या ॥१६९॥"

* बिम्बस्य लिप्तायुगभागजीवा कृतेर्हता बिम्बजविस्तृतिः सा ।
त्रिज्या हृताऽद्धाःनगुणाग्निनिघ्नो भेदाऽथयोगे स्फुटालिप्तिकाः स्युः ॥
इतिस्वकल्पिता अवास्तवा एव सन्ति । परं सार्वभौमेऽपि वास्तवबिम्बकला-
नयनं दृश्यते यथा—
"स्वयोजनाख्यस्फुटकर्णभक्तं त्रिज्याहतं योजनमानमर्धम् ।
तज्ज्यापलिप्ता द्विगुणा महान्तो स्पष्ट कलायं भवतीह बिम्बम् ॥१५८॥ त्रि.अ."
इदमतीवाश्चर्यकरं विधानं-कमलाकरभट्टेनाऽपि सूक्ष्मं मनोहरमुपदर्शितमित्यलम् ।

ताभ्यां स्वकक्षाकलिकाप्रमाणा-
दकथं स्थितेरानयनं कृतं तैः ॥८५॥

किन्तु अन्यलिप्ताप्रमितेः सकाशात् बिम्बं कृत्वाऽथ तद्विलोमेन स्वबुद्ध्या बिम्बस्य लिप्ता युगभागजीवा' अनेन तैर्भूनीभ्यर्मोनैक्यदलं कृतम्। वस्तुतो यत्कक्षायां बिम्बं तत्कक्षाकलया बिम्बकलाऽऽनेतव्येतिभावः। तथा न कृतमतोऽत्रापि दोषो वर्त्तत एव। अथ मुनीश्वरोक्तबिम्बस्य लिप्तेत्यादिपद्यस्योपपत्तिः प्रदर्श्यते. तत्र कक्षास्पृष्टबिम्बप्रदेशात्कक्षास्थबिम्बकेन्द्रावधिके ये सूत्रे भवतस्ते पूर्णज्यारूपे तत्रतयोरर्धस्य चापे कृत्वा द्विगुणे कार्ये, तदा बिम्बकेन्द्रात्कक्षास्पृष्टबिम्बप्रदेशावधि चापे पार्श्वतो जाते, तयोरैक्यं तन्मते सकलं बिम्बम्, परन्तु तथा न कृतं यदपि तावदसंगतदृश्यबिम्बमङ्गीकृतं. तदपि तैः कृतगणितेन नागतम्। बिम्बकलाया एव चतुर्थांशज्या या, सा चतुर्गुणा बिम्बव्यासमितिः ततः कलाकरणं स्पष्टम्। व्यासकलाया वास्तवदृश्यप्रदेशाद्विकलत्वान्न युक्तं तदिति. अत्र शेषवासनाऽपि विलोकनीयेति।

सदैकरूपबिम्बीयव्यासः कक्षाकलावशात्।
अन्यथा कल्पयित्वा तं प्रतारितमिदं जगत् ॥८६॥

सदा कक्षाकलावशादेकरूपबिम्बीयव्यासो भवति। तमन्यथा कल्पयित्वा जगत् प्रतारितं वञ्चितम्।

नीचोच्चबिम्बीयकला यथोक्ताः
कुभास्कराद्यैः क्षितिजादिकानाम्।
तथा रवीन्द्वोर्न कथं कृताः किं
रवीन्दुवन्नैव कुजादिकानाम् ॥८७॥

कुभास्करैः कुत्सित कारप्रतिपादकै र्भास्करैरथवा भूभास्करैः क्षितिजादिकानां नीचोच्चबिम्बीयकला यथा उक्तास्तथा रवीन्द्वोः कथं

न कृता। कुजादिकानां रवीन्दुबिम्बानयनवद्बिम्बानयनं किं कस्मान्नेरितं भवति। अ आद्रविचन्द्रयो सूर्यन्दुभूमातनुयोजनानीत्यनेन बिम्बमानं, तथा कुजादीनां व्यग्राभ्र सचरणा इत्यादिपद्यबिम्बं साधितम्।

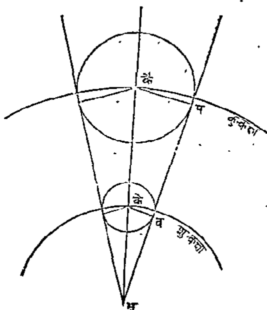
स्फुटस्वकक्षाकलिकाप्रमाणात्
दृग्योग्यबिम्बीयकला यतः स्युः।
यत्तद्विरुद्धानयनं, विना स-
द्युक्तिं, न सत्तत्सुदृशोह्यमार्यैः ॥८८॥

यत स्फुट (तात्कालिक) स्वकक्षासजातीयकलाप्रमाणात् दृग्योग्य (वास्तव) बिम्बीयकला स्यु, अत सद्युक्ति सदुपपत्ति विना यत् तस्य विरुद्धानयन तत् सत् समीचीन नेति आर्यं पक्षपातरहितमतिभि सुदृशा वासनाऽवनरञ्जितेन दृशा ऊह्यमिति।

कुभर्गदृक्चिह्नवशात्तथा तत्
सितोच्चकर्णः कुजबिम्बनिघ्न।
तच्छुक्रबिम्बेन हृत. फल स्या-
द्यदाऽऽरजो योजनजातकर्णः ॥८९॥
तदा खसंस्थोऽपि सितोत्थबिम्ब-
लिप्तासमा दृष्टिजसूत्रयुक्तया।
स्युस्तास्तदुक्ताद्गणितान्नहीत्थं
तदुद्दकविरोधो बहुधा विदोह्य ॥९०॥

तथाऽन्यदपि व्यभिचारस्थलमुच्यते। कुगर्भदृक्चिह्नवशात् सितोच्चकर्णइत्यादिना $\frac{\text{शुकर्ण} \times \text{कुजबिम्ब}}{\text{शुक्र बिम्ब}}$ कुजकर्ण एव यदा स्यात्तदा दृष्टिजसूत्रयुक्त्या सितोत्थबिम्बलिप्तासमास्ता कुजबिम्बकला भवेयु

परमित्थं तदुक्तात् गणितान्नहि भवति, ततस्माद्बहुधा दृग्विरोधः प्रंत्यक्षबाधो विदोहाः। इयं कल्पना खमध्यस्थयोः सितकुजबिम्बकेन्द्रयोर्वशेन विज्ञेया खस्वस्तिकादन्यतरत्र बिम्बयोः साम्यं न घटते पृष्ठस्थदृष्टिवशेन इति भगोलीयबिम्बकलासाधनोपपत्तिविभावनया स्फुटमस्ति। गोलगर्भगतमेव चेद्दृष्टिस्थानं स्वीकृयते, तदा खमध्येतरस्थलेऽपि बिम्बयोः समत्वं दृष्टिसूत्रवशेन सिद्ध्यतीति सुविदितं सर्वेषाम्। यथा द्रष्टव्यं क्षेत्रम्। अत्र कें प=कु. वि व्या द, केव =शु. वि. व्या द, कुजकर्णः=भू कें, शुक्रकर्णः = भूके

कुगर्भदृक्सूत्रवशात् स्वगोले
दृक्सूत्रयोरन्तरमेकमेव ।
मध्योदयान्तः क्षितिपृष्ठदृष्टि-
चिह्नाद्विभेदोऽस्ति तदन्तरस्य ॥६१॥
अतः कुपृष्ठस्थितदृग्वशेन
दृश्यं हि बिम्बं महदल्पकं च ।
नैवं कुगर्भीयदृशा कथं चित्-
तद्दृष्टिदोषात्कथयन्ति चान्ये ॥६२॥

अत्र मध्य खमध्यम् उदय उदयक्षितिजम् । नामैकदेशे गृहीते सकलनामग्रहणम् । अनयोरन्तर्गन्ये कुगर्भीयदृक्सूत्रवशात् स्वगोले दृक्सूत्रयोरन्तरमेक स्थिरमेवार्थात्तत्र गर्भीयदृष्ट्या बिम्बन्यूनाधिकत्व न लक्ष्यते दृष्टिसूत्रस्य स्थिरत्वात् । परन्तु क्षितिपृष्ठस्थदृष्टिदशा तदन्तरस्य दृष्टिसूत्रद्वयान्तरयिम्बमानस्य विभेदोऽस्ति, तत्र दृष्टिसूत्रस्य न्यूनाधिकत्वात् । अर्थाद्भूपृष्ठवासिनो द्रष्टुः क्षितिजखमध्यप्रदेश विभेदेन भिन्न भिन्न बिम्बमानमुपलभ्यते । एव कुगर्भीयदृशा कथचिन्नैवानुभूयते इदमेवान्ये आचार्या श्रीपतिप्रभृतयो दृष्टिदोषाद्विकिरणमहाप्रभावक्षीणावलोकनशक्तिरूपात्कथयन्ति । तद्वाक्यमपि पुरस्तात १३० श्लो० द्रष्टव्य तत्तद्दर्शनेच्छुभिर्विद्विरिति ।

अथ बिम्बयोजनाना स्थिरत्वेऽपि एकरूप कथ न दृश्यते इत्याह—

यत्प्रत्यहं स्वक्षितिजात्खमध्यं
यावद्विभिन्नं किल दृश्यबिम्बम् ।
वदामि तस्यानयनस्य युक्तिं
कुपृष्ठदृक्चिन्हवशात्सुसूक्ष्माम् ॥६३॥

स्पृष्ट्वा बिम्बीयपृष्ठं ये दृक्कराश्चाम्बरं गताः ।
तदन्तरे गोलविदा ज्ञेया दृग्बिम्बवासना ॥६४॥
दृक्करान्तःस्थितं बिम्बगोलखण्डं तदेव हि ।
दृश्यते तत्करान्तःस्थमहदाकाशसंस्थितम् ॥६५॥

इमे स्पष्टार्था । तथापि दृष्टिस्थानात् बिम्बस्पर्शरेखा यत्र यत्र गोले यत्र यत्र लग्नास्तत्तद्गोले तत्तल्लग्नबिन्दुवद्वसूत्राकारएव बिम्बरूप दृश्यते अयमेव निर्गलितार्थ ।

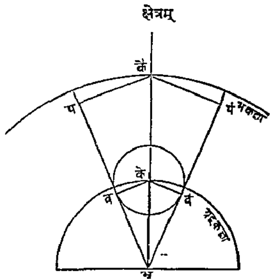
अन्यद्विशेषमाह—

खमध्यसंस्थे ग्रहबिम्बगोल-
केन्द्रेऽथ तद्गोलजपृष्ठभागे ।
स्पृष्ट्वोर्ध्वगा नायनरश्मयो ये
नीलाम्बरे वृत्ततया समन्तात् ॥६६॥
लग्नाश्च तन्मण्डलसंमितं हि
नीलाम्बरस्थं खगदृग्जबिम्बम् ।
दृग्रश्मिमध्यस्थितबिम्बगोल-
स्वरूपमेव क्षितिगस्य दृश्यम् ॥६७॥
नृदृष्टिचिन्हात्खगबिम्बगोल-
केन्द्रान्तरे यत्किल दृष्टिसूत्रम् ।
तद्यत्र तद्गोलजपृष्ठलग्नं
तत्रैव दृग्बिम्बजकेन्द्रमूह्यम् ॥६८॥
तत्केन्द्रचिन्हाच्च समान्तरेण
सर्वत्र तद्बिम्बजनेमिरत्र ।
नैवं खमध्येतरसंस्थखेटे
सम्यग्विशेषं श्रृणु तत्र चातः ॥६९॥

ग्रहबिम्बकेन्द्रे खमध्यसंस्थे सति ये नायनरश्मयो नयनसम्बन्धिकिरणाः (अर्थात् दृष्टिस्थानात् परितो बिम्बस्पर्शरेखाः) तद्गोलजपृष्ठभागे स्पृष्ट्वा ऊर्ध्वगाः सन्तो नीलाम्बरे वृत्ततया समन्तात् लग्नास्तन्मण्ड-

लसंमितं नीलाम्बरस्थं खगद्भगकेन्द्रं बोध्यम् । दृष्टिस्थानात् ग्रहबिम्बकेन्द्रगतं सूत्रं यत्र ग्रहकक्षागोलपृष्ठे लग्नं तत्र परिणतबिम्बपृष्ठकेन्द्रम् । शेषं सुगमम् ।

अत्र वासना ।

खस्वस्तिकस्थे बिम्बकेन्द्रे दृष्टिस्थानाद्बिम्बकेन्द्रगता या रेखा सैवोर्ध्वाधरसूत्ररूपा, अथ दृष्टिस्थानाद्बिम्बगोलस्य या याः स्पर्शरेखा स्ता यत्र यत्र नीलाम्बरगोले लग्नास्तत्तद्बिन्दुबद्धसूत्राकृते वृत्तत्वम्, यतस्तद्गोलीयखस्वस्तिकात्तासु स्पर्शरेखासु ये लम्बास्ते षष्ठाध्यायसिद्धानुपातेन मिथस्तुल्या एकबिन्दुगता अप्यतस्तल्लम्बमूलं केन्द्रं प्रकल्प्य तल्लम्बव्यासार्धेन यद्वृत्तं, तत्सकलस्पर्शरेखास्पर्शकरं, तेन तत्र नीलाम्बरगोलपरिणतबिम्बाकृतेर्वृत्तत्वमन्यत्र तु तासां लम्बरेखाणां ज्यारूपत्वाभावात्केन्द्रगतसूत्रच्छिन्ननीलाम्बरगोलपृष्ठप्रदेशात् पर्धिततत्तत्स्पर्शरेखाच्छिन्नतद्गोलपृष्ठप्रदेशा नहि समेऽन्तरे वर्त्तन्ते, तेन खस्वस्तिकाद्भिन्नस्थले नीलाम्बरगोलपरिणतबिम्बरूपस्य वृत्तत्वं नेति स्पष्टम् ।

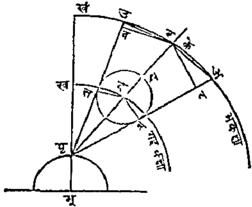
अथ खमध्येतरप्रदेशे भगोले बिम्बकलाप्रदेशं वर्णयति—

> यदा नतं खेचरबिम्बगोल-
> केन्द्रं हि दृग्मण्डलगं तदा स्यात् ।

तद्गोलपृष्ठाधरसंस्थदेशं
स्पृष्ट्वैव यच्चोर्ध्वगदृष्टिसूत्रम् ॥१००॥
नीलाम्बरे संमिलितं हि तत्र
त्वधःस्थितं बिम्बजनेमिचिन्हम् ।
दृश्यं तथोर्ध्वस्थितपृष्ठभागं
स्पृष्ट्वा च यल्लग्नमिहाम्बरेऽस्ति ॥१०१॥
दृश्यं हि तच्चोर्ध्वगबिम्बनेमि—
चिन्हं न ते द्वे निजपृष्ठकेन्द्रात् ।
तुल्येऽन्तरे स्तोऽथ तयोस्तु मध्ये
बिम्बेऽन्यकेन्द्रं सुधिया प्रकल्प्यम् ॥१०२॥
तत्केन्द्रतश्चिन्हयुगान्तरेण
वृत्तं कृतं तत्परिधिक्रमेण ।
दृग्रश्मयोऽपीह युता भवन्ति
तेनास्ति तद्वृत्तमिदं हि बिम्बम् ॥१०३॥

यदा खेचरबिम्बकेन्द्रं खमध्यान्नतं सद् दृङ्मण्डलगं स्यात् तदा तद्बिम्बगोलपृष्ठस्य परितो दृष्टिस्थानाद्याः स्पर्शरेखा भवेयुस्तेषु दृङ्मण्डलधरातलीयये ये द्वे स्पर्शरेखे भवतः, तत्र खमध्यासन्नगतं स्पर्शदृष्टिसूत्रं यत्र नीलाम्बरगोले मिलितं तत्रोर्ध्वगबिम्बनेमिसूत्रम् । तथा खमध्याद्दूरान्तरितं स्पर्शदृष्टिसूत्रं यत्र नीलाम्बरगोले लग्नं तत्राधोबिम्बनेमिचिन्हम् । परमत्र दृष्टिस्थानाद् महद्बिम्बकेन्द्रगतसूत्रं यत्र नीलाम्बरे लग्नं, तत्र तद्गोलपरिणततद्बिम्बकेन्द्रम् । तस्मा-

दधोविम्बनेमिचिन्हमूर्ध्वगनेमिचिन्हं च तुल्यान्तरितं भात स्तत्र केन्द्रकल्पनं नोचितम् । तेनोर्ध्वाधोविम्बनेम्योर्मध्ये केन्द्रकल्पनं युक्तम् ।

अथोच्यते—अत्र लके = ग्रहकक्षागोलः । खउअ = नीलाम्बरगोलः । पृ = पृष्ठस्थानम् । ख, ख = खस्वस्तिकम् तदन = ग्रहविम्बम् । पृत, पृन = स्पर्शदृष्टिसूत्रम् । अत्र, 'पृत सूत्रं' वर्धितं सत् नीलाम्बरे गोले यत्र लग्नं तत्र उ = ऊर्ध्वगविम्बनेमि । पृन' सूत्रं वर्धितं सत् तद्गोले एव यत्र लग्नं तत्र अ = अधःस्थविम्बनेमि ।

अथ पृके = गर्भदृक्सूत्रं वर्धितं सत् यत्र तद्गोले लग्नं तत्र र'विन्दुः । ततः 'पृउ' रेखायां 'रच'लम्बः 'पृअ' रेखायां रट लम्बः कार्यं ।

तत्र रेखागणितेन रच = रट, तथा पृच = पृट, परन्तु पृउ ∠ पृअ ∴ चउ ∠ टअ ∴ चउ' ∠ टअ' ∴ चउ'+चर' ∠ टअ'+चर' ∴ उर' ∠ रअ', ∴ उर ∠ रअ, $\frac{उर}{२}$ ∠ $\frac{रअ}{२}$ अत उर चाप ∠ रअचाप, तेन उर, रअ, चापयोर्योगार्ध 'के' विन्दौ नीलाम्बरगोलपरिणतविम्बस्य पृष्टकेन्द्रकल्पनं युक्तम् ।

तत्केन्द्रात्तचिन्हद्वयान्तरार्धचापव्यासार्धेन नीलाम्बरगोलोपरि यद्वृत्तं तत्तु वर्धितसकलस्पर्शदृष्टिसूत्रच्छेदितनीलाम्बरगोलपृष्ठलग्नं भविष्यति । वस्तुतस्तद्वृत्तगतानि स्पर्शदृष्टिसूत्रच्छिन्ननीलाम्बरगोलपृष्ठानि न भवन्ति । यतो दृष्टिस्थानाद्ग्रहगोलस्थग्रहविम्बस्य स्पर्शसूत्रैः समा सूची जाता, सा केन्द्रलम्बाधारसमानान्तरधरातलेन छेदिता सती तच्छिन्नप्रदेशस्य वृत्तत्वम् । असमानान्तरभूतलेन च्छिन्नायाः समाया·

वृत्ते तत्त्वम्, अत्र तु नीलाम्बरगोलावधि वर्धितानां स्पर्शदृष्टिसूत्राणामतुल्यत्वात्, तच्छिन्नप्रदेशस्य वृत्तत्वाभावः स्फुटः। तथा च वर्धिततत्स्पर्शदृष्टिसूत्राणामतुल्यत्वात् चेच्छेदनप्रदेशप्रान्तस्य दीर्घवृत्तादिकमपि न स्यायतो गोलपृष्ठोपरि दीर्घवृत्तादिकं न तिष्ठति।

अथावसाने तस्य वृत्तत्वं नेति भट्टोऽपि जानाति स्म। अत्र 'द्रष्टृसमयोऽपीह युता भवन्ति' इति नाशाकुञ्चनवञ्चनया वदति। तथा च 'नैवं खमध्येतरसंस्थखेटे' अनेन वृत्तत्वाभावमुक्तयानिति स्फुटम्।

रश्म्यन्तरे संस्थितदृश्यबिम्ब-
स्वरूपमेवास्ति महत्तथाऽल्पम्। .
दृग्योग्यनीलाम्बरगोलसंस्थं
संदृश्यते भूमिगतैः सुवृत्तम् ॥१०४॥

रश्म्यन्तरे किन्तु दृष्टिस्थानाद्बिम्बस्य कृतानां स्पर्शदृष्टिसूत्राणां मध्ये दृश्यभागात्मकमेव दृश्यबिम्बम्। तद् दृग्योग्यनीलाम्बरगोलसंस्थं महत्तथाऽल्पश्च भूमिगतैः सुवृत्तं वृत्ताभासवत् संदृश्यते।

खमध्यसंस्थेऽल्पतरं सदैव
महत्तथा स्वक्षितिजस्थिते स्यात्।
तदन्तरे दृष्टिवशाद्विचित्रं
तत्रैकरीत्या गणितं प्रवच्मि ॥१०५॥

खमध्यसंस्थे बिम्बकेन्द्रे तद्बिम्बकलामानं सदैवाल्पतरं, तथा स्वक्षितिजस्थिते बिम्बं महत् स्यात्। तदन्तरे खमध्यक्षितिजमध्ये दृष्टिवशात्स्थलभेदाच्च विचित्रं नैकरूपं बिम्बं, तेन तत्रैकरीत्या गणितं तदानयनं वच्मि। अत्र वासना 'यथा यथा दूरगतो बिम्बगोलः' इत्यादिना स्पष्टा।

अथ भगोले बिम्बानयनमाह।

त्रिप्रश्नरीत्या खगबिम्बगोल-
गर्भोद्भवं पृष्ठभवं च तावत्।

कार्यं हि दृक्सूत्रमिह ग्रहज्ञैः
सुसूक्ष्मबिम्बानयनप्रवीणैः ॥१०६॥

पूर्वं पृष्ठस्थानात् बिम्बगर्भसूत्रं साध्यम्। तद्यथा, गर्भीयशङ्कौ भूव्यासार्धं विशोध्य शेषस्य गर्भदृग्ज्यायाश्च वर्गयोगमूलं, गृहीतं सद्भूपृष्ठस्थगर्भदृष्टिसूत्रं भवतीति स्पष्टम्।

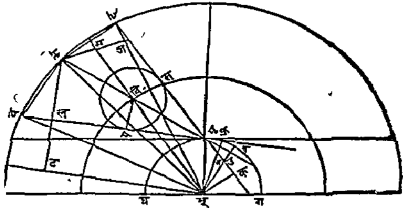
अथ तदानयनकर्त्तव्यता माह—

कुखण्डखेटश्रवणौ तु यस्य-
भुजौ च तस्यास्ति महीप्रमाणम्।
स्याद्गर्भदृक्सूत्रमिहास्य लम्बो-
गर्भीयलम्बस्त्ववधे च तत्र ॥१०७॥
याऽल्पा तयो-स्तद्गुणितं खगस्य
प्रोक्तं च तद्योजनमण्डलार्धम्।
स्वपृष्ठदृक्सूत्रहृतं च लब्धं
भुजो भवेत्संस्करणाय नूनम् ॥१०८॥
ऋणात्मका चेदवधाऽल्पिका स्यात्-
तद्गर्भलम्बो भुजयुक्तहीनः।
अधःस्थितोर्ध्वस्थितपृष्ठदृष्टि-
सूत्राच्च सूत्रं क्षितिगर्भगं स्यात् ॥१०९॥
धनात्मिका चेद्विपरीतमुक्ताज्-
ज्ञेयं हि तत्संगुणितं खगस्य।
दृक्पृष्ठसूत्रं, विहृतं च गर्भ-
दृक्सूत्रकेणा-, त्र फलं द्विधा स्यात् ॥११०॥

अधःस्थितोर्ध्वस्थितपृष्ठदृष्टि-
सूत्रे स्वलम्बः किल पृष्ठजः स्यात् ।
स्वलम्बवर्गेण विहीनितस्य
भकर्णवर्गस्य पदं हि यत्स्यात् ॥१११॥
तत्स्वस्वपृष्ठोत्थफलं प्रकल्प्य-
मथात्र गर्भीयविलम्बवर्गम् ।
भकर्णवर्गात्प्रविशोध्य शेषा-
त्पदं युतोनं क्रमशश्च कार्यम् ॥११२॥
धनर्णगाल्पाग्रधया, च तद्ग-
गर्भीयदृक्सूत्रमनेन निघ्नम् ।
खेटस्य तद्योजनमण्डलार्धं,
तद्गर्भदृक्सूत्रहृतं च तत्स्यात् ॥११३॥
भगोलजं योजनमण्डलार्ध,-
मधःस्थपृष्ठीयविलम्बकेन ।
तद्युक्तमूनं तु तदूर्ध्वजेन,
यत्स्याच्च तद्भश्रवणोत्थकृत्योः ॥११४॥
वियोगमूलं, किल तत्स्वपृष्ठ-
फलान्तरं दृष्टिजमन्तरं स्यात् ।
भगोलतद्योजनमण्डलार्ध-
तद्वर्गयोर्योगपदं विनिघ्नम् ॥११५॥
त्रिभज्यया, भश्रवणोद्धृतं त-
द्दलस्य चापं द्विगुणं द्विधैवम् ।

स्वपृष्ठदृक्सूत्रवशात्कलाद्यं
तद्योगतुल्यं कलिकादि बिम्बम् ॥११६॥

स्पष्टाशया इमे श्लोकाः । उपपत्तिस्तु प्रदर्श्यते—
अथ ऋणाबाधायां तावत् क्षेत्रम् ।

अत्र यदि ग्रहबिम्बकेन्द्रं गर्भक्षितिजादूर्ध्वगतं तदेयं क्षेत्रस्थितिर्दर्शिता । तत्र गपृघ = भूबिम्बम् । तत्र पृ = पृष्ठस्थानम् । भू = भूकेन्द्रम् । वि = ग्रहबिम्बकेन्द्रम् । ततः 'भूपृवि त्रिभुजे भूपृ = कुखण्डम् । भूवि = ग्रहकर्णः । एतौ भुजौ । अत्र भूमिः = पृवि = पृ. गर्भसूत्रम् । अत्र भुजत्रयज्ञानात् 'त्रिभुजे भुजयोर्योगः"—इत्यादिना, 'भूपृवि कोणस्याधिककोणत्वात्—'भूउ'लम्बो बहिर्निपतति'। अतः उवि = दृ. आ, उपृ = लआ = ऋणात्मिका । अत्र यतः पृष्ठस्थानात् 'पृवि' बिम्बगर्भगतसूत्रे लम्बः = भूउ । अतः भूउ = गर्भीयलम्बः । अत्र पृस = पृष्ठदृष्टिसूत्रं ज्ञेयमिति ॥१०७॥ अत्र विस रेखा कार्या ।

अथ 'पृउन' 'पृसवि' त्रिभुजयोः साजात्यात् $उन = \frac{सवि \times पृउ}{पृस}$

$= \frac{बिव्या\frac{1}{2} \times लआ}{पृ. दृ. सू} =$ भुजः । अयं गर्भलम्बे संस्कारार्थमानीतः । पुरस्तात्तदुपयुज्यते ।१०८॥

ततो ऋणात्मकाबाधास्थितौ (यथाऽत्र), भूउ—उन = भून = ऊर्ध्वस्थितपृष्ठसूत्रात् भूकेन्द्रावधि जातः एवम् भूउ+उन = भूत = अधःस्थितपृष्ठसूत्रात् भूकेन्द्रावधिकोजातः अत्र उन = उत, इति स्पष्टमस्ति ∵ ∠सपृवि = ∠पपृवि, ∴ ∠तपृउ = ∠न उ (१।१५) तथा उप = द्वयोरुभयनिष्ठत्वेन तउपृ, नउपृ त्रिभुजे (१ २६) सर्वथा तुल्ये।

तावत्प्रकृते तु 'भू' विन्दुतः 'पृस' ऊर्ध्वस्थपृष्ठसूत्रे लम्बः = भूक। एवं पृप = अधस्थपृष्ठसूत्रे 'भू' भूकेन्द्रात् लम्बः = भूअ कार्यः, तदा भूकन, नउपृ त्रिभुजयोः ∵ ∠उनपृ = ∠भूनक तथा ∠भूकन = ∠नउपृ ∴ सजात्यं स्पष्टम्। अथ सपृवि, भूनक त्रिभुजयोः स्पष्टमेव साजात्यं तेन भूक = $\frac{\text{पृसू} \times \text{भून}}{\text{पृव}}$ = $\frac{\text{पृसू} \times \text{भून}}{\text{ग०सू}}$ एवं भूअत, पृपवि त्रिभुजयोः साजात्यात् भूअ = $\frac{\text{पृप} \times \text{भूत}}{\text{पृव}}$ = $\frac{\text{पृसू} \times \text{भूत}}{\text{पृगसू}}$ अत उपपन्नं "स्वलम्बः कल पृष्ठजः स" इत्यन्तम्

अथ भूअथ त्रिभुजे, अथ = $\sqrt{\text{भूत}^2 - \text{भूअ}^2}$ = $\sqrt{\text{भकर्ण} - \text{लं}^2}$ = अ० पृष्ठफलम् एवं 'भूकद' त्रिभुजेऽपि कद = $\sqrt{\text{भूद}^2 - \text{भूक}^2}$ = $\sqrt{\text{भकर्ण}^2 - \text{लं}^2}$ = ऊ० पृष्ठफलम्।

अथैवं भूउभ त्रिभुजेऽपि, $\sqrt{\text{भूभ}^2 - \text{भूउ}^2}$ = उभ = पदम्। इदं उपृ' धनर्णगत्याऽबधया क्रमशो युतोनं कर्यमर्थाद्यथाऽत्र 'उभ' पदं ऋणगतया 'उपृ' आबाधया ऊनं कृतं सत् पृभ = भगोलीयबिम्बार्धसूत्रम्। धनात्पाबाधायां पुरस्तात्क्षेत्रं द्रष्टव्यम् ॥११२॥

अत्र प्रकृते पृविप, पृमल त्रिभुजयोः साजात्यात् $\frac{\text{पृप} \times \text{पृभ}}{\text{पृव}}$ = मल,

= भगोलीयबिम्बयोजनव्यासार्धम्।

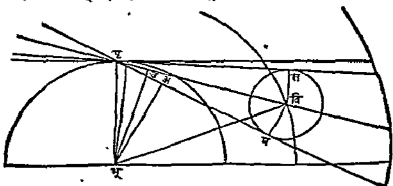
एवमेव पृसवि, पृभज त्रिभुजयोः साजात्यवशेनापि भज = $\frac{\text{पृस} \times \text{पृभ}}{\text{पृव}}$

अत उपपन्नं 'भगोलजं योजनमण्डलार्धं" मित्यन्तम्।

अथ 'पृच' समानान्तरा 'भूट' रेखा कार्या, 'भल' लम्बरेखा भूट रेखापर्यंत वर्धनीया। तदा भूतलट=समानान्तरचतुर्भुजम्। यत्र भूत=लट, पूल=भूट, ततः भूभट त्रिभुजे $\sqrt{\text{भूभ}^2 - \text{भट}^2}$=भूट=वियोगमूलम् =पूल तत्र पृत्र−पूल = पृष्ठफलं−वियोगमूलं = दृष्टिजान्तरम्=लत्र, एवं जद=दृष्टिजान्तरमपि साधनीयम् तत्रैतावानेव विशेषोऽस्मात् यत् कज, समान्तरा भूम रेखा भविष्यति तत्र भज−भूक =भम, $\sqrt{\text{भूभ}^2 - \text{भम}^2}$=भूम=कज=वियोगमूलम्" ∵ कद−कज =जद=दृष्टिजान्तरम् अत उपपन्नं १ 'दृष्टिजमन्तर तत्" इत्यन्तम्

अथ 'भजद त्रिभुजे $\text{भज}^2 + \text{जद}^2$ भद^2 ∴ $\sqrt{\text{भज}^2 + \text{जद}^2}$=भद तथा 'भलत्र, त्रिभुजेऽपि $\sqrt{\text{भल}^2 + \text{लत्र}^2}$=भत्र। अत्र 'भद' रूपपूर्णज्याधतो यच्चापं तद्द्विगुणितं सत् 'भद चापमानं भवति एवं भत्र चापमपि। परन्तु चापार्धं भद, भत्र पूर्णज्यार्धयोः कलात्मकीकरणाय $\frac{\text{त्रि}\times\text{पू}}{\text{भक}}$ =क पू द,। एवं भद भत्र चापयोरतुल्ययोः कारणात् तयोर्योगार्धसमे भगोले तद्गोलीयबिम्बकेन्द्रकल्पनमुचितम्। तदप्यवास्तवमेवेत्यलं भगोले परिणतबिम्बस्य वृत्तत्वाभावात्।

अथ चेदल्पावाधा धनात्मिकाऽर्थात् गर्भक्षितिजपृष्ठक्षितिजान्तराले ग्रहबिम्बं भवेत् तदा क्षेत्रस्थितिरेतद्भिन्नाऽवगन्तव्या

अथ भगोलपरिणतबिम्बकेन्द्रस्थितिं वर्णयन्नाह—

नक्षत्रकक्षाश्रितगोलके स्या-
त्संपूर्णचापप्रमितं तु वेद्यम् ।
तत्पूर्णजीवादलसंमितेन
व्यासार्धमानेन कृतं च वृत्तम् ॥११७॥
तद्वृत्ततुल्यं किल दृश्यबिम्बं
मध्येऽस्यकेन्द्रं सुधिया प्रकल्प्यम् ॥
तत्केन्द्रजं दृष्टिजसूत्रकं यत्,
तद्बिम्बगोलस्य च केन्द्रलग्नम् ॥११८॥
तथैव तद्भजदृष्टिसूत्र-
लग्नोक्तपृष्ठोद्भवकेन्द्रलग्नम् ।
कथं चिदप्यत्र भवेत्खमध्यात्
भिन्नस्थले नेति सुधीभिरुह्यम् ॥११९॥

नक्षत्रकक्षाश्रितगोलके भगोले, तद्ग्रहगोलस्थग्रहबिम्बस्य परितः पृष्ठस्थानात्कृतैः स्पर्शसूत्रैश्छिन्नभगोलप्रदेशरूपं बिम्बस्वरूपं. पूर्वश्लोकसाधितचापद्वययोगरूपचापप्रमितं वेद्यम् । अथवा तत्साधितचापद्वययोगार्धबिन्दौ भूकेन्द्राद्गते सूत्रे तच्चापयोगपूर्णज्या यत्र लगति तद्बिन्दुं केन्द्रं मत्वा तत्पूर्णज्यार्धव्यासार्धेन यन्मण्डलं तत्स्वल्पान्तराङ्गीकरणात् तत्तत्सकलच्छिन्नबिन्दुगतमिति कल्प्यम् । अत्र पूर्णज्यार्धरूपफलितकेन्द्रगतं पृष्ठस्थदृष्टिस्थानात् यत् सूत्रं तद्वर्धितं सद् भगोले यत्र लग्नं, तथा भूकेन्द्रात् पूर्णज्यार्धगतं सूत्रं यदि तं सत् तल्लग्नबिन्दुतोऽन्यत्र भगोलपृष्ठं छिनत्ति । खमध्यस्थे ग्रहबिम्बकेन्द्रे पृष्ठस्था-

मात्कगर्भाच्च पूर्णज्यार्धगतसूत्रयोरेकत्वादेकत्रैव भगोलपृष्ठे तद्व गोलीयविम्बस्य पृष्ठकेन्द्रं स्यात्तद्भिन्नस्थले नैकपृष्ठकेन्द्रमिति सुधीभिरूह्यम्।

अथ विशेषमाह।

ग्रहस्य यद्योजनमण्डलार्धं
स्पष्टं च यद्योजनकर्णमानम्।
मत्वा तदेवात्र भजं यथोक्त्या
यत्स्याद्धि तद्वा कलिकादिविम्बम् ॥१२०॥

यथा मध्यमकर्णवशेन भगोले विम्बानयनं कृतं, तथैव तद्वशेनैव तात्कालिकस्पष्टग्रहकक्षायामपि साध्यम्। तत्र स्पष्टयोजनकर्णं भकर्णं मत्वा शेषं प्राग्वदेव कृतं सद्वास्तवं कलात्मकं विम्बमिति स्पष्टम् ॥

इत्थं खमध्योदयभेदतस्तु
सान्निध्यदूरस्थितिभेदतश्च।
दृग्विम्बमाद्यानयनात्सुसूक्ष्म-
मतोऽत्र तद्गौरवमप्यदोषः ॥१२१॥

इत्थं खमध्योदयभेदतः सामीप्यदूरस्थितिभेदतश्चात्र आद्यानयनात् सुसूक्ष्मं दृग्विम्बमानमुक्तम्। किन्त्वत्र क्रियागौरवमस्ति, परं तदपि नवीनत्वाद्दोष एवेति।

यथा यथा कुपृष्ठाच्च नृणां दृक्चिन्हमूर्ध्वगम्।
तथा तथाऽधिकं विम्बमम्बरे दृश्यते नृभिः ॥१२२॥

यथा यथा भूमिपृष्ठस्थलादूर्ध्वगं नृणां दृक्चिन्हं भवेत्तथा तथाऽम्बरे विम्बमधिकं नृभिर्नेत्रैर्दृश्यते। यथा यथोपरि दृष्टिस्थानं तथा तथा दृक्सूत्रमल्पं स्यादल्पत्वे च तस्य विम्बस्य कलात्मकमानमधिक-

मिति पूर्वमप्युक्तम्, इदं द्वग्दूरासन्नभावेन कलात्मकाभिप्रायिकं बिम्बमानमुक्तम्।

अथ पृष्ठस्थानादूर्ध्वस्थले दृष्टिश्चेत्तदेतिकर्तव्यतां निर्दिशति।

पृष्ठोर्ध्वदृक्चिन्हमिलासुकेन्द्रा-
न्मत्वा कुखण्डं खगदृष्टिसूत्रे।
ज्ञात्वाऽधरोर्ध्वे निजदृष्टितुल्या-
द्धनर्णगाल्पावधयोक्तसिद्धिः ॥१२३॥

इला-सुकेन्द्राद् भूकेन्द्रादधरोर्ध्वं ग्रहदृष्टिसूत्रं चेत् पृष्ठोर्ध्वदृक्चिन्हं स्यात्, तदा कुगर्भतद्दृष्टिस्थानान्तरसूत्ररूपं कुखण्डं मत्वा ततो धनर्णगाल्पावधयोक्तप्रकारेण सिद्धिः स्यात्।

अथ बहिर्लम्बे पतिते कथमल्पाबाधा ऋणात्मिकेत्याह।

अत्राबधाया अल्पाया ऋणत्वं स्वीकृतं तु यत्।
आबाधायोगभूसिद्ध्यै त्वन्यतद्गणिते न तत् ॥१२४॥

अत्र भुजद्वययोगाद् भूमौ कृतो लम्बो यदि त्रिभुजाद्बहिः पतेत्तदा त ल्लम्बमूलपर्यन्तं वर्धितभूमिखण्डरूपस्याल्पाबाधासंज्ञस्य केवल-"आबाधायोगो भूः" इति सिध्यर्थमेव ऋणत्वं कल्पितं, धनात्मकत्वे च तस्या आबाधायोगस्य भूम्यधिकत्वात् धनात्मकं न युक्तियुक्तम्। तदन्यतद्गणिते तु तत् ऋणात्मकत्वं न ध्येयमपि तु सर्वत्र धनात्मकत्वमेवेति।

इत्थं च दृष्ट्वा गणितप्रयासं
स्वल्पान्तरात्तद्व्यवहारसिद्ध्यै।
कुजादिनार्धावधिकालबिम्ब-
ह्रासक्रमात्तद्विनाऽन्यथोक्तम् ॥१२५॥

इत्थं (१०७–११७ श्लोकेषु) यत् गणितगौरवं दृष्ट्वा स्वल्पान्तरात् तद्व्यवहारसिद्ध्यर्थं क्षितिजात् दिनार्धावधिकस्याल्पबिम्बस्य

हासक्रमात् रविणा भयाय अन्यथैवोक्तम्। अनेन सूर्यसिद्धान्तेऽतीव-भक्तिः प्रदर्शिता भट्टेन।

अथ सौरमतं तन्मुखोक्त्यैवाह।

"सोन्नतं दिनामध्यर्थं दिनर्धातं फलेन तु।
छिन्द्याद्विक्षेपमानानि तान्येषामङ्गुलानि तु ॥१२६॥
सम्यक् चापानुपातोऽत्र पूर्वार्योक्तेन्दुशौक्ल्यवत्।
ज्याऽनुपातान्नरैरत्र नाशितं स्वल्पबुद्धितः ॥१२७॥

प्रथमः श्लोक सरलं। अत्र चापानुपात एव सम्यक्, परमत्र नरै-र्भास्करैः पूर्वाचार्योक्तशुक्लानयनवत् ज्यानुपातान्नाशितम्। तथा च त-द्वाक्यम् 'त्रिज्योद्धृतं तत्तत्समयोत्थशङ्कुः सार्धद्वियुक्तोऽङ्गुललिप्तिकाः स्युः। स्थूला. सुधार्थं द्युदलेन भक्तं समुन्नतं सार्धयमान्वितं वा॥" एतद्विषये म० म० श्रीसुधाकरद्विवेदिभिस्तादृश्यमेवाङ्गीकृतं सुधाव-र्षिण्यां द्रष्टव्यम्। अत्र शेषवासनाऽपि विलोकनीया।

अमुमेवार्थं पुनर्वदति।

यथा नाशितं चोत्क्रमज्याविधाना-
द्विधोः शौक्ल्यमस्तीह लल्लप्रमुख्यैः।
तथा भास्कराद्यैः क्रमज्याविधाना-
दलं चान्तरं बिम्बजं नाशितं हि ॥१२८॥

यथा च लल्लश्रीपतिप्रभृतिभिः क्रमज्याविधानात् विधोः शौ-क्ल्यं नाशितमस्ति, तथा भास्करादिभिः क्रमज्याविधानात् बिम्ब-जमन्तरम् (उदयास्तभेदाज्ञ नतांशवशं) अलं सर्वथा नाशितम् अनेनोत्क्रमज्यया शुक्लानयनं नोचितम्, क्रमज्यया उदयमध्याह्नका-लिकान्तरवशेनेष्टकाले बिम्बमानान्तरसाधनं चायुक्तमिति सूचितं भट्टेन वस्तुतोऽत्रोत्क्रमज्यासाधितवलनस्य वा दृक्कर्मणश्च यदुदा-हरणं तेनोदीरितं भवेत् तदा युक्तियुक्तं स्यात्, परन्तूत्क्रमज्ययाऽऽ-नीतं शुक्लं वास्तवासन्नं भवति, तथोक्तं बा०च०शृङ्गोन्नतौ "धुणाक्षरं

न्यायमवं यदत्र लल्लोक्तशुक्लं खलु तेन नाहम्" अथ बिम्बमानान्तरा- नयने तु चापानुपातज्यानुपातयोरपि तदितरस्य सूक्ष्मप्रकारस्य मध्यस्थाभावात्कतरः प्रकारः सूक्ष्म इति कथं तावत् वक्तुं शक्यते इति सुधावर्षिण्यां जगद्गुरु म०म०प० श्रीसुधाकरद्विवेदिभिस्ताटस्थ्यमव- लम्बितम्. म०म०प० श्रीबापूदेवशास्त्रिभिरपि शिरोमणेष्टिप्पण्यां सितांशोत्क्रमज्यामितमेव शुक्लाङ्गुलं स्वल्पान्तरात्साधितमिति पुरतः श्टं० उ० ४३ श्लोकभाष्यटिप्पण्यां निवेशितम् ।

अभावे त्वभावं तु भावेऽथ भावं
च दृष्ट्वैव मध्येऽपि ये चानयन्ति ॥
विलोमानुलोमज्यययाऽत्रानुपाता-
दयोग्येऽपि तेभ्यो महद्भ्यो नमोऽस्तु ॥१२६॥

कस्यचिदेकस्य वस्तुनोऽभावे तदन्यस्य वस्तुनोऽभावं दृष्ट्वा, तथा तस्यैव भावे परमत्वे तदन्यस्यापि परमत्वं विलोक्य मध्ये तद- भावभावस्थलयोरन्तरालप्रदेशे विलोमानुलोमज्यया उत्क्रमज्याक्रम- ज्याभ्यामयोग्येऽनर्हेऽपि ये केचनाचार्या अनुपातात्तदन्तरमानयन्ति तेभ्यो महद्भ्य आचार्येभ्यो नमोऽस्त्विति काकूक्तिः । यथा मध्याह्ने नतकालनतांशयो रभावम्, उदये तु तयोः परमत्वं दृष्ट्वा इष्टकाले मध्योदयबिम्बान्तरवशेन बिम्बाङ्गुलकला साधितेति ।

यदन्यरीत्या कविना स्वबुद्ध्या
ज्योतिर्विदा श्रीपतिनैव मुक्तम् ॥
"द्रष्टा महोव्यासदलेन यस्मा-
त्समुच्छ्रितस्तिष्ठति भूमिपृष्ठे ॥१३०॥
नभःस्थभानोर्निकटस्ततस्तं
प्रभाकरं सूक्ष्ममवेक्षतेऽसौ ॥

पिधीयते भानुवपुर्मयूखैः
समन्ततः पङ्कजकर्णिकेव ॥१३१॥
तत्केसरैरम्बरमध्यवर्ती
निरीक्ष्यते तेन च सूक्ष्ममूर्त्तिः ।
वसुन्धरागोलनिरुद्धधामा
दूरस्थितोऽयं सुखदृश्यबिम्बः ॥१३२॥
महीजवृत्तोपगतो विवस्वा-
नतो महान् भात्यरुणो विरश्मिः ।

यस्मात्कारणाद्द्रष्टा जनो भूमिपृष्ठे भूव्यासदलेनान्तरेणोच्छ्रितस्तिष्ठति, तेन हेतुना स च द्रष्टा नभस्थमानोर्याम्योत्तरवृत्तस्थरविबिम्बस्य निकट समीपवर्त्ती भवति, ततस्तस्मादसौ द्रष्टा तं तादृशं सूर्यं सूक्ष्मं पश्यति । अत्र निकटस्थत्वेन फलात्मकरविबिम्बस्य सूक्ष्मत्वविलोकनं न सम्भवते यतो दृष्टिसूत्राल्पत्वे दृश्यबिम्बाधिकत्वम् । अत्र पुनः भानुवपु सूर्यबिम्बं समन्तत सर्वतो मयूखै. किरणै. पिधीयते आच्छाद्यते यथा पङ्कजकर्णिका कमलपुष्पमध्यवर्त्तिपीतवर्णबीजकोशरूपा, वस्तुतो विलोमन्यस्तवृत्ताधारसमसूचीवत् सा भवति । सा तत्केसरैः स्वपरितोवर्त्तिकिञ्जल्कैरावेष्ट्यते, तथैवाम्बरमध्यवर्त्ती सूर्योऽपीतिहेतो. स सूक्ष्ममूर्त्तिर्निरीक्ष्यते । अयं श्रीपतिहेतुर्भट्टहेतुसमएव "ज्योतिर्द्धृग्दोपतस्तथा तनीय" इत्युक्तेः । एवमुदयक्षितिजेऽयं विवस्वान् सूर्यो वसुन्धरागोलनिरुद्धधामा भूबिम्बगोलाच्छन्नकिरण, तथा च भूपृष्ठस्थानाद्दूरगतत्वात स सुखदृश्यमूर्त्तिस्तत्र रविकिरणबाधितदृक्तेजोरूपदृग्दोषाभावादिति शेषः । एवं महान्,विपुलः मध्याह्नापेक्षयेत्यर्थः । अरुणो विरश्मि किरणपरिहीनश्च दृश्यते । अत्र भूबिम्बाच्छादितकिरणकारणतया बिम्बाधिक्यावलोकनं समुचितमस्ति किन्तु दूरगतत्वेन यद्बिम्बाधिक्यदर्शनमुक्तं तदसंगतं बिम्ब-

दत्र। यद्यपि योजनात्मकभागस्तु दूरे एवाधिकः समीपेऽल्पो लक्ष्यते, "यथा यथा दूरगतो बिम्बगोलस्तथा तथेत्यादिना, किन्तु योजनात्मकभागस्यात्रावश्यकताभावात्केवलं दृग्दृग्ग्रिसूत्रद्वयान्तर्वर्तिकलात्मकबिम्बप्रदेशस्य प्रयोजनदर्शनाच्छ्रीपतिमतं भट्टेन तिरस्कृतम्।

अथैवं श्रीपतिमतं खण्डयति—

यदित्थमाद्यानयने सुयुक्ति-
र्ज्योतिर्भवाद् दृष्ट्यभिघाततोऽस्ति ॥१३३॥
तर्हीन्दुभान्वोर्ग्रसनेऽल्पके त-
त्पक्षे स्खलदयं कथमस्ति बिम्बम् ॥
नृणां पुनर्दृश्यविधिस्फुटत्वे
कृतेऽप्यतस्तन्न मतं हि रम्यम् ॥१३४॥

चेदाद्याचार्यस्य बिम्बानयने ज्योतिर्भवाद् दृष्टिघाधतः सुयुक्तिरस्ति तर्हि चन्द्रस्र्व्योः संयोगेऽल्पके ग्रसने जाते तत्प्राचीनपक्षे कथं कस्मात् बिम्बं ग्रासात्मकबिम्बप्रदेशमानमलक्ष्यं जायते।

अर्थात्तस्मिन्नवसरे विशेषदृक्षोपाभावात् ग्रासान्तर्गतखण्डं दृश्यमुचितमिति। अतस्तन्मतं रम्यं नास्ति।

अथ प्राचीनविहितस्पर्शकालिककेन्द्रान्तरं दूषयति—

मानैक्यखण्डं विहितं पुराणैः
स्थित्यर्धमर्कग्रहणे रवीन्द्वोः।
केन्द्रान्तरं तन्नहि नेमियोगे-
ऽतः सूक्ष्मरीत्या तदहं प्रवच्मि ॥१३५॥

अर्कग्रहणे स्थित्यर्धं रवीन्द्वोर्मानैक्यखण्डं पुराणैः प्राचीनैर्यद्विहितं तन्नेमियोगे स्पर्शमोक्षकाले केन्द्रान्तरं नहि भवति, अतः सूक्ष्मरीत्या तदहं प्रवच्मि। यस्तु तन्तु पूर्वं कक्षातोऽधोभागे एव बिम्बस्य-

र्शो भवति, कक्षायां बिम्बस्पर्शे तदधोभागस्य तदानीं मिथोऽन्तर्निवेशात्, बिम्बयोर्यथार्थस्पर्शमोक्षकालिकमन्तरं मानैक्यखण्डमितं न भवति। अपित्वल्पमेव मानैक्यदलाद्भवतीति स्पष्टम्।

बिम्बयोर्मिथः कक्षास्थयोर्यथार्थरूपेण योगासंभवेऽपि दृश्ययोगनिदानमाह—

अथोर्ध्वस्वकक्षाख्यगोले सदैव
रवेर्बिम्बगोलोऽस्ति, चैवं विधोश्च।
अधः स्वीयकक्षाख्यगोलेऽस्ति गोलः,
सदा बिम्बजा तद्युतिः स्यात्कथं हि ॥१३६॥

अतो दृष्टिसूत्रे बुधैः कल्पिता सा
तयोः सूत्रयोरन्तरे चार्कगोले।
भवेच्चन्द्रबिम्बस्य विस्तारतुल्यं
रवेर्मण्डलं चन्द्रगोलेऽपि तद्वत् ॥१३७॥

तयोः सूत्रयोरेव यद्यान्तरं त-
द्रवेर्मण्डलं योगसिद्ध्यै प्रकल्प्यम्।
तयोः सूत्रयोरन्तरं योजनाद्यं
रवेः कक्षिकायां, न तच्छीतरश्मेः ॥१३८॥

अथ रवेर्बिम्बगोलो हि चन्द्रकक्षात ऊर्ध्वस्थो निजकक्षागोले सदैवास्ति। अर्थान्नीचस्थचन्द्रकक्षातोऽपि उच्चस्थकक्षायां वर्तत इति। एवं विधोर्बिम्बगोलोऽपि स्वीयकक्षागोलेऽस्ति तत्र हि कथं बिम्बजा तत्तयोर्युतिः स्यात्। अर्थाद्भिन्नान्तरयोः स्वस्वकक्षास्थितयोः रविचन्द्रबिम्बयोर्योगः कथमपि न संभवति, अतो बुधैः सा युतिः दृष्टिसूत्रे कल्पिता अर्थाद्यदा तयोः स्वोर्ध्वदृष्टिसूत्रमेकमेव भवेत्तदा दार्ष्टिको योगः। तत्र

सितवृत्तभूतले निजगोलस्थचन्द्रबिम्बस्य ये द्वे स्पर्शदृष्टिसूत्रे भवतस्तयो-र्वेधितयोरन्तरेऽर्कगोले परिणतं विधोर्बिम्बगोलस्य विस्तारप्रमाणं वेद्यम्। तेन परिणतचंद्रबिम्बेन रविबिम्बस्य योगो भवति। अथवा सितवृत्त-भूतले एव निजगोलस्थरविबिम्बस्य ये स्पर्शदृष्टिसूत्रे तयोरन्तरे चन्द्र-कक्षायां तावन्मितो रवेर्बिम्बव्यासस्तत्र ज्ञेयः। तेन इदं परिणामनं योगसिद्धयै प्रकल्प्यम्। परन्तु तयोः सूत्रयो रवेः कक्षायां यद् योजना-मन्तरं तत् शीतरश्मेः कक्षायां न, कक्ष्ययोर्योजनप्रमाणभेदादिति।

अथ स्पर्शकाले केन्द्रान्तरसूत्रस्वरूपवर्णनम्—

तयोर्मण्डले पृष्ठदृक्सूत्रके ते
ज्यकाख्ये प्रसाध्ये विधोः कक्षिकायाम्।
अथ स्पर्शकाले विमुक्तौ कुगर्भात्
कुपृष्ठाच्च यत्पृष्ठदृक्सूत्रमस्मात् ॥१३९॥
रवेर्बिम्बगोलस्य केन्द्रं तु वेद्यं
रवेर्मण्डलार्धेन सूत्रेण तिर्यक्।
विधोर्बिम्बगोलस्य केन्द्रं तु तद्व-
द्रवेर्भिन्नदिक् स्वार्धतन्मण्डलेन ॥१४०॥
तदैक्यं तु केन्द्रान्तरं चन्द्रभान्वो-
र्भवेत्पूर्णजीवात्मकं सूत्रमत्र।
परं पृष्ठसूत्रं द्वयोरेकमेव
यदा नेमियोगस्थितं स्यात्तदेत्थम् ॥१४१॥

अत्र विधोः कक्षिकायां तयोरविचन्द्रयोर्मण्डले बिम्बे, तथा पृष्ठदृ-क्सूत्रके, जीवात्मके तद्बिम्बव्यासार्धे च साध्ये। ततः स्पर्शे मोक्षे चैक-दृष्टिसूत्रमेवोभयबिम्बस्पर्शदृष्टिसूत्रं स्यात्। तत्र चन्द्रकक्षास्थस्व-बिम्बकेन्द्रात्स्वस्वस्पर्शबिन्दौ गतं सूत्रं स्वस्वबिम्बव्यासार्धमितं स्पर्श-

दृष्टिसूत्रे लम्बरूपमपि अतश्चैतद्विलोमेन, चन्द्रकक्षापरिधितः केन्द्राभिमुखं स्वस्वबिम्बव्यासार्धज्यासवन्धुत्क्रमज्यां दत्वा तद्दानाग्रद्वयबिन्दुतो निजनिजभागे लम्बरूपस्वस्वबिम्बव्यासार्धज्ये अवश्यं स्वस्वबिम्बकेन्द्रगते भवतः। यदि बिम्बद्वयं तुल्यं तदा तस्मिन् स्पर्शदृष्टिसूत्रे चैकस्मिन् बिन्दौ बिम्बयोः स्पर्शः स्यादन्यथा तत्सूत्रे भिन्नभिन्नबिन्दौ स्यादिति बालावबोधार्थमुक्तम्।

अथ स्पर्शकालिककेन्द्रान्तरं साधयति—

यदा बिम्बगोलीयपृष्ठाख्यदृष्ट्यु-
द्भवे भिन्नसूत्रे तदा त्वन्यथैवम्।
विधोः कक्षिकागोलसंस्थेन्दुभान्वो-
र्भवेतां च ये मण्डले तद्युति र्हि ॥१४२॥
स्वतो नैव किंतर्हि दृक्सूत्रयोगा-
द्भवेदेकगोलेऽपि चोक्तप्रकारात्।
स्वपृष्ठाख्यबिम्बैक्यचिन्हाच्च तिर्यक्
स्वबिम्बार्धतुल्यान्तरेण स्वकेन्द्रे ॥१४३॥
भुजोऽत्रास्ति मानैक्यखण्डं च कोटि-
स्तयोः पृष्ठदृक्सूत्रयोरन्तरं हि।
तदुत्थश्रुतेरर्धचापं द्विनिघ्नं
रवीन्द्वोर्भवेदन्तरं नेमियोगे ॥१४४॥

स्वस्वकक्षास्थरविबिम्बचन्द्रबिम्बयो साक्षाद्युतिर्नैव, किन्तु तयोः पृष्ठदृक्सूत्रे यदैकसूत्ररूपे भवतस्तदा मानैक्यखण्डं भुजोऽस्ति, स्वस्वपृष्ठदृक्सूत्रयोरन्तरं कोटिः। तद्भुजकोटिवशेन या श्रुतिः केन्द्रान्तरचापस्य पूर्णज्यारूपिणी तस्या अर्धस्य चापं द्विगुणं सत् नेमियोगे रवीन्द्वोरन्तरं भवेत्।

सितवृत्तभूतले निजगोलस्थचन्द्रबिम्बस्य ये द्वे स्पर्शदृष्टिसूत्रे भवत
र्वेधितयोरन्तरेऽर्कगोले परिणतं विधोर्बिम्बगोलस्य विस्तारप्रमाणं
तेन परिणतचंद्रबिम्बेन रविबिम्बस्य योगो भवति। अथवा सि
भूतले एव निजगोलस्थरविबिम्बस्य ये स्पर्शदृष्टिसूत्रे तयोरन्तरे
कक्षायां तावन्मितो रवेर्बिम्बव्यासस्तत्र ज्ञेयः। तेन इदं परि
योगसिद्ध्यै प्रकल्प्यम्। परन्तु तयोः सूत्रयो रवेः कक्षायां यद् यो
मन्तरं तत् शीतरश्मेः कक्षायां न, कक्षयोर्योजनप्रमाणभेदादिति।

अथ स्पर्शकाले केन्द्रान्तरसूत्रस्वरूपवर्णनम्—

तयोर्मण्डले पृष्ठदृक्सूत्रके ते
ज्यकाख्ये प्रसाध्ये विधोः कक्षिकायाम्।
अथ स्पर्शकाले विमुक्तौ कुगर्भात्
कुपृष्ठाच्च यत्पृष्ठदृक्सूत्रमस्मात् ॥१३९॥
रवेर्बिम्बगोलस्य केन्द्रं तु वेद्यं
रवेर्मण्डलार्धेन सूत्रेण तिर्यक्।
विधोर्बिम्बगोलस्य केन्द्रं तु तद्व-
द्रवेर्भिन्नदिक् स्वार्धतन्मण्डलेन ॥१४०॥
तदैक्यं तु केन्द्रान्तरं चन्द्रभान्वो-
र्भवेत्पूर्णजीवात्मकं सूत्रमत्र।
परं पृष्ठसूत्रं द्वयोरेकमेव
यदा नेमियोगस्थितं स्यात्तदेत्थम् ॥१४१॥

अत्र विधोः कक्षिकायां तयोरविचन्द्रयोर्मण्डले बिम्बे, तथा पृष्ठदृ-
क्सूत्रके, जीवात्मके तद्बिम्बव्यासार्धे च साध्ये। ततः स्पर्शे मोक्षे चैक-
दृष्टिसूत्रमेवोभयबिम्बस्पर्शदृष्टिसूत्रं स्यात्। अत्र चन्द्रकक्षास्थस्य-
बिम्बकेन्द्रात्स्वस्पर्शबिन्दौ गतं सूत्रं तत्तद्बिम्बव्यासार्धमितं स्पर्श-

दृष्टिसूत्रे लम्बरूपमपि अतश्चैतद्विलोमेन, चन्द्रकक्षापरिधितः केन्द्राभिमुखं स्वस्वबिम्बव्यासार्धज्यासमभ्रुजमज्यां दत्त्वा तदग्राद्द्वयबिन्दुतो निजनिजभागे लम्बरूपसलसिबिम्बव्यासार्धज्ये अवश्यं स्वस्वबिम्बकेन्द्रगते भवतः। यदि बिम्बद्वयं तुल्यं तदा तस्मिन् स्पर्शदृष्टिसूत्रे चैकस्मिन् बिन्दौ बिम्बयोः स्पर्शः स्यादन्यथा तत्सूत्रे भिन्नभिन्नबिन्दौ स्यादिति बालावबोधार्थमुक्तम्।

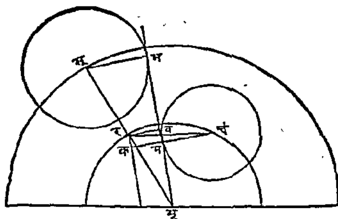
अथ स्पर्शकालिककेन्द्रान्तरं साधयति—

यदा बिम्बगोलीयपृष्ठाग्रदृष्ट्यु-
ङ्क्ते भिन्नसूत्रे तदा त्वन्यथैवम्।
विधोः कक्षिकागोलसंस्थेन्दुभान्वो-
र्भवेतां च ये मण्डले तद्युतिर्हि ॥१४२॥
स्वतो नैव किंतर्हि दृक्सूत्रयोगा-
ङ्क्तनेदेकगोलेऽपि चोक्तप्रकारात्।
स्वपृष्ठाग्र्यबिम्बैक्यचिन्हाच्च तिर्यक्
स्वबिम्बार्धतुल्यान्तरेण स्वकेन्द्रे ॥१४३॥
भुजोऽत्रास्ति मानैक्यखण्डं च कोटि-,
स्तयोः पृष्ठदृक्सूत्रयोरन्तरं हि।
तदुत्थश्रुतेरर्धचापं द्विनिघ्नं
रवीन्द्वोर्भवेदन्तरं नेमियोगे ॥१४४॥

स्वस्वकक्षास्थरविबिम्बचन्द्रबिम्बयोः साक्षात् युतिर्नैव, किन्तु तयोः पृष्ठदृक्सूत्रे यदैकसूत्ररूपे भवतस्तदा मानैक्यखण्डं भुजोऽस्ति, स्वस्वपृष्ठदृक्सूत्रयोरन्तरं कोटिः। तद्भुजकोटिवशेन या श्रुतिः केन्द्रान्तरज्या तस्य पूर्णज्यारूपिणी तस्या अर्धस्य चापं द्विगुणं सत् नेमियोगे रवीन्द्वोरन्तरं भवत्।

अत्र क्षेत्रम्।

सू=रविगोलीयं रविबिम्बकेन्द्रम्। चं=चन्द्रगोलीयचन्द्रकेन्द्रम्। भूपम=रविचन्द्रबिम्बयोर्निरुद्धस्पर्शरेखा। र=चन्द्रगोलीयरविबिम्बकेन्द्रम्।

ततो यथा भुजः = कचं = कप + पचं = मानैक्यखण्डम्। कोटिः = कर = पव = भूव — भूव = पृष्ठसूत्रान्तरम्। कर्णः = रचं = केन्द्रान्तरम्। अतोऽत्र भुजकोटिज्ञानात्कर्णरूपकेन्द्रान्तरज्ञानं सुगमम्। ततस्तत्कर्णार्धचापं द्विगुणं सत् केन्द्रान्तरं चापात्मकं जातम्। शेषं सुगमम्।

कुगर्भैकदृक्सूत्रतः सार्वभौमे
यदा मण्डलार्धे समे स्तस्तदानीम्।
तयोः पृष्ठसूत्रैक्यतोमानयोग-
दलं बिम्बकेन्द्रान्तरं प्रोक्तरीत्या ॥ १४५॥
यदा नैव तुल्ये रवीन्द्वोश्च बिम्बे
तदा बिम्बकेन्द्रान्तरोत्थं च सूत्रम्।
तयोर्मानयोगार्धतुल्यं न तत्
न सङ्गच्छते सार्वभौमोक्तमस्मात् ॥ १४६॥

सिद्धान्तसार्वभौमे कुगर्भीयदृक्सूत्रतः स्पर्शे मोक्षे च मानैक्यार्ध-तुल्यं केन्द्रान्तरमुक्तम् । परमेतत् तदानीमेव, यदा तयोर्मण्डलार्धे व्यासार्धे समे भवतः। यदा रवीन्द्वोर्बिम्बे तुल्ये नैव, तदा बिम्बकेन्द्रा-न्तरसूत्रं तयोर्बिम्बव्यासार्धयोगतुल्यं न स्यादस्मात् तत्र सार्वभौमोक्तं न सङ्गच्छते ।

बिम्बे तुल्ये अपि वस्तुतः केन्द्रान्तरस्चापं बिम्बार्धयोगमितं नेत्याह ।

मानैक्यखण्डेन समेऽपि केन्द्रा-
न्तरे तु तत्सूत्रगनेमिजैक्यम् ।
तदुक्तकक्षागतनेमिजैक्यं
न जायते तद्युतितोऽपि तन्न ॥ १४७॥

बिम्बमाने समाने सति केन्द्रान्तरं बिम्बव्यासार्धक्यमितमवश्यं भवति । परन्तु तत्रापि तदानी कक्षायां बिम्बयोगाभावात् चापात्मक-मानैक्यखण्डमितादधिकं केन्द्रान्तरांशमानं स्फुटं दृश्यते, तेन हेतुना तुल्येऽपि बिम्बे (१४५) श्लोके यदेकस्मिन्नपि स्थले समाधानं दत्तं तद्व-स्तुतो न साधु । तस्मात् युतितोऽपि तत्केन्द्रान्तरं नेति ।

यतो हि कक्षागतनेमिजैक्ये
ग्रस्तं च तद्बिम्बकमुक्तयोगः ।
नो केन्द्रसूत्रस्थितनेमिजातः
इत्थं च ते द्वे अपि दृष्टययोग्ये ॥ १४८॥

यतोहि कक्षास्थपालियोगे तदधो बिम्बद्वयं मिथो ग्रस्तमेकस्मि-न्नन्यत्प्रविष्टं भवति तेन केन्द्रसूत्रस्थितनेमिजात उक्तयोगो नो युक्तः। शेषं सुगमम् ।

स्वदृग्युतौ दृक्तनुनेमिजैक्यं
हित्वैव तद्गोलसुपृष्ठयोगात् ।

यैः स्वीकृतं विम्बदलैक्यरूपं
केन्द्रान्तरं तन्नहि दर्शनार्हम् ॥१४९॥

स्वदृष्टिसूत्रयोगे वास्तवदृश्यबिम्बमानैक्यमितं केन्द्रान्तरं भवति, तद्विहाय तत्कक्षास्थबिम्बस्य पृष्ठयोगात् यैर्बिम्बदलैक्यरूपं केन्द्रान्तरं स्वीकृतं तद्दर्शनार्हं नहि भवति । अर्थात् यथार्थस्पर्शकालानन्तरं कक्षास्थबिम्बयोगोत्पत्तेर्न तत् साधु ।

चन्द्रकर्णं भकर्णाख्यं, रविकर्णं खगस्य च ।
कर्णञ्च कल्पयित्वाऽर्कखगदृक् सूत्रकादिभिः ॥१५०॥
चन्द्रगोलेऽपि पूर्वोक्त्या रवेर्योजनमण्डलम् ।
पृष्ठदृक्सूत्रकं कृत्वा तयोस्ते त्रिज्यकाहते ॥१५१॥
चन्द्रकर्णोद्धृते कृत्वा बिम्बकेन्द्रजसूत्रकम् ।
साध्यं मानैक्यखण्डं च तदेव परिकल्पयेत् ॥५२॥

अत्र चन्द्रकर्णं भकर्णं, रविकर्णं ग्रहकर्णं मत्वा (१०७ १६) श्लोकोक्तविधिना चन्द्रगोले रविबिम्बं साध्यं, ततस्तयोः पृष्ठदृक्सूत्रे साध्ये ते च $\frac{\text{त्रि}\times\text{पृ दृ सू}}{\text{चक}}$ = फलात्मकपृ०दृ०सू०, अनेनानुपातेन फलात्मके विधाय तद्वशातः बिम्बकेन्द्रान्तरसूत्रं साध्यम् । तन्मानैक्यखण्डं कल्पयेदिति ।

अहो रविणाऽपि तदेव केन्द्रान्तरमुक्तं तत्र कथं समाधीयते. इत्येतत्यत आह—

दुःसाध्यदृक्सूत्रजकल्पनां तां
त्यक्त्वोदितं श्रीरविणा सुखार्थम् ।
शीतांशुकक्षागतयोरिनेन्द्वोः
केन्द्रान्तरं मानदलैक्यमेव ॥१५३॥

रेखागणितादिप्रपञ्च विशेषतयाऽऽधुनिका न विदन्ति तेन प्रपञ्चसाध्यविषया नेषां ज्ञातुं योग्या इति हेतोः, रविणा दुःसाध्यदृक्सूत्रजक-

ल्पनां त्यक्त्वा, सुखार्थं तयोः केन्द्रान्तरं मानदलैक्यमेव भवतीत्यु-
क्तम्। वस्तुत एतद्वाक्यमन्धमकित्वं सूचयति।

अत्रोपपत्तिबोधार्थमित्थं सर्वं विजानता।
गोलं ज्ञात्वा तु बिम्बीयां दर्शयेत् क्षेत्रसंस्थितिम्॥१५४॥

स्पष्टमेतत्।

(अथ कुगर्भदृक्सूत्रदर्शेन मानैक्यखण्डदर्शनम्)

अथ कदा रवीन्द्वोर्दृश्यबिम्बे समे स्तस्तदाह—

दृक्सूत्रयोगे शशितिग्मरश्म्यो-
र्बिम्बीयगोलस्थितकेन्द्रयो र्हि।
तयोश्च दृक्सूत्रवियोगरूपाद्-
बिम्बान्तरादेव यदिन्दुभाग्रम् ॥१५५॥
प्रभाधिकाराद्विहितं तदेव
यद्दृष्टिचिन्हं किल तद्वशेन॥
चन्द्रस्य बिम्बं रविबिम्बतुल्यं
भवेच्च दृग्योग्यमिहान्यथा न ॥१५६॥

अत्र स्वस्वगोलस्थयो रविचन्द्रयोः परितः क्रमस्पर्शरेखासु कृतासु
यैका समसूची जायते, तस्यां च द्रविम्बात् सूच्यग्रं यावत् चन्द्रभासंज्ञं
येयम्। तत्र सूच्यग्रं यदा दृष्टिस्थानगतं स्यात्तदा चन्द्रगोले परिणत-
रविबिम्बमिन्दुबिम्बेन सममन्यथा किन्तु चन्द्रभाग्रसूत्रस्य चन्द्रगर्भ-
सूत्रस्यातुल्यत्वे तयोर्बिम्बसाम्यं नेति सुगमम्।

अथ खग्रासवलयग्रहणादिकावसरं दर्शयति—

पूर्णग्रहोऽर्कस्य भवेद्धिमांशोः
प्रभाग्रदृक्सूत्रकयोः समत्वात्।

दृक्सूत्रमल्पं यदि भाग्रमानाद्-
भान्तःस्थितं तन्नरदृष्टिचिन्हम् ॥१५७॥
विम्बाधिकत्वाद्रवितो विधोश्च
खस्य ग्रहस्तत् बुधैर्विचिन्त्यः ।
भाग्राधिकं दृष्टिजसूत्रकञ्चेद्-
भाग्राद्वहिःस्थं नरदृष्टिचिन्हम् ॥१५८॥
ततोष्णरश्मेर्वलयग्रहः स्या-
दल्पत्वतोऽर्काच्छशिविम्बकस्य ।
नैवान्यथेत्थं किल विम्वसूक्ष्म-
दृक्क्षेत्ररीत्या सुधिया विचार्यम् ॥१५९॥

यदा रविचन्द्रविम्बयोः परितः कृतस्पर्शरेखाभिर्योत्पद्यते सूची, तस्याः शीर्षस्थानं दृष्टिस्थाने भवेत्तदा प्रभाग्रदृक्सूत्रकयोः (चन्द्रकेन्द्रात्सूचीशीर्षपर्यन्तं प्रभाग्रम्) साम्यात् तयोर्विम्बयोः समत्वं स्फुटम्। तेन रवेः पूर्णग्रहः सकलग्रहणं तदानीं स्याच्छाद्यच्छादकविम्बयोस्समत्वात्।

अथ यदि भाग्रमानाद्दृक्सूत्रमल्पं भवेत्तदा तन्नरदृष्टिचिन्हं भान्तःस्थितं, तत्सूचीमध्यगतं भवेत्तदा तत्रस्थस्य नरस्य यद्वास्तवदृश्यवृत्तं चन्द्रविम्बोपरि स्यात्तत्किल वास्तवशुक्रवृत्ताल्लघु तदन्तर्गतञ्च भविष्यति, तत्र तानि चन्द्रपृष्ठस्पर्शसूत्राणि रविकक्षावधि वर्धितानि सन्ति यत्र यत्र रविकक्षायां लग्नानि, तत्तद्विन्दुवद्धसूत्राकृतेः रविकक्षासम्बन्धिचन्द्रविम्बत्रासस्य रविविम्बात्परितोऽन्तरे वर्त्तमानात्खग्रासस्तदानीं ज्ञेयः।

अथ यदा भाग्रमानादधिकं दृष्टिसूत्रं भवेत्तदा तन्नरदृष्टिचिन्हं तत्सूचीजठरदेशाद्वहिःस्थलस्थं भवति, तत्रस्थनरदृष्टिस्थानाद्वास्तवदृश्यवृत्तं तद्वास्तवशुक्रवृत्ताधिकं शुक्रवृत्तोर्ध्वगतञ्चातो वास्तवदृश्यप्रदेशात्परितः शुक्ररविप्रदेशदर्शनात्तदा वलयग्रहणम्। तथापि चेत्सूचीमध्यसूत्र

दृष्टिस्थानं तदा दृष्टिसूत्रबिम्बान्तरसूत्रयोरभिन्नत्वात् वास्तवद्वश्यशृङ्गसूत्रयोः समानान्तरत्वमतः समवलयग्रहणम्। यदि सूचीमध्यसूत्रादन्यत्र दृष्टिस्थानं, तदा तयोरसमानान्तरत्वादसमवलयग्रहणं, तदेव लोहोपखुराभमुच्यते शेषं स्पष्टम्। अत्र शेषवासनाऽपि विलोकनीया।

अथ वलयाकृतेः परमत्वस्थलमाह—

एवं यदा नीचभसंस्थितोऽर्कः
स्वोच्चेऽथ तद्राशिग एव चन्द्रः।
तदा सदा तद्वलयाकृतेश्च
नूनं बुधेन्द्रैः परमत्वमूह्यम् ॥१६०॥

एवं यदाऽर्को नीचराशिस्थस्तदा तस्य कर्णाल्पत्वाद्विम्बकलामानमत्यधिकम्। अथ स एव राशिस्तदेव यदि चन्द्रस्योच्चस्थानं स्यात्तत्रैव त्रैचन्द्रस्तिष्ठेत्तदा चन्द्रस्य कर्णाधिकत्वाद्विम्बकलामानमत्यल्पम्। तत्रात्यल्पचन्द्रबिम्बाच्छन्नपरमाधिकरविबिम्बस्यावशेषमानं परमाधिकमतस्तदा तद्वलयाकृतेः परमत्वं बुधेन्द्रैर्नूनं निश्चितमूहनीयम्।

तद्गर्भदृक्चिन्हवशाच्च पृष्ठ-
दृक्चिन्हरीत्याऽपि परत्वमेवम्।
विचित्रदृक्चिन्हवशात्कथं चि-
न्न ज्ञायते बिम्बभवं पुरोक्तम् ॥१६१॥

तद्वलयाकृतेः परमत्वं गर्भदृक्चिन्हवशादुक्तम्। पृष्ठदृक्चिन्हरीत्याऽपि एवं साध्यम्। विचित्रदृक्चिन्हवशात् पुरोक्तं बिम्बभवं सर्वं कथंचित् न ज्ञायते, इति स्पष्टम्।

अथ बिम्बदर्शनतृतीयभेदविवरणमाह—

आसन्नरवारकुष्टष्ठाच्च मध्ये तीव्राः करा रवेः।
दूरस्थत्वात्तदन्यस्मिन् प्रभावोऽल्प इति स्फुटम् ॥१६२॥

अथ ज्योतिर्मयं खेटबिम्बं यद्दृश्यतेऽल्पकम् ।
तद्दृग्दोषात्सदा तस्य न्यूनत्वे त्वधिकं च तत् ॥१६३॥
इत्थं तृतीयभेदोत्थसूक्ष्मतत्वं विजानता ।
रविणा नियमो बद्धस्ततस्तदनुगैश्च सः ॥१६४॥

मध्ये खमध्ये कुपृष्ठादासन्नत्वात् हेतोः रवेः किरणाः तीव्रा अधिकदृग्दोषजनकाः भवन्ति । अन्यस्मिन् किन्तूदयक्षितिजे सदासन्ने च दूरत्वाच्चाल्पः प्रभाव इति स्फुटमस्ति । अथातो ज्योतिर्मयं ग्रहबिम्बं यदल्पकं दृश्यते तत्तु सदादृग्दोषादेव । एवं तस्य दृग्दोषस्य न्यूनत्वे तद्बिम्बमधिकं दृश्यते · शेषं सुगमम् । इदमेवोक्तं श्रीपतिना, तत्तु खण्डितं भट्टेन सौरोक्तमेतत्तदेव मतं मण्डितम् । अनेनास्य सौरमते महान् पक्षपातः प्रकटितो भवतीति

अथ ग्रहबिम्बवशेन नक्षत्रबिम्बज्ञानम् ।

यद्भं च यत्खेटसमं भगोले
संदृश्यते योजनखेटबिम्बम् ।
भकर्णनिघ्नं निजकर्णभक्तं
तत्स्याद्भबिम्बं किल योजनाद्यम् ॥१६५॥
परन्तु यत्र विहाय कर्णं
कृतं च दृक्सूत्रवशादिदं चेत् ।
ततोऽपि तत्सूक्ष्मतरं च बोध्य-
मेवं भबिम्बे सति खेटबिम्बात् ॥१६६॥
अर्धत्रिभागादिमिते तथा द्व्या-
दिघ्नप्रमे तद्विहृतं, गुणं च ।
भजं च तद्योजनबिम्बकं स्यात्
स्वेष्टं स्वगोलेऽन्यकृतं न सत्तत् ॥१६७॥

भगोले यद्ग्रहबिम्बं यत्खेटबिम्बेन समं दृश्यते तद्योजनात्मकग्रहबिम्बं भकर्णनिघ्नं स्वकर्णभक्तं तत्किल योजनाद्यं भबिम्बं स्यात्। परमेतदानयनं कुगर्भाभिप्रायिकं, तेन यदि दृष्टिसूत्रवशात्तदानीयते तदा ततोऽपि सूक्ष्मतरं तद्बोध्यम्। अर्थाद् दृष्टिस्थानात्स्वगोलस्थबिम्बगोलस्य परितो विहिताः स्पर्शरेखा यत्र यदि देशायस्य कस्यचिद्बिम्बस्य स्पर्शरूपास्तदा तद्ग्रहभबिम्बयोः समत्वं कलात्मकं वक्तुं शक्यते। तत्र स्वस्वबिम्बव्यासार्धस्वस्वगर्भपृष्ठसूत्रैर्जनितत्रिभुजयोः साजात्यं स्फुटमतोऽनुपातेनादावाचार्येण बिम्बसत्त्वे हेतुः प्रतिपादित इति।

खेटेष्वपीत्थं तु मिथः प्रकल्प्यं
साम्यादिदृष्टौ दिवि योजनाद्यम्।
स्वोच्चेऽपि नीचेऽपि तदेव बिम्बं
चेद्बिम्बकर्णौ खगजौ यथार्थौ ॥१६८॥

यथा भग्रहयोः साम्यादिदृष्टौ कथितं तथैव खेटेष्वपि मिथो योजनाद्यं प्रकल्प्यम्। शेषं स्पष्टम्। विधिनिर्मितं पारमार्थिकं भग्रहबिम्बं स्वोच्चनीचस्थलवशेनापि नोपचीयते नापचीयते। केवलं द्रष्टुर्दृष्टिदूरासन्नभावेन सूक्ष्मस्थूलरूपं लक्ष्यते। इति स्पष्टम्।

खमध्यस्थयोर्वा तदन्यैकदेश-
स्थयोः सूक्ष्ममूह्यं त्विदं तत्त्वविद्भिः।
तयोर्मध्यभूजान्तरे बिम्बसूक्ष्म-
प्रभेदादसूक्ष्मं यतश्चामनन्ति ॥१६९॥

मध्यभूजयोः खमध्यक्षितिजयोरन्तरे इति।

द्रष्टा दृग्द्वयसंस्थैर्यात्पश्यन्नीलाम्बरे ग्रहम्।
खचरद्वितयं तत्रावश्यं पश्यति मानवः ॥१७०॥

खगद्वयं चैकखगे नरो यत्
प्रपश्यति स्वीयविलोचनाभ्याम्।

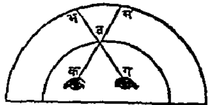
सन्दर्शनात्तद्धि न चैकदृष्ट्या
तद्वासनां युक्तियुतां प्रवच्मि ॥१७१॥
सत्यन्तरेऽपीह खगो विलोक्यो-
यस्याश्रयेणैव तदम्बरे च ।
परस्परं ये ग्रहसक्तदृष्टि-
द्वयोत्थसूत्रे च विभिन्नदिक्स्थे ॥१७२॥
लग्ने च यत्राथ तयोर्विभेदाद्-
ग्रहद्वयं पश्यति तत्र नूनम् ।
ग्रहोत्थदृक्सूत्रखयोगचिन्हे
यतोऽस्त्यवश्यं खचरो नृदृश्यः ॥१७३॥
यद्दृष्टिसूत्रे खचरोऽस्ति दृश्यो-
यः खेऽथ तं पश्यति नान्यदृष्ट्या ।
एवं नरा दृग्द्वयसूत्रभेदा-
द्विग्वैपरीत्यादवलोकयन्ति ॥१७४॥

इति श्रीकमलाकरविरचिते सिद्धान्ततत्त्वविवेके विम्बाधिकारः ।

द्रष्टा बिम्बदर्शको जनः । दृग्द्वयस्य नयनद्वयस्य संस्थैर्यात् संस्थैर्यं नाम यस्मिन्कस्मिन्नपि पदार्थे सर्वथा दृष्टिमंलग्नत्वं, तस्मात्कारणात् ग्रहं कमपि पश्यन् सन् तत्र नीलाम्बरगोलेऽवश्यं खचरद्वितयं मानवः पश्यति ॥१७०॥ अतोऽग्रे तत्कारणं वदति । कश्चिज्जन एकखगे खखग-द्वयं स्वीयविलोचनाभ्यां निजनयनाभ्यां सन्दर्शनात्प्रपश्यति, तद्धि एक-दृष्ट्या न भवति । अपि तु नेत्रद्वयवशेनैव, अथ तदुपपत्तिं वच्मि अन्तरे दृष्टिदृश्यान्तरे वा दृष्टिद्वयान्तरे सत्यपि यस्य नीलाम्बरस्याश्रयेणैव खगो ग्रहो विलोक्योऽस्ति, तदम्बरे नीलाम्बरपट्टे ग्रहसक्तदृष्टिद्वयो-त्थसूत्रे ये, ते परस्परं विभिन्नदिक्स्थे यत्र यत्र लग्ने संलग्ने, तयोः स्थलयोर्विभेदाद्धेतोस्तत्र नीलाम्बरे गोले नूनं निश्चितं ग्रहद्वयं पश्यति,

यतो हि ग्रहजनितदृक्सूत्रस्य खगयाकाशस्य च योगचिन्हेऽवश्यं ग्रहो नृदृश्य उचितो भवति। अत्र खे अकाशे यद्दृष्टिसूत्रे यः खचरो दृश्योऽस्ति, तं तदन्यदृष्ट्या न पश्यति एवं नरा मनुजा दृग्दृयसूत्रभेदाद्विवैपरीत्यादेकमेव ग्रहं द्विधा पश्यन्तीति।

यथा क=एका दृक्। ग=अन्या दृक्। व=ग्रहः। भम=नीलाम्बरगोल। तत्र 'कव' दृष्टिसूत्रं वर्धयित्वा यत्र नीलाम्बरगोले 'म' बिन्दौ लग्नं, तत्र 'क' दृष्ट्या ग्रहं पश्यति। तथा 'ग' दृष्ट्यभिप्रायेण गव दृष्टिसूत्रं तद्वर्धितं सन्नीलाम्बरगोले 'भ' बिन्दौ लग्नं तेन 'ग' दृष्ट्या 'भ' बिन्दौ ग्रहः। एवमेकग्रहं दृष्टिभ्यां दिग्विलोमेन ग्रहद्वितयमिव जनः पपश्यतीति॥

इति मिथिलादेशान्तर्गतचयनपुरनिवासिपण्डितहंसराजमिश्रात्मजेन श्रीगङ्गाधरशर्मणा कृतं

बिम्बाधिकारवासनाभाष्यं

सम्पूर्णम्।

श्रीगणेशाय नमः ।

ॐ अथ छायाऽधिकारसम्बन्धिन्यः परिभाषाः ॐ

१—अर्काग्नितेजोबिम्बानां किरणप्रसारमार्गे यदि कश्चित्पार्थिवपदार्थो-ऽवरोधकस्तिष्ठेत्तर्हि तेनावरुद्धकिरणास्तदग्रे गन्तुमसमर्था भवन्ति, अतस्तत्र प्रकाशाभाव एव च्छायोच्यते ।

२—यद्भागे तेजोवान् पदार्थस्तद्भिन्नदिश्युत्पद्यते छाया ।

३—पदार्थोच्छ्रयतोऽधिक उच्छ्रये यदि तेजोवान् कश्चिदन्यः पदार्थस्तिष्ठति, तदाच्छाया परिमिता भवति ।

४ यदि पदार्थोच्छ्रयतो निम्नप्रदेशे तेजःपदार्थस्तदा तच्छायाऽसीमिता भवति ।

५—यदि द्रष्टृदर्शकयोरन्तरे किमपि सौरकेतरं पार्थिवं वस्तु भवेत्तदा दर्शकस्य द्रष्टृ न दृश्यं भवति ।

६—यदि कस्यचित्पदार्थस्य भागद्वये तेजःपदार्थौ भवेतां, तदा तत्तेजोऽधिकान्तरभागे तन्मध्यभागे छाया ।

७—अर्काल्पगोलयोरुत्तरोत्तर संकुचिता भा, रव्यनल्पगोलयोरुत्तरोत्तरं विस्तृता भा भवति ।

८—बिम्बद्वयकेन्द्रबद्धसूत्रं बिम्बान्तरसूत्रमुच्यते ।

९—बिम्बान्तरसूत्राल्पत्वे छायाविस्तृतिरल्पा, अधिकत्वेऽधिकेति ।

१०—बिम्बद्वयकेन्द्रगतं यन्महद्वृत्तं तत्सितवृत्तसंज्ञम् ।

११—सितवृत्ते येऽन्तरांशास्ते स्पष्टान्तरांशा उच्यन्ते ।

१२—बिम्बकेन्द्रिकद्वयवृत्ते खमध्यबिम्बकेन्द्रयोरन्तरे येंऽशास्ते बिम्बीय नतांशा उच्यन्ते ।

१३—बिम्बान्तरसूत्रं कर्णान्तरमितं सर्वाल्पं, कर्णयोगमितं सर्वाधिकम् ।

१४—छ्यति छिनत्ति सूर्यादेः प्रकाशं नाशयतीति छाया, छो+ 'माच्छाससिभ्यो यः" इत्यनेन यस्ततष्टाप्, एवं छाया प्रकाशच्छादिकेति ।

१५—शेषं पृष्ठक्षितिजादिकं पूर्वाधिकारप्रसिद्धं स्वमत्यैव विज्ञेयमिति॥

अथ छायाऽधिकारः।

यैर्यैर्भवेद् दृक्किरणावरोध-
स्तैस्तैस्तु सूर्यस्य करावरोधः।
भवेदवश्यं यदि चान्तरस्थं
दृगर्कयोस्तत्किल तद्धि दृश्यम् ॥१॥
बिम्बं रवेस्तत्र नृणां तदर्क-
कराश्च तद्वन्न लगन्ति यस्मात्।
अतः स्वतः सिद्ध इहान्धकारो-
दृग्गोचरोऽर्कस्य करावरोधात् ॥२॥

नत्वा श्यामां सर्ववन्द्यां ध्यात्वा गुरुपदाम्बुजम्।
कुर्वे छायाऽधिकारस्य वासनाभाष्यमुत्तमम् ॥

यैर्यैः सीसकेतरैः पदार्थैर्दृक्किरणावरोधः स्यात्तैस्तैरेव रवेरपि किरणप्रतिरोधोऽवश्यं भवेत्। तत्र यदि तदवरोधविधायकं वस्तु दृगर्कयोरन्तरस्थं मध्यस्थं भवेत्तर्हि किल निश्चयेन तद्रवेर्बिम्बमदृश्यं भवेत्। तत्र यस्मान्नृणामुपरि तदर्ककरास्ततस्य च्छन्नस्यार्कस्य कराः किरणा यद्वन्न लगन्ति अतोऽस्मादर्कस्य येन केनापि पदार्थेन करावरोधात् तद्वत् स्वतः सिद्धोऽन्धकारश्छायारूपेण दृग्गोचरः प्रत्यक्षीभूतो भवतीति।

यावान् करावरोधेन व्यक्तो यः करमध्यगः।
विस्तारायामतस्तावान् ज्ञेयो भासंज्ञकोऽत्र सः ॥३॥

अत्र किरणावरोधेन किरणमध्यगो यः प्रदेशो यावानप्रकाशकत्वेन व्यक्तः प्रकटो भवेत् स च विस्तारायामतस्तावान् भासंज्ञको ज्ञेयः।

अर्कतो योऽल्पको गोलस्तच्छायाविस्तृतिर्भृशम् ।
उत्तरोत्तरमल्पा स्यादधिकस्याधिका स्मृता ॥४॥

यो गोलोऽर्कतोऽल्पकोऽस्ति तस्य च्छायाविस्तृतिरुत्तरोत्तरं भृशमत्यर्थमल्पा स्यादेवमर्कतोऽधिकस्य गोलस्य च्छायाविस्तृतिरधिका स्मृता । "अतिवेलभृशात्यर्थातिमात्रोद्गाढनिर्भर-मित्यमरः' ।

अत्र युक्तिः ।

समयोर्गोलयोः परितः कृताः क्रमस्पर्शरेखाः समानान्तरा भवन्ति, तेन तत्र छायाऽनन्ता, तथा च लघुमहद्बिम्बयोः क्रमस्पर्शरेखाणां लघुबिम्बाभिमुखप्रदेशे योगदर्शनात् रव्यल्पगोलच्छाया सूचीरूपाऽवश्यमुत्तरोत्तरमपचीयमाना भवति, एवं रवितोऽधिकबिम्बस्य च्छाया तूत्तरोत्तरमुपचीयमाना विस्तृता भवति, यतो हि तत्र रव्यभिमुखमेव सूचीयोगदर्शनाद्बिम्बाभिमुखस्तदाधार इति ।

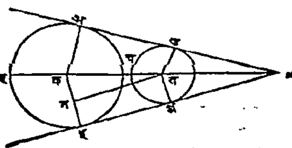
अत्र "इनावनीज्यासवियोगखण्डम्" इत्यादिना इष्टबिम्बभादैर्घ्य-

मानम् $= \dfrac{\text{विअंसू} \times \text{इबिज्या}\frac{1}{2}}{\text{रविज्या}\frac{1}{2} - \text{इबिज्या}\frac{1}{2}}$ । अत्र यथा यथा "इबिज्या½" अस्य मानमल्पं तथा तथा भाज्यमानमल्पं, भाजकमानमधिकं च तेन सर्वमुपपन्नमिति । बिम्बान्तरसूत्रस्य स्थिरत्वे ज्ञेयम् ।

यथाऽर्काल्पकुगोलस्य छायादैर्घ्यं प्रसाधितम् ।
तथैव ग्रहबिम्बीयगोलभादैर्घ्यमानयेत् ॥५॥

यथोच्यते—

अत्र रअइ = रविबिम्बम्, चउय = ग्रहबिम्बम् क = र.बि.केन्द्रम्, त = ग्र.बि. के अयइ = बिम्ब

द्वयस्पर्शसूची, 'इय' समानान्तरा 'तन' कार्या, तदा कनत, तथय त्रिभु-

जयोः साजात्यात्त्रिकोणमित्याऽनुपातः। $\frac{\text{फत} \times \text{तथ}}{\text{फल}}$ = तय, इति। अनेनाग्रिमपद्यमुपपद्यते।

ग्रहस्य यद्योजनमण्डलार्धं
ग्रहार्कविम्बान्तरसूत्रनिघ्नम्।
भक्तं तयोर्योजनमण्डलार्धा-
न्तरेण, तत्स्यात्खगभाग्रदैर्घ्यम् ॥६॥

उक्तमेवातः पूर्वश्लोके।

अथ विम्बान्तरसूत्रसाधनावतरणिकामाह—

यत्त्वस्वगोलस्थितखेटभान्वो-
र्विम्बीयगोलोद्भवकेन्द्रसूत्रम्।
प्रसिद्धनद्योजनसंख्यया स्याद्
भासिद्धये तत्कथयामि सूक्ष्मम् ॥७॥

रविगोलस्थरविकेन्द्रतो निजगोलस्थग्रहविम्बकेन्द्रपर्यन्तं यत्सूत्रं तदेव सूक्ष्मं विम्बान्तरसूत्रं तच्छायाऽऽनयनाय कथयामि।

तावदादौ सितत्रुतीयान्तरांशमानमानयति—

ग्रहार्कयोरन्तरकोटिजीवा
ग्रहेषुकोटिज्यकया विनिघ्नी।
त्रिज्योद्धृता, स्यात्फलशिञ्जिनी,
तच्चापं फलं तल्लवहीनखाङ्काः ॥८॥

स्फुटग्रहार्कान्तरमाद्यपादे,
भार्धांशशुद्धाश्च पदे द्वितीये।
तृतीयके भार्धलवैर्युतास्ते
चक्रांशशुद्धाश्च पदे चतुर्थे ॥९॥

ग्रहार्कयो स्तद्विवरेऽथ भागाः
खाग्न्युद्धृताः स्याद्ग्रहपूर्वकं तत् ।
ग्रहार्कयोस्तद्विवरं स्फुटाख्यं
ग्रहार्कबिम्बोर्ध्वगमण्डले हि ॥१०॥

अत्र व्याख्या सरला। अत्र वासना यथा रस = क्रान्तिवृत्तम्। तत्र, र = रविः। ग्र = ग्रहबिम्बम्। सग्र = ग्रहोपरिगतकदम्बप्रोतवृत्तम्। रग्र = रविकेन्द्रग्रहबिम्बकेन्द्रलग्नवृत्तम् = सितवृत्तम्। तत्र भुजकोटिज्या कोटि-कोटिज्याघातत्रिज्याकर्णकोटिज्याघातसमत्वेन

त्रि×कोटिज्या 'रग्र = कोज्या 'ग्रस'×कोज्या 'सर'

$\therefore$ कोज्या 'रग्र' = $\frac{\text{कोज्या 'ग्रस'×कोज्या 'सर'}}{\text{त्रि}}$ = इयं फलज्या कल्पिता

अतोऽस्याश्चापं फलम् = ६०–रग्रचा, तेन 'रग्रचा' = ६०–फल,

प्रथमपादेऽर्थात् नवत्यंशाल्पे फलमाने 'रग्र' धनात्मकम्।

द्वितीयादिपादेऽपि संपातसामीप्येन वासना सरला।

अथ प्रकारान्तरेण तदेवाह—

फलस्वकोट्योर्विवरेण वाऽत्र
गृहार्कयोरन्तरकं युतोनम् ।
पदे विधेयं विषमे, समे च
क्रमाद्गृहार्कान्तरकं स्फुटं स्यात् ॥११॥

अत्रोपपत्तिः। अत्र, फलम् = सितवृत्तीयान्तरांशकोट्यंशाः = ६०–सिग

स्वकोटिः = क्रान्तिवृत्तीयान्तरांशकोटिः।

तेन फ = ६०–सि-वृ-अं

स्वकोटिः = ६०–क्रावृ-अं

चयोरन्तरेण कृतौ, स्वकोटि–फ = सिवृअं–क्रावृअं

$\therefore$ क्रावृअं+(स्वकोटि—फ) = सितवृअं

अत्र द्वितीयपादे स्वकोटि $\angle$ फ, $\therefore$ —(स्वकोटि–फ) ऋणात्मकं स्यात्। तृतीये पादे स्वकोटि $>$ फ, $\because$ तद्धनात्मकम्। चतुर्थे तु स्वकोटि $\angle$ फ, अतो विषमे युतं, समे चोनं विधेयम्। अत उपपन्नं सर्वम्।

अथ बिम्बान्तरसूत्रसाधनमाह—

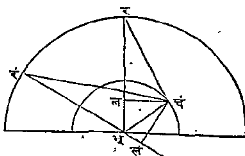
ग्रहार्कयोः स्पष्टवियोगजीवा
ग्रहस्य कर्णेन गुणा विभक्ता।
त्रिभज्यया लब्धमितो भुजः स्या-
देवं फलज्या ग्रहकर्णनिघ्नी ॥१२॥
त्रिज्योद्धृता तत्सहितो विहीन-
स्तीक्ष्णांशुकर्णः कथिताऽत्रकोटिः।
स्पष्टाभिधे कर्किमृगादिषट्के
ग्रहार्कयोऽस्तद्विवरेऽथ कर्णः ॥१३॥
तद्वर्गयोगस्य पदं स्वकक्षा-
गोलस्थयोः खेचरतीक्ष्णभान्वोः।
स्याद्यत्र कुत्रस्थितयोश्च बिम्ब-
केन्द्रान्तरे योजनसूत्ररूपः ॥१४॥
भाशौक्ल्ययोऽरानयनाय पूर्वै-
र्नोदाहृतो यः खचरस्य चैवम्।
विवृत्तगात्खेचरतः सुसूक्ष्मः
प्रोक्तो मया बुद्धिमतां सुखार्थम् ॥१५॥

स्पष्टार्था एते श्लोकाः।

अत्रोपपत्तिः।

रं = रविकक्षागतं सितवृत्तम्। तचं=चन्द्रकक्षागतं सितवृत्तम्।

चं=चन्द्रबिम्बम्। र, वा, रं=रविबिम्बम्। भू=भूकेन्द्रम्। ∠चंभूर=सितवृत्तीयान्तरांशाः। भूच=चन्द्रकर्णः। भूर, वा भूरं=रविकर्णः। चंर, चंरं=बिम्बान्तरसूत्रम्।

अथ 'चं' बिन्दुतः 'भूर' रविकर्णोपरि चंल=लम्बो विधेयः। तदा 'भूचंल' त्रिभुजे त्रिकोणमित्या $\text{चंल} = \frac{\text{भूच} \times \text{ज्या} \angle \text{चंभूलं}}{\text{ज्या} \angle \text{भूलच}} = \text{भुजः}$

$= \frac{\text{चंक} \times \text{ज्यास्पर्भ}}{\text{त्रि}}$। वा 'भूलंचं' त्रिभुजे $\text{चंलं} = \frac{\text{भूचं} \times \text{ज्या} \angle \text{चंभूलं}}{\text{ज्या} \angle \text{भूलंचं}}$

$= \frac{\text{चंक} \times \text{ज्यास्पर्भ}}{\text{त्रि}} = \text{भुजः}$। एवं तत्रैव $\text{भूल} = \frac{\text{भूच} \times \text{ज्या} \angle \text{भूचंल}}{\text{ज्या} \angle \text{भूलचं}} = \text{लम्बम्}$

$= \frac{\text{चकं} \times \text{ज्याफल}}{\text{त्रि}}$। वा $\text{भूलं} = \frac{\text{भूच} \times \text{ज्या} \angle \text{भूचलं}}{\text{ज्या} \angle \text{भूलंच}} = \text{लम्बम्} = \frac{\text{चंक} \times \text{ज्याफल}}{\text{त्रि}}$

अत्र ज्याफल=कोज्यास्पर्भं।

अथ भूर—भूल=लर=स्पष्टा कोटिः। ततः रलं×लचं=रचं

∴ $\sqrt{\text{रलं}^2 + \text{लचं}^2}$ = रचं = बिम्बान्तरसूत्रम्, यदि 'र' बिन्दौ रविस्तदा

भूरं+भूलं=स्पष्टा·कोटिः=रंलं, ततः $\sqrt{\text{रंलं}^2 + \text{लंचं}^2}$ = रंचं = बि.अं.सू.
अत उपपन्नं सर्वम्। अत्र शेषग्रासतोऽपि विलोकनीयेति।

अथ किञ्चिद्विशेषमाह—

> इत्थं यदुक्तं रविकक्षिकात-
> स्त्वधः स्थितानां च तयोर्ध्वगानाम्।
> खेटार्कयोर्व्यत्ययतश्च बोध्यं
> यथोक्ततद्बिम्बवियोगसूत्रम् ॥१६॥

यदा रविचन्द्रयोरेव बिम्बान्तरसूत्रमिष्टं तदा पूर्वश्लोकोक्त्या तत्

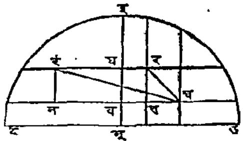
सिद्ध्यति। यदि रविकक्षोर्ध्वस्थितग्रहस्य कुजादेर्बिम्बान्तरसूत्रज्ञानं चिकीर्षितं तदा ग्रहरव्योर्व्यत्ययं कृत्वा स एव निधिर्विधेयोऽर्थाद्रव्यूर्ध्वस्थो ग्रहो रविः कल्प्यः। वास्तवरविस्तु चन्द्रः कल्प्यः। तत पूर्वोक्तया सुखेन बिम्बान्तरसूत्रं सिद्ध्यत्यत्र न कश्चिद्विशेष इति।

प्रकारान्तरेण बिम्बान्तरसूत्रसाधनमाह—

अथान्यथा वा कथयामि सम्यक्
चन्द्रार्कबिम्बान्तरसूत्रयुक्तिम् ।
याम्योत्तरावत्र भुजौ, च कोटी
पूर्वापरे मण्डलतो रवीन्द्वोः, ॥१७॥
स्वकर्णनिघ्नौ त्रिगुणोद्धृते ते
स्वबाहुकोटी किल योजनाद्ये ।
कार्ये, च तुल्यान्यदिशोः क्रमेण
बाह्वोश्च कोट्योश्च वियोगयोगात् ॥१८॥
स्फुटे च ते स्तः खलु बाहुकोटी,
चन्द्रार्कयोर्मध्यगते च नूनम् ।
कार्यं तयोर्वर्गयुतेश्च मूल-
माद्याभिधं चैव मिनेन्दुशङ्कू ॥१९॥
स्वकर्णनिघ्नौ त्रिगुणोद्धृतौ च
तौ योजनाद्यौ भवतस्तयोश्च ।
ऊर्ध्वाधरैकान्यदिशोः क्रमेण
वियोगयोगाद्भवतीह चान्यः ॥२०॥
तयोश्च वर्गैक्यपदं स कर्णः
इन्द्वर्कबिम्बान्तरसूत्ररूपः ।

यदर्थमज्ञानवशाद्भ्रमन्ति
स्वस्वाभिमानाद् ग्रहगोलविज्ञाः ॥२१॥

स्पष्टार्था एते श्लोकाः। अथोपपत्तिः- अत्र दभूउ = रविगोलीयक्षितिजवृत्तम्। पूभू= पूर्वापरसूत्रम्। दभूउ= समसूत्रम्। भू=गोलकेन्द्रम्।

र=रं=रविबिम्बकेन्द्रिकशङ्कुमूलम्। चं=चन्द्रबिम्बकेन्द्रिकशङ्कुमूलम्। अथ 'रं' बिन्दुतः 'पूभू' समानान्तरा=रख, 'रं' बिन्दुतः रंत रेखा च कार्या। तथा 'च' बिन्दुतः 'दउ' समानान्तरा 'रघरं' रेखा, 'नयतच, रेखा च विधेया एवं 'च' बिन्दुतः भूपू समान्तरा, रेखा कार्या। अत्र रविभुजः= रंघ, वा रघ, चन्द्रभुजः=चच, घभू=रवेः पूर्वापरा कोटिः। घभू=चन्द्रपूर्वापरा कोटिः।

अत्र पूर्वापरसूत्रादेकदिग्गतयोर्भुजयोरन्तरे कृते, भिन्नदिग्गतयो र्योगे च कृते रविचन्द्रयोर्याम्योत्तरान्तररूपः स्पष्टभुजः। अर्थात्त्र कुत्रस्थितरविचन्द्रबिम्बकेन्द्रगतपूर्वापरवृत्तभूतलयोरन्तररूपः। एवं समसूत्रादेकभागस्थयोः पूर्वापरकोट्योरन्तरे कृते भिन्नभागस्थयोर्योगे कृते पूर्वापरान्तरमर्थात्त्र तत्रस्थरविचन्द्रबिम्बकेन्द्रगतयाम्योत्तरवृत्तभूतलसमानान्तरभूतलयोरन्तरमितेयं स्पष्टा कोटिरुत्पद्यते, इति ग्रन्थविवेचनयाऽति सुविदितम्। तत्र प्रथमं फलात्मकभुजकोटिम्यां ते योजनात्मके कार्ये स्वस्वगोलानुसारेण, यथा $\frac{\text{चभु}\times\text{चंक}}{\text{त्रि}}$=यो. चं. भु.।

$\frac{\text{रभु}\times\text{रफ}}{\text{त्रि}}$=यो.रभु। एवं पूर्वापरे कोटी अपि योजनात्मिके विधाय, स्पष्टभुजकोट्योर्वर्गयोगमूलं तयोः शङ्कुमूलान्तरं जातम्। यथा रंचं= $\sqrt{\text{रंत}^2+\text{तचं}^2}$, वा रच= $\sqrt{\text{तचं}^2+\text{तरं}^2}$ इदमायसंज्ञं फलितम्। अथ

सितवृत्तभूतले निजनिजगोलीययोजनात्मकौ तयोः शङ्कू प्रसाध्य तयोर्योगान्तरमिता स्पष्टा कोटिः साधिताऽर्थाद्यत्र तत्र स्थितरविचन्द्रकेन्द्रगतगर्भक्षितिजभूतलसमानान्तरभूतलयोरन्तरमिता। तत्र गर्भक्षितिजभूतलादेकभागगतयोस्तयोः शङ्क्वन्तरं, भिन्नभागगतयोः शङ्कुयोगः कार्य इत्यर्थो ज्ञायते। अत्र रविबिम्बकेन्द्राच्चन्द्रबिम्बकेन्द्रगतपूर्वापरवृत्तसमानान्तरभूतले कृतो लम्बः स्पष्टभुजः। तन्मूलाच्चन्द्रबिम्बकेन्द्रं यावच्छङ्कुसंस्कारजनिता स्पष्टा कोटिः कोटिरन्यसंज्ञः। शङ्कुमूलान्तरमितमाद्यसंज्ञो भुजस्तयोर्वर्गयोगमूलं यत्र तत्र स्थितयो रविचन्द्रयोर्बिम्बकेन्द्रान्तरसूत्रम् जातम्। यदर्थमेव, भास्करादयो महागोलविदः स्वस्वाभिमानादज्ञानवशाच्च भ्रमन्ति। अर्थान्नहि तेषां यथार्थबिम्बान्तरसूत्रसाधनप्रकारो विद्यते। तत्र भास्करेण तु पूर्वापरस्पष्टकोटिविहीन शङ्कुमूलान्तरमित आद्यसंज्ञो भुजो न साधितः केवलं स्वस्वभुजसंस्कारेण यत्र तत्र स्थितरविचन्द्रकेन्द्रगतपूर्वापरवृत्तसमानान्तरधरातलयोरन्तरमितः स्पष्टभुजस्तथा शङ्कुसंस्कारसिद्धा कोटिरनयोर्वर्गयोगमूलमित परिलेखसूत्रं साधितम्, तत्तु रविकेन्द्रगतयाम्योत्तरसमानान्तरभूतले, वा चन्द्रकेन्द्रगतयाम्योत्तरतुल्यान्तरभूतले सिद्धं न तु सितवृत्तभूतले। तेन तु याम्योत्तरभूतले वा तन्समानान्तरभूतले बिम्बद्वयं परिणाम्य परिलेखः कृतः। यद्वा सितवृत्तस्य तिर्यग्नततया प्रायो याम्योत्तरवृत्तसमानान्तरभूतलस्य द्रष्टुः सम्मुखत्वादर्शनादिति दृष्टान्तेन सर्वं विवेचितम्। भट्टमतेन ततस्तत्प्रदर्शितमार्गेणान्येनापि भास्करीयपरिलेखद्वन्द्वकगोलगतरविचन्द्रयोर्दर्शनास्ति, न हि स्वस्वगोलगतयोस्तयोर्दर्शनेति प्रतिपादितम्। तथाऽस्मद्गुरुमत्या न मह्यं रोचते। द्रष्टव्या शृङ्गोन्नत्यधिकारस्य २० श्लोकस्य टिप्पणीति।

अथ तत्परमाल्पत्वमाह—

यद्बिम्बगोलकेन्द्रोत्थं सूत्रं खेटार्कयोरिह।
अनल्पं सर्वदैव स्यात्तत्कर्णान्तरतो हि तत्॥२२॥

यदा रविचन्द्रयोः कर्णसूत्रसंसक्तौ स्यातां तदा तत्कर्णसूत्रान्त-

रमितं बिम्बकेन्द्रान्तरसूत्रं स्यात्। अन्यथा सदाकर्णान्तरादधिकमेव बिम्बान्तरसूत्रमिति सुगमम् (३। ८)

परमाधिकं, पूर्णान्ते यदेककर्णसूत्रे तौ तिष्ठतस्तदा कर्णयोगतुल्यं बिम्बान्तरसूत्रम्। नवत्यंशान्तरे तु कर्णयोर्वर्गयोगमूलमितम्। तिर्यक्स्थत्वे तद्वर्गान्तरमूलमितम्।

> ग्रहार्क बिम्बान्तरसूत्रमुक्तं
> भासिद्धिदं तच्च यथा यथाऽल्पम् ॥
> तथा तथाऽल्पा ग्रहबिम्बगोल-
> च्छायाऽधिकत्वे त्वधिका सदेयम् ॥२३॥

भासिद्धिदं (सूच्यात्मकच्छायानयनोपयोगि) बिम्बान्तरसूत्रमिति। शेषं सुगमम्॥

अत्र युक्तिः।

यथा चन्द्रच्छायादैर्घ्यम् $= \frac{\text{बिम्बान्तरसूत्रं} \times \text{चंव्या}\frac{1}{2}}{\text{रविव्या}\frac{1}{2} - \text{चंबिंव्या}\frac{1}{2}}$ = अत्र गुणहरयोः स्थिरत्वात् 'बि-अं-सू' अस्याल्पत्वे छायामानमल्पं तथाऽधिकत्वे छायाऽधिकेति सुगमम्॥

अथार्कमध्यकर्णप्रमाणेन भूच्छायादैर्घ्यम् = २२३६३१ एवमुच्चकर्णप्रमाणेन 'भू-छा-दै = २३२१२५ एवं नीचकर्णप्रमाणेन २१५१३६, एवं चन्द्रबुधशुक्राणां मध्यकक्षाप्रमाणेनार्कवशेन कर्णान्तरसमे केन्द्रान्तरसूत्रे क्रमेण च्छायादैर्घ्याणि लिख्यन्ते। चन्द्रमादै० = ५०५२२, बु = ११८५४. शु = २१६६२, एवं नीचस्थिते रवौ तद्राशिग एव विधुरुच्चगतस्तदेन्दुच्छायादैर्घ्यम् = ४८०३४॥

> खमध्यगौ बिम्बजगोलकेन्द्र—
> योगाद्यदा स्तः शशितिग्मरश्मी।
> तदेन्दुभाग्रं क्षितिखण्डहीन—
> निजध्रुतेरल्पतरं च तत्र ॥२४॥

भवेत्कुपृष्ठोर्ध्वगमिन्दुभाग्रं
भामण्डलं चेदधिकं पृथिव्याम् ॥
एवं खमध्यादितरत्र भाग्र-
दृक् सूत्रकाभ्यां सुधिया विचार्यम् ॥२५॥

यदा खमध्यगतौ शशितिग्मरश्मी भवेतां तदा तत्र बिम्बजगोल-केन्द्रयोगाद्धेतोः इन्दुभाग्रं भूव्यासार्धोनचन्द्रकर्णादल्पं स्यात्। अत्र स्वपृष्ठस्थानात् खखमध्यगचन्द्रकेन्द्रं गतस्य सूत्रस्य कुदलोनचन्द्रकर्ण-मितत्वात्, ततोऽपि छायादैर्घ्यस्याल्पत्वात् कुपृष्ठोर्ध्वगं चन्द्रभाग्रमिति स्पष्टम्। यदा छायादैर्घ्यं भूव्यासार्धोनचन्द्रकर्णादधिकं भवेत्तदा भाम-ण्डलं पृथिव्यां गतं स्यादेवं खमध्यादन्यत्रापि भाग्रदृक्सूत्रकाभ्यां भाम-ण्डलं सुधिया विचार्यम्। स्पष्टाऽत्र वासना॥

अथ शंकुच्छायाविषये विचारमाह—

आर्षाद्विरोधतो गर्भात्त्रिप्रश्ने या प्रभोदिता।
तदसूक्ष्मत्वतः पूर्वैः कथिता सा तदन्यथा ॥२६॥

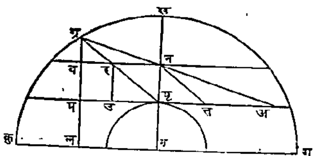
आर्षात् सौरमताद्विरोधं कृत्वा वा आर्षाविरोधत इति पाठः। पूर्वै-र्भास्कराचार्यैः। अन्यथा अयुक्ताऽस्ति शेषं सुगमम्।

अथ भास्करमतं तदुक्त्यैवाह—

"स्वभुक्तितिथ्यंशविवर्जितो ना
महान्, लघुः खाग्निकृतांशहीनः।
स्पष्टो भवेदस्फुटजातदृग्ज्या
सन्ताडिताऽर्कैः स्फुटशङ्कुभक्ता ॥२७॥
प्रभा भवेन्ना तिथिभागतोऽल्पो-
यावद्विधुस्तावदसावदृश्यः ॥"
दृश्यप्रभासाधनमुक्तमेवं

शिरोमणौ स्वक्षितिपृष्ठशङ्कोः ॥२८॥"

अत्र वासना । ग्रख = दृङ्मण्डलम् । कुभूग = गर्भक्षितिजभूतलम् । पपृ = तत्समानान्तरं

पृष्ठक्षितिजम् । ख = खस्वस्तिकम् । ग्र = ग्रहबिम्बम् । ग्रल = गर्भशङ्कुः । लभू = पपृ = गर्भदृग्ज्या = वन, पृ = पृष्ठस्थानम् । पृन = उर = पव = १२अं, तदा ग्रपपृ' 'रउपृ' त्रिभुजयोः साजात्यादनुपातः ।

$\frac{\text{पपृ}\times\text{उर}}{\text{ग्रप}} = \text{उपृ} = \frac{\text{गदृ}\times१२}{\text{गशं}-\text{कुदल}} = $ छाया, परन्त्वत्र फलात्मकं कुदलम्

$= \frac{\text{त्रि}\times\text{कुदयो}}{\text{कर्ण}}$, इदं परमलम्बनं तत् $\frac{\text{गति}}{१५}$, एतत्समं तेन $\frac{\text{गदृ}\times१२}{\text{गशं}-\frac{\text{गति}}{१५}}$

= उपृ, लघुज्यया ।

अनेन 'उपृ' मानमागतं, परन्तु पृष्ठस्थशङ्कुच्छाया = पृअ, तत्र— उपृ ∠ पृअ, अतो भास्करोक्तं समीचीनं नेति स्फुटम् । यो ग्रपपृ, नपृअ त्रिभुजे सजातिये एव नहि, ततः कथमनुपातेन 'पृअ' मितमागमिष्यति । तेनासत्प्रकारः । वस्तुतः ग्रवन, नपृअ त्रिभुजयोर्वशेन 'पृअ' मानमायाति (वक्ष्यत्येवायमाचार्यः पुरस्तात्) श्लोके । अत्रापि चेत् 'न' बिन्दुतः 'रपृ' समानान्तरा 'नत' क्रियते तदा 'ग्रपपृ. नपृत' क्षेत्रयोः स्पष्टसजातीयत्वात् उपृ = पृत, भट्टेनापि गृहयुत्यधिकारे पुरत इत्थमेव ग्रहविलोकनार्थं पृष्ठच्छाया स्वल्पान्तरात्साधिताऽतएवान्यस्थलएऽङनवद्यत्र न विशेषरूपेण भास्करोपरि समनोविकारः प्रकटीकृतः । अत्र २७+१ श्लोकस्तु भास्करमुखोच्छिष्ट एवेति ।

अथ मुनीश्वरमतमाह—

"कुगर्भशङ्कु दृग्ज्ययोर्द्धनुर्लवौ क्रमेण यौ ।
स्वबिम्बखण्डलिप्तिकायुतोनितौ ज्यके तयोः ॥२९॥
नृदृग्ज्ये ततो दृग्ज्यका सूर्यनिघ्नी
धराच्छन्नसूत्रोनशङ्कवाख्यभक्ता ।
प्रभा दर्शनीया, ततो भाश्रुतिः स्यात्
कुपृष्ठे स्वबिम्बोर्ध्वनेमिप्रजाता ॥३०॥

मुनीश्वरस्तु खमध्यासन्नदृग्वृत्तबिम्बयोगरूपादूर्ध्वबिन्दुप्रान्तान्निर्गतकिरणवशेनैव छायोत्पद्यते इति मन्यते । तेनात्र तद्बिन्दुप्रदेशस्योन्नतांशनतांशौ साधयति । एतच्छ्लोकद्वयं सन्मुखनिर्गलमेव बलिदानार्थमानीतश्छाग इव भट्टेनोपन्यस्तोऽत्र । तथा च शिरोमणेष्टीकायां स्वकृतायां मरीचिसंज्ञिकायामपि मुनीश्वरेण एवमेवोक्तम् "दृग्ज्याभिजीवे रविसंगुणे ते" इत्यस्य मरीचौ "इयं छाया सूर्यबिम्बकेन्द्रीयेति न प्रत्यक्षा । प्रत्यक्षच्छाया बिम्बोर्ध्वनेमेरिति ततो न्यूनैवातोऽथागतोन्नतांशनतांशौ बिम्बव्यासार्धकलाभिः क्रमेण युतोनौ" इत्यादि ।

अत्र प्रदेशदर्शनमुच्यते—यथा इकउख=दृग्वृत्तम् । ख=खमध्यम् क=बिम्बकेन्द्रम् । उ=बिम्बोर्ध्वबिन्दुः । अपृ=१२ अङ्गुलानि

अत्र इक=गर्भशङ्कुचापम् 'कउ' बिम्बार्धेन युतं सत् 'इउ' ऊर्ध्वबिन्दून्नतांशाः ।

एवं 'कख=गर्भनतांशाः । ते 'कउ' बिम्बार्धेनोनिता जाता 'उ' बिम्बोर्ध्वनतांशाः । तयोः क्रमेण ये जीवे उग=शं, उध=दृग्ज्या, ततः 'उलपृ' 'अपृत' त्रिभुजे सजातीये मत्वा त्रिकोणमित्याऽऽनीता छाया=

$$\frac{\text{लपृ}\times\text{अपृ}}{\text{उल}}=\frac{\text{दृग्ज्या}\times 12}{\text{शं}-\text{कुदल}}=\text{पृत},\quad \text{ततश्छायाकर्णः}=\text{अत}=\sqrt{\text{अपृ}^2+\text{पृत}^2}$$

अत्र प्रथममूर्ध्वबिम्बप्रान्तवशेन छायोत्पत्तिस्तथा असजातीयत्रिभुजद्व-

यस्य सजातीयकल्पनमेतद्वयं स्थूलत्वम् ।

अथ छायातो नतांशसाधनं मुनीश्वरसुखोक्त्यैवाह—

"कुच्छन्नसूत्रार्कलवेन निघ्नी,
दृष्टप्रभा, दृष्टभया युताऽस्याः ।
कुच्छन्नसूत्रार्कयुतेश्च वर्ग-
योगात्पदं, तद्विहृता त्रिभज्या ॥ ३१ ॥
कुच्छन्नसूत्रार्कयुतिप्रगुण्या-
ऽस्याश्चायभागा, रहिता निजेन ॥
त्रिम्बस्य खण्डेन, ततो ज्यका-
ऽसौ भूगर्भतोऽभीष्टनरोऽतिसूक्ष्मः ॥३२॥

अत्रोपरिस्थं क्षेत्रमवलोकनीयम् । पृत = दृष्टच्छाया. अपृ = १२

अथात्र अपृत, अकुय त्रिभुजयोरनुपातेन $\text{कुय} = \dfrac{\text{पृत}(\text{अपृ}+\text{पृकु})}{\text{अपृ}}$

$= \dfrac{\text{दृभा}.(१२+\text{कु.सू})}{१२} = \text{दृभा}.\left(१+\dfrac{\text{कुसू}}{१२}\right) = \text{दृभा} + \dfrac{\text{दृभा}.\text{कुसू}}{१२} = \text{कुय}$

ततः $\because \text{कुय}^2 + \text{कुअ}^2 = \text{अय}^2 \;\therefore\; \sqrt{\text{कुय}^2 + (१२+\text{कुसू})^2} = \text{अय}$,

अथ ज्या $\angle\text{अयकु} = \dfrac{\text{त्रि}\times\text{अकु}}{\text{अय}} = \dfrac{\text{त्रि}.(१२+\text{कुसू})}{\text{अय}} = \text{'फ'}$

अत्र $\angle$ उकुग $=$ $\angle$ उयकु, लाघवात्कल्पितम् ।

ततः 'फ' अस्य चापं = इउ, इदं 'फउ' अनेन हीनं तदा 'इफ' चापं जातम् ।

ततः 'फ' बिन्दुतः इय रेखोपरि यो लम्बः स = गर्भशङ्कुः स्यादित्युपपन्नं सर्वं श्लोकानुसारम् । एतदुपपत्तिद्वयं मुनीश्वरसुपनिर्मितमेवेति । सि.सा. मी. श्लो १०६।१०७ त्रि प्र. अ. ॥

इत्थमुक्तं हि सिद्धान्तसार्वभौमे स्वयुक्तितः ।
रङ्गनाथात्मजेनाद्याच्छिन्नं स्वदोत्ररीतितः ॥३३॥

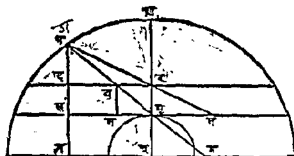
रङ्गनाथात्मजेन मुनीश्वरेण, शेषं स्पष्टम् ।

अथ वस्तुतः स्फुटभाविषयप्रतिपादनमाह—

रविरश्म्यवरोधतोऽत्र लम्बा-
कृतिसिद्धक्षितिपृष्ठगार्कशङ्कोः ।
स्फुटभा भवति, प्रमाणमस्याः
कथयामि प्रथमानुसारमत्र, ॥३४॥
त्रिप्रश्नरीत्या प्रथमं प्रसाध्ये
दृङ्मण्डलस्थार्कजशङ्कुदृग्ज्ये,
कुच्छन्नसूत्रेण निजेन हीनः
स गर्भशङ्कुर्निजपृष्ठभूजात् ॥३५॥
रवेस्तु पृष्ठाख्यनरोऽथ शङ्कु-
दृग्ज्ये तु ते भानयनाय योग्ये ॥
रविघ्नदृग्ज्याऽर्कविहीनपृष्ठ–
नरेण भक्ताऽर्कनरप्रभा स्यात् ॥३६॥
दृग्ज्या कुपृष्ठीयनृणां, तदर्क–
वर्गैक्यमूलं किल भाश्रुतिः स्यात् ॥
इत्थं कृतं बिम्बजकेन्द्रजात-
शङ्कुत्वग्रसक्तार्ककरान्तरेण ॥३७॥

लम्बाकारभूपृष्ठस्थितस्य द्वादशाङ्गुलस्य शङ्कोः रविकिरणावरोधात् या भा, सा स्फुटभा भवति। अस्याः प्रमाणं कथयामि। अत्र प्रथमं प्रथमानुसारमेव त्रिप्रश्नरीत्या दृग्वृत्तस्थरवेः शङ्कुदृग्ज्ये साधनीये। तत्र गर्भशङ्कु—कुछन्न = पृष्ठशङ्कुः ।

तत्र ∵ गन = गर्भशङ्कुः । नल = कुसू । ∴ गन-नल = गल = पृष्ठशङ्कुः । रपृ = दल = १२

∴ गल-दल = पृशं−१२ गद

अत्र 'गदर' 'रपृत' त्रिभुजयोः साजात्यादनुपातेन दृश्यभा = पृत =

$\frac{\text{दर}\times\text{रपृ}}{\text{गद}} = \frac{\text{दृ}\times १२}{\text{पृशं}-१२}$ ततः $\sqrt{१२^२+\text{पृत}^२}$ = रत = भाश्रुतिः । अत उपपन्नः सर्वमयं प्रकारः स्वकीयो ग्रन्थकर्तुः ।

अत्रोपपत्तिबोधार्थं पृथिवीमपरिस्थिताम् ।
कुर्यादर्कस्य कक्षां च तथा तद्वृत्तमध्यगम् ॥३८॥
तिर्यक्सूत्रं च गर्भीयं कुजसूत्रं तथोर्ध्वगम् ।
कुर्यान्मध्याभिधं तच्च तत्र लग्नं कुमण्डले ॥३९॥
कुपृष्ठं तत् विज्ञेयं यत्र रव्यङ्गुलो नरः ।
तथा कुपृष्ठतस्तिर्यग्गर्भक्षितिजसूत्रतः ॥४०॥
समान्तरेण यत्सूत्रं पृष्ठक्षितिजसंज्ञकम् ।
स्वीयकक्षागतार्कस्य बिम्बकेन्द्रान्नराग्रतः ॥४१॥
सूत्रं कर्णाभिधं कुर्यात्स्वीयपृष्ठकुजावधि ।
तत्र यच्छङ्कुमूलस्य कर्णसूत्रस्य चान्तरम् ॥४२॥
दृष्टच्छाया, तथाकर्णश्छायाशङ्क्वग्रगस्त्विह ।
इत्थमत्र प्रतीत्यर्थं छायाक्षेत्रस्य दर्शनम् ॥४३॥

अत्र पृ=पृष्ठस्थानम् । रपृ=१२ शङ्कुः । नभू१=गर्भक्षितिजसंज्ञम् । लमपृ= पृष्ठक्षितिजम् । तत्र दृष्टच्छाया=पत, छायाकर्णः=रत, शेषं स्पष्टमस्ति ।

अत्रापवर्त्तितपृथिवी रविचन्द्रकक्षिकावशादपि सैव छाया सिद्ध्य ति या चानपवर्त्तिताभ्यस्ताभ्य—इति तावत्प्रदर्श्यते भास्करोक्त्या—

$$\text{छा}=\frac{\text{गद्द}\times१२}{\text{गश}-\text{कु}}=\frac{\frac{\text{गद्द}}{\text{अ}}\times१२}{\frac{\text{गश}-\text{कु}}{\text{अ}}}=\frac{\frac{\text{गद्द}}{\text{अ}}\times१२}{\frac{\text{गश}}{\text{अ}}-\frac{\text{कु}}{\text{अ}}}$$,इत्युपपन्नम्।

अत्र रक्भुज्या रक भूप, अथ कमलाकरोक्त्या—

$$\text{छा}=\frac{\text{गद्द}\times१२}{\text{गश}-\text{कु}-१२}=\frac{\frac{\text{गद्द}}{\text{अ}}\times१२}{\frac{\text{गश}}{\text{अ}}-\frac{\text{कु}}{\text{अ}}-\frac{१२}{\text{अ}}}$$, अत्र भाजकान्तिमखण्डव

शात्किञ्चिद्विकार इति।

प्राचीनपुस्तकेऽत्रैव क्षेत्रमस्ति तन्मया पूर्व्वमेव प्रसगाद्दर्शितमत प्रयोजनाभावादुपेक्षितम्।

अथ भास्करमुनीश्वरयोस्त्रुटिमाह—

सार्वभौमशिरोमण्योः कुपृष्ठादर्कसंगतम्।
सूत्रं कर्णो भुजो दृग्ज्या कोटिः पृष्ठस्फुटो नरः ॥४४॥
दृष्टच्छायाऽन्यजातीयं जात्यमुक्तमिदं तथा।
पूर्वोक्तादतिसूक्ष्मार्थं दृष्टच्छायाऽनुपाततः ॥४५॥
कुच्छन्नसूत्रजं जात्यं तद्योगाच्च तृतीयकम्।
जात्यं, तदनुपाताच्च गर्भशङ्कुप्रसाधनम् ॥४६॥
कृतं तदप्यसद्बिम्बोर्ध्वाग्रद्गर्भकुजावधि।
यतस्त्रिज्यां गृहीत्वैव नाशितं गौरवाच्च तत् ॥४७॥
विजातीयानुपातोऽर्थं यद्यभीष्टं च तन्मते।
दृष्टभाक्षेत्रतस्तेन न कथं लाघवात्क्रमम् ॥४८॥

अत्र दृष्टच्छाय पूर्वक्षेत्रम्। मुनीश्वरभास्कररचितग्रन्थयोर्मध्ये कुपृ

ष्ठादर्कसंगतं सूत्रम्=पृग=कर्णः। लपृ=गर्भदृग्ज्या भुजः। गल=पृष्ठस्पष्टकोटिः। इदम् 'लपृग' जात्यं [दृष्टच्छायाविजातीयमुक्तम् एवञ्च कुच्छन्नसूत्रजम् 'पभूपृ' जात्यम्, तज्जात्यद्वययोगात्तृतीयम् 'गनप' जात्यम्, तत्र विजातीयक्षेत्रानुपाताद्गर्भशङ्कुप्रसाधनं यत्कृतं तदप्यसत्, यतो विम्बोर्ध्वाद्गर्भकुजावधि 'गप' सूत्रं त्रिज्यातुल्यं मत्वा सर्वं नाशितम्। तथा च यद्गौरवादेव तन्मते विजातीयानुपातजनितमभीष्टं वर्त्तते, तर्हि लाघवाद् दृष्टभाक्षेत्रतस्तेन मुनीश्वरेण कथं न कृतम्। अर्थात् तत्र दृष्टच्छायान्यजातीयं लपृग' त्रिभुजं दृष्टच्छायाक्षेत्रस्य 'रपून' त्रिभुजस्य साजात्यं नैव, तथा त्रि=गप, एवं स्वल्पान्तरदोषस्तत्र, वस्तुतो लाघवात् 'गतल', 'रपृत' क्षेत्रद्वयवशात्कथं नानीता छायेति भट्टकथनं सर्वं युक्तियुक्तमेवेति परन्तु] परमतखण्डने भट्टः सहस्राक्षः सहस्रपाद् भवति, स्वकीयविचारे तु क्वचित्प्राचीनयदन्धपरम्परापरवशोऽपि भवत्येव (यथा भग्रहयुत्यधिकारे १०७ १०८ श्लोकयोर्मत्पृष्ठशङ्कुसाधितवान्तद्भास्करवदेवास्ति, तर्हि कथं भास्करमतं तेन खण्डितम्।

अथ शङ्कुतुल्यच्छायाकालिकनतांशसाधनमाह —

कर्णस्य वर्गो द्विगुणः, कुखण्ड-
वर्गोनित- स्तस्य पदं, विहीनम्।
कुखण्डकेन, त्रिगुणार्धनिघ्नं
कर्णोद्धृतं, तस्य धनुर्नतांशाः, ॥४९॥

यदा रवेः स्युर्नरभा, नरेण
समा, तदा भास्करपूर्वकोक्त्या॥
कुपृष्ठजः स्पष्टनरोऽस्फुटोत्थ-
दृग्ज्या समास्तत्र यतोऽस्ति नूनम्॥ ५०॥

कुपृष्ठ गाल्पस्य नरस्य चाग्रं

स्पृष्ट्वा यदर्कात्किल कर्णसूत्रम् ॥
समक्षितो यत्र विलाग्नमस्मा-
त्तच्छङ्कुमूलावधि तत्र भा स्यात् ॥५१ ॥
दृश्याऽथ सा नैव नरेण तुल्या,
कथं ह्यतस्तद्गणितं सुसूक्ष्मम् ।
छायोद्भवक्षेत्रसुसूक्ष्मतत्व-
विचारणज्ञस्य मतेऽस्ति नूनम् ॥५२॥

स्पष्टाशया एते श्लोकाः, अत्र तावदुपपत्ति प्रदर्श्यते। अथ भास्करोक्तया यदा गशं-कुछ=ग दृग्ज्या, तदा १२शङ्कु=छाया, इयन्तु तत्प्रतिपादितपथाऽऽयाति। वस्तुतस्तु $\dfrac{\text{ग दृग्ज्या}\times १२}{\text{गश}-\text{कुछ}}=\text{छा}$, एतद्गणितसिद्धच्छाया उपर्युक्तच्छायाऽल्पिका, आस्ता तावत्स च विचारः।

अत्र ∵ पृशं=गदृ=या१, ∴ गशं=या+कुछ तत्र $\text{कर्ण}^{२}=\text{गश}^{२}+\text{गदृ}^{२}$,

उत्थापनेन $(\text{या}+\text{कु})^{२}+\text{गदृ}^{२}=\text{कर्ण}^{२}=(\text{या}+\text{कु})^{२}+\text{या}^{२}$,

$\therefore \text{या}^{२}+२\text{या कु}+\text{कु}^{२}+\text{या}^{२}=२\,\text{या}^{२}+२\,\text{या कु}+\text{कु}^{२}=\text{क}^{२}$

$\therefore ४\text{या}^{२}+४\text{या कु}+२\text{कु}^{२}=२\text{क}^{२}$

$४\,\text{या}^{२}+४\text{या कु}+\text{कु}^{२}=२\text{क}^{२}-\text{कु}^{२}$

$\therefore २\,\text{या}+\text{कु}=\sqrt{२\text{क}^{२}-\text{कु}^{२}}=\text{मू}=\text{पदम्}$,

$\therefore \text{या}=\dfrac{\text{पद}-\text{कु}}{२}$

अस्य गर्भीयदृग्ज्यामानस्य चापार्थं फलात्मककरणायानुपातः

$\dfrac{\text{त्रि}\times\text{दृ}}{\text{कर्ण}}=\dfrac{\text{त्रि}\,(\text{पद}-\text{कुखं})}{२\,\text{कर्ण}}=\text{फ दृग्ज्या}$ अस्या, धनुर्नताशा । परमेत-द्भास्कराचार्यानुरोधेन, ज्ञेयमिति। ५१ श्लोके तु वास्तविकच्छाया

कृतेः कथनम् । तत्र यदाऽधुनाऽऽनीतनतांशमिताः नतांशास्तदा वस्तुतः १२=दृश्यभा न भवति, लाघवात् भास्करकृतविजातीयानुपातात् । सत्यमेतत् यदि गशं–(१२+कुखं)=पृष्ठशंकु=गदृग्ज्या, स्यात्तदा १२= दृश्यभा, एवं भविष्यति । सर्वमुपपन्नम् । अत्र शेषवासना विलोकनीयेति ।

अथ विरोधाभासं परिहरन्नाह—

वस्तुतस्तु धरणीसमपृष्ठे
भिन्नभिन्ननरभा नरभेदात् ।
अस्ति निश्चितमिहोदितदृश्य-
तत्प्रभाजनितजात्यविभेदैः ॥५३॥

लक्ष्यतेऽल्पनरजाऽल्पनरेण
नैव साऽत्र खलु किन्तु समैव ।
ह्रस्वदीर्घनरमानविभेदे-
ऽप्यत्र ते च रविसंख्यविभागैः ॥५४॥

तुल्यतामुपगताः सततं तै-
र्यच्च भाऽऽनयनमुक्तवदत्र ।
तुल्यमप्यथ सुसूक्ष्मजतत्त-
ज्जात्यभेदत इहास्ति विभिन्नम् ॥५५॥

इह भूपृष्ठे नरभेदात्स्वस्वशङ्कुविभेदाद्वा भिन्नभिन्नस्थाने छाया-साधकजनभेदात् कथितदृश्यच्छायाऽऽनयनोपयोगिजात्यत्रिभुजविभेदै-र्हेतुभिर्भिन्नभिन्ननरभा भिन्ना भिन्ना नरभा भवति, इति निश्चितं निर्णीतमस्ति । अत्र यल्पल्पनरेणाल्पनरजाऽर्थाल्लघुशङ्को-र्लघ्वी छाया महच्छङ्कोर्महती छायालक्ष्यतेऽतः सा सर्वशङ्कुवशात्समा नैव दृश्यते । किन्तु प्रमादमूलेयं सरणिः । वस्तुतस्तु ह्रस्वदीर्घनरमान-विभेदेऽपि सा छाया समैव भवितुं युक्ता । यतोऽ ते भिन्नाभिन्न-

सख्यावन्त शङ्कवो रविसख्यविभागै समसख्यावन्त एवातस्तुल्यता समतामुपगता । अत्र सतत सदा तै शङ्कुभिरुक्तयद्गानयन तत्तुल्य मेवास्ति, तथापि इह सुसूक्ष्मजततज्जात्यभेदतो विभिन्न नानारूप मस्तीति । सजातीयभिन्नभिन्नजात्येषु तत्तत्कोट्या तत्तद्भुजस्य समा निष्पत्तिरिति भाव

दृक्शङ्कुदृग्ज्यो. संख्याप्रसिद्धा येन मानतः *।
नैव तेनाल्पशङ्कोश्चसंख्या तत्र कथं तयोः ॥५६॥
वियोगयोगौ युक्तौ रतस्तज्ज यत्तच्च सत्कथम्।
सिद्धान्ततत्वं वदतां नराणां सूक्ष्मपक्षतः ॥५७॥
अतस्तृतीयपक्षोत्थसार्वभौमोदितं च यत् ।
कुच्छन्नार्कयुतेस्तन्न सूक्ष्मं सत्क्षेत्रनीतितः ॥५८॥
अत्यल्पनरभेदोऽपिच्छाया भेदो न लक्ष्यते ।
पृष्ठभोत्थमत. सूक्ष्म स्वाग्रतोभास्करोदितम् ॥५९॥

शङ्कुदृग्ज्ययो सख्या योजनात्मिका, अल्पशङ्कोर्द्वादशाङ्गुलस्य तुरङ्गुलात्मिका, कथ भिन्नातोययोर्योगान्तरौ युक्तौ । शेष सुगमम् ।

अनन्यगत्या स्फुटभार्थमित्थं
युक्तः सतां सद्गणितप्रपञ्चः ।
कुपृष्ठतो भाऽऽनयन सुखास्स-
न्नलस्थदृक् खेचरदर्शनार्थम् ॥६०॥

इत्थ सार्वभौमोक्तो भाया सद्गणितप्रपञ्च स्फुटभाऽर्थं सता युक्त । भानयन च कुपृष्ठत सुखात कौतूहलात् नलस्थदृग्ग्रहाय लोकनार्थमस्ति ।

अथ स्वविचारमाह —

आर्यैः साक विरोधेन विम्बपृष्ठोर्ध्वदेशतः ।

---

* मानता यत इति वा यत्प्रमाणात इति च साधु पाठ ।

भाऽऽनिता सार्वभौमे, तद्विचारं शृणुत्वथादरात् ॥६१॥

स्वमतम् ।

वस्तुतः स्वेष्टशङ्कोस्तु मूलं स्वक्षितिपृष्ठगम् ।
तन्मते तन्न तत्रास्ति यत्र चास्ति हि तन्नरः ॥६२॥
तत्पृष्ठात्स नरो नैव कुकेन्द्राभिमुखो भवेत् ।
कुपृष्ठमेव तत्पक्षे छायाग्रं च तदग्रतः ॥६३॥
विम्बपृष्ठोर्ध्वदेशं तु स्पृष्ट्वा सूत्रं च यद्गतम् ।
तत्स्पृष्टतत्प्रदेशाच्च यः करोऽर्कस्य विद्यते ॥६४॥
छायास्वरूपसिद्ध्यर्थं स एवात्रोपयुज्यते ।
नान्यः स चोर्ध्वदेशस्तु वास्तवश्चाथतन्मते ॥६५॥
नायं किन्तु स्वकक्षास्थप्रदेशो विम्बनेमिजः ।
पृष्ठदृक्सूत्रतश्चायं नहि सिद्ध्यति सूक्ष्मतः ॥६६॥

वस्तुतः स्वेष्टशङ्कोर्मूलं स्वभूपृष्ठगमुचितम् । यत्र स्वस्थानं तत्रैव शङ्कुं स्थाप्य इत्यर्थः । परन्तु तन्मते तत्र स्वस्थाने तच्छङ्कुमूलं नास्ति । अथ यत्र तत्तस्य नरः स्थापितोऽस्ति, तत्पृष्ठप्रदेशात्स नरः कुकेन्द्राभिमुखो नैव विद्यतेऽर्थाद्धर्षितस्तन्नरो नहि भूकेन्द्रं गमिष्यति । स्वस्थानस्थापित एव शङ्कुः कुकेन्द्रं याति यर्थितः सन्निति भावः । तत्पक्षे तथा शङ्कुर्निवेशितोऽस्ति यथा तच्छायाग्रं कुपृष्ठं स्वपृष्ठस्थलगतमेव भवति । अथ यदि तन्मतेन स्वपृष्ठस्थाने शङ्कुनिवेशः स्वीक्रियते तदा क्षेत्रसजातीयमेव नहि भवतीत्यनुपपत्तिः । यथा तन्मते गलङ्, घभङ्, क्षेत्रात्यमेव भङ्=छायाऽऽयाति । तेन शङ्कुः=रभ.

∴ शङ्कुमूलम्=भ, अस्तु तावत्सा चाशुद्धिः । तादृशस्यापि शङ्कोरग्राविम्बोर्ध्वपृष्ठदेशं स्पृष्ट्वा यत्सूत्रं गतं(अर्थात्तद्दृङ्मण्डलभूतले गमःशासन्नगतं यद्रविम्बस्पर्शसूत्रं) तत्स्पृष्टतत्प्रदेशादर्कस्य यः किरणः (अर्थात्स्पर्शसूत्ररूपो योऽस्ति स एव तन्मते छायास्वरूप-

सिद्ध्यर्थमुपयुज्यते अन्योऽर्थात्तत्स्पर्शसूत्रस्पृष्टबिन्दुभिन्नप्रदेश—किरणो नोपयुज्यते । स चोर्ध्वप्रदेशस्तन्मते वास्तव उपयुक्त । परन्तु वस्तुत शङ्क्वग्राद्बिम्बोर्ध्वपृष्ठस्पर्शसूत्र कक्षाबिम्बयुतौ न यात्यतो बिम्बनेमिज स्वकक्षास्थप्रदेशो न भाऽऽनयनाय युक्त । किन्तु सूक्ष्मत पृष्ठसूत्रतोऽय नहि सिद्ध्यति । वस्तुत ऊर्ध्वप्रदेशाद्भासाधन मसत्कल्पनात्मकम्, अहो नहि कथ मुनीश्वरेणैव विचित्र प्राचीन विरुद्धमुक्त तदुच्यते तेन शङ्क्वग्राद्बिम्बस्पर्शसूत्रजनिताया सूच्या खमध्यासन्नसूत्रमधोवर्धित सत्तच्छङ्कौ सकलसूचीकर्णसूत्रापेक्षयाऽन्तिकगत, तेन तद्बिन्दुकिरणवलाद्या छाया तस्या घनत्वात्स्वेऽल दिक्साधन एव तथा नवीनमत कल्पितमिति ।

यत कुपृष्ठभागाग्रद्बिम्बगोलस्य मध्यगम् ।
गर्भदृक् सूत्रकं तत्स्यादत्रैवं तस्य साधनम् ॥६७॥
दृक्शङ्कुदृग्ज्ययोर्वर्गयुतिमूलं भवेदिह ।
गर्भदृक्सूत्रकं तत्स्यात्तद्वर्गाच्च विशोधयेत् ॥६८॥
अर्कबिम्बीयगोलस्य व्यासार्धकलिकाकृतिम् ।
तन्मूलं पृष्ठदृक्सूत्रं कुपृष्ठाद्बिम्बपृष्ठगम् ॥६९॥
तन्मित तन्मते नैव यच्च तत्पक्षतोऽस्ति तत् ।
कक्षास्थानात्कथंचिन्न स्वीयभूपृष्ठग भवेत् ॥७०॥
सुसूक्ष्मार्थं प्रवृत्तानामुचितं तत्कथं भवेत् ।
अतस्तस्योर्ध्वदेशस्थकिरणायोगतस्त्विह ॥७१॥
तच्छायानयनं दुष्टं दृष्टरश्मिबहिर्गतम् ।

अत्र वासनाऽतिसरलाऽपि बालावबोधार्थमुच्यते । तत्र क्षेत्रावयवपरिचय पूर्व सम्बन्धपरम्परया सुस्पष्ट एव । अथ रग = गश-कुछ, = दृक्शङ्कु । गर्भीयदृग्ज्या = लक=गघृ ।

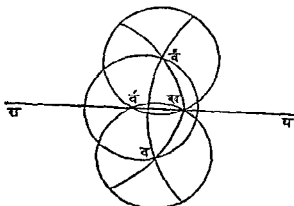
∵ रग^2+गपृ^{2}=रपृ^{2}=गर्भदृक्सूत्रवर्गः । तथा रपृ^{2}—रप^2=पपृ^{2}=पृष्ठसूत्रवर्गः

तत्र मुनीश्वरमते तु विम्बोर्ध्वकक्षायोगतः पृष्ठस्थानावधि यत्सूत्रं तच्छायानयनायोपयुक्तम् । तदिदं न वास्तवपृष्ठसूत्रम्, एतद्वशेन नहि वास्तवच्छायाऽऽयाति । यदि पृष्ठस्थशङ्कग्राद्विम्बस्य परितः स्पर्शरेखाः क्रियन्ते, तदा ताभिरेका समसूची जाता । सा यदि शङ्कग्रादधो वर्ध्यते तदोर्ध्वकक्षाविम्बयोगासन्नविन्दुगता दृग्वृत्तभूतले खमध्यासन्ना या स्पर्शरेखा, सैव, पृष्ठस्थशङ्कोरन्तिकगताऽस्ति, तेन तद्वशेन मुनीश्वरेण भा साधिता । अथ यदि शङ्कग्रात्कृतविम्बोर्ध्वस्पर्शरेखा यदि कक्षाविम्बोर्ध्वयोगे गतेति स्वीक्रियते, तदा भूकेन्द्रविम्बकेन्द्रगतसूत्रविम्बव्यासार्धसूत्रपृष्ठसूत्राणां साहाय्येन तत्खण्डनसुगमम् । प्रदर्शितमपि विम्बाधिकारे ७४ श्लोकभाष्ये ।

अथ सार्वभौममतानुपपत्तिमुपपत्त्याऽऽह—

किं च विम्बोर्ध्वदेशस्तु खमध्येऽस्ति यदा तदा ॥७२॥
अभावस्तन्मते भायाः कदाचिन्मध्यतः स च ।
प्राक्पश्चात्स भवेदित्थं नैवमानयनं क्वचित् ॥७३॥
द्युदले नतभागाश्चेद्विम्बार्धलिपा रवेस्तदा ।
तत्र विम्बोर्ध्वदेशस्तु द्विवारं हि खमध्यगः ॥७४॥

किंच यदा विम्बोर्ध्वदेशः खमध्ये भवेद्यर्था त्कैन्द्रिकनतांशा विम्बदलमितास्तदा मुनीश्वरमते छायाया अभावः । यस्तुवस्तदानीं नहि

भाया अभावस्तत्र विम्बदलप्रमितकैन्द्रिकनतांशवशेन प्रत्यक्षच्छायाऽवलकनात् । तथा तन्मतेन तादृशो भाऽभावोमध्याह्नात् प्राक् पूर्वकाले वा

पश्चात्परकाले, अथवा मध्यत खमध्यात्प्राक् पूर्वकपाले पश्चात्पश्चिम कपाले भवेत् । तथा मध्याह्नेऽपि यदा विम्बदलमिता नतांशा भवेयु स्तदाऽपि कदाचित्तन्मतेन भाया अभाव । तस्मिन् दिने मध्याह्नात्पूर्वा परकालयोर्बिम्बार्धाधिकनतांशा भविष्यन्ति । अर्थादेतदुक्त भवति यदा मध्याह्नकालिका 'ख' नतांशा विम्बदलाल्पास्तदा खमध्याद्बिम्ब दलव्यासदलविहितवृत्त कपालयोर्यत्र यत्र च, घ विम्बकेन्द्रभ्रमणमार्गे लग्न तद्बिन्दुद्वये यदा विम्बकेन्द्र भवेत्तदा विम्बदलप्रमितनतांशा भव न्तीति एकस्मिन्नेव दिने विम्बोर्ध्वदेशो द्विवार खमध्यगतो भवेदर्थाद्वा रद्वय तन्मतेन छायाया अभावा लक्षित । तत्र मध्याह्ने सर्वाल्पच्छायो पलभ्यत तच्छायावशाद्दिक्साधने सर्वाल्पच्छाया याम्योत्तररूपिणी, तन्मतेनैकस्माद्बिन्दोर्याम्योत्तरसूत्रद्वय सिद्ध्यत्येवमानयन कुत्रापि न दृष्टमिति । अथ क्षितिजोर्ध्वगताहोरात्रवृत्तप्रतिबिन्दुषु दृग्वृत्त ध्रुवप्रो तवृत्तं च विधेयमेव जनितेष्वनेकेषु त्रिभुजेषु नतांशलम्बांशयोर्योगाद्द्यु ज्याचापांशा अल्पास्तथा चाग्रेऽभयत्र लम्बांशविशोधनेन लम्बांशोन द्युज्याचापांशमितेभ्यो मध्याह्ननतांशेभ्योऽधिका इष्टनतांशा सिद्ध्यन्ति तत्रापि उत्तरोत्तर क्षितिजान्मध्याह्नावधि ते अल्पा अल्पा भवन्तीति सरलतृतीयाध्यायसप्तमक्षेत्रचापीयरेखागणितेऽपि सद्भिर्दर्शनात्स्पष्टम्

पुनस्तदेवाह—

दिनार्धेऽर्कनताभावे विम्बार्धाल्पनतेऽपि वा ।
मध्यादुभयतो यस्माद्बिम्बार्धनतसंभवः ॥७५॥

दिनार्धे वस्तुतोऽर्कनतांशाभावे अपि वा विम्बार्धाल्पनतांशे म ध्याह्नात्पूर्व परश्च यस्माद् विम्बार्धनतसंभवो भवेत्तेन मध्याह्ने, तन्म तेन छायाभाव तत पूर्वापरे समये छायाया द्विवारमभाव इति महद्वि स्मयम् ।

पुनस्तदनुपपत्तिमाह—

खमध्ये विम्बकेन्द्रं चच्छाया नैवास्ति नुः सदा ।
तद्रीत्या संभवो भाया कथं तद्भाप्रसाधनम् ॥७६॥

या च तद्रीतितश्छाया सा च किं दिग्भवा स्मृता ।
शङ्क्वग्रास्तर्गबिम्बोर्ध्वदेशानां च समत्वतः ॥७७॥
परस्परविरोधेन तदेकानिश्चयात्किल ।
अभाव एव तद्भायाः स्वीकार्यस्तत्र धीमता ॥७८॥

प्रथमश्लोके अभावस्थले सद्भावः प्रदर्शितः । अत्र नुः शङ्कोः । अथ मध्याह्ने रवेर्याम्योत्तरवृत्तगतत्वात् तात्कालिकी छाया समसूत्रे एव पतति तेन सा याम्योत्तरा, अतस्तद्वशेन दिग्ज्ञानं प्राचीनपरंपरागतमस्ति । तत्सार्वभौमरीत्यैकस्मिन्नेव दिने द्विवारं च्छायाया अभावात् अथ च बिम्बकेन्द्रे खमध्ये सति परितस्तन्मतेन छायासिद्धेः कथं भातो दिग्ज्ञानं संभवति । अपि च तदा खमध्यात्तुल्यान्तरितानां नेमिस्थबिन्दूनां मध्ये कस्यैकतमस्य वशेन छाया कथनीया, अर्थात्ख-मध्यगतबिम्बकेन्द्रदशायां तद्बिम्बकक्षागोलयोगबिन्दुभ्यः शङ्क्वग्रगतैः सूत्रैर्यैका समसूची सा शीर्षबिन्द्वभिमुखं वर्धिता सती विरुद्धसूची जाता, तस्याः कर्णाः यत्र यत्र पृष्ठक्षितिजे लग्नास्तत्तद्बिन्दुबद्ध-सूत्रस्य वृत्तत्वात्पृष्ठस्थानरूपतत्केन्द्रात्परितो हि तत्त्रिज्यातुल्यच्छाया-दर्शनात्का च छायेति प्रश्ने सर्वासामहमहमिकयोपस्थितत्वान्नैकाऽपि तदानीं छायात्वेन युक्ताऽतः केन्द्रबिन्दोर्वशेनैव भाया अभावः प्रत्यक्षदृग्गोचरीभूतो हि स्वीकार्य इति ।

अथ शंक्वग्रतः सूत्रं बिम्बगोलस्य मध्यगम् ।
तत्तु तद्गोलपृष्ठे स्याद्यत्र लग्नं स एव हि ॥ ७९ ॥
गोलार्धात्पकबिम्बस्य मध्यदेशोऽत्र कल्प्यते ।
ततः शंक्वग्रतो भूमौ स्पृष्टो मध्यकरश्च सः ॥ ८०॥

अत्र शंङ्क्वग्ररूपदृग्बिन्दुस्थानात् बिम्बगोलस्य परितः कृताभिः स्पर्श-रेखाभिरेका समसूची जाता । तत्र बिम्बगोलोपरि तत्तत्स्पृष्टबिन्दु-बद्धसूत्रस्य वृत्तत्वं सुघटितमेव, तत्तु शंकग्रदृग्स्थैर्दृश्यवृत्तं, तत्र

शकग्रतो बिम्बकेन्द्रगत सूत्र तदुक्तसूच्या मध्यसूत्रम्। अत्र शङ्कग्रात्पृष्ठधरातलाभिमुख सर्वे तत्सूत्रोकर्गा वर्धयितःपालनया हि ते भूपृष्ठ क्षितिजपृष्ठे यत्र यत्र लग्नास्तत्तद्बिन्दुगद्धसूत्रस्य दीर्घवृत्तत्वम्। अत्र तद्दृश्यवृत्तभूतलस्य पृष्ठकुजभूतलासमानान्तरत्वात् । यदा खमध्ये ग्रहबिम्बकेन्द्र तदा तु तद्दृश्यवृत्तभूतलस्य पृष्ठक्षितिजधरातलसमानान्तरत्वात् वर्धितसूचीच्छेदितपृष्ठक्षितिजभूतलस्य वृत्तत्व सुघटितम् । तत्र खमध्यादितरत्र ग्रहबिम्बे सति पृष्ठक्षितिजे तद्दृश्यवृत्तप्रतिभाया यद्दीर्घवृत्तत्व सिद्ध तत्प्रत्येकप्रान्तबिन्दो शकुमूलगता रेखा, बिम्बीयतत्तत्प्रदेशकिरणजनितेति सुगमम् । तत्र शकग्राद्बिम्बकेन्द्रगतसूत्र तदुक्तसूचीमध्यसूत्र, तदधोवर्धित सद्भूपृष्ठे यत्र लग्न तत्र मध्यकर स इ य । अत्रान्यबिन्दुकिरणाना दूरगत्वात् मध्यसूत्रच्छिन्नबिम्बाध प्रदेशस्यैव शकग्रत समीपगतत्वात् मध्यकरवशेनैव या छाया सा वस्तुतो दृश्या भवति, तेन केन्द्रिकनतोन्नताभ्यामेव भाऽऽनयन युक्तियुक्तम् । सार्वभौमे खमध्यासन्नकक्षासलग्नबिम्बप्रदेशवशेन यत्कृत तदतीव युक्तिविरुद्धम्। यत शकग्रदृष्ट्या तदुक्तदृश्यवृत्तादूर्ध्वं बिम्बप्रदेशो दृश्य एव नो तदा कथ तद्दृश्यप्रदेशात्किरणसूत्र शकग्रे त्वागमिष्यति । अथ चेत् दृश्यवृत्तभूतलीयतद्दृश्यवृत्तोध्वप्रदेशमेवापहाय सकल बिम्ब मेघाच्छन्न भवेत्तदाऽनन्यगत्या तदूर्ध्वबिन्दुकिरणजनितैव भा भवेत्, तत्रापि कक्षास्थबिम्बप्रदेशाद्भाविषयो न । यदा सकल शकुदृश्यवृत्त मेघाच्छन्न तदा छायाऽव्यक्तैव स्यादत प्रकाशे सत्येवान्धकारस्य भेददर्शनादिति ।

> एवं शङ्कग्रतः सूत्रं गोलपृष्ठे स्पृशद्गतम् ।
> समन्ततश्च तत्पृष्ठे जातं यद्बिम्बनेमिजम्॥८१॥
> मण्डलं तद्गता ये च करास्तेषां च मध्यजात् ।
> दूरत्वात्तत्प्रभाजोऽल्पस्तेन मध्यकरस्य च ॥८२॥
> सामर्थ्याधिक्यतस्तत्र च्छाया तद्वशतो भवेत् ।

नान्यात्तदूर्ध्वदेशात्स्यादन्यथाऽनुपपत्तितः ॥८३॥
एवमूर्ध्वैकदेशं तु त्यक्त्वा सर्वं हि मण्डलम् ।
मेघाच्छन्नं तदा तत्र तद्देशोद्भवरश्मितः ॥८४॥
शङ्कुदिग्भा भवेन्नान्यादित्थं प्रत्यक्षतः स्फुटम् ।

एतत्पूर्वटीकायां प्रतिपादितमेव सर्वम् ।

एवं तिर्यगधोदेशाद्बिम्बनेमिस्थितादपि ।
तिर्यगूर्ध्वानुगा सा स्यात्तद्भिन्नानुद्गमात्किल ॥८५॥
आसन्नवलवन्मध्यच्छायाभावेऽन्यभा त्वियम् ॥८६॥
अतो बिम्बकुमध्यस्पृक् मध्यसूत्रानुसारतः ।
तदूर्ध्वनेमिजैः सर्वैः करैरेव कुभा भवेत् ॥८७॥

यथा दृङ्मण्डलभूतलीयोर्ध्वदृश्यवृत्तप्रान्नाच् छायावसर उक्तस्तथैवं परितस्तद्दृश्यवृत्तस्य तिर्यगधोदेशाद्बिम्बनेमिस्थितात् तिर्यगूर्ध्वानुगा सा भा भवति । परमेवं तत्प्रदेशात् भिन्नप्रदेशस्य मेघाच्छन्नतया-ऽलक्ष्यत्वादेवैतज्ज्ञेयम् । तत्र बिम्बस्थमध्यकरजनितमुख्यच्छायाया अभावे इयमन्यभा भवति । अर्थादन्धसमाजे काणस्यापि सन्मानात् । अतोऽस्माद्बिम्बकेन्द्रभूकेन्द्रबद्धसूत्रं बिम्बान्तरसूत्रं तस्यानुसारतः । तदूर्ध्वनेमिजः रविभूबिम्बयोः क्रमस्पर्शसूत्रैः किरणैरेव कुभा भवेत् ।

अथाधिकारोपसंहारमाह—

गोलज्ञवर्यगणसंसदि संस्थितानां
नैवोचितं यदिह गोलविरोधसिद्धम् ।
तत्रार्षगोलजनिताद्धिविरुद्धमार्यै-
स्त्याज्यं सदैव निजनिर्मितसन्निबन्धे ॥८८॥

इति श्रीकमलाकरविरचिते सिद्धान्ततत्त्वविवेके छायाऽधिकारः

गोलज्ञवर्यगणसंसदि, गोलान् खगोलभगोलादीन् जानन्तीति

गोलशास्त्रेषु ये वर्याः श्रेष्ठास्ते गोलज्ञवर्यास्तेषां ये गणास्तेषां या संसत्सभा'सभासमितिसंसद' इत्यमरः। तस्यां संस्थितानां वर्त्तमानानां जनानां गोलविरोधेन सिद्धं यद्वस्तु, तदुचितं ग्रहणोचितं नैव भवति, अर्थाद्गोलसिद्धान्तासिद्धविषयाः गोलज्ञैर्नाङ्गीकर्त्तुं योग्या इतिभावः। एवञ्चार्यैर्मान्यैराचार्यैर्निजनिर्मितसन्निबन्धे आर्षगोलज नितारप्रकारा द्विरुद्धं यद्वस्तु तदपि सदैव त्याज्यमिति।

इति—भागलपुरमण्डलान्तर्गतचयनपुरनिवासि-
पण्डितहंसराजशर्मसूनुश्रीगङ्गाधरमिश्रकृते
सिद्धान्ततत्त्वविवेकस्य वासना-
भाष्ये छायाऽधिकारः
समाप्तः।

अथ शृङ्गोन्नत्यधिकारोपयोगिपरिभाषाः ।

(अधिकाराध्ययनात्पूर्वमिमेता ज्ञातव्याः)

१—रविचन्द्रबिम्बयोः परितः कृताभिः स्पर्शरेखाभिः स्पृष्टचन्द्रबिम्बप्रदेश एव वास्तवशुक्लवृत्तम् ।

२—दृष्टिस्थानात्कृतस्पर्शरेखास्पृष्टबिम्बपृष्ठप्रदेशो वास्तवदृश्यवृत्तम् ।

३—वास्तवशुक्लदृश्यवृत्तयोः सम्पातावेव शृङ्गाग्रे भवतः, ।

४—वास्तवदृश्यवृत्तान्तर्यावान् शुक्लवृत्तप्रदेशः प्रविष्टस्तावदेव शुक्लम् ।

५—रविचन्द्रकेन्द्रबद्धवृत्तं सितवृत्तमवगन्तव्यम् । (श्लो० ४५)

६—सितवृत्तीयान्तरांशाः स्पष्टान्तरांशा उच्यन्ते ।

७—रविचन्द्रबिम्बकेन्द्रयोर्बद्धं सूत्रं बिम्बान्तरसूत्रमुच्यते ।

८—सितवृत्तचन्द्रदृग्वृत्तयोरुत्पन्नांशा दृग्वलनांशा उच्यन्ते ।

९—यदा शृङ्गाग्रीयनतांशमाने समाने, तदा शृङ्गयोः साम्यम् ।
वा यदा सितवृत्तमेव दृग्वृत्तं भवेत्तदैव शृङ्गसमत्वम् ।

१०—सितवृत्तोपरि लम्बवृत्ते शृङ्गाग्रे तिष्ठतः । (४१।४२।४४)

११—सितवृत्तोपरि लम्बवृत्तस्य दृग्वृत्तत्वे शृङ्गोर्ध्वाधरत्वम् । (५०)

१२—यत्र तत्र स्थितरविचन्द्रकेन्द्रगतपूर्वापरवृत्तधरातलसमानान्तरभूतलयोर्लम्बरूपान्तरमितः स्पष्टभुजः ।

१३—यत्र तत्र स्थितरविचन्द्रकेन्द्रगतगर्भक्षितिजभूतलसमान्तरधरातलान्तरमिता स्पष्टा कोटिः ।

१४—परिलेखे दृश्यवृत्तधरातले दृश्यशुक्लवृत्तकेन्द्रान्तरसूत्ररूपा विभा ।

१५—परिलेखे शुक्लवृत्तव्यासार्धसूत्ररूपिणी स्वभोच्यते ।

१६—परिलिख्यते खगतग्रहणादिसंस्थानमिति परिलेखः ।

१७—दृष्टिसूत्रोपरि वास्तवदृश्यवृत्तभूतलं लम्बरूपं भवति ।

१८—केन्द्रबिन्दुतो दृष्टिसूत्रोपरि कृतलम्बभूतलच्छिन्नचन्द्रबिम्बपृष्ठप्रदेशरूपमवास्तवदृश्यवृत्तम् ।

१९—शुक्लवृत्तभूतलं बिम्बान्तरसूत्रोपरि लम्बरूपं भवति ।

२०—पृष्ठीयसितवृत्तभूतलच्छिन्नचन्द्रबिम्बप्रदेशरूपमेव वास्तव दृश्यशुक्लवृत्तयोः परमान्तरवृत्तम्, तत्रैव परमं सितमानं भवति । एवं गर्भीयसितवृत्तभूतलच्छेदितचन्द्रबिम्बप्रदेशरूपमेवा वास्तवदृश्यशुक्लवृत्तयोः परमान्तरवृत्तं भवति ।

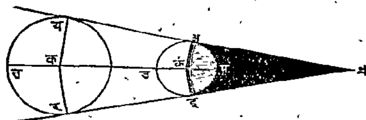
अथ शृङ्गोन्नत्यधिकारः ।

स्वतस्तैजसादर्कगोलात्सदाऽल्पो-
विधोर्नीरगोलोऽर्करश्म्यन्तरे यः ।
सहस्रांशुदिश्यस्य चार्धाधिकं यत्
भवेदुज्ज्वलं स्वोर्ध्वतद्रश्मिसङ्गैः ॥१॥
तदर्धाल्पकं चान्यदिक्स्थं रवेर्य-
त्त्वशुक्लं स्वभान्तःस्थितं सर्वदैव ।
सितं चासितं बोध्यमर्काल्पकानां,
तदन्याम्बुगोलात्मकानामपीत्थम् ॥२॥

भक्ताभिलाषपरिपूरणकल्पवृक्षां शश्वत्सुदुष्टदनुसूनुविनाशदक्षाम् ।
श्यामां प्रणम्य विधुशृङ्गसमुन्नतेश्च भाष्यं यथामति करोमि गुरुप्रसादात् ॥

स्वतस्तेजसादर्कगोलाद्विधोश्चन्द्रस्य जलमयबिम्बगोलः सर्वदाऽल्पोऽस्ति, तेन चन्द्रबिम्बदिगभिमुखं तच्छायासूच्या क्रमसंकोचसिद्धयाऽर्करश्म्यन्तरे सूर्यदिशि चन्द्रस्यार्धाधिकं मानं रविकिरणसंयोगैरुज्ज्वलं भवेत् । तथा रवेरन्यदिक्स्थं स्वच्छायासूच्यन्तर्गतं यदर्धाल्पमानं तत्सदैवाशुक्लमनुज्ज्वलं भवति । एवं चन्द्रवत् सूर्यबिम्बाल्पकानां चन्द्रेतरबिम्बानामपि सितं शुक्लमसितमनुज्ज्वलं च सूक्ष्मदृशा ज्ञेयं भवति । तथा चोक्तमनेनैव बिम्बाधिकारे "ये च नीरमया गोलास्तेजोगोलाद्विवस्वतः । स्वल्पाः स्युः सर्वतद्गोले शौक्ल्यमर्धाधिकं भवेत् ॥" एवं छायाधिकारेऽपि "अर्कतो योऽल्पको गोलस्तच्छायाविस्तृतिर्भृशम् । उत्तरोत्तरमल्पा स्यादधिकस्याधिका स्मृता ॥" श्लो० ४ ॥ अत्र स्पष्टाऽपि युक्तिर्बालावबोधार्थमुच्यते—

अत्रोपपत्तिः— यथाऽत्र यरत=रविबिम्बम्, तत्केन्द्रम्=क, अउइ=चन्द्रबिम्बम्, तत्केन्द्रम्=कं, ककं=बिम्बान्तरसूत्रम् ।

अथ बिम्बयोः परितः स्पर्शरेखाकरणेन 'गयर' समसूची जाता, यस्या अग्रम्=ग, अत्र परितः प्रसृता रविकिरणा विधुबिम्बे 'अउइ' प्रदेशे संलग्ना भूत्वा 'अपइ' चन्द्रभागे न गतास्तत्रावरोधात्, तेन 'अउइ' भागः=शुक्लः । 'अपइ' भागः=कृष्णः । अइग=चन्द्रच्छाया ।

अत्र, 'गअकंइ' चतुर्भुजे ∠गअकं=९०=∠गइकं, तेन—

∠अकंइ+∠अगइ=१८० ∴ ∠अकंइ∠१८० तेन अपइ' भागोऽर्धाल्पः । अउइ भागोऽर्धाधिकः शुक्लः सिद्धः । एवमन्येषामपि परन्तु तेषां शुक्लोपचयापचयौ सूक्ष्मत्वान्न दर्शनार्हावतस्तद्दिग्दर्शनमेव कृतं ग्रन्थकृता । तथा चोक्तं वास्तवचन्द्रशृङ्गोन्नतौ म. म. पं. प्र. श्रीसुधाकरद्विवेदिभिः ।

"एवं किल स्यात्सकलग्रहाणां सितांशसंसाधनमार्यवर्याः ? । परन्तु सा शुक्लमितिर्नृदृष्ट्या न दर्शनार्हेति विदो वदन्ति ।" ग्रहाणां जलमयत्वकथनं युक्तिरहितं, सर्वे खस्थाः पाञ्चभौतिका एव सन्तीति ॥

अथामान्ते चन्द्रानुज्ज्वलहेतुं शृङ्गाकारकारणञ्चाह—

> अमान्ते विधोरूर्ध्वखण्डं सितं स्या—
> द्रवेरेकराश्यंशलिप्तादियोगात् ।
> अधःसंस्थितं चासितं रश्म्ययोगा-
> दथैनं रवेरिन्दुदेशो ग्रहाद्यैः ॥३॥
> विभिन्नो यथा शुक्लवृद्धिस्तथा
> स्याद्रवेःसंमुखे त्वम्बुशीतांशुबिम्बे ।

विधोर्गोलकत्वाद्यदर्धाल्पशुक्लं
भवेत्तद्धि शृङ्गद्वयाकारमत्र ॥४॥

अमान्ते रविचन्द्रयो रेकसूत्रगतत्वात् अथ च तदा परमशराग्रस्थस्यापि कालाशान्तर्गतत्वात् चन्द्ररविबिम्बद्वयस्पर्शजनिता सूची या, तदग्रं भूम्यभिमुखं स्यात्तेन चन्द्रबिम्बस्य रविदिश्येव शुक्लत्वादूर्ध्वभागः सितस्तथा भूसंमुखोऽधोभागोऽसित इति स्पष्टम्। अथैवं यदा शीघ्रगतित्वादिन्दुप्रदेशो गृहार्यरन्तरितस्तथा तथा क्रमेण तिर्यग्रविकिरणपाताधिक्याद् भूसंमुखे चन्द्रभागे शुक्लवृद्धिः स्यात्। तत्र दृष्टिस्थानोत्थतामिर्बिम्बस्पर्शरेखाभिः स्पृष्टतत्तत्प्रदेशस्य वृत्तस्य, वास्तवद्रष्टव्यवृत्तमिति नाम, तथा च रविचन्द्रबिम्बद्वयस्पर्शसूचीस्पृष्टचन्द्रबिम्बप्रदेशस्यापि वृत्तत्वात् तस्य वास्तवशुक्लवृत्तमिति संज्ञा अथ वास्तवद्रष्टव्यवृत्तान्तर्वास्तवशुक्लवृत्तप्रदेशो यावान् प्रविष्टः, स एव शुक्लभागो द्रश्य। तत्र वास्तवद्रष्टव्यशुक्लवृत्तसंपातौ तु शृङ्गरूपौ भवतः। सर्वं प्रपञ्चितं मया वास्तवचन्द्रशृङ्गोन्नतिसोपपत्तिव्याख्यायामिति।

इन्द्वर्कबिम्बान्तरसूत्रमुक्तं
यच्छाऽधिकारेऽत्र तदेव योग्यम्।
सुसूक्ष्मशुक्लानयनप्रसिद्ध्यै
तथेन्दुभान्वोः स्फुटमन्तरं च ॥५॥

भाऽधिकारे छायाऽधिकारे यदिन्द्वर्कबिम्बान्तरसूत्रमुक्तं (१२।१३।१४।१५ श्लोकेषु, तथा १७।१८।१९।२०।२१ श्लोकेषु च) तथा तयो रविचन्द्रयोः स्फुटमन्तरं च यदुक्तं, तत् सूक्ष्मशुक्लानयनप्रसिद्ध्यै योग्यम्। किमत्र पुनस्तत्पिष्टपेषणेनेति।

अथ स्थितिविशेषेण बिम्बान्तरसूत्रस्वरूपमाह—

गर्भैकसूत्रस्थितयोर्हि कर्णा-
न्तरं तु बिम्बान्तरसूत्रमूह्यम्।

षड्भान्तरे तु श्रवणैक्यमेवं
तत्कर्णवर्गैक्यपदं त्रिभे स्यात् ॥६॥
तिर्यक्स्थितोऽर्कोविधुतस्तदा तु
तत्कर्णयोर्वर्गवियोगमूलम् ।
इत्थं तदेकानयनेन चोक्त-
मिष्वग्रगेन्दोः खलु भांऽधिकारे ॥७॥

स्पष्टार्था एते श्लोकाः । शराभावावसरघटितदर्शान्ते गर्भकसूत्रस्थितयो रविचन्द्रयोस्तात्कालिककर्णान्तरमितमेव विम्बान्तरसूत्रमानम् । यथा भूर−भूचं = चंर, दर्शान्ते विम्बान्तरसूत्रम् । अथवा पृष्ठीयामान्ते शरसत्वेऽपि एकपृष्ठदृष्टिसूत्रगतयोस्तयोः पृष्ठसूत्रान्तरमितं विम्बान्तरसूत्रम् ।

अथ षड्भान्तरे पूर्णान्तकाले शराभावे च विम्बान्तरसूत्रम् = रचं‴ = रभूं+भूचं‴ = कर्णयोगः । नैतयोः स्थलयोः शृङ्गोन्नतौ प्रयोजनम् । एकत्र शुक्लत्वाभावादन्यत्र पूर्णशुक्लत्वात् ।

अथ तयोरन्तरे त्रिभे नवत्यंशमिते सति, यथा चं″ = चं′ = चन्द्रः । र = रविः । तदा विम्बान्तरसूत्रम् = रचं = रचं = $\sqrt{\text{भूचं}^2 + \text{भूर}^2}$ = $\sqrt{\text{चं भू}^2 + \text{भूर}^2}$ = वर्गयोगमूलमितम् । इदमपि शृङ्गसाधनानावश्यकम् ।

तयोस्तिर्यक् स्थितत्वे यथा चं = चन्द्रः । र′ = रविः । तदा विम्बान्तरसूत्रम् = वि०अं०सू० = चंर′ = $\sqrt{\text{भूर}'^2 - \text{भूचं}^2}$, एवं प्रसिद्धस्थले विम्बान्तरसूत्रसाधनं प्रतिपादितम् । इष्टस्थलीयविम्बान्तरसूत्रसाधनं छायाधिकारे सम्यगुक्तम् । तेनोक्तस्थलेऽपि तत्सिद्ध्यति । किन्तूक्तस्थलीयनियमेनेष्टस्थले तन्न सिद्ध्यति, इति बालैरप्यवगम्यते ।

भूसंमुखं भूरिथ तद्दृष्टियोग्यं
यद्बिम्बगोलस्य च खण्डकं तत् ।
बिम्बं भवेद्दर्शविरामकाले
तन्नैव शुक्लं, च यथा यथाऽर्कात् ॥८॥
विधुर्विभिन्नोऽस्ति तथा तथा तद्-
बिम्बं भवेच्छुक्लमिदं हि पूर्णम् ।
स्यात् पूर्णिमान्ते, त्वथ तत्त्रिभेऽर्का-
च्चिरन्तनार्य्याः कथयन्ति चार्द्धम् ॥९॥

दर्शविरामकाले पूर्णिमान्ते चैकसूत्रस्थितत्वात्तयोर्बिम्बान्तरसूत्रस्यैव वर्धनेन दृष्टिसूत्रत्वाद्वास्तवदृश्यवृत्तवास्तवशुक्लवृत्ते समानान्तरे भवतः । तत्र सूर्यसंमुखचन्द्रोर्ध्वभागस्यैव शुक्लत्वात्तदधोदृश्यवृत्तमध्ये शुक्लवृत्तस्य प्रायः प्रवेशाभावाद्दृश्यभागे शुक्लत्वं न लक्ष्यते । यदा वास्तवदृश्यवृत्तान्तर्गतं वास्तवशुक्लवृत्तं दैवाद्भवेत्तदा किल वलयग्रहणं भवति, तत्कदाचित् । अथार्काद्यथा यथा विधुरधिकगत्या विभिन्नोऽन्तरितस्तथा तथा दृश्यवृत्तमध्ये तत्तत्कालिकसितवृत्तक्रमेण प्रान्ततः शनैः शनैः शुक्लवृत्तस्य प्रवेशाच्छुक्लवृद्धिरिमामेव पौराणिकाः कलावृद्धिं वदन्ति । एवं षड्भान्तरिते पूर्णान्ते पूर्णं सकलबिम्बं शुक्लं भवति । अथार्कात् त्रिभे चिरन्तनार्याः भास्कराचार्यतः प्राक्कालिका अर्धबिम्बं शुक्लं वदन्ति । भास्करेण तु पादोनषट्काष्ठलवान्तरे एव दृश्यदलस्य शुक्लत्वं लक्षितमिति स्पष्टम् ।

अथ भास्कराचार्यमतं वर्णयति–

नैवं नवीनास्तु यतोऽर्ककक्षा-
तुर्ये विचन्द्रश्रवणान्तरे हि ।
देशे भवेत्तिर्यगिनो यतोऽब्जा-
त्पादोनषट्काष्ठलवान्तरेऽन्तः ॥१०॥

दलं नृदृश्यस्य दलस्य शुक्ल-
मत्रापि सूक्ष्मं वदतां मते तु ।
अर्धाधिकत्वाच्च सितस्य सम्यग्
दलं न शुक्लं नरदृग्जबिम्बे ॥११॥

एवमर्थाद् त्रिभेऽन्तरे चार्द्धं शुक्लमिति नवीना भास्कराचार्याः नैवाहुः । यतस्तन्मतं तु 'कक्षाचतुर्थे तरणेर्हि चन्द्रकर्णान्तरे तिर्यगिनोऽयतोऽब्जात् । पादोनषट्काष्ठलवान्तरेऽतो दलं नृदृश्यस्य दलस्य शुक्लम्"

अर्ककक्षातुर्ये, रविकक्षातश्चतुर्थसंख्यकचन्द्रकक्षायामिति ।

परन्त्वत्रापि वस्तुतः सितवृत्तीयान्तरांशमाने पादोनषट्काष्ठलवतुल्ये भास्करोक्तं युक्तमेव, परन्त्वत्र सितवृत्तीयान्तरांशज्ञानाभावात्, क्रान्तिवृत्तीयान्तरांशमाने ८५।४५ एतन्मिते तदा स्फुटान्तरांशानां कर्णरूपत्वात्पदभेदेन भवृत्तीयान्तरांशरूपकोटेः कर्णान्न्यूनाधिकत्वात् तदुक्तार्धशुक्लावसरे ८५।४५ स्फुटान्तरांशानामेतस्मात् ८५।४५ न्यूनाधिकत्वात् तन्मतं न युक्तमिति । वस्तुतो भास्करस्य सितवृत्तीयान्तरांशमानमेवाभीष्टं, प्राचीनत्वात् स्पष्टं नोदितमिति सुधियोऽह्यम् । कथमन्यथैकधरातले तेन बिम्बद्वयं विलिख्योपपत्तिः प्रदर्शिता, बिम्बद्वयस्य केवलं सितवृत्तभूतल एव गतत्वादिति ।

अथार्धशुक्लकालिकस्पष्टान्तरांशानाह—

त्रिज्येन्दुकर्णाहतिरर्ककर्णो-
द्धृताऽऽप्तचापांशविहीनखाङ्काः ।
ज्ञेयास्तदल्पा विधुशृङ्गयोग्या-
श्चन्द्रार्कजस्पष्टवियोगभागाः ॥१२॥

अत्र द्रष्टव्यं (७) म पद्यक्षेत्रम् चं = स्वकक्षास्थश्चन्द्रः । भू = भूकेन्द्रम् । र' = रविः । ∠चंभूर' = स्पष्टान्तरांशाः । चंर' = बिम्बान्तरसूत्रम्

अत्र चभूर' त्रिभुजे ज्या ∠चंभूं $= \frac{\text{त्रि}\times\text{भूचं}}{\text{भूर}} = \frac{\text{त्रि}\times\text{चंफ}}{\text{रफ}}$, अस्या

श्चापम्=२८ एतन्मितेऽन्तराशे नृदृश्यप्रदेशार्धं शुक्लं स्यात्तत्रार्धशुक्ले तदधिकेऽत्र शृङ्गोत्पत्त्यभावाच्चैतच्चापादयः एवं स्पष्टान्तराशाः शृङ्गसाधनोपयोगिन । इदं गर्भाभिप्रायिकमानम् ।

भास्कराचार्येण पादोनषट्काष्टलवान्तरे दृश्यभागार्धशुक्लं युक्त्या 'कक्षा चतुर्थे तरणेर्हि चन्द्रकर्णान्तरे" इत्यादिपद्योक्त्या प्रदर्श्य शुक्लाङ्गुलानयने विवेचितं यदिह यदि प्राचीनाचार्योक्त्याऽशानुपातेन शुक्लाङ्गुलसाधनं विधीयते, तदा स्थूलत्वापत्तिः स्यादथ तत्खण्डनं तत्कृत "ग० अ० शृ० अ० श्लो० चन्द्रस्य योजनमयश्रवणेन निघ्न " इत्यस्य भाष्ये विलोक्यम् । यदि जीवावशेनानुपातं क्रियते, तदा तत्सम्बन्धोऽन्वय व्यतिरेकरूपो न घटते, यतोऽन्तरज्यापरमत्वेऽधिकशुक्लत्वं पादोन रसरसुलरज्यासमायामेवान्तरज्याया षडङ्गुलं दृश्यभागदलं शुक्लं भवत्यतोऽत्र प्राचीनानुपातरक्षणानुरोधेन स्वमते दृश्यभागार्धशुक्लं प्रदेशे सपादाश्चत्वारोंऽशा क्षेपाशा गृहीता येन तत्रापि संस्कारयुक्त यथार्थान्तराशा नवत्यशसमा सिद्धा । अत इष्टस्थले संस्कारयुक्तान्त राशा साध्यन्ते, तत्र रविकर्णेन त्रिज्या तदा चन्द्रकर्णेन केत्यनेन परमसंस्कारज्या पुनरन्योऽनुपात —त्रिज्यातुल्यया संस्कारयुक्तान्तर ज्यया यदि परमसंस्कारज्या तदेष्टसंस्कारसंस्कृतान्तरज्यया केत्यनेष्ट संस्कारज्याऽर्थात्तन्मतेन बिम्बान्तरसूत्रविकर्णोत्पन्नकोणज्या—

$$=\frac{\text{ज्यापस}\times\text{ज्या}(\text{अ}+\text{स})}{\text{त्रि}}=\frac{\text{त्रि}\times\text{चक}}{\text{रक}}\times\frac{\text{ज्या}(\text{अ}+\text{स})}{\text{त्रि}}=\frac{\text{चक}\times\text{ज्या}(\text{अ}+\text{स})}{\text{रक}}$$

अत्रपूर्वं साध्यस्य सिद्धस्वरूपपतनात् स=० ततोऽसद्विधिना स' अस्य ज्ञानं जातं तत्सयुक्तान्तराशा सिताशसाधनोपयुक्तान्त राशा सम्भवन्ते इति भास्कराचार्यस्य प्राचीनाचार्यापेक्षयाऽतिसूक्ष्म मतित्वं सूचयति । पृष्ठाभिप्रायेण कर्णद्वयस्थले तत्पृष्ठसूत्रद्वयं ग्राह्यम् ।

अथ कथं भास्करोक्तदृश्यार्धसामयिकान्तराशा अयुक्तास्तदाह—

सिताख्यवृत्तं तु विहाय पूर्वैः
पादोनषट्काष्टलवाल्पभागाः ।

भवृत्तचन्द्रार्कवशात्सुखार्थं
सदाऽऽहृता मध्यमकर्णतस्ते ॥१३॥

उक्तमेव पूर्वम् ११ श्लोकटीकायाम् ।

अथान्यत्त्रुटिमाह—

रवेर्मण्डलं चन्द्रगोले प्रकल्प्य
कुगर्भीयदृक्सूत्रमध्यस्थितं हि ।
ततश्चन्द्रबिम्बेन सार्कं च तस्य
युतिग्रासपूर्वं कृतं तत्त्वविद्भिः ॥१४॥

तत्त्वविद्भिः सिद्धान्ततत्त्वविद्भिर्भास्कराचार्यैश्चन्द्रगोले चन्द्रकक्षायां कुगर्भीयदृकसूत्रमध्यस्थितं भूगर्भाद्रविकक्षास्थरविबिम्बकेन्द्रगतं सूत्रं यत्र चन्द्रकक्षायां लग्नं तत्र रविकेन्द्रमथ च भूगर्भस्थद्रष्टितो निजगोलगतरविबिम्बस्य परितो विहिताः स्पर्शरेखा यत्र यत्र चन्द्रकक्षागोले लग्नास्तत्तद्बिन्दुबद्धवक्रसूत्रस्य सुलभयुक्तिसिद्धवृत्तत्वस्य रवेर्मण्डलं प्रकल्प्य चन्द्रबिम्बेन सार्कं तस्य रवे र्युतिग्रासपूर्वं स्पर्शग्रास-मोक्षादिकं कृतम् । वस्तुतस्तु स्वस्वकक्षास्थयोस्तयोर्योगाभावाद्दृष्टिसूत्रसम्बन्धेन योगादिकं विचारणीयमेवेत्यनेन किमपि न विरुद्धमुक्तं तैः । अत्र तत्त्वविद्भिरित्यनेन भास्करोपरि भट्टस्य सकलाचार्यापेक्षया महती श्रद्धा सूच्यते । अथ तन्मतं यत्र क्वचिद्बहुत्र खण्डयते, तत्स्वगौरवज्ञापनायैव । यथोक्तं भारविणा "समुन्नयन्भूतिमनार्यसंगमाद्वरं विरोधोऽपि समं महात्मभि" रिति ।

ययोः स्पर्शनाद्ये कृतेऽप्यत्र हानिर्न दृग्जैकसूत्रस्थतद्वास्तवेऽस्य ।
सदा गर्भसूत्रान्तरे बिम्बलिप्ताः
समा एव चन्द्रार्ककक्षावशात्ताः ॥१५॥
नृदृक्सूत्रमध्ये तु तद्व्यस्तयोरतुल्याः कलाः स्वस्वगोलस्थितास्ताः ।

तथाऽप्यत्र दृक्सूत्रसम्बन्धतोऽपि
भवृत्तस्थितास्ताः समानास्तयोः स्युः ॥१६॥
इदं वासनापूर्वकं बिम्बभानु-
ग्रहैक्याधिकारेष्वपि व्यक्तमुक्तम् ।
परं त्विन्दुगोलस्थितेन्द्वर्कबिम्बो-
द्भवं सूत्रकं नैव सचन्द्रभान्वोः ॥१७॥
स्फुटस्वस्वकक्षास्थयोस्तेन तत्र
कृतं जिष्णुजाद्यैस्तु तन्नैव सम्यक् ।

एक दृष्टिसूत्रस्थतद्वास्तवे विम्बे सति ययो विम्बयो स्पर्शनाद्ये कृतेऽपि अत्र हानिर्नास्ति । यत सदा चन्द्रार्ककक्षावशादपि गर्भसूत्रान्तरे बिम्बलिप्ता समा एव । भूकेन्द्राद्रविकक्षास्थरविबिम्बस्य या स्पर्शरेखा ताश्चन्द्रकक्षायां यत्र लग्नास्तत्तद्‌बिन्दुवद्धसूत्राद्‌वृत्तं तत्त्वात्तदेव चन्द्रकक्षाया रविबिम्बम्, तेन कक्षयोरपि गर्भसूत्रान्तरे बिम्बकलास्तुल्या इति युक्तमुक्तम् । परन्तु पृष्ठस्थनृदृक्सूत्रमध्ये तदानीं चरव्योश्चन्द्ररव्यो । (नामैकदेशे नामग्रहणात् । अस्मत्पूज्यपदपितृपुस्तके तु तद्वच्चरव्योरित्यत्र तच्चेन्दुरव्यो रिति स्पष्टार्थद्योतक पाठो वर्त्तते । तेन कष्टकल्पनाया नावसर ।) स्वस्वगोलस्थिता कला अतुल्या एव स्यु पृष्ठस्थानस्य कक्षाकेन्द्रभिन्नत्वात् । इद सोपपत्तिक वस्तु उदयास्ताधिकारेऽपि मया व्यक्तमेवोक्तम् । परन्तु केवल विम्बयो स्पर्शादिविचारे एव तद्युक्तम् । न तु शृङ्गोन्नतौ अत्र स्पर्शयुक्तिदृष्टान्तेनात्र न तत्समीचीनमिति भाव । अत्र जिष्णुजाद्यैर्ब्रह्मगुप्ताचार्यैश्चन्द्रगोलस्थरविचन्द्रयो यद्‌बिम्बान्तरसूत्र साधित तन्नैव युक्त, वस्तुत स्फुटस्वस्वकक्षास्थयोश्चन्द्रभान्वो र्वशेन बिम्बान्तरसूत्र साध्यम् । अत्राद्यपदेन भास्कराचार्यस्यापि ग्रहणमिति ।

विधोः कक्षिकामानमल्पं रवेस्तन्-
महद्योजनैस्तत्र तद्योजनस्य ॥१८॥

तदेकं हि मानं हि संख्याविभेदाः
फलामानभेदे तु संख्या समा स्यात् ।
अथ स्वस्वगोलप्रमाणात्स्ववाहुः
स्वशङ्कुश्च लिप्तामयो नान्यमानात् ॥१९॥
भुजैक्यान्तरात्स्पष्टबाहुः कृतो यः
कथं चिन्न स स्वस्वगोलोत्थशङ्कोः ।
भवेदन्तरं दक्षिणोदक् तथोर्ध्वा-
धरं शङ्कुयोगान्तरात्कोटिमानम् ॥२०॥
कथं चिन्न तत्तज्जकर्णप्रमाणं
कथं वास्तवेन्द्वर्कयो र्मध्यसूत्रम् ।

रवेः कक्षातश्चन्द्रकक्षामानमल्पमिति बालानामपि सुविदितम् । परन्तु योजनसंख्ययैवैतत्, कलात्मकमानेन सर्वेषामपि कक्षाः समा एव, सर्वत्र वृत्ते भांशानां वर्त्तमानात् । तत्र निजनिजकक्षायोजनैश्चक्रकलाविभक्ता-स्तदेक-योजनस्य कलात्मकमानं स्यात् $= \frac{\text{चक}\times १\text{यो}}{\text{कया}} = \frac{\text{चक}}{\text{कयो}}$, अत्र योजनसंख्याविभेदात्कलामानभेदेऽपि अर्थादेकयोजनसम्बन्धिकलासंख्याभेदेऽपि गोलयोः कलासंख्या समैव स्यात् । अथात्र वस्तुतः स्वस्वगोलीययोजनप्रमाणात्स्वस्वबाहुः स्वशङ्कुश्च साधनीयः । नैकगोलप्रमाणात्मककलामयः । अन्यमानाद्यथा रवेश्चन्द्रकक्षामानान्न साध्य इत्यर्थः । अत्रैकगोले तयोः कल्पनया दोषस्तावदुच्यते समध्येतरस्थले एकगर्भसूत्रगतयोः स्वस्वगोलाभिप्रायेण शङ्कू भिन्नौ, परन्त्वेकगोले यदि तौ कल्प्येते तदा शङ्कभिन्नत्वं भवति । वा यत्र कुत्रापि वर्त्तमानस्य-चन्द्रकेन्द्रस्योपरि कृतं गर्भक्षितिजभूतलसमान्तरधरातलं यत्रच्छिन्नरविगोलप्रदेशे यदा रविबिम्बकेन्द्रं तदा तयोः शङ्कुसमत्वेऽपि एकगोलीयकलावशाद्भिन्नौ शङ्कू स्तस्तेन महानयमनयः । अतोऽत्र भास्कराचार्यैर्भुजैक्यान्तराद्यः स्पष्टभुजो विहितस्तत्तुल्यं स्वस्वगोलोत्थशङ्कोर्याम्योत्तरान्तरं कथंचिन्न जातम् । एकगोलकल्पनया

कथैव का, भिन्नगोलकल्पनयाऽपि शङ्कुमूलान्तरं न सिद्धमित्यर्थः । तथा शङ्कुयोगान्तराद्यत्स्पष्टकोटिमानमानीतं तदपि एकगोलकल्पनया न युक्तम् । तत्र भुजकोट्योरयुक्तत्वात्तयोर्वर्गयोगमूलमितकर्णमानं सुतरामयुक्तमतस्तत्कथं वास्तवेन्द्वर्कयोः स्वस्वगोलस्थयोरर्कचन्द्रयोर्मध्यसूत्रं भवेत्कथमपि नेत्यर्थः । बिम्बान्तरसूत्रं स्वस्वगोलस्थबिम्बद्वयवशेनैव संसाध्यमिति निर्गलितार्थः ।

अथैकगोले रविचन्द्रयोः कल्पनायां दोषमाह—

विजातीययोगान्तरादेव सिद्धि-
र्यदि स्यात्त्वदिष्टस्य तत्संशृणु त्वम् ॥२१॥
यदा भवृत्तं सममण्डलाभं
खमध्यनस्तत्र समैर्नतांशैः ।
प्राक्पश्चिमस्थौ भवतो रवीन्दू
पादोनषट्काष्टदलाल्पभागैः ॥२२॥
शिरोमणौ तत्र न तद्रवीन्द्वो-
र्दृष्टान्तरं तच्छ्रवणोन्मितं हि ।
दोःकोट्यभावेन तदीयकर्णा-
भावादथान्यत्र तथैव नूनम् ॥२३॥

यदि विजातीययोगान्तरादेकगोलीयान्तरादेव त्वदिष्टस्य सिद्धिः स्यात्तदा त्वत्कल्पितशरण्येव मया व्यभिचार उच्यते तत्त्वं शृणु, इति भास्करं प्रति प्रकृतग्रन्थकारोक्तिः । यदा जिनाल्पाक्षांशदेशे भवृत्तं पूर्वापरवृत्ताकारकं स्यात्तदा खमध्यात्पादोनषट्काष्टदलाल्पभागैः समैर्नतांशैः प्राक्पश्चिमकपालस्थौ रविचन्द्रौ यदा भवतस्तदा तत्र कगोलकल्पनया शिरोमणौ पूर्वापरवृत्तस्थत्वात् तुल्यनतांशत्वाच्च तयोः स्वस्वभुजाभावाच्छङ्कुसमत्वाद्धेतोः स्पष्टभुजकोट्योरभावः स्फुट एवातस्तत्र दोःकोट्योरभावेन तदीयकर्णाभावात्तच्छ्रवणोन्मितं दृष्टान्तरं परिलेखसूत्रसंज्ञं बिम्बान्तरसूत्रं नहि स्यात् । अत्र पादोनषट्काष्टदलाल्पभागैरित्य-

ऽेन तदानीं शृङ्गतीक्ष्णत्वव्यक्तकरमर्धाल्पशुक्लं सूच्यते, तत्र तयोर्नतांशयोगस्य पादोनषट्काष्ठलवाल्पत्वसिद्धेरेवमन्यत्रापि तत्खण्डनं नूनं भवतीति तत्पुरतो वक्ष्ये इति भट्टाभिप्रायः। वस्तुतः स्वस्वगोलस्थयोर्बिम्बयोः स्थलपार्थक्याद्बिम्बान्तरसूत्रं भवत्येव किन्त्वेकगोलेऽपि प्रत्यक्षतस्तयोर्भिन्नकपालस्थयोर्बिम्बान्तरसूत्रं तत्प्रकारेण न सिद्ध्यतीतिदिक्।

पादोनषट्काष्ठलवाल्पके या
शृङ्गोन्नतिस्तत्र तदुक्तसूत्रम्।
कर्णस्य तद्वास्तवचन्द्रभान्वोः
केन्द्रान्तरे नैव भवेदतोऽसत् ॥२४॥

शृंगोन्नतिसंभवोचितचन्द्रर्क्ष्यन्तरे या शृङ्गोन्नतिर्भास्कराचार्येणाक्ता, तत्र तत्तस्य कर्णस्य सूत्रं, परिलेखसूत्रं स्वस्वगोलस्थचन्द्रसूर्ययोः केन्द्रान्तरे नैवभवेदतोऽसत् तन्मतमिति।

※ वैजात्यसंस्कृतिभवाविह कोटिबाहू
सूर्येन्दुमानयुतिखण्डवदित्यदोषः।
इत्थं वदन्ति तदसद्धि यतोऽर्कबिम्बं
यत्कल्पितं बुधवरैः शशिगोलगं तत् ॥२५॥

※ भास्कराचार्येण चन्द्रगोले एव रविं मत्वा तत एकगोलस्थयो रविचन्द्रयोर्भुजौ बिम्बकेन्द्रपूर्वापरातज्ञान्तररूपौ शङ्कू च साधितौ, एवं स्पष्टं वदता कमलाकरेण भास्करीयगणिताध्यायस्य शृङ्गोन्नत्यधिकारस्थस्य "योऽधोनरो दिनकृतः स विधोस्त्वपशङ्कुवन्वितो मम मता खलु सैव कोटिः।" इति पद्यस्य भाष्ये "यत्र तत्र स्थयोरूर्ध्वाधरमन्तरं सैव कोटिरुचिता" इति पंक्तिर्निष्पक्षपातया दृशा नावलोकिता। तथा "यथाम्योदक्तपनशशिनोरन्तरं सोऽत्र बाहुः कोटिस्तूर्ध्वाधरमपि तयोर्यच्च तिर्यक् स कर्णः॥" इत्यादि श्लोकोऽपि दयोदारधिया न विलोकितः। एवं च "चन्द्रस्य योजनमयश्रवणेन निघ्नः" इति पद्यस्य भाष्यान्तर्गतकक्षाचतुर्थे तरणे रित्यादिपद्यभाष्यगताः पंक्तयः—"चन्द्रार्कयो र्योजनकर्णौ केनचिदि-

तद्गोलजातपरिधेः कलिकाप्रमाणात्
साजात्यमेव तु तयोस्तनुजं प्रसिद्धम् ।
यद्दृष्टिसूत्रवशतः कलिकार्कबिम्बं
वेद्यं तदेव हि बुधैर्हिमरश्मिगोले ॥२६॥

यदि वैजात्यसंस्कृतिभवौ कोटिभुजावेव भवन्मते सूर्येन्दुमानयुतिखण्डयदितिदृष्टान्तेन युक्तौ तेन दोषाभाव इति ये सुधियो विज्ञावदन्ति, तदसमीचीनम् । यतस्तैः सूर्यबिम्बं चन्द्रकक्षागतं कल्पितम् । अत एव रवेः शङ्कोश्चन्द्रकक्षावशेन साधितत्वाद्वैजात्यम् । तत्र भूकेन्द्रान्निजगोलस्थरविबिम्बस्य स्पर्शरेखाकरणेन दृष्टिसूत्रान्तरकला गोलयोरपि तुल्या एव, परन्तु रविगोलीयकलायां योजनमानं यत्तस्माचन्द्रगोलीयकलायामल्पं योजनमानमस्ति, तत्र स्वगोलस्थरविबिम्बयोजनमितमेव चन्द्रगोले प्रकल्प्य ततस्तत्कलाः वास्तवकलाभ्योऽधिका जाताः । एतत्कलासंख्यया स्वगोलस्थचन्द्रबिम्बकलायाः संस्कारः कृतः स चानुचितः । वस्तुतो यदि स्वगोलस्थरविबिम्बस्य स्पर्शरेखादिकरणेन दृष्टिसूत्रान्तरकलामानं चन्द्रगोलेऽपि कल्पितं भवेत्तदा न

प्टेनापवर्त्तेनापवर्त्य भित्तेरुत्तरपार्श्वे भूसक्तं बिन्दुं कृत्वा, ततः स्वस्वकर्णेन कर्कटकेन तयोः कक्षे विलिख्य भगणांशाङ्किते च कृत्वा " इत्यादिका न सम्यग्विवेचिताः । तथा च "यत्राक्षोऽङ्गरसा रवाः क्षितिजव"दित्यादिपद्यस्य भाष्ये "एतदुक्तं भवति । रविकक्षायां प्राक्स्वस्तिकात् (पूर्वापरसूत्रात्) दक्षिणतश्चन्द्रयोजनकर्णतुल्येऽन्तरे रविर्वर्तते । दिङ्मध्यचिन्हाद्दक्षिणतस्तावद्भिरेव योजनैः स्वकक्षायां चन्द्रो मकरादिस्थो वर्तते । अतो रवेः सम्यक् तिर्यक् स्थितत्वाद्धिमकरस्य मकरादिस्थस्य प्राच्यामर्धं याम्योत्तरमण्डलेन खण्डितमिव शुक्लं भवति । तत्राप्यूर्ध्वं शृङ्गमित्यर्थः ।" इति तदग्रविलोकनकृपाऽपि प्रायो न कृतेति मन्ये । अन्यो यो दोषोऽस्तु सोऽस्तु, किन्त्वेकगोले रविचन्द्रयो कल्पनदोषो नास्तीति विवेचनीय समालोचकैर्विद्वद्भिः । अहो मत्प्रदर्शितपथेनैवान्येऽपि बहवो महान्तो दिग्भ्रमत्वमुपगता इति किं लेखबाहुल्येनेति ।

कश्चिद्दोषोऽभविष्यत् । अतस्तस्य रविगोलस्य ज्ञानप्रधिरित्याद्युक्तम् । शेषं सुगमम् ।

अथ भास्करकृतब्रह्मगुप्तमताक्षेपं लघूकुर्वन्नाह—

अत्रेन्दुगोलस्थितचन्द्रभान्वो-
र्मध्ये च यज्जिष्णुसुतोक्त-* सूत्रम् ।
तेनापि तुल्यं नहि भास्करोक्तं
किं तन्निरुक्तं तदहं न वेद्मि ॥२७॥

अत्र चन्द्रगोलस्थयो रविचन्द्रयो विंम्बकेन्द्रमध्यगतं यद्ब्रह्मगुप्तमतेन सूत्रमर्थाद्बिम्बान्तरसूत्रं, तेनापि भास्करोक्तं परिलेखसूत्रं तुल्यं नहि अस्ति, अतस्तत्तेन भास्करेण किं निरुक्तं, तदहं न जानामि । अर्थात्तेन समीचीनतया तत्सूत्रं न साधितमिति भावः । अथ तयोर्दूषणतारतम्यं क्रियते । ब्रह्मगुप्तभास्कराचार्याभ्यां रविचन्द्रयोरेकगोलगतत्वकल्पनं शराभावत्वं च सममेव स्वीकृतम् । अथ तथात्वे 'व्यर्केन्द्वर्धभुजज्या द्विगुणाऽर्केन्द्वन्तरं भवति कर्णः । इत्युक्त्या ब्रह्मगुप्तमतेनेन्दुगोलस्थसूर्यभवृत्तस्थचन्द्रयोर्बिम्बान्तरसूत्रसाधनं सम्यग्जातम् । भास्करेण तु तादृशमपि न साधितं, यतस्तेन याम्योत्तरभूतले, तयोर्बिम्बे लाम्बिकपरिणामनरीत्या परिणाम्य यत्परिलेखसूत्रं साधितं, तच्च रविचन्द्रावप्ययथार्थमेव । अथ यदि चन्द्रकेन्द्रगतयाम्योत्तरतुल्यान्तरे भूतले रविं परिणाम्य परिलेखसूत्रं साध्यते तदा रविबिम्बमवास्तवम् । अर्थाच्चन्द्रकक्षायां यत्र कल्पितं रविकेन्द्रं तदुपरिगतं पूर्वापरवृत्तधरातलसमानान्तरभूतलं, चन्द्रकेन्द्रगतयाम्योत्तरवृत्तसमान्तरभूतलं च कार्यम्, अनयोर्योगरेखा रविकेन्द्रगतगर्भक्षितिजभूतलतुल्यान्तरभूतलं यत्र छिनत्ति, तत्रोक्तस्थितौ परिणतरविः ।

अथ यदि तावद्रविकेन्द्रगतयाम्योत्तरतुल्यान्तरधरातले चन्द्रं परिणाम्य परिलेखसूत्रं साध्यते तदा चन्द्रकेन्द्रगतपूर्वापरवृत्तधरातल-

* व्यर्केन्द्वर्धभुजज्या द्विगुणाऽर्केन्द्वन्तरं भवति कर्णः । तद्वर्गान्तरपदमिदमिन्दुभुजाप्रान्तं कोटिः ।' इति ब्रह्मगुप्त आह ।

समानान्तरभूतलरविकेन्द्रगतयाम्योत्तरवृत्तसमान्तरभूतलयोर्योगरेखाया यत्र गर्भक्षितिजवृत्तभूतलतुल्यान्तरधरातल सलग्न तत्रैव परिणतचन्द्र स्यात् । एव रविकेन्द्रगतपूर्वापरवृत्तभूतल गर्भक्षितिजभूतल योर्योगरेखाच्छिन्नयाम्योत्तरभूतले रविरेव चन्द्रकेन्द्रगतपूर्वापरवृत्त भूतल गर्भक्षितिजवृत्तभूतलयोर्योगरेखा यत्र याम्योत्तरभूतले लग्ना तत्र चन्द्र । एव रविचन्द्रौ परिणतौ सिद्धावेव स्थितित्रयेऽपि चन्द्रगोलीय रविकेन्द्र-चन्द्रकेन्द्रगत विम्बा तरसूत्र न जातम्, स्वल्पान्तरदोषद्वय स्वीकृत्यापि ब्रह्मगुप्तेन यादृशपरिलेखसूत्र साधित तादृशमपि भास्करेण न साधितमित्यर्थ ।

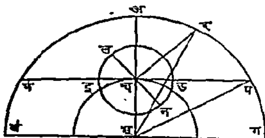
शुक्लं पूर्वैः स्थूलमुक्तं सुखार्थं
पारम्पर्येणोपदेशादथात्र ।
बाणाग्रस्थेन्दोः सुसूक्ष्मं यथा त-
च्छुक्लं वक्ष्ये पण्डितानां सुखार्थम् ॥२८॥

पूर्वै राचार्यै स्वाधिकारे पारपर्येणोपदेशान्नतु स्वतन्त्रया मेधया सुखार्थ क्रियालाघवार्थं स्थूलमुक्तम्। अधुनाऽह तु शराग्रस्थचन्द्रस्य, न तु प्राचीनवद्भवृत्तस्थस्य, सुसूक्ष्म यथा तथा शुक्ल पण्डिताना सुखार्थं वक्ष्ये। अत्र शुक्ल शुक्लाशमानमित्येव ध्येय, नहि शुक्ल शुक्लाङ्गुल तदस्यापि प्राचीनवद्दर्शनात्। अङ्गुलार्थेऽस्य प्रतिज्ञाभङ्गापत्तेश्च।

प्रभाधिकारोदितवद्ग्रहार्का-
न्तरं त्विह त्र्यर्कविधुं प्रकल्प्य ।
कार्यं तु बिम्बान्तरसूत्रमार्यै-
श्चन्द्रार्कयोरन्तरकं स्फुटं च ॥२९॥
तदन्तरज्या रविकर्णनिघ्नी
चन्द्रार्कबिम्बान्तरसूत्रभक्ता ।
लब्धस्य चापं विधुवृत्तसंस्थं
तद्भागतिथ्यंशमितं सितं स्यात् ॥३०॥

आद्ये तथाऽन्त्ये च पदे स्फुटाख्ये
चन्द्रार्कजाते विवरे तदेव ।
अर्काद्विशुद्धं च यथागतं स्यात्
सितं द्वितीये च पदे तृतीये ॥३१॥
पदान्यथ 'त्रिज्यकयोक्त' पद्या-
द्ये चापभागास्त्रिभतो विशुद्धाः ।
आद्यं चतुर्थं, त्रिभयुक्तभागाः
द्वितीयकं चाथ तृतीयकं च ॥३२॥

अथ छायाधिकारोक्त (१२—१५ श्लो; १७—२१ श्लो) वत् ग्रहार्कान्तरं व्यर्कविधुं प्रकल्प्य विम्बान्तरसूत्रानयनं कार्यम्, तथा रविचन्द्रयोः स्फुटान्तरं (सितवृत्तीयान्तरं) च ज्ञातव्यम् । ततः भूचं=चंक, भूर=रक, चंर=विम्बान्तरसूत्रम्। ∠चंभूर=सितवृत्तीयान्तरम् ।

अथात्र ज्या ∠भूचंर=

$$\frac{\text{ज्या}\angle\text{चंभूर,}\times\text{भूर}}{\text{वि.अंसू}}=\frac{\text{ज्यास्पअं,}\times\text{रक}}{\text{विअं.सू,}}, \because \text{ज्याभूचंर}=\text{ज्या}\angle\text{अचर}$$

$$\therefore \text{ज्या}\angle\text{अचंर}=\frac{\text{ज्यास्पअं,}\times\text{रक}}{\text{विअंसू}}$$

,एतावत्पर्यन्तं शुद्धमेव, अतः परं शुक्राङ्गुलानयनं प्राचीनवत् 'भूचं' चन्द्रकर्णोपरि इउ लम्बरेखा कार्या, तत्र भूसंमुखं इनउ भागार्धं प्राचीनमनेन दृश्यम् । तथा 'चर' विम्बान्तरसूत्रोप रिलन लम्बरेखा कार्या, ततः लउन भागार्धं शुक्लं, तेनात्र दृश्यभागान्तर्गतस्यैव शुक्लभागस्य दृश्यशुक्लत्वात् 'नउ' भागः शुक्लः । तत्र अचउ=९०=रचन, उभयत्र रचउ कोणविशोधनेन, अचर=उचन, ∴ ∠अचर =सितांशा वास्तवा एव । तत्र प्राचीनमते नवत्यंशमितसितांशे षड्-

दृग्शुक्लावलोकनात् $\frac{\text{दृअं}\times\text{इ सि}}{६०}=\frac{\text{इ सि}}{६०\div६}=\frac{\text{इ.सि}}{१५}$ अतः शुक्लानयन-मुपपन्नम् । द्वितीयतृतीयपदे तदागतं सितं रविशुद्धं सदास्तवं सित-मिति स्पष्टम् । परन्त्वत्र पदभेदस्तु चन्द्रकेन्द्रगत-चन्द्रकर्णोपरि लम्बभूतया 'उइ' रेखया भवति, तेन, अप=प्र प, अपं=च. प; एवं त्वधोर्वद्धित-चन्द्र कर्णच्छिन्नरविकक्षाप्रदेशतः 'प' पर्यन्तम्=द्वि. प 'प' पर्यन्तम्= च प,

तत्र 'पग' चापमानं "त्रिज्येन्दुकर्णाहतिरर्ककर्णोद्धृताऽऽप्तचापांश-विहीनखाङ्काः" इत्यनेन ज्ञात्वा, ततः प्र प=अप=अग–पग, ।

वा=६०–चाप, एवं द्वि प =पअ=पग+गअ=६०+चाप ।

तथा तृ प =अंप=अंग+गंप=६०+चाप ।

च प =पंअ=गंअ–गपं=६०–चाप, इत्युपपन्नं सर्वम् ।

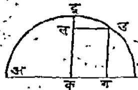
व्यस्तं सितादप्यसकृद्विधानाद्
व्यर्केन्दुबिम्बान्तरसूत्रयोश्च ।
ज्ञानं यथा स्याद्चलं तथा तत्
कुशाग्रधीभिर्गणितेन साध्यम् ॥३३॥

सितांशज्ञानाद्विलोमेन स्फुटान्तरस्यापि ज्ञानं विधेयम् । शेषं सुगमम् । अत्रासकृत्पदं व्यर्थमस्ति । यत. सकृतैव कर्मणा ज्ञातव्य-विषयज्ञानं भवति ।

यथा द्रष्टव्यं पूर्वक्षेत्रम्, तत्र 'रचभू' त्रिभुजे $\frac{\text{ज्या}\angle\text{भूचंर}\times\text{भूचं}}{\text{भूर}}=$ ज्या ∠भूरचं, अस्यास्चापम्=चा, ततः अचर भूरचं=चंभूर=स्पष्टा न्तरांशाः । ततः चर= $\frac{\text{भूर}\times\text{ज्या}\angle\text{चंभूर}}{\text{ज्या}\angle\text{भूचंर}}$ =विअंसू, अतो भट्टोक्तं न सम्यगिति । अत एव गोलप्रकाशे पण्डितप्रवरश्रीनीलाम्बरशर्ममैथिले-रुक्तम् "इति कमलाकरोक्तं गौरवग्रस्तकमेनेत्यलम् ।

यदा त्रिभज्याऽभ्यधिका ज्यका स्या-
त्तदा त्रिभज्योनितया तयाऽत्र ।

चापांशकाः खाङ्कयुताः प्रकल्प्या-
स्त्वापांशकाः सद्गणितप्रसिद्ध्यै ॥३४॥

अत्र यदि इचा = अइउ, तदा तच्चापज्या=अग, तत्पचापे छले, अग—अक=कग। कग=लउ, अत-श्चापं इउ, तेन, इउ+अइ=अइउ अत्र, अइ=६०। अक=त्रि, अत उपपन्नं सर्वम् ।

इत्थं शराग्रस्थितचन्द्रबिम्बे
कृतं सितं गोलविदां सुखार्थम् ।
अर्केन्दुयाम्योत्तरभेदजात-
संस्कार आद्यैर्न कृतः सितार्थम् ॥३५॥

याम्योत्तरभेदेन शरभेदेन जनितः संस्कारोऽर्थात्, भवृत्तीयान्तरांशे येन दत्तेन सितवृत्तीयान्तरं सम्पद्यते स पूर्वाचार्यैर्न कृत इति। अर्था-द्भवृत्तीयान्तरादेव सितं साधितं तदसत्।

अथ सितांशस्वरूपमाह—

सिताख्यवृत्ते विधुबिम्बगोले
चन्द्रार्कबिम्बान्तरसूत्रमस्ति
चन्द्रोर्ध्वसूत्राच्च यदन्तरेण
सितार्थमर्काभिमता लवास्ते ॥३६॥

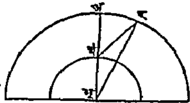
सिताख्यवृत्ते सितवृत्तभूतले इति, शेषं पूर्वश्लोकदर्शनात्स्फुटम्। तथा च दृग्वृत्तसितवृत्तयोरुत्पन्नकोणो दिग्वलनांशरूप इति।

❀ अर्केन्दुबिम्बान्तरसूत्रनिघ्नी
ज्यकेषुवेदप्रमितांशकानाम् ।

❀ भाष्यकारः—अहो रवीन्द्वोर्विवरांशमानाज्ञानात्तयोरन्तरसूत्रकस्य। ज्ञानं कथं जातमतः प्रकारो नायं बुधैरादरणीय एव ॥

भक्ताऽर्ककर्णेन फलस्य चापां-
शकै रिनात्प्राक् परतो यदेन्दुः ॥३७॥
तत्तिर्यगूर्ध्वाधरमध्यगेन्दु-
स्तत् स्ववृत्ते नियतं रवेः स्यात् ।
तदाऽनिशं विम्बदलार्धशुक्लं
तद्भास्करोक्त्या न भवेत्कथंचित् ॥३८॥

अत्र 'च' चन्द्रकेन्द्रे ∠अचंर=४५° कार्यस्तदा, ज्याअचर =ज्यारचभू, अथ 'भूचंर' त्रिभुजे

$$\frac{\text{ज्या}\angle\text{भूचंर}\times\text{चर}}{\text{भूर}}=\frac{\text{ज्या}४५^\circ\times\text{त्रिअंसू}}{\text{रक}}$$

=ज्या ∠चभूर, एतच्चापांशैरिनात्प्राक् पुरस्ताच्च वर्त्तमानस्येन्दो-
४५° पतन्मिताः शुक्लमाना इति स्पष्टम् । अत्रत्यबिम्बान्तरसूत्रसाध-
नन्तु पूर्वमेव कर्त्तव्यमन्यथा बिम्बदलार्धशुक्लसंभवसमयेऽन्तरांश-
ज्ञानं दुर्घटं केवलमसृष्टकर्मणा साध्यम् ।

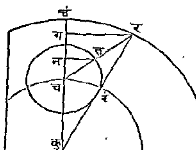
इनात्कलिपतेन्द्वन्तरांशानुमाना-
त्सितं नैव, नांशानुपातोऽपि, तेन ।
यथार्धार्धशुक्लप्रदेशानुरोधात्
सितं कल्पितेन्दोः कृतं, तन्न युक्तम् ॥३९॥

भास्करमते, संस्कारयुक्ताद्दृग्यर्कविधो सितानयनमस्ति । सर्वा-
ऽशानुपातेन शुक्लाङ्गुलं वास्तवं नैत्यप्यस्ति, इत्यार्षविरोधात् तत्
युक्तमुचितं नैवेति ।

शराब्धिभागान्यकया विनिघ्नी विधुश्रुतिर्भास्करकर्णभक्ता ।
तलब्धचापोनशराब्धिभागा यदा स्युरिन्द्वोर्विवरांशकाः स्युः ॥
तदा विधोर्बिम्बदलार्धशुक्लं दृक्सूत्रमानग्रहणात्स्फुटमम् ।
विनैव बिम्बान्तरसूत्र—मिन्दं तत्चेदयं ज्ञातमिहान्तरांशैः ॥

ग्रन्थकारः— अथोपपत्तिः।

"(कु) कुगर्भाद्रविकक्षास्थ (र) रविबिम्बगोलकेन्द्रं यावत्सूत्र (कुर) रविसूत्रसंज्ञं स्यात् । तथा कुगर्भाचन्द्रकक्षास्थगणितागत (च) चन्द्रं स्पृष्ट्वा रविगोलं यावत्सूत्रं (कुरं) तच्चन्द्रभोगज सूत्रं तयोः कलाद्यमन्तरं चन्द्रार्ककक्षगोस्तुल्यम् (चंर=रचं) गणितागतव्यर्केन्दुसमम् । (कुर) रविसूत्रे यत्रेन्दुकक्षायां लग्नं तत्र (रं) तत्कक्षागतं रविचिन्हं स्यात् ।

तत्र चन्द्रबिम्बगोलकेन्द्रं तु तत्कक्षास्थचन्द्रभोगाच्छरान्तरेऽस्ति । अतश्चन्द्रगोले रविचिन्हचन्द्रबिम्बगोलकेन्द्रयोः स्पृष्टं (चंरं) वृत्तमेकं चन्द्रगोलपरिधिमितं सितसिद्ध्यै कल्प्यम् ।

एवं कुगर्भाचन्द्रबिम्बगोलकेन्द्रं स्पृष्ट्वा सूत्ररविगोले नेयं तच्चन्द्रसूत्रम् =कुर्च ।

अथ तत्सितवृत्ते चन्द्रार्कसूत्रयोरन्तरं (चंरं) स्फुटाव्यर्केन्द्वन्त स्यात् । तदेवान्तरं (रचं) रविगोले (रचं) तत्सूत्रयोश्च स्यात् तज्ज्या योजनरूपा=(गर)=भुजः । चन्द्रार्कबिम्बान्तरसूत्रं=(रच =कर्णः । तत्कोटिः=चग, चन्द्रसूत्रे । कोटिकर्णयोगे तु (चं) चन्द्र बिम्बगोलकेन्द्रम् । ततस्तद्योजनमण्डलार्द्धान्तरेण तद्गोलपृष्ठपरधिः तत्परिधौ चक्रांशा, -श्चतुर्विंशतिमितान्यङ्गुलानि च सितशप्त्यै कलि तानि । तच्चन्द्रवृत्तं चन्द्रसूत्रबिम्बान्तरसूत्रसक्तं चन्द्रबिम्बगो सिताख्यं =(* पत) स्यात् । यद्यस्मिन् (चर) कर्णे, (गर) भु जोऽयं, तदा (चत) चन्द्रयोजनमण्डलार्धेन क इति

$$\left(\text{तन} = \frac{\text{गर} \times \text{चत}}{\text{चर}} = \frac{\text{भु} \times \text{चंबिव्या} \frac{1}{2}}{\text{वि.अं.सू.}} \right)$$ पुनर्यद्यस्मिन् (चत)

* 'प' बिन्दुस्तु वर्धितचन्द्रकर्णच्छिन्नचन्द्रबिम्बोर्ध्वभागो ज्ञेयः ।

तुच्छं स्वाधसितस्थले नहि भवेत्तद्रीतितस्तत्यतः
शृङ्गोत्पत्तिरपीह तद्गणिततः स्वासंभवे जायते ॥४०॥

पादोनषट्काष्ठलवमिते भवृत्तीयान्तरांशे दृश्यभागार्धं शुक्लं नापितु सितवृत्तीयान्तरांशे तन्मिते दृश्यदलं शुक्लम्. तथोर्ध्वाधरशृङ्गोन्नतिपरिभाषाऽपि वास्तवा नेति सकलोऽर्थः।

अथात् यद्वृत्तगयो रिनेन्द्वोः
पादोनषट्काष्ठलवाल्पभागाः।
बिम्बान्तरं तत्परपूर्ववृत्ता—
त्तिर्यक्स्थिते चोत्तरयाम्यवृत्ते ॥४१॥
लग्ने सदेन्दोः सितशृङ्गकाग्रे
तदन्तरं दक्षिणसौम्यमस्मात्।
सितं तु तद्दिक् कथयन्ति चेन्दो-
र्यद्दिग्रविः स्यान्न तदन्यदिक्स्थम् ॥४२॥

सितवृत्तोपरि चन्द्रकेन्द्राल्लम्बवृत्तभूतले चन्द्रशृङ्गाग्रे तिष्ठतः। अथ च चन्द्राद्रविर्यद्दिक् तद्दिक्कं सितमिति विदः कथयन्ति। अत्र युक्तिः। वास्तवदृश्यशुक्लवृत्तसम्पातावेव शृङ्गाग्रे भवतः। तत्र कयोरपि महद्वृत्तयोर्यस्मिन् वृत्ते परमान्तरं, तस्मिन्नेव महद्वृत्ते तन्महद्वृत्तद्वयसमान्तरलघुवृत्तयोरपि परमान्तरं भवतीति दर्शनाद्वास्तवदृश्यशुक्लवृत्तयो र्यत्परमान्तरवृत्तं तत्रैव वास्तवदृश्यशुक्लवृत्तयोरपि। परन्तु गोलगर्भगतदृष्टिवशाद्यत्परमान्तरवृत्तं तस्य सितवृत्तधरातलगतत्वाद्धारितसितवृत्ताभूतलच्छिन्नचन्द्रबिम्बगोलपृष्ठप्रदेशस्य परमान्तरवृत्ताकृतित्वाच्छृंगाग्रद्वयबद्धरेखा सितवृत्तभूतलोपरि लम्बरूपा जाताऽतः शृङ्गाग्रद्वयलग्नं यद्वृत्तभूतलं तत्सितवृत्तोपरि नियतं लम्बरूपम् (या रेखा भूतले लम्बस्तद्गता ये धरातलाः। तेऽपि लम्बा भविष्यन्ति तस्मिन् भूमितले ध्रुवम्।) इत्युक्तत्वात्। अतः सितवृत्तोपरि लम्बवृत्ते शृंङ्गाग्रे तिष्ठत इति लक्षणं युक्तियुतम्। परन्तु सितवृत्ते कुत्र तल्लम्बरूपं वृत्त-

मिति प्रश्ने चेच्चन्द्रकेन्द्रगतमुच्यते, तदाऽवास्तवशृङ्गद्वयगतं तद्वृत्तभूतलं स्यान्नहि वास्तवशृङ्गाग्रद्वयगतम्। वस्तुतो वास्तवशृङ्गाग्रद्वयबद्धरेखाऽवच्छिन्नसितवृत्तभूतल-बिन्दुं गता गोलकेन्द्राद्या रेखा सा वर्धिता सती यत्र सितवृत्ते लग्ना तद्बिन्दौ यल्लम्बरूपं वृत्तं तत्रैव वास्तवशृङ्गाग्रे तिष्ठतः। रविसम्मुखचन्द्रबिम्बप्रदेशस्यैव शुक्लत्वाच्चन्द्रार्कदिग्विपरीतदिक्क मितं तद्दिक् दिग्वलनं परमेतच्चन्द्रकेन्द्रादधः सितवृत्तद्वयवृत्तसम्पातोत्पन्नकोणभावनया विवेचितम्। अत्रशेषवासनाऽपि विलोकनीयेति।

अथ शुक्लमानस्वरूपं वर्णयति—

यस्योर्ध्वनेमिः शशिबिम्बनेम्यां
स्वभावृती स्यात्तदधःस्थनेमिः।
सितं* परं तद्वनुपोश्च मध्ये
शृङ्गाग्रगं चापचयस्ततः स्यात् ॥४३॥

---

* वास्तवशुक्लाङ्गुलसाधनं तु मत्कृतटीकोद्धृत वास्तवचन्द्रशृङ्गोन्नतिसाधन द्रष्टव्यम्। महामहोपाध्यायपण्डितश्रीबापूदेवशास्त्रिभिस्तु स्वल्पान्तरात्सिताशो-*त्क्रमज्यामितं शुक्लाङ्गुलमानं साधितम्।*

यथोच्यते—"भानोर्यदिन्दुश्ररणोनषड्काष्टाल्पांशकैरन्तरितस्तदानीम्।
तद्दशदोकोटिगुणौ खरांशुभुक्त्या निहत्य त्रिगुणेन भक्तौ॥
कोटीफलस्य द्विजराजकर्णोनितस्य वर्गात्खलु दोःफलस्य।
कृत्या युतान्मूलमनेन भक्तस्त्रिभज्यकादोःफलयोश्च घात॥
लब्धस्य यास्चापकला स्युरासां विलोममौर्व्या मनुभिर्हताया॥
त्रिभज्ययाऽऽप्त तुहिनांशुबिम्बे शुक्लाङ्गुलानि स्युरतिस्फुटानि॥

अत्र 'भानोरित्यादि कृत्यायुतानमूलमित्यन्तेन बिम्बान्तरसूत्रसाधनं कृत, ततोऽनुपातेन सितांशज्या ततस्तच्चाप, ततस्तदुत्क्रमज्यां षड्गुलव्यासार्धे परिणाम्य शुक्लाङ्गुल प्रतिपादितम्। अत्रावास्तवशुक्लवृत्तपरिधिप्रतिबिन्दुतोऽवास्तवद्वयवृत्तभूतलोपरि या लम्बरेखास्तन्मूलबिन्दुबद्धसूत्रस्यापि दीर्घवृत्तत्व, तेनैव खण्डितमवास्तवद्वयवृत्त दिवि खण्डचन्द्राकार ते वर्धन्ते।

यस्य यवाकारशुक्लप्रदेशस्योर्ध्वपालीचन्द्रदृश्यवृत्ते, तथा तस्याधःस्थपाली स्वभावृत्तो नाम वास्तवशुक्लवृत्तेऽस्ति। तद्वनुषोर्वास्तवदृश्यवृत्तीयशुक्लवृत्तीयचापयोर्मध्ये तत्परमान्तरवृत्ते परमं सितम्, भागादिकम्। ततः स्थलात् शृङ्गाग्रं यावत्क्रमशोऽपचयः शृङ्गाग्र शुक्लाभाव इति स्पष्टम्।

अथ चन्द्रबिम्बगोलोपरि वास्तवदृश्यशुक्लवृत्तयोरन्तरं परमान्तरवृत्ते परमं शुक्लांशमानं यद्यवाकारकं दृश्यते, तद्दृष्ट्यैर्जनैर्गोलखण्डरूपं नहि; किन्तु दृश्यवृत्तधरातले परिणतं सद् दृश्यते, यथा दृष्टिस्थानाच्छुक्लवृत्तप्रतिबिन्दुगतैः सूत्रैर्यैका विषमसूची जाता तया वास्तवदृश्यवृत्तभूतलं यदाकारेण च्छिद्यते तस्य दीर्घवृत्ताकारकत्वात्तस्य वास्तवदृश्यवृत्तपरिधेश्च परमान्तरवृत्तवास्तवदृश्यवृत्तयोः सम्पातगतायां वास्तवदृश्यवृत्तव्यासरेखायां यदन्तरं तत्तुल्यमङ्गुलात्मकं परमं शुक्लमानं भवति, कथन्तदेव परममित्युच्यते—तत्र तद्यवान्तर्गतवास्तवशुक्लवृत्तपालिगतप्रत्येकबिन्दुगतानि दृश्यवृत्तपृष्ठकेन्द्रप्रोतवृत्तानि विधेयानि, तत्र कयोरपि महद्वृत्तयोर्यस्मिन्महद्वृत्ते परमान्तरं तस्मिन्नेव तन्महद्वृत्तद्वयसमानान्तरलघुवृत्तयोरपि परमान्तरसिद्ध्या परमशुक्लमितपरमान्तरादिष्टस्थलीयान्तरस्य चाल्पत्वात्परमशुक्लांशोनवास्तवदृश्यवृत्तव्यासदलांशमानादिष्टस्थलीयशुक्लांशोनवास्तवदृश्यवृत्तव्यासार्धांशानामधिकत्वाद्वास्तवदृश्यवृत्तपृष्ठकेन्द्रं मत्वा तन्न्यूनाधिकचापव्यासार्धाभ्यां ये वृत्ते ते अपि न्यूनाधिके, तत्र न्यूनवृत्तं दृश्यवृत्तपृष्ठकेन्द्रासन्नगतं यवस्पर्शकरञ्च जातं, महद्वृत्तन्तु तदपेक्षया दूरगतं यवश्लेषमध्यगतञ्च जातम्। ते वृत्ते तु वा० दृश्यवृत्तसमान्तरे। अथ दृष्टिस्थानात्तन्न्यूनाधिकवृत्तद्वयपरिधिगतानि सूत्राणि नेयानि तदा द्वे वृत्ताधारिके समसूच्यौ जाते, तत्राल्पवृत्ताधारसूच्यन्तर्गताऽधिकवृत्ताधारिका सूची, अथ तयोः सूचीकर्णा वा०दृश्यभूतलावधि वर्धिताः कार्याः। तत्र न्यूनाधिकवृत्ताधारसूचीकर्णवर्धनेन वा०दृश्यवृत्तभूतले तत्समान्तरं वृत्तद्वयं जातम्, तत्र लघुवृत्ताधारिकसूच्याः

सूचीकर्णवर्धनजनित वृत्तं वा०द्रश्यवृत्तगर्भकेन्द्रासन्नगतं तदन्यवृत्ता-धारसूत्रपेक्षयाऽत. परमान्तरवृत्तशास्तवशुक्लवृत्तसम्पातगतं दृग्सूत्रं वर्धितं सयत्र वास्तवदृश्यवृत्तभूतले लग्नं, ततो वास्तवदृश्यवृत्तपरिधिं यावत्तद्व्यासरेखायां परम शुक्लाङ्गुलं सिद्धमिति ।

अथ सितवृत्तश्ड्गाग्रप्रोतवृत्तयोर्लक्षणं आह—

नैवेन्दुवाणोऽथ तदा भवृत्तं
सत्वे तु तत्स्यात्सितसंज्ञवृत्तम् ।
अर्केन्दुबिम्बद्वयसक्तमस्मा-
त्तिर्यक्स्थवृत्ते सितशृङ्गकाग्रे ॥४४॥

शराभावे भवृत्तमेव सितवृत्तं स्यात्, शरसत्वे तु तद्बिम्बकेन्द्रगतं यद्वृत्तं तत्सितवृत्तं भवतीति बालैरपि बुध्यते । अस्मात्तिर्यक्स्थवृत्ते किन्तु सितवृत्तोपरि लम्बवृत्तभूतले शृङ्गाग्रे तिष्टत. । वस्तुतो वास्तव-शुक्लवृत्तभूतले शृङ्गाग्रे भवतो नहि चन्द्रकेन्द्रत सितवृत्तोपरिलम्ब-वृत्ते इति विशेषेयम् । चेद्वास्तवदृश्यशुक्लवृत्ताभिप्रायिकं तल्लक्ष-णमुच्यते तदा तदुक्तं स्यात्तत्रापि गोलपृष्ठे शृङ्गाग्रयोरवर्तमानात्सि-तवृत्तोपरि लम्बवृत्तपाल्यां नापितु तद्वृत्तभूतले इत्येव वाच्यमिति ।

अथ सितवृत्तपरिभाषामाह—

इन्दुवाणस्य सत्वे तु यद्येन्द्वर्कजकेन्द्रयोः ॥
स्पृष्टं तद्वलयं ज्ञेयं चन्द्रगोले सिताभिधम् ॥४५॥

स्पष्टम् ।

अथ शृङ्गोर्ध्वाधरसमत्वयोरुदाहरणप्रदेशावाह—

तुल्यान्यदिक्स्वापमकाक्षदेशे
राशिः खमध्येऽस्ति यदा तदा स्यात् ।
भवृत्तदृङ्मण्डलयोरभेद-
स्तत्रास्ति लग्नं त्रिभयुक्तराशिः ॥४६॥

एवं तुलामेषमुखोदये त-
द्भवृत्तरूपं सममण्डलं स्यात्।
तत्रास्ति नूनं त्रिभहीनलग्नं
खमध्यगं भिन्नमिदं परत्र ॥४७॥
भवृत्तदृङ्मण्डलयो रभेदे
शृङ्गे समे ते नरदर्शनार्हे ॥
शृङ्गाग्रनम्रांशकयोः समत्वा-
देवं भवृत्ते सममण्डलेऽपि ॥४८॥
तिर्यक्समाख्यद्वयसक्तवृत्ते
दृक्संमुखं शृङ्गयुगं समं स्यात् ॥
तिर्यग्गतं शृङ्गयुगं च तत्र
दृग्वृत्ततोऽथ त्रिभहीनलग्ने ॥ ४९ ॥
चेदिन्दुरत्रापममण्डलं हि
तिर्यक्स्थितं दृष्टिजवृत्ततः स्यात्।
दृग्वृत्तगं शृङ्गयुगं समं न
शृङ्गाग्रनम्रांशकयोरसाम्यात् ॥५०॥
ऊर्ध्वाधरत्वं शशिशृङ्गयोर्य-
त्खमध्यगेन्दोर्वशतो न दृष्टम् ॥
यथा नतः सोऽत्र तथा तदुत्थ-
शृङ्गद्वयोर्ध्वाधरताऽथ तेन ॥५१॥
नरैः कुजासन्नतयाऽत्र दृष्टा
शृङ्गद्वयोर्ध्वाधरता विशेषात् ॥
तत्तिर्यगूर्ध्वाधरभिन्नदेशो
भवृत्तदृङ्मण्डलभेदजाता ॥ ५२ ॥

अथ शृङ्गाग्रीयनतांशसाधकपद्यानि मत्कृतानि ।

"सितांशा, दृश्यवृत्तस्य व्यासार्धांशा भुजाविमौ ।
शुक्लवृत्तव्यासखण्डलवान्भूमिं प्रकल्पयेत् ॥
त्रिज्यागुणादित्यनेन भूमिलंलग्नकोणकम् ।
संसाध्याऽसौ पृथग्द्रष्टिवलनेन युतोनितः ॥
तौ भूमिसंमुखौ मत्वा विधोः पृष्ठनतांशकान् ।
शुक्लवृत्तव्यासखण्डलवान् बाहू प्रकल्प्य च ॥
भवेतां भूमिमाने ये तौ शृङ्गाग्रनतांशकौ ।
शृङ्गोन्नतावपि मया लिखितोऽयं प्रकारकः ॥ "

अत्रत्यक्षेत्रप्रदर्शनपूर्वकस्फुटतरवासना पुनः क्षेत्रसञ्चकनिर्माणवितण्डाभयान्नात्र निवेशिता। क्षेत्रन्तु चन्द्रकेन्द्रगतयाम्योत्तरभूतलसमानान्तरभूतले लिखितं सत्स्फुटं भवतीति दिग्दर्शनम् । या शृङ्गाग्रद्वयप्रोतमहद्वृत्तोपरि वर्धितचन्द्रशङ्कुच्छिन्नचन्द्रबिम्बपृष्ठप्रदेशाग्रल्लम्बवृत्तं तदुपरि यस्तदूर्ध्वबिन्दुतो लम्बवृत्तं तद्धरातले क्षेत्रप्रदर्शनं युक्तम्।

इत्थमुक्तं शराभावे भवृत्ताद्यत्तदेव हि ।
शरसत्त्वे सिताख्याच स्फुटं ज्ञेयं विजानता ॥५५॥

स्पष्टमेतत् ।

भिन्ने नते शृङ्गयुगं यदैकदृग्वृत्तगं तर्ह्यधरोर्ध्वगं स्यात् ।
विभिन्नदृग्वृत्तगतं तु किंचिन्नतोन्नतं, तुल्यनते समं स्यात् ॥५६॥

भिन्ने अतुल्ये नतांशे यदा शृङ्गयुगमेकदृग्वृत्तगं तर्हि तदधरोर्ध्वगं स्यात् । तथा भिन्ने नते यदि शृङ्गयुगं विभिन्नदृग्वृत्तगतं तदा किंचिन्नतोन्नतं स्यात् । विभिन्नदृग्वृत्तगते तुल्यनते सति तच्छृङ्गयुगं सममिति ।

"शृङ्गे समे स्तो यदि याम्यभाव उर्ध्वाधरे ते यदि कोट्यभावः"
इतीरितं तत्र खगोलजातसुयुक्त्यभावाद्व्यभिचारएवम् ॥

अत्र (४६) श्लोककल्पितस्थितौ समध्यस्थचन्द्रस्य शृङ्गयोर्वस्तुतः समत्वं दृश्यते,परन्तु "शृङ्गे समे स्तो यदि याम्यभावः" इति भास्कराचार्यो-

तया तत्र चन्द्रस्यैव भुजाभावाद्वे पूर्वापरभिन्नद्वगवृत्तगतत्वात्तदानीं स्पष्टभुजो जायते रविभुजतुल्य एव । सितवृत्तस्येष्टद्वग्वृत्तत्वे एवैव विशयम् । तस्य पूर्वापरवृत्तत्वे तयो स्वस्वभुजाभावात् स्पष्टभुजाभाव स्पष्ट एवेति बालैरपि ज्ञायते । तत्र तन्मते स्पष्टभुजाभावे एव शृङ्गसमत्वदर्शनादत्र स्पष्टभुजसद्भावे कथमपि शृङ्गसमता न सिद्ध्यति । तथाच चित्रभस्थे चन्द्रे तच्छङ्कुतो रविशङ्कोर्न्यूनत्वादत्र स्पष्टकोटिसद्भावस्तेनात्र 'ऊर्ध्वाधरे ते यदि कोट्यभाव ।" इति लक्षणेन शृङ्गोर्ध्वाधरत्व न घटते । वस्तुतस्तत्र सितवृत्तोपरि लम्बवृत्तस्यैव द्वग्वृत्तत्वे शृङ्गोर्ध्वाधरता स्फुटैवास्ति । तेनैव व्यभिचारश्चतुरगणाकै र्ज्ञेय ' पुरतोऽपि बहुधा व्यभिचार प्रदर्शितोऽस्ति। अत्रै तादृश्या सस्थाया दिनगतत्वादन्यथा नत्त्यशाधिकान्तरवशाद्भास्करोपरि भट्टकृताक्षेप सवथा सगतो नेति । तथापि भास्करलक्षणस्य स्थूलत्वात्तद्गतो व्यभिचार सहज एवेति ।

भवृत्तदृङ्मण्डलयोरभेदे शृङ्गे समे दृष्टिवशात्सदा ते।
लग्ने कदम्बद्वयसक्तवृत्ते भुजस्य सत्वेऽत्र कथं तदुक्त्या॥

भवृत्तद्वङ्मण्डलयो रभेदे सति द्रष्टिवशात्ते शृङ्गे समे भवत । अर्थात्तदानीं शराभावकल्पनया भमण्डलस्यैव सितवृत्तत्वे पूर्वापर भिन्नेष्टद्वग्वृत्तत्वे च सितवृत्तोपरि लम्बवृत्तभूतले एव शृङ्गाग्रयो स्थित्याऽत्र तु कदम्बप्रोतवृत्तगते शृङ्गे समे भवत । परन्तु सितवृत्तस्येष्टद्वग्वृत्तत्वे रविचन्द्रभुजयोर्न्यूनाधिकत्वात्स्पष्टभुजो जायते एव । पर तन्मते भवृत्तस्येष्टद्वग्वृत्तत्वे न, किन्तु समवृत्तत्वेऽर्थाद्भुजाभावावसरे एव शृङ्गसमत्वदर्शनात् कथमपि भुजसद्भावे तदुक्त्या शृङ्ग समता नायातीति ।

शृण्वत्र योक्ता समता कथंचित्
न तन्मते किं तु समाख्यसक्ते ।
याम्योत्तराख्ये वलये तु योग्या
सा या भवृत्ते समण्डले स्यात् ॥५६॥

या बाहुभावात्समताऽत्र शङ्कोः
सा स्यात्समाख्यद्वयसत्कसूत्रे ।
या स्यात्तदूर्ध्वाधरताऽथ कोटे-
रभावतः सा परपूर्वसूत्रे ॥६०॥

अत्र तेन भास्करेण या शङ्कुसमता उक्ता सा तदुक्त्या कथंचि[illegible] भवतीति शृणु । किन्तु तन्मते समवृत्त एव यदा रविचन्द्रौ तिष्ठ[illegible] स्तदा समप्रोतवृत्तगते शङ्क्वग्रे तिष्ठतस्तदैव स्फुटबाहुभावात् शङ्कुसम[illegible] ता, नान्यत्र स्थले तल्लक्षणेन शङ्कुसमता सिद्ध्यति । अथ च "कोटेरभा[illegible] वाच्छङ्कोर्ध्वाधरते" ति तल्लक्षणेन केवलं क्षितिजवृत्तस्यैव सितवृत्तत[illegible] शङ्कोर्ध्वाधरता भवति नान्यत्र ।

भास्करेण तावद्दारुपट्टिकायां वाऽन्यसमतलपदार्थे च परिलेख[illegible] क्रियते, तत्र तावत्क्षितिजधरातलवत्तां पट्टिकां संरक्ष्य, तत्र पूर्वापर-याम्योत्तरसूत्ररचनां कृत्वा ततो वलनसूत्रं, ततः स्वभावृत्तं च विरच्य शङ्क्वोः समत्वोर्ध्वाधरत्वप्रदर्शनार्थं याम्योत्तरवृत्तधरातलवत् क्रियते, तथैव तन्मते द्रष्टुः संमुखमादर्शवत्परिलेखो भवति । तथात्वे तु शङ्कु-समत्वं तदैव यदा शङ्कुद्वयं समसूत्रगतं भवेदेवं शङ्कोर्ध्वाधरत्वं तदैव यदा शङ्कुद्वयमूर्ध्वाधराकारे पूर्वापरसूत्रे भवेदत एव भट्टेनोच्यते, यद्भा-स्करमतेन केवलं समसूत्रे शङ्क्वोः समत्वं, पूर्वापरसूत्रे एव शङ्क्वो-रूर्ध्वाधरत्वमिति मुनीश्वरकृतं भास्करमतमण्डनम् ।

इत्थं तद्रीतिसंसिद्धात्परिलेखाद्विनिर्णयः ।
कृतस्तदनुगैरत्र यद्वभा स्वकृतौ किल ॥६१॥

तदनुगैर्मुनीश्वरैः । स्वकृतौ सार्वभौमे । शेषं स्पष्टम् ।

अथोच्यते चेत्प्रकृते त्रमध्या-
द्विभिन्नदिक्स्थैश्च समैर्नतांशैः ।
दृग्वृत्तरूपापमण्डलस्थैः
पादोनषट्काष्टदलाल्पकैश्च ॥ ६२ ॥

शशाङ्कसूर्यौ भवतश्च तत्र
शीतांशुशृङ्गोन्नमनस्य काले ।
शृङ्गे विधोस्तत्परिलेखरीत्या
तत्कोट्यभावात्परपूर्वसूत्रे ॥६३ ॥
तिर्यक्कदम्बद्वयसूत्रसक्ते
प्रत्यक्षतस्ते भवतोऽथ चैवम् ।
निरक्षदेशेऽस्तगतो मृगादि-
स्ततः क्रमात्प्राक्परगौ शशीनौ ॥६४॥
तुल्यैर्लवैस्तत्र हिमांशुशृंग-
समुद्गमे तत्स्फुटबाहुभावात् ।
शृङ्गे च ते तत्परिलेखरीत्या
समाख्यसूत्रे भवतोऽथ ते तु ॥६५॥
प्रत्यक्षदृष्ट्या गगने कदम्ब–
द्वयोत्थसूत्रे भवतो हिमांशोः ।

प्रकृते इदानीं यदा दृग्वृत्तानुकारं क्रान्तिवृत्तं तत्र खमध्यादुभय-दिशि पादोनषट्काष्टदलाल्पकैः समैर्नतांशैश्चन्द्ररवी भवतस्तदा शराभावकल्पनया च सितवृत्तस्यैव दृग्वृत्तत्वे वस्तुत शृङ्गसमता, अत्र भास्करीयपरिलेखान्निजनिजशङ्कुसाम्यात्कुजादेकभागगतत्वाच्च स्पष्ट-कोट्यभावो जातस्तेन शृङ्गोर्ध्वाधरता जाता । परन्तु तदानीं वस्तुतः समे शृङ्गे कदम्बप्रोतगते प्रत्यक्षतो भवतः। परन्तु तन्मतेन परपूर्वसूत्र एव शृङ्गे भवतस्तन्नोचितम् । अथातः परं भिन्ना क्षेत्रसंस्थोच्यते, आचार्येण यदा निरक्षदेशे मकरादिरस्तक्षितिजं गतोऽर्थान्मेषादिर्निरक्षख-स्वस्तिकगतस्तदाऽयनप्रोतवृत्तरूपक्षितिजनिष्ठमृगादितश्चन्द्रो दृश्या-भिप्रायेण पादोनषट्काष्टदलाल्पभागैरुपरिगतः कल्पित, रविस्तु तन्मितैरेव भागैः क्षितिजादधोगत ।तत्र शराभावकल्पनया चायनस्थला-

दल्पान्तरितयो रविचन्द्रयोः क्रान्तिरूपौ स्वस्वभुजौ समावेव, विषुववृत्तस्य पूर्वापरवृत्ताकारात्तत्र तयोरेकगोलीयत्वात्तत्संस्कारेण स्पष्टभुजः शून्यसमः । स्पष्टा कोटिस्तु तच्छङ्क्वोः क्षितिजविरुद्धगतत्वेन योगतुल्या सिद्धाऽर्थान्नहि तत्र कोटयभावः । तत्र वस्तुतः सितवृत्तस्य दृग्वृत्तत्वे शङ्क्वोः समत्वं जातम् । भास्करपरिलेखलक्षणेनापि स्पष्टभुजाभावाच्छङ्कुसमत्वमेव सिद्धम् । किन्तु तत्परिलेखप्रक्रियया समशङ्कुभ्यां समसूत्रे एव भाव्यं, वस्तुतस्तदानीं कदम्बप्रोतवृत्ते तयोर्दर्शनाद्भास्करमतं नो रमणीयमिति भट्टहृदयम् । वस्तुतस्तत्परिलेखेऽपि दृग्वृत्तस्य पूर्वापराकारत्वात्तदुपरि लम्बवृत्तस्य समसूत्रानुकारात्समशङ्कौ सर्वेषां मतेन समसूत्रगतिरेव भवतोऽत एतत्संस्थागतखण्डनं न युक्तम् ।

अथ पुनस्तदनुपपत्तिमाह—

एवं भवृत्ते सममण्डलेऽपि
खमध्यतस्तुल्यनतांशकैस्तौ ॥६६॥
पूर्वापरस्थौ भवतो रवीन्दू
पादोनषट्काष्टदलाल्पभागैः ।
बाह्वोरभावात्स्फुटबाहुभावः
शङ्क्वोश्च साम्यादिह कोटयभावः ॥६७॥
शृङ्गोद्‌गयोऽस्त्यत्र विधोस्तु ते द्वे
शृङ्गे तदुक्त्या न समाख्यसूत्रे ।
किन्त्वत्र पूर्वापरसूत्रके तद्-
दृष्टान्तगोले विपरीतमस्मात् ॥६८॥

एवं यदा क्रान्तिरूपसमेव पूर्वापरवृत्तं स्यात्तदा तत्र खमध्यात्पादोनषट्काष्टदलाल्पभागैः समानैर्नतांशैर्यदा रवीन्दू भवतस्तदा तयोः समवृत्तगतत्वात्स्पष्टभुजाभावः । स्पष्टकोटयभावश्च स्वस्वशङ्कुतुल्यत्वात्तुल्यादेकभागगतत्वाच्च । तेनात्र भास्करीयलक्षणेन युगपच्छृ-

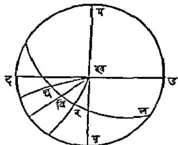
ङ्गसमत्वं शृङ्गोर्ध्वाधरत्वं चागतम् । तत्र किं तावत्कथनीयम् । यदि तावदादौ शृङ्गसमत्वमेव स्वीकार्यम्, तदा समसूत्रगत शृङ्गाग्रद्वयम् । अथ यद्यूर्ध्वाधरत्वमङ्गीक्रियते तदा पूर्वापरसूत्रगतं तच्छृङ्गयुगम्, अत्र तन्मतेन किमपि न सिद्ध्यति, एव महान्व्यभिचारदोषस्तन्मतेऽतस्त दुक्तपरिभाषा सदोषाऽस्तीति ।

एवं कुजादूर्ध्वभमण्डलार्धं
तस्योच्चदेशस्त्रिभहीनलग्नम् ।
सदा ततः प्राक्परगौ शशीनौ
पादोनषट्काष्टदलाल्पकैस्तौ ॥६९॥
यदा समांशैर्भवतश्च तत्र
शृङ्गोद्भवे तन्नरयोः समत्वात् ।
तत्कोट्यभावः स्फुटसंज्ञबाहो-
र्भावेऽप्यभावेऽपि भवेत्स तत्र ॥७०॥
शृङ्गाग्रयो स्तन्नियमेन तत्स्या-
दूर्ध्वाधरत्वं किल कोट्यभावात् ।
तद्गबाह्वभावात्किल शृङ्गयोश्च
समत्वमेकत्वविरुद्धमित्थम् ॥७१॥

अत्र कुजोर्ध्वक्रान्तिवृत्तप्रदेशस्य सर्वोर्ध्वस्थानं वित्रिभमेवेति सुप्रसिद्धम् । ततस्तुल्यान्तरितयो रविचन्द्रयोर्नतांशमाने समे यथोच्यते—

अत्र पदपूउ=क्षितिजवृत्तम् । पपू=पूर्वापरम् । चंचिर=क्रान्तिवृत्तम् । ख=खमध्यम् । वि=वित्रिभम्

तत्र चंविख, रविख त्रिभुजयोः
∵ विचं=विर, विख=उभयनिष्ठ । ∠खविचं=खवि र= ∠९०°,

∴ घंख=रख तेन नतांशसमत्वादुन्नतांशयोरपि तुल्यत्वात् तयोः शङ्कुसाम्यं जातम्। तत्संस्कारेण स्पष्टकोट्यभावप्रसंगात्तन्मतेन शृङ्गोर्ध्वाधरता चोपपद्यते। वस्तुतो भवृत्तरूपसितवृत्तोपरि तदानीं दृग्वृत्तस्य लम्बरूपाभावाच्छृङ्गोर्ध्वाधरता नेति।

अथ विम्बिमं याम्योत्तरवृत्तगतं तदा 'चिख' दृक्क्षेपवृत्तस्य 'दख' याम्योत्तरवृत्तस्य चैकरूपत्वाद् भुजयोः साम्यं स्फुटम्। ततः स्पष्टभुजाभावः। विम्बिमे चेष्टस्थानस्थिते भुजयोरतुल्यत्वात्स्पष्टभुजसद्भावः। उभयस्थितौ स्पष्टकोट्याभावान्नियमेन शृङ्गोर्ध्वाधरता भवति। तथा च याम्योत्तरवृत्तस्थे विम्बिमे तदूर्ध्वाधरत्वं तत्समत्वं चैकधाऽऽमदुमिकयाऽऽयाति तद्वहुधा एवं विरुद्धमिति।

समाख्ययाम्योत्तरभिन्नसक्ते
शृङ्गे न तत्स्याद्भ्रमप्यथात्र।
सिद्धं भवेत्तत्परिलेखरीत्या
तूर्ध्वाधरत्वं परपूर्वसूत्रे ॥७२॥
प्रत्यक्षतस्ते किल शृङ्गकाग्रे
कदम्बयाम्योत्तरवृत्तगे स्तः।
शून्ये भुजे शृङ्गसमत्वमुक्त—
मपीह तत्तत्परिलेखतो न ॥७३॥
स्यात्केवले प्रस्फुटबाहुभावे
तच्छृङ्गसाम्यं नियतं त्विदं तु।
तत्पारिलेख्यात्समचिह्नवृत्ते
तन्नाम्यरे किन्तु कदम्बगं तत् ॥७४॥

पूर्वकल्पितसंस्थायामेव याम्योत्तरवृत्तस्थिते विम्बिमे तवस्तुल्यान्तरितयो रविचन्द्रयोः स्पष्टभुजकोट्यभावादेकस्मिन्नेव काले तन्मतेन शृङ्गसमत्वोर्ध्वाधरत्वे घटिते। तद्द्वयमपि तल्लक्षणेन न सिद्ध्यति। यतोऽत्र स्थितौ तत्परिलेखरीत्या पूर्वापरसूत्रसंसक्ते एव शृङ्गाग्रे ऊर्ध्वा-

भरे भवतो नान्यथेति स्पष्टम् । परन्त्वत्र शृङ्गाग्रे कदम्बप्रोतवृत्तसंलग्ने भवतः,-कान्तिवृत्तस्य सितवृत्ताकारात्सितवृत्तोपरि चन्द्रकेन्द्राल्लम्ब-वृत्ते शृङ्गयोर्वर्त्तमानात् । अहो किमन्यत्तद्वहुदूषणं वदामि, स्पष्ट-भुजे शून्ये शृङ्गसमत्वं यत्तु नोक्तं 'शृङ्गे समे स्तो यदि बाहुभाव.' इति तदपीह तत्परिलेखतो न सिद्ध्यतीति, यतोऽधुनोक्तस्थितौ स्पष्टभुजा-भावेऽपि शृगसमत्वं न वस्तुतोऽस्ति, सितवृत्तस्य दृग्वृत्तत्वाभावात् । तथा च स्पष्टकोट्यभावे सिद्धेऽपि शृङ्गोर्ध्वाधरता न वस्तुतोऽस्ति, सितवृत्ताकारभवृत्तोपरि विनिमेलरविन्दुस्थचन्द्रकेन्द्राल्लम्बवृत्तस्य खमध्यगतत्वाभावात् । केवले स्पष्टभुजाभावे तन्मतेन शृङ्गसमत्वं नि-यतम् । तत्परिलेखात्तु समचिन्हसंसक्तवृत्ते तत्सिद्धयति । परन्तु तत्त-थाऽम्बरे आकाशगतगोलोपरि न दृश्यते, किन्तु कदम्बप्रोतवृत्तगतं तदानीं शृङ्गयुगमस्ति, नोर्ध्वाधरत्वं न च समत्वं शृङ्गयोर्वस्तुत इति भट्टाभिप्रायः ।

एवं यदा वित्रिभलग्नमिन्दोः
केन्द्रं तदा दृष्टिजमण्डलात्तत् ।
तिर्यग्गतं चापममण्डलं स्याद्
सुधाकरात्तिग्मकरोऽपि तिर्यक् ॥७५॥
पादोनषट्काष्टलवान्तरेण
तत्रार्धमिन्दोस्तु सितं हि तच्च ।
यथा स्वदृङ्मण्डलखण्डितं स्यात्
संदृश्यते तद्वदिहावनिस्थैः ॥७६॥

अथ यदा चन्द्रबिम्बकेन्द्रं वित्रिभलग्ने स्यात्तदा दृक्क्षेपवृत्तमेव तद्दृग्वृत्तं, तथा च दृग्वृत्तादपमवृत्तं तिर्यग्गतं लम्बरूपं जातं तत्र यदि चन्द्रात् पादोनषट्काष्टलवान्तरेण तिग्मकरः सूर्यस्तिर्यक् भवेत् तदा इन्दोश्चन्द्रस्यार्धं सितं स्यात् तत्तु अवनिस्थैर्भूस्थैर्जनैः यथा स्वदृग्मण्डलखण्डितं स्यात्तथा संदृश्यते । अत्रापि सितवृत्तोपरि दृग्वृ-

त्तस्य लम्बरूपत्वाद् वस्तुतः शृङ्गोर्ध्वाधरता, परन्तु नास्त्यत्र स्पष्टकोट्यभावाद्भास्करमतेन शृङ्गोर्ध्वाधरता, तेनात्रापि व्यभिचारः। इदमेव वक्ष्यति (७८) श्लोके पुरस्तात् भट्टः। परमत्रोक्तसंस्थायामवास्तवशुक्लदृश्यवृत्तयोः सम्पातरूपशृङ्गाग्रे वित्रिभदृग्वृत्तगते भवतः, नहि वास्तवशृङ्गाग्रद्वयप्रोतवृत्तं वित्रिभदृग्वृत्तमित्यवगन्तव्यम्।

अथैवं तदर्धाल्पशौक्ल्येऽपि, शृङ्गे
न दृग्वृत्तसंस्थे सदेन्दोश्च तत्र।
कुजासन्नभावात्कुजोर्ध्वस्थितं य-
त्तदूर्ध्वाधरं दृश्यते शृङ्गमिन्दोः ॥७७॥

अथैवं तत्पूर्वकल्पितायां संस्थायां तत्तस्य चन्द्रस्यार्धाल्पशौक्ल्येऽर्धात्पादोनषड्भांशाल्पान्तरेण रवेः सकाशाद्वित्रिभगते विधौ सदा इन्दोः शृङ्गे न दृग्वृत्तसंस्थे भवतः। यतोऽत्र चन्द्रकेन्द्रबिन्दौ कृतदृग्वृत्तभूतलेन च्छिन्नस्य चन्द्रबिम्बप्रदेशस्य चन्द्रबिम्बगोलीयमहद्वृत्तत्वादर्धशुक्लकालिकशृङ्गाग्रे तत्र तिष्ठतः। अर्धाल्पशुक्लवृत्तस्य चन्द्रकेन्द्रगतत्वाभावाच्चन्द्रकेन्द्रगतदृग्वृत्तभूतलेऽर्धाल्पवास्तवदृश्यशुक्लवृत्तसंपातरूपे शृङ्गाग्रे न तिष्ठतः। कुजासन्नभावाद्यत्कुजोर्ध्वस्थितं शृङ्गद्वयं तदूर्ध्वाधराकारं दृश्यते। अर्थात्खमध्यासन्नस्थले सितिवृत्तोपरिलम्बवृत्तगशृङ्गाग्रयोरूर्ध्वाधरत्वं यादृक् तदपेक्षया क्षितिजासन्नप्रदेशगतचन्द्रकेन्द्रगतसितवृत्तोपरिलम्बवृत्तगशृङ्गाग्रयोरूर्ध्वाधरत्वं स्पष्टतया लक्ष्यते, यतः खमध्यगतचन्द्रकेन्द्रे शृङ्गाग्रद्वयबद्धरेखा क्षितिजभूतलसमानान्तरा तथा च क्षितिजस्थे चन्द्रकेन्द्रे शृङ्गाग्रद्वयबद्धरेखा क्षितिजभूतलोपरि लम्बरूपा अतो यथा यथा कुजासन्नत्वं तथा तथा शृङ्गोर्ध्वाधरत्वं सुस्पष्टमिति बालावबोधार्थमुक्तम्।

कुजोर्ध्वगस्य त्रिभहीनलग्ने
चेद्बिम्बगोलस्य च केन्द्रमिन्दोः।
तदा तदूर्ध्वाधरताऽर्धशौक्ल्यं
यावद्भवेत्सा नहि कोट्यभावात् ॥७८॥

(७१) श्लोकटीकाया प्रतिपादितमेव सर्वम् किमत्र पुन पिष्टपेषणेनेति, पुरस्तादपि वक्ष्यत्येवेति ।

तत्रेन्द्वर्कनरौ समौ नहि तयोस्तत्रान्तरं स्यादतः
शृङ्गोर्ध्वाधरता कुजोपरि सदा कोटेरभावात्कुतः ।
एवं स्वक्षितिजापमाख्यवृतितोऽन्यत्र स्वदेशे यदा-
ऽर्केन्द्वोर्बिम्बजकेन्द्रयोर्भवलये मध्ये त्रिभोनाङ्गकम् ॥७९॥
साम्यात्तत्र नरद्वयस्य सततं कोटेरभावस्तदा
शृङ्गोर्ध्वाधरता विधोर्नहि भवेद्वृष्टान्तगोले क्वचित् ।
तेनैवं किल यत्र यत्र च भवेत्कोटेरभावो विधोः
शृङ्गोर्ध्वाधरता तु तत्र च कुतो या दृग्वशेनोदिता ॥८०॥

यदा त्रित्रिभलग्ने चन्द्रकेन्द्र भवेत्तत प्राग्भागे वा परभागे पादोनषडष्भागार्धाल्पान्तरे रविस्तिष्ठेत् तदा तत्रेन्द्वर्कनरौ चन्द्ररविशङ्कू तुल्यौ नहि भवतस्तेन तयोरन्तर स्यादेवात कुजोपरि सदा स्पष्टकोटेरभावाच्छृङ्गोर्ध्वाधरता कुतो भवति । अर्थात्तदानीं शुक्लाऽपि शृङ्गोर्ध्वाधरता भास्करमतेन न सिद्ध्यति । एव क्षितिजाकारक्रान्तिवृत्त क्षितिघटकस्थलाद्भिन्ने स्वदेशेऽर्थात्षट्षष्टिभागाक्षदेशे लम्बांशाना जिनांशसमत्वेन यदा खमध्ये कदम्बम, तदानीं क्षितिजानुकारकमेव भवृत्तम् । तद्भिन्नदेशे नहि क्षितिजाकार क्रान्तिवृत्तम् । अर्थादयं भवृत्त कुजोर्ध्वमर्धं कुजाधोगतमेव तत्र पादोनरसांशाल्पान्तरितयो रविचन्द्रयोरधप्रदेशे यदि त्रित्रिभलग्न भवेत्तदा (६६) श्लोकीयटीको कथा तत्र नरद्वयस्य समत्वात्सतत स्पष्टकोटेरभाव स्फुटोऽस्ति । तन्मतेन तदानीं शृङ्गोर्ध्वाधरता सिद्धा । परन्तु वस्तुतस्तत्र स्थितौ सितवृत्तरूपभवृत्तोपरि वित्रिभलग्नेतरबिन्दुगतचन्द्रकेन्द्रालम्बवृत्तस्य कदम्बप्रोतवृत्तत्वाद्वा चन्द्रदृग्वृत्तस्य सितवृत्तोपरि लम्बरूपाभावान्नह्यूर्ध्वाधरता कथमपि सिद्ध्यति । एव तेन यत्र यत्र कोटेरभाव स्तत्र तत्र शृङ्गोर्ध्वाधरता दृग्वशेन योदिता सा कुतो भवति, न भवतीत्यथ ।

अथ भास्कराचार्यमतमाक्षिपन्नाह—

अथात्र षट्षष्टिपलांशदेशे
भचक्ररूपं क्षितिजं च तिर्यक् ।
सर्वत्र दृङ्मण्डलतश्च तत्र
शृङ्गोद्भवः शीतरुचेर्यदा स्यात् ॥८१॥
अदृश्यशृङ्गं क्षितिजादधःस्थं
दृश्यं तु शृङ्गं क्षितिजोर्ध्वसंस्थम् ।
एवं तदूर्ध्वाधरता भवेद्या
सा कोट्यभावादिति गर्ववृद्धः ॥८२॥
सर्वत्र तद्देशवशात्स्वकीयं
गुणं, तथा जिष्णुसुतार्यदोषम् ।
स्वाज्ञानतो वर्णयतीह मत्वा
चात्मानमत्यन्तकृतार्थकृत्यम् ॥८३॥

षट्षष्टिभागाक्षदेशे लम्बांशा जिनांशमिताः । ध्रुवस्थानाज्जिनांशव्यासार्धवृत्ते कदम्बभ्रमणाद्यदा खस्वस्तिके कदम्बभं समागच्छति, तदा क्रान्तिवृत्तं क्षितिजवृत्तानुकारकं स्यात् । तत्र शराभावे सति सर्वत्र दृग्वृत्ततः क्षितिजाकारापमवृत्तं वा सितवृत्तं लम्बरूपं तेन तदा शृङ्गोर्ध्वाधरता कमलाकरमतेनापि सिद्धा । तत्र क्षितिजाधःस्थमेकं शृङ्गमदृश्यम्, क्षितिजोर्ध्वगतमपरं दृश्यम् । अत्र भास्करमतेनापि क्षितिजवृत्तगतयो रविचन्द्रयोः शङ्क्वभावात्स्पष्टकोट्यभावस्ततः ऊर्ध्वाधरे ते यदि कोट्यभावः' इतितल्लक्षणेन शृङ्गोर्ध्वाधरता सिद्ध्यति । ब्रह्मगुप्ताचार्यमतेन तु स्पष्टभुजस्तत्र त्रिज्यामितः । कर्णस्तु नवत्यंशमितचापपूर्णज्यामितस्तयोर्वर्गान्तरमूलमिता कोटिरपि त्रिज्यामिताऽतो नहि तन्मते कोट्यभावः । कोटिसद्भावे तु शृङ्गोर्ध्वाधरता तन्मतेऽपि नैव । अथ दक्षिणसमस्थानादन्यत्रापि क्षितिजवृत्तस्थे चन्द्रे भास्करमतेन शृङ्गोर्ध्वाधरता नियतेव, ब्रह्मगुप्तमते तु तत्रापि नैव शृङ्गोर्ध्वाधरता,

इत्येव गर्ववृद्धो महाभिमानोन्नतो भास्कराचार्य सर्जन स्थले तदेक घटितनिजलक्षणवशात्स्वकीय गुण सल्लक्षणकरणनिपुणत्वं, तथा ब्रह्मगुप्ताचार्यदोप व्यभिचारिलक्षणनिर्माणकरत्व स्वाज्ञानत (ममापि लक्षण सम्यक् नास्ति यथा मया ब्रह्मगुप्तमतमखण्डि, तथा ममापि मत कश्चिद्भविष्यदाचाय खण्डयिष्यति) एत न ज्ञात्वा आत्मान परम कृतकृत्य मत्वा वर्णयति तथा च तदुक्त श्लोक —

"यत्राक्षोऽङ्गरसा लवा क्षितिजजस्तत्रापवृत्ते स्थिते मेषादावुदय प्रयाति तपने नक्रादिगेन्दोर्दलम्। याम्योदग्वलयेन खण्डितमिव प्राच्या सित स्यात्सदा नैतद्ब्रह्ममतेऽस्य हि त्रिभगुणो वाहुश्च कोटिस्तदा।"

वस्तुतो भास्कराचार्य शृङ्गोन्नतेर्गूढत्व विदित्वा स्वमतिल्घुत्व प्रकटीकृतवान्, तथा हि 'उपपत्तौ हि क्वचिदमूर्त्त प्रमेय परब्रह्मवत्त ज्ज्ञानस्वसवेद्यमिति।"

दृग्वृत्ततिर्यग्गतवृत्तलग्नं
शृङ्गाग्रयुग्मं तु समं नृदृष्ट्या ।
दृग्वृत्तगं तत्त्वधरोर्ध्वगं स्या-
न्नान्यच्छराग्रस्थितचन्द्रबिम्बे ॥८४॥
वृत्ते तु ते चात्र सिताख्यवृत्तं
भमण्डलं चेतरथा प्रकल्प्ये ।
अतोऽन्यथा तद्वितयं तु येऽन्धाः
वदन्ति साऽल्पेन्दुसितोन्नतिर्मे ॥८५॥

शृङ्गाग्र च सितवृत्तोपरि लम्बवृत्तभूतले तिष्ठत । शृङ्गसमत्वं तदैव यदा शृङ्गाग्रीयनताशमाने समाने भवत । तेन सितवृत्तस्यैव दृग्वृत्तत्वे नृदृष्ट्या शृङ्गाग्रयुग्म समम्। सितवृत्तोपरि लम्बवृत्तस्यैव दृग्वृत्तत्वे तत्त्वधरोर्ध्वगत स्यात। शराग्रस्थितचन्द्रबिम्बे सति तथा न। अत्र स्थितौ तु सितवृत्त भवृत्त चेति ते इतरथा कल्प्ये। शरा भावे भवृत्तमेव सितवृत्तम्। शरसत्वे तु भवृत्ताद्भिन्नमिति स्पष्टम्।

अत उक्तयुक्ते रन्यथा 'शृङ्गे समे स्तो यदि बाहुभाव ऊर्ध्वाधरे ते यदि कोट्यभावः ।' इति रूपं लक्षणं ये वदन्ति तेऽन्धा उपपत्तिविचारशून्याः सन्ति। साऽल्पा पादोनरसाष्टांशाल्पान्तरिता चन्द्रशृङ्गोन्नति र्ममैवास्ति, यतोऽन्यैः सितवृत्तीयान्तरांशा न साधिताः। वस्तुतः सितवृत्तीयान्तरांशानां पादोनषट्काष्ठल्पत्वे शृङ्गोन्नतिस्तदधिके शृङ्गयोः कुण्ठितत्वं, कृष्णशृङ्गोन्नतत्वं वा बोध्यम् । भास्कराचार्यैस्तु क्रान्तिवृत्तीयान्तरांशाः शृङ्गसम्भवयोग्या गृहीतास्ते न युक्ताः, यतो हि प्रथमतृतीयपदयोर्भवृत्तीयान्तरांशानां पादोनरसाष्टमिते सितवृत्तीयान्तरांशानां तदधिकत्वात्तदानीं नोऽल्पेन्दुसितोन्नतिस्तन्मतेन; मन्मतेनैव सितवृत्तीयान्तरांशानां पादोनरसाष्टांशाल्पत्वेऽर्थाल्पशुक्लशृङ्गोन्नतिरिति।

> यत्केवलेऽपि स्फुटबाहुभावे
> स्याच्छृङ्गसाम्यं कल भास्करोक्त्या ।
> सिताख्यदृङ्मण्डलयो र्विभेदे
> तन्नैव सद्दृक्समताविरोधात् ॥८६॥

*भास्करोक्त्या "शृङ्गे समे स्तो यदिबाहुभावः" अनया केवले स्फुट-*भुजाभावे शृङ्गसाम्यं यत् स्यात् तत् सितवृत्तसमवृत्तदृग्वृत्तानामभेदावसरे साधु, ततः सितवृत्तदृग्वृत्तयोर्विभेदे (विशेषेण भेदो विभेदः) इत्यर्थे एकोपवृत्तगतयो रविचन्द्रयोरेककपाले तु दृग्वृत्तसितवृत्तयोर्भेदे च स्पष्टभुजाभावात् तन्मतेन शृङ्गसमता भवति। परन्तु वस्तुतस्तत्र सितवृत्तस्य दृग्वृत्तत्वाभावात् नहि शृङ्गसमता ।

अथ विगतो भेदो विभेदोऽर्थादभेदः इत्यर्थे तु दृग्वृत्तस्यैव सितवृत्तत्वे समभ्यात् भिन्नभिन्नभागगतयोस्तयोर्भुजसंस्कारेण स्पष्टभुज उत्पद्यते एव, तत्र तन्मतेन नहि शृङ्गसमता, वस्तुतोऽस्ति च समता। तेन दृक्समताविरोधात् प्रत्यक्षविरोधात् नैव सत् ।

> एवं हि यत्र स्फुटबाहुभावो-
> न तत्र साम्यं नियमेन दृग्जम् ।

दृग्जे तु साम्ये नियमात्स्फुटाख्य-
बाहोरभावो नहि चाथ कोटेः ॥८७॥
अभावतः स्यान्नियमेन दृग्जं
चोर्ध्वाधरत्वं न तथाऽधरोर्ध्वात् ॥
दृक्शृङ्गकाग्रान्नियमेन नैव
तत्कोट्यभावोऽनुपपत्ति रित्थम् ॥८८॥
प्रसिद्धसिद्धान्तशिरोमणिस्थ-
समाधरोर्ध्वेन्दुसितप्रजाता ॥८८॥

एत्र पूर्वश्लोकोदाहृतयुक्त्या यत्र स्फुटभुजाभावस्तत्र केवल सम वृत्तमपहाय नियमेन निश्चयेन दृग्ज शृङ्गद्वय सम न । अत्र 'साम्य, मित्यत्र तुल्य' मिति साधु पाठ । अथ च दृग्जे शृङ्गद्वये समे सति (यथा सितवृत्तदृग्वृत्तयोरकत्वे सदा शृङ्गसमत्व परन्तु तदा भुजाभावो नियमान् नहि भवति । अथैव यत्र यत्र कोटेरभावस्तत्र तत्र तु केवल क्षितिज विहाय नियमेन दृग्ज शृङ्गोर्ध्वाधर न भवति । तथा त्रित्रि भस्थचन्द्रस्य वाऽन्यत्रापि सितवृत्तोपरि लम्बवृत्तस्य दृग्वृत्तत्व च कोने सद्भावात् नियमेन तदा तन्मतेनोर्ध्वाधरत्व नैव भवति । यत्र चोर्ध्वाधरत्व तत्र च कोट्यभावोऽपि नेत्थ प्रसिद्धसिद्धान्तशिरोमणि स्थशृङ्गसमत्वोर्ध्वाधरजाताऽनुपपत्तिरस्ति ।

अथ मुनीश्वरकृतभास्करमतसमाधानखण्डनमाह—

समर्थनं तत्र तु सार्वभौमे
श्रीविश्वरूपेण कृतं तदेवम् ॥८९॥
स्वतत्कोट्यभावोऽस्ति यत्राथ तत्रै-
व हि प्राक्परं सूत्रकं शृङ्गसत्कम् ॥
यतो भास्करोक्तप्रकारात्सदैव
भवेत्तन्न तत्कोट्यभावं विना न ॥९०॥

यदुक्तं च पूर्वापरं शृङ्गसूत्रं
स्वतन्त्रै र्यदूर्ध्वाधरत्वेन चोक्तम् ॥
परं त्वम्बरे स्वीयदृष्टान्तगोले
विधोः शृङ्गयो रन्तरे तन्न सूत्रम् ॥६१॥
तथैवात्र कोटेरभावेन चोर्ध्वा-
धरं चापि दृग्वृत्तगं शृङ्गयुग्मम् ।
अलीकं च तत्प्राक्परं तत्किमर्थं
निरुक्तं बुधैस्तद्विभाव्यं स्वबुद्ध्या ॥६२॥

श्रीविश्वरूपेण मुनीश्वरेण, तत्र निजनिर्मितसिद्धान्तसार्वभौमे तदनुपपत्तेर्यत्समर्थनं कृतं तदेवम् । यत्र स्पष्टकोट्यभावस्तत्रैव पूर्वापर-सूत्रसक्तं शृङ्गकं भवेद्यतो भास्करोक्तप्रकारात् सदैव तत्कोट्यभावं विना न भवेदत इति स्वतन्त्रैः पूर्वापरं शृङ्गसूत्रं यदूर्ध्वाधरत्वेनोक्तं तत्सूत्रं स्वदृग्गोले विधोः शृङ्गयोरन्तरे न दृश्यते, तथैवात्र कोटेरभावेन दृग्वृत्तगं शृङ्गयुग्ममूर्ध्वाधरमित्यलीकं किमर्थं तत्प्राक्परं निरुक्त-मिति बुधैर्विभाव्यम् । तत्र वस्तुतो दिग्वलनाभावे सितवृत्तदृग्वृत्त-योरैक्याच्छृङ्गसमत्वम् । तत्र कृते परिलेखे पूर्वापररेखैव वलनसूत्रम्, तत्र केन्द्राद्विमां दत्वा स्वभया कृतं शुक्लवृत्तं यद्भवेत्तस्य लिखितदृश्यवृत्तस्य च सम्पातरूपशृङ्गद्वयबद्धरेखायाः पूर्वापररूपाया-उपरि क्षेत्रमित्या लम्बरूपत्वाद्युक्तमेव तत्समाधानं, तथैव दिग्वलने शाङ्कमिते पूर्वापरसूत्रोपरि वलनसूत्रस्य लम्बरूत्वाच्छृङ्गाग्रे पूर्वापर-सूत्रसंसक्ते एव भवत इत्यलं प्रसंगागतविचारेणेति ।

अबोधात्सितकर्णार्थं गदितं यच्छिरोमणौ ।
अन्यजातिभवं जात्यं चन्द्रार्कान्तरच तन्न सत् ॥६३॥

चन्द्रार्कान्तश्चन्द्ररविबिम्बकेन्द्रमध्ये शिरोमणौ भास्करैर्विजातीयं जात्यं यदबोधाद्वस्तुस्वरूपाज्ञानात् परिलेखसूत्रसाधनार्थमुक्तं तत्सन्न रविचन्द्रयोरेकगोले कल्पनाच्छङ्कुमूलान्तरस्यासाधनेन वास्तवपरि-लेखसूत्रासिद्धेः । तथा चन्द्रकक्षायोजनेनैव रविशङ्कोः साधन-करणादिति भट्टाभिप्रायः ।

एवं हि * षट्षष्टिपलांशदेशे
भचक्ररूपक्षितिजे मृगादौ।
चन्द्रो रविर्मेषमुखेऽथ तत्
विधोः सितं स्यादधिकं सदाऽर्धात् ॥६४॥

---

* षट्षष्टिभागाक्षदेशे प्रसङ्गात्केतिचन विशेषविषया प्रदर्श्यन्ते।

तत्र अअ=६६°, ∴ लअ=२४°, तेन ध्रुवाभिनाशे कृतं वृत्तं खमध्यगतं स्यात्तत्र प्रवहगत्या भ्रमत्कदम्बभं यदा खमध्यगतं भवेत्तदा क्षणमात्रं क्षितिजवृत्तानुकारकं भवृत्तं सम्भवन्ति। तदानीं याम्योत्तरवृत्तस्य ध्रुवकदम्बभयोर्गतत्वात् सायनमेषादि रेव प्रथमलग्नं सिद्धम्। तदा सर्वे राशयो युगपदेव दृश्या-जाता। तत्र क्षितिजनिष्ठप्रत्येकराश्यन्तबिन्दूपरिगतध्रुवप्रोतवृत्तनाडीवृत्तयोः सम्पातान्द्रोलम्बन्ध्यवधि तत्तत्प्रत्येकराश्यन्तानां निरक्षोदयासवश्चरासवश्च समाना एव।

तदानीं सायनमिथुनान्तबिन्दुरुत्तरसमस्थाने सायनधनुरन्तबिन्दुश्च याम्यसमस्थाने भवति, याम्योत्तरवृत्तस्यायनप्रोतवृत्ताकारकत्वात्। यदि तत्र सायनमिथुनान्तस्थो रविर्भवति तदा तस्य सौम्या क्रान्तिर्लम्बांशसमाऽतोऽक्षांशसमा सौम्यद्युज्याचापांशास्तेन तदहोरात्रवृत्तं क्षितिजसौम्यसमस्थाने स्पृशत्क्षितिजोर्ध्वगतं भवेदत कुजवृत्तव्यवधानाभावात्षष्टिघटीमितं दिनं भवति। अथैव यदा सायनधनुरन्तस्थो रविर्भवेत्तदा याम्यपरमापमांशानां लम्बांशसमत्वाद्याम्यद्युज्याचापांशानामक्षांशसमत्वात्तदहोरात्रवृत्तं दक्षिणसमस्थाने क्षितिजं स्पृशत्क्षितिजाधोगतन्तेन षष्टिघटीमिता रजनी भवति।

अथ सायनमिथुनान्तगते रवौ सममण्डलप्रवेशबिन्दौ क्षितिजस्पर्शकरस्याहोरात्रवृत्तभूतलस्य क्षितिजवृत्तभूतलस्य च योगरेखारूपं तदानीमुदयास्तसूत्रं, तस्योत्तरसमस्थाने क्षितिजस्पर्शकरत्वादग्रा त्रिज्यामिता, शङ्कुतलमपि त्रिज्यामितम्। तत उपरि त्रिज्याधिकं शङ्कुतलम्। ततोऽधस्तात् त्रिज्याल्पं शङ्कुतलम्।

अथ तदधिकाक्षदेशे यावत्कालं सौम्यापमांशा लम्बांशाधिका अर्थात्सौम्यद्युज्याचापांशा पलांशाल्पास्तावद्दिनमेव तदहोरात्रवृत्तस्य कुजोर्ध्वगतत्वात्।

तथा याम्यापमांशा लम्बांशाधिका यावत्तावत्तदहोरात्रवृत्तस्य कुजाधोगतत्वात् रात्रिरेवेति युक्त्या भास्करेण "भवायुक्तवरसा "इत्यादि पद्येषु तत्तदाशिषु द्युज्याचापप्रमिताक्षांशदेशे राशीनां दृश्यादृश्यत्वमुक्तम्।

अथ यत्र ६६ ∠ अक्षांशा, तत्र २४ 7 लम्बांशा। अर्थान्निरक्षसमस्थानयाम्यसमस्थानावधि जिनाल्पा। तत्र लम्बांशाधिकयाम्यक्रान्तौ (अक्षांशाल्पद्युज्याचापांशे) दशमलग्नात्त्रिभलग्ने क्षितिजाधोगते। धनुर्लग्नमत्रिभलग्ने चोत्तरस

शृङ्गोद्भवो नैव ततश्च तत्
"मत्कोटिपक्षेऽर्धसितं विधोः प्राक् ।
यद्याम्यसौम्याभिधमण्डलेन
प्रखण्डितं शुक्लमिवास्ति पूर्णम् ॥९५॥
तद्ब्रह्मपक्षे परबाहुकोट्योः
साम्यान्नहि स्या"—दिति भास्करोक्तिः ।
"मत्कोट्यभावे शशिशृङ्गजं य-
चोर्ध्वाधरत्वं परपूर्वसूत्रे ॥९६॥
तत्कोट्यभावान्न भवेदिहेत्थं
श्रीजिष्णुजार्यं प्रति भास्करोक्तिः ।
स्वदूषणं हि स्वमुखात्कृतं तैः
सिद्धान्तविद्वर्यसभां प्रविष्टैः ॥९७॥

पदूपञ्चिपलांशदेशे क्षितिजानुकारकान्तिवृत्तावसरे मृगादौ चन्द्रः ।
रविर्मेषादौ च यदा भवेत्तदा अर्धादधिकं सदा विधोः सितं स्यात् ।

मस्थानादूर्ध्वगते भवतः । इति यत्किञ्चिदयं विचिन्त्यम् । तत्र सायनमेषादिबिन्दुर्यदा लग्नं तदा मेषादितः पुरोवर्ति गोलार्धमदृश्यम् । अर्थात्सौम्यगोलः कुजादूर्ध्वगतः । मेषादितः पृष्ठवर्ति गोलार्धमदृश्यं भवतीत्यस्मद्देशे वैपरीत्यरीतिर्घटते यदानीं सायनमिथुनान्तबिन्दुः सौम्यसमस्थानादुपरि लम्बांशोनजिनांशान्तरे वर्तते । अर्थादस्मद्देशे प्रवहगत्या कुजाधोवर्ति भवृत्तप्रदेशः कुजोर्ध्वं नीयते । तत्र तु कुजोर्ध्वभागवर्तिभवृत्तप्रदेशः कुजाधो नीयते यथा मेषादौ कुजस्थेऽस्मद्देशे वृषादिः कुजाधोवर्तते । तत्र तु मेषादौ क्षितिजस्थे वृषादिः कुजोर्ध्वं गतोऽत एव भास्करेण "केचन राशयः सदोदिताः केचन प्रान्तादियोदिता भवन्ति" इत्युक्तं युक्तियुक्तं सङ्गच्छते । किं बहुना मन्यवर्धनेनेतिदिक् ॥ यत्र तु यि=२४, तत्र त्रिज्यार्धमितशङ्क्वग्रयोःकुकेन्द्रादूर्ध्वमूर्ध्वाधरसूत्रे त्रिज्यार्धं दत्वा तदुपरिगतगर्भक्षितिजतुल्यान्तरभूलम्बच्छिन्नाहोरात्रवृत्तप्रदेशे यदो यदा,तदा शं$=\frac{\text{त्रि}}{\text{२}}$, तत्र शंत$=\frac{\text{यि}\times\text{शं}}{\text{१२}}=\frac{\text{२४}\times\text{त्रि}}{\text{१२}}$= त्रि, इदमुपपन्नं— तत्रपलांशाः=६२।२४, इति

ततस्तत्र शृङ्गोत्पत्तिर्नैव, परन्तु "मत्कोटिपक्षे विधोर्बिम्बस्य याम्यो त्तरवृत्तखण्डितं प्रागर्धं सितं तथा शृङ्गोर्ध्वाधरत्वं दृश्यते, तद्ग्रहपक्षे "व्यर्केन्दुर्धभुजज्या"—इत्यादिना त्रिज्यामितयोर्बाहुकोट्योः साम्या न्नहि", इति भास्करोक्तिरस्ति। तथा च मत्कोट्यभावाच् चन्द्रशृङ्गज नितमूर्ध्वाधरत्वं परपूर्वसूत्रे भवति, तत्कोट्यभावादित्थं न भवत्येवं ब्रह्मगुप्ताचार्यं प्रति भास्करोक्तिः। तं भास्करैः स्वदूषणं स्वमुखादेव कृतं शेषं स्पष्टमिति। अत्र भास्करीया शृङ्गोन्नतिवासनाऽवलोकनी येति।

अथ भास्करोक्तपरिलेखस्य विचारमाह—

विम्बे विधोस्तत्परिलेखतो या
पूर्वापरा सा सममण्डलस्था ।
समान्तरस्था यदि वा ततः स्या-
द्याम्यसौम्यं च समाख्यसक्तम् ॥९८॥
एवं हि या स्यात्प्रकृतस्थचन्द्रे
पूर्वापरा सा सममण्डलीयात् ।
पूर्वापराख्याच्च समान्तरेण
स्थिताऽथ तत्प्राग्भवसूत्रमेव ॥९९॥
तिर्य्यग्गतं यत्र शशीनयोः स्या-
त्तत्रार्धशुक्लं विधुपूर्वभागे ।
पादोनषट्काष्टलवान्तरेण
निर्णीतमार्यैः सितसूक्ष्मभेदैः ॥१००॥
तत्तत्र याम्योत्तरमण्डलेन
प्रखण्डितं शुक्लमिवास्ति पूर्णम् ।
नान्यत्र, तेन प्रकृते न तत्प्राक्
सितं न याम्योत्तरखण्डितं तत् ॥१०१॥
अर्धेन शृङ्गेन तदन्तरे त-

स्पूर्वापरं याम्यवृतिस्थचन्द्रे ।
अतस्तदाकारतयोदितं य-
च्चोर्ध्वाधरत्वं नियमान्न तत्सत् ॥१०२॥

विधोर्विम्बे परिलेखप्रदर्शनार्थं लिखिते षडङ्गुलव्यासदलवृत्तरूपे चन्द्रबिम्बे तत्तस्य भास्करस्य परिलेखतो या पूर्वापरा रेखा सा पूर्वापरवृत्तभूतलस्था, योपवृत्तधरातलीया सिद्ध्यति । स्पष्टभुजसिद्धदिग्वलनदानादिति शेषः । ततो यद्याम्योत्तरं सूत्रं, तन्नियतं समस्थानगत भवति । एवं हि अमुना दर्शितलक्षणेन प्रकृतस्थचन्द्रे (९४) श्लोककल्पितसंस्थास्थितचन्द्रेऽर्थात् क्षितिजरूपमवृत्तस्थितौ मृगादौ दक्षिणसमस्थाने चन्द्रकेन्द्रं; मेषादौ (पूर्वस्वस्तिके) रविकेन्द्रं यदा, तदा चन्द्रकेन्द्राद्या पूर्वापरा रेखा, सा दक्षिणसमस्थाने क्षितिजस्पर्शकारिणी पूर्वापरासमानान्तरा ध्रुवं भविष्यति । तत्र रविचन्द्रयोः क्षितिजस्थत्वाच्छङ्कू शून्यमितौ, तेन स्पष्टशङ्क्वभावस्तत्र पूर्वस्वस्तिकस्थरवेर्भुजस्य शून्यत्वात्समस्थानस्थविधोर्भुजस्य त्रिज्यातुल्यत्वात्स्पष्टभुजस्त्रिज्यासमस्तेनात्र भास्करमते भुजाभावात्कोटितुल्यैव कर्णमिति त्र्यात्रिज्यातुल्यमेव परिलेखसूत्रम् । ततस्तदुक्त्या दिग्वलनम् $=\frac{त्रि\times६}{त्रि}=६$

अतस्तत्र वलनसूत्रस्य पूर्वापरसूत्रेरपि लम्बरूपत्वात्षडङ्गुलं शुक्लमानम् । परन्तु सितसूक्ष्मभेदे श्रीभास्कराचार्यैर्बिम्बदलशुक्लं पादोनपट्काष्टलवान्तरेणोक्तमत्र तु रवीन्द्वोर्नवत्यंशमितान्तरं दृश्यते, तेन तन्मतेनापि तत्र विचारानर्हत्वाच्छृङ्गोऽपत्त्यभावात्तदुक्तिर्न समीचीना । वस्तुतस्तदानीं क्षितिजाकारभवृत्तमेव सितवृत्तम्, तत्र चन्द्रकेन्द्राल्लम्बवृत्तं याम्योत्तरम्, तत्र च शृङ्गाग्रयोः स्थितत्वाद्याम्योत्तरवृत्तेन खण्डितस्येन्दुबिम्बस्य पूर्वदलं सकलं शुक्लं भास्करमते भवति । तत्रापि वस्तुतो वास्तवशुक्लवृत्तभूतलेन खण्डितमर्धाधिकं प्राग्दलं सशुक्लं, नहि याम्योत्तरवृत्तभूतलेन खण्डितं दृश्यते, तदानीं नवत्यंशमितान्तरेऽर्धाधिकशुक्लसम्भवाच्च । अत्र क्षितिजाकारसितवृत्तभूतलोपरि लम्बरूपयो-

वास्तवदृश्यशुक्लवृत्तयोः सम्पातरूपशृङ्गाग्रबद्धरेखाऽपि लम्बरूपा वर्त्तते, तत्र पूर्वस्वस्तिकदक्षिणसमस्थानयोर्बद्धपूर्णज्योपरि शुक्लवृत्तभूतलस्य लम्बरूपत्वान्न सदा तद्धरातलं समध्यगतं, किन्तु तत्पूर्णज्याधचिन्दौ यदि क्षितिजभूतलोपरि लम्बवृत्तरूपं तद्धरातलं दैवाद्भवेत्तदैव समध्यगतं भवेत्तस्यासम्भवादत्र शृङ्गाग्रद्वयलग्नेष्वनेकेषु भूतलेषु यत्समध्यगतं तच्छिन्नचन्द्रगोलप्रदेशस्य तद्गोलीयदृग्वृत्ताकारत्वात्तत्वृत्तोपरि लम्बवृत्तस्य दृग्वृत्तत्वे शृङ्गोर्ध्वाधरत्वमिति लक्षणेन स्फुटं शृङ्गोर्ध्वाधरत्वं सिद्धं परमिदं सर्वं भूकेन्द्रिकदृष्ट्यनुरोधेन ज्ञेयम्। अथ तत्कि भूतलं यत्समध्यगतन्तदुच्यते, तत्रोर्ध्वाधरशृङ्गद्वयबद्धरेखायाः क्षितिजभूतले लम्बरूपत्वात्तद्बद्धरेखाच्छिन्नक्षितिजभूतलबिन्दुगता भुकेन्द्राद्या रेखा भुजस्तस्यामपि शृङ्गाग्रद्वयबद्धरेखा लम्बरूपा कोटिः तथा भूकेन्द्राच्छृङ्गाग्रगता च रेखा कर्णरूपिणी एतज्जात्यत्रिभुजभूतलच्छिन्नगोलस्य महद्वृत्तत्वं दृग्वृत्तत्वं चेति।

> यत्संभवोऽसंभवलक्षणेऽस्ति
> तस्यात्र दोषो नहि तत्परस्य ।
> जानन्ति नो ये गणितं सगोलं
> तेषां हि तन्नव्यसनं वृथैव ॥१०३॥
> दृग्गोलजक्षेत्रविचारदक्षै-
> र्यदम्बरे ज्ञानदृशा न दृष्टम् ।
> प्रकल्प्य तत्स्वात्परिलेखतस्तैः
> प्रतारिता मूढधियोऽत्र सर्वे ॥१०४॥

असंभवलक्षणे यत्सम्भवो भवति तस्यैवात्र दोष, तत्परस्य दोषो नहि अस्ति । शेष स्पष्टमिति । ।

> अथान्यथा गोलविदां सुखार्थ-
> मपूर्वचन्द्रोदयदृश्यकाले ।
> शुभाशुभज्ञानविधौ हिमांशोः
> शृङ्गोन्नतिं दृग्वशतः प्रवच्मि ॥१०५॥

स्पष्टार्थोऽयं श्लोकः ।

अत्र याम्यसौम्यशृङ्गोन्नतिशृङ्गसमत्वफलं समाससंहितायाम् ।
उदगुन्नतः † शुभफलः, समः समो दक्षिणोन्नतो न शुभः ॥
युद्धानि चापरूपे ज्याऽस्य यतस्ते नृपा जयिनः ॥
नाविकपीड़ा नौवल्लाङ्गलवत्संस्थिते कृषिकराणाम् ॥
दण्डाऽवाङ्मुखसङ्कटजर्जरपीठाकृतिर्न शुभः ॥"
वृहत्संहितायामपि तत्फलानि बहुभेदजानि वर्त्तन्ते ।

तथा चोक्तं वृद्धगर्गेण—"अधोमुखं यदा शृङ्गं शशिनो दृश्यते तदा
संस्थानमावर्जितकं गोघ्नं दुर्भिक्षकारकम् ॥"

अत्र पादोनषट्काष्टलवाल्पसितवृत्तीयान्तरांशे क्षितिजाधोवर्त्तिनि वा क्षितिजस्थे वा क्षितिजात्किञ्चिदुन्नतेऽपि तपने दृश्यचन्द्रस्य तदूर्ध्वस्थितत्वाद्रविसंमुखचन्द्रविम्वस्योज्ज्वलावलोकनाच्चोर्ध्वाभिमुखमेव-शृङ्गद्वयं नहि तदानीमधोमुखम् । अथ यदि परपूर्वकपाले चन्द्रः क्षिति-

---

† सौम्यशृङ्गोन्नतावुक्तमुत्तमं मिहिरैः फलम् । परं क ईदृशो देशो यत्र सौम्योन्नतिः सदा ॥ मया प्राचीनरीत्या तु चिन्त्यते तस्य वासना । चन्द्रकेन्द्रादधो यद्दिग्दृग्वृत्तात्सितवृत्तकम् ॥ तद्दिक्समुन्नतं शृङ्गं सूक्ष्मलक्षणलक्षितम् । तत्खमध्याद्यत्र याम्ये सदा स्यात्सितवृत्तकम् ॥ अत्रोत्तरस्य शृङ्गस्योन्नतिरेतद्विदां मतम् । परं क ईदृशो-देशः सदा यत्र खमध्यतः ॥ याम्यदिग्गतमेव स्यात्सितवृत्तं विचिन्त्यते ॥ नाडीवृत्तादुदग्भागे ऽपमवृत्तं जिनांशकैः ॥ परमन्तरितं तस्मात्सितवृत्तं कियत्किल । सितवृत्ते भवेत्कर्णः शरो दोः कोटिरत्र तु ॥ क्रान्तिवृत्तोऽत्र त्रिभुजे सितवृत्तापवृत्तयोः । उत्पन्नकोणमानं तु साध्यतेऽत्रानुपाततः ॥ स्पष्टान्तरज्यया त्रिज्या फलं किं स्याच्छरज्यया । सितापवृत्तयोगाख्यज्याऽस्यास्तच्चापं परं कियत् ॥ हरश्चेत्परमाल्पः स्यात्कालांशज्या, गुणः परः । परेषुज्या, तदा लब्धिः परा स्याद्दृश्यशीतगौ ॥ तच्चापयुग्जिनांशास्तु विषुवत्सितवृत्तयोः । परान्तरांशाः कथितास्तेभ्योऽधिकपलांशके ॥ खमध्याद्याम्यसंस्थत्वात्सितवृत्तस्य सर्वदा । सौम्यशृङ्गोन्नतिस्तद्वद्याम्यान्ते तन्मिते किल ॥ याम्यशृङ्गोन्नतिर्ज्ञेया गोलज्ञैर्वासना स्फुटा । विशेषोपपत्त्र-कारस्त्वपपत्त्याऽत्रोपपद्यते ॥ लिखिता विन्मुदे चेयं श्रीगङ्गाधरशर्मणा ॥

आसन्ने सूर्यस्तु गम्यन्तिकासन्नवर्ती भवेत्तदाऽधोमुखशृङ्गदर्शनसंभवः । परन्तु तदाऽधिकस्यौनिर्ह्रदोषसम्भवाच्चन्द्र प्रायो दृश्य एव न भवति, तेन दुर्घटमेतत् । यदि सकलं नभोमण्डलं जलदपटलावृतं, येन रविचन्द्र-प्रकाशाच्छादितस्तदा दृग्दोषाभावात्प्रायोऽधोमुखशृङ्गदर्शनसौ-भाग्यसम्भवो जनानां जायते इति ।

अथ शृङ्गोन्नत्युपकरणान्याह—

अर्केन्दुपातत्रिभहीनलग्नं
दृक्क्षेपचापं च शशाङ्कबाणः ।
बिम्बीयदृग्वृत्तगता नतांशा-
विधोः स्फुटं चान्तरमिन्दुभान्वोः ॥१०६॥
इत्थं विदित्वा प्रथमं प्रगल्भैः
शृङ्गोन्नतेः सद्गणितं विधेयम् ।
बुद्धं न यज्जिष्णुसुतार्यलल्ल-
पृथूदकश्रीपतिभास्कराद्यैः ॥१०७॥

क्रान्तिशरादिज्ञानार्थमर्कपातोऽयनांशाः । शरसाधनार्थं चन्द्रपातो-विमण्डलभमण्डलयोः सम्पातस्तदर्थमिति । बिम्बीयनतांशानयनाय त्रि-भहीनलग्नम् । बिम्बीयचापान्तरांशसाधनाय चन्द्रशरः । चापस्पष्टत्व-ज्ञानाय विधोर्बिम्बीयनतांशाः । सितांशसाधनार्थं रविचन्द्रयोः स्फुटान्तरं चैतानि प्रथमं करणप्रयोगनिपुणैर्विदित्वा शृङ्गोन्नतेः सत्समीचीनं गणितं विधेयम् ।

अत्रायनांशज्ञानं, रात्रौ गोलयन्त्रगतया दृष्ट्या वास्तवक्रान्ति-गतो रेवतीतारो विलोक्य सूर्यसिद्धान्तेन तन्नतांशान् प्रसाध्य तेषां चलांशानां च संस्कारेण तत्कालस्पष्टांशज्ञानं ज्ञातम् । ततो भिन्नांशान्तरा-त्रिज्या तथा रेवत्यन्तरादि [illegible] येनैव स्पष्टचलांशाः पलकर्णाः । अयंच स्पष्टरविचन्द्रयोरन्तरविधुबन्धाः चन्द्रशरज्ञानम् । चिद्विभवाज्ञाने गु [illegible]—इत्यादिविधिना अनुमानात्

नपूर्वकं, या येन केनापि विधिना कार्यम् । तथा दृक्क्षेपसाधनं [त्रि० प्र० २२६ श्लो०] दशमलग्नत्रिभलग्न-खमध्येति बिन्दुत्रयसिद्धचापजात्ये खमध्यलग्नकोणं लग्नाग्रामितं मध्यावयवं मत्वा खाद्ग लग्ननतांशज्ञानात् त्रिसत्रावयवनियमेन त्रिभनतांशज्ञानं सुगमम् शरसाधनं पूर्वमेव, पुरतोऽप्युदयास्ताधिकारे विहितमत्र स्मर्त्तव्यम् अथ बिम्बीयनतांशानयनन्तु उदयास्ताधिकारान्तर्गतेन "बाणो यद स्यात्खचरस्ये"–त्यादि (४१) श्लोकेन कार्यम् । अत्र जिष्णुसुतो ब्रह्मगुप्तः । आर्यो हि आर्यभटः । लल्लः शिष्यधीवृद्धिदरचयिता प्रसिद्धः । पृथूदको ब्रह्मगुप्तकृतब्राह्मस्फुटसिद्धान्तस्य टीकाकारः । श्रीपतिः सिद्धान्तशेखरनिर्माता । भास्करः सकलगणकमान्यः । तदाद्यैः । शेषं सुगमम् ।

अथ दृग्वलनसाधनमाह—

त्रिभज्यका बाणलवै र्विनिघ्नी
चन्द्रार्कजस्पष्टवियोगभक्ता ।
लब्धस्य चापं प्रथमः, शरान्य-
दिक्संस्थितोऽन्यः शरसंस्कृतस्य ॥१०८॥
दृक्क्षेपचापस्य लवैस्त्रिभज्या-
गुणा नतांशैर्विहृताऽऽस्तचापम् ।
स्फुटाख्यदृक्क्षेपकचापदिक् स्या-
देकान्यदिक्त्वे तु वियोगयोगात् ॥१०९॥
तयोर्यदाप्तं गगनेन्दुभिस्त-
न्मजायते दृग्वलनं हिमांशोः ।
अपूर्णशुक्लादिगतस्य चेन्दोः
स्पष्टस्फुटार्कोऽस्तशृङ्गोन्नतिसंस्थे ॥११०॥

अत्र समर्म्यम्=ग, रविस=क्रान्तिवृत्तम्। विख=दृकक्षपवृत्तम्। रच=सितवृत्तम्। त्रि=त्रिभम्। र=रविकेन्द्रम्। च=चन्द्रकेन्द्रम्। चस=चन्द्रकेन्द्रगतकदम्बप्रोतवृत्तम्। चस=शर=रवि। स=चन्द्रस्थानम्। चल=शरकोटिव्यासार्धवृत्तम्।

ज्या ∠सरच= $\frac{\text{त्रि}\times\text{ज्यासच}}{\text{ज्यारच}}$ = $\frac{\text{त्रि}\times\text{ज्याश}}{\text{ज्यास्पश}}$। अत्र क्षेत्रं सरलरेखात्मक मत्वा ज्याचापयोरभेदाच्च ज्या ∠सरच= $\frac{\text{त्रि}\times\text{श}}{\text{स्पश}}$ एतच्चापम्= ∠सरच परन्तु सरलजातिकल्पनात् ∠सरच= ∠रचल, समानान्तरत्वात् अत ∠रचल=प्रथम। शरकोटिव्यासार्धवृत्ताद्दिशि सितवृत्त तद्दिशोऽयमिति ध्येयम्, अत्र शरान्यदिक्स्थित इत्यादि तत्पर्यायवाचकरूप एव अथ शरसस्कृतो दृक्क्षेपचाप =रख। यथा सम्यगाच्छरकोटिव्यासार्धवृत्तादधि भवेत्तथा योगान्तर विधेयमिति हृदयम्।

अथ चलग त्रिभुजे ज्या ∠गचल $\frac{\text{त्रि}\times\text{ज्यालग}}{\text{ज्या}\ \angle\text{चगल}}$ = $\frac{\text{त्रि}\times\text{स्पष्टदृकक्षेप}}{\text{ज्या चन्द्रनताश}}$

अत्रापि सरलजातिकल्पनात् ज्यालचग= $\frac{\text{त्रि}\times\text{स्पष्टदृक्}}{\text{चं नताश}}$ । शरकोटिव्यासार्धवृत्ताद्दिक् चन्द्रदृग्वृत्त तद्दिगेतत्कोणमान ज्ञेयम्।

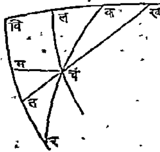
अत्र भिन्नदिक्त्वात् योगे कृते सितवृत्तदृग्वृत्तोत्पन्नकोणमानं जातम्। शेष सुगमम्।

अथास्यैव स्फुटविशेषण सस्कारभेदमाह –

अत्रं कदिषं प्रथमान्ययोर्हि
यदाऽधिकोऽन्यः प्रथमात्तदा स्यात्।

तदाऽन्यदिक्स्थं च तदन्यथात्वे
सर्वत्र तत्स्यात्प्रथमान्यदिक्स्थम् ॥१११॥

यथाऽत्र यदि चन्द्रस्थानाद्धोरवि-स्तदैवं रचक=सितवृत्तम् । तत्र पूर्वश्लोकोक्त्या ∠लचंक=प्रथमः । ∠लचंख= अन्यः । अत्र अन्य > प्रथमः । तेनैकदिक्कयोस्तयोरन्तरं तु जातं पूर्ववदेव, परन्तु एतावानेव विशेषोऽत्र, यत्सिततवृत्ताद्दृग्वृत्तस्योदग्गतत्वादुत्तरदिक् दिग्वलनम् । अत्र सितवृत्ताद्यद्दिशि दृग्वृत्तं तद्दिक् दिग्वलनमिति तावत्परिभाषा । परन्तूदाहृतस्थले चाद्यदिगुत्तरा, सितवृत्ताद् दृग्वृत्तस्योदग्गतत्वादाद्यदिक्स्थं दिग्वलनमिति युक्तमेव । अन्यत्र यथा पूर्वक्षेत्रे प्रथमस्य दिग् याम्याऽस्ति परं, तत्रापि दिग्वलनरूपमुत्तरम् । तेन प्रथमान्यदिक्स्थमित्युपपन्नम् । एवं चापक्षेत्रस्य सारल्यं स्वीकृत्याचार्येण तत्रापि महताऽऽयासेन दिग्वलनं साधितम् । वस्तुतो रविचन्द्रदृग्वृत्तसितवृत्तजनितचापजात्ये स्पष्टान्तरांशज्यया तयोर्दिगंशसंस्कारज्या लभ्यते, तदा रविबिम्बीयनतांशज्यया केत्यैकेनैवानुपातेन सितवृत्तदृग्वृत्तोत्पन्नकोणज्याऽर्थाद्दिग्वलनज्याऽऽगता तथा चोक्तं तत्र म. म. प. श्रीसुधाकरद्विवेदिभिः "विभिन्नदिक्के च समानदिक्के दिगंशयोगान्तरशिञ्जिनीघ्नी । दृग्ज्या रवेस्तद्विवरज्ययाऽऽप्ता लब्धस्य चापं वलनं तदेवेति ।"

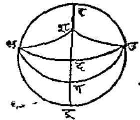

अथ परिलेखोपयोगि विभास्वमानयनमाह—

अथोक्तशङ्कुना विहीनिताः पट्
हारोऽमुना पट्कृतितो यदाप्तम् ।
द्विःस्थं च हारोनयुतं तदर्धं
स्यातां क्रमादत्र विभास्वमाख्ये ॥११२॥

अत्र भट्टः पूर्वमितस्ततो बाहुताड़नपूर्वकमुत्प्लुत्यान्ततो गत्वा भास्करीतिपदवीमेवारुरोह ।

यथोच्यते—दृश्यवृत्ते शुक्रवृत्तस्य यावान् भागः प्रविष्टस्तन्मितमेव शुक्लं, तत्र । अइउ=दृश्यवृत्तम् । अगउ=शुक्र-वृत्तम् । द्र=दृश्यवृत्तकेन्द्रम् । श=शुक्र-वृत्तकेन्द्रम् । इग=सितम्, अत्र परिलेखाव-सरे शुक्र-दृश्यभागयोरर्धमितकल्पनात्

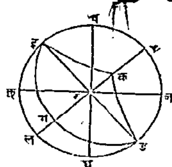
शृङ्गाग्रे पड्भान्तरिते एव तेन शउ=व्यासरेखा 'रइ' बिम्बान्तरसूत्रे लम्बरूपा, तेन ∠शद्रउ=९० तत्र, द्रइ=द्रउ=६अं० कल्पितानि । तत्र शद्रउ त्रिभुजे शउ = कर्णः = स्वभा, कोटिः = शद्र = विभा, या शग = स्व-भ, ∴ शग−शद्र = क−को, द्रउ = भुज = ६, अथ द्रइ−गद्र = द्रग = कर्ण-कोट्यन्तरम् = हारः । ततो "भुजाद्वर्गितात्कोटिकर्णान्तराप्त"मि-

त्यादिना को = $\frac{\frac{३६}{हा} - हा}{२}$ = विभा । $\frac{\frac{३६}{हा} + ह}{२}$ = कर्णः = स्वभा ।

अथ परिलेखमाह—

> पड्गुलव्यासदलेन वृत्तं
> कार्यं च पट्टामलवाङ्कितं तत् ।
> मध्येऽस्य दृङ्मण्डलरूपरेखा-
> मूर्ध्वाधरां चाथ तथा द्वितीयाम् ॥११३॥
> तिर्यक्स्थितां मध्यगतां प्रकुर्या-
> द्यथाम्यसौम्याभिधया प्रसिद्धाम् ।
> वृत्ते तु दृङ्मण्डलसङ्गमूर्ध्वं
> यत्रास्ति तत्खाकस्थिनदृष्टिचिन्हम् ॥११४॥
> अधःस्थितं चैवमिहास्ति यत्र
> तत्पश्चिमस्थं किल दृष्टिचिन्हम् ।

प्राग्दृष्टिचिन्हाद्वलनं यथाशं
दृग्जं विधेयं सुधियाऽत्र वृत्ते ॥११५॥
केन्द्राद्विभां तद्वलनाग्रसूत्रे
कृत्वा विभाग्रे स्वभया च वृत्तम्।
ज्ञं येन्दुखण्डाकृतिरेवमत्र
स्यात्तुङ्गशृङ्गं चलनान्यदिक्स्थम् ॥११६॥

अत्रोपपत्तिः। अत्र सर्वत्र चन्द्रबिम्बव्यासार्धं षडङ्गुलात्मकं कल्पितं तथा चालनान्तरात् २ व्यास=परिधिः। अतः ३६=परिधिः। तेन षडङ्गुलव्यासार्धेन कृतं वृत्तं चन्द्रदृश्यवृत्तं जातं, तत्र च ३६ एतावन्तो विभागा व्याससजातीया अर्थादङ्गुलात्मकाः। दिग्वलनदानार्थमिति ज्ञेयम्। अथ इछलगउ=चन्द्रदृश्यवृत्तम्। तत्केन्द्रम्=र।

तयोर्ध्वाधरा 'घप' रेखा दृङ्मण्डलरूपा कार्या, अथ समस्थानाभिमुखप्रदेशस्य पश्चिमसंज्ञेतिपूर्वकल्पनात् च=पश्चिमम्, ग=प्राक्, अथ शुक्लाङ्गुलस्य सितवृत्तभूगलगतत्वात् तद्वृत्तरूपवलनसूत्रज्ञानार्थं 'र' बिन्दुतः 'रन' दिग्वलनं सन्निहितवृत्ते दत्त्वा नरल रेखा कार्या, इदमेव वलनसूत्रं ज्ञेयम्। तत्र दृश्यशृङ्गोन्नत्युचितकाले क्षितिजाभिमुखभागस्यैव शुक्लत्वात् तद्भागस्य प्राक्चिन्हकल्पनात्, ततः पश्च 'लग' शुक्लाङ्गुलमान 'रम' वलनसूत्रे दातव्यम्। अथ चन्द्रदृश्यशुक्लकेन्द्रान्तररूपं विभामानं 'मक' मितं तत्र दत्त्वा मानं शुक्लवृत्तकेन्द्रम्=क, अथ ततः व्यासार्ध-रूपशुक्लवृत्तव्यासार्धेन 'कउ' मितेन यद्वृत्तं विधीयते तत् 'उगइ' = शुक्लवृत्तं ज्ञेयम्। अनेनैव गणितेन पूर्वं चन्द्रदृश्यवृत्तं भिनत्ति सदृश्येनालोक्यते। तेन इ, उ वृत्तयोः सम्पातरूपे शृङ्गाग्रे जाते, तत्र तु चन्द्रदेशाभिमुखीं सितवृत्ताद्दिशि दृश्यं तद्दिशं दृश्यत्वं साधितं, परन्तु दृश्यवृत्तान्तर्गतं तद्दिक् तद्दिशं शृङ्गोन्नतम् भवति, तेन चलनान्त-

दिक्स्थं तुङ्गशृङ्गमित्युपपन्नं विशेषविवरणमस्य पुरस्तादवलोकनी-
यम् । अत्र स्वल्पशुक्लाशमान एव सम्यक्शृङ्गयास्तीक्ष्ण यदर्शनात्तत्र
चास्तवदृश्यवृत्तस्य तद्दूरातल्पपरिणतशुक्लवृत्तस्य दीर्घवृत्ताकृतेश्चा
त्यासन्नत्वात्प्राचीनैः सुखार्थं स्वभावृत्तस्य वृत्तत्वमङ्गीकृत तत्काले
दीर्घवृत्तचर्चाविरहाच्च । अथ स्यात्तु गश्टङ्ग वलनान्यदिक्स्थमिति परि
भाषाया क्वचिद्व्यभिचारोभवति तथाहि यत्र तत्र चन्द्रोपवृत्तचन्द्रदृग्व
त्तयो सम्पातेन जनितस्य वप्रक्षेत्रस्यान्तर्यदा रविर्भवति तदोक्तलक्षण
न सम्यक् तत्र तावदक किमपि स्थलमुदाहृत्योच्यते-यथा पूर्वकपाले
पूर्वापरवृत्तात्सौम्यभागे चन्द्रोपवृत्तमस्ति तत्र चन्द्रदृग्वृत्त भुजोर्ध्वं चन्द्र
स्थाने तेन सम्पात कृत्वा पुनस्तदुपवृत्तेन भुजाधो मिलत्यथात्तस्मिन्
चपक्षेत्रे उपवृत्तीयचापमानात्सौम्यगत दृग्वृत्तचाप भवति । अथ यदि
तद्धमान्त सूर्यो भवेत्तदा च द्रोत्तरभुजाद्रवेरुत्तरभुजाऽधिक । तत्र शुद्धे
भुजे' रविभुजाद्विपरीतदिक्क इति स्पष्टभुजदिङ्नियामकलक्षणेन स्पष्टभु
जोदक्षिणो दिग्वलनमपि दक्षिण दिग्वलन भुजाश'मित्युक्तत्वात् । तत
'स्यात्तुङ्गशृङ्ग वलनान्यदिक्स्थम् इतिपरिभाषयोत्तरशृङ्गोन्नतिस्तन्मते
सिद्ध्यति । वस्तुतस्तत्र ' विधुदृग्वलयाद्यदिक सितावयवलय भवेत् ।
हेया दिग्वलनस्यापि सैव दिग्धीमता सदा ' इति वा च० शृ० उन्नति
लक्षणेन चन्द्रदृग्वृत्तात्सितवृत्तस्य दक्षिणदिग्गतत्वाद्दक्षिणदिक
दिग्वलनम् । तत स्यात्तुङ्गशृङ्ग वलनाशमत्र' इति लक्षणेन याम्य-
शृङ्गोन्नतिरेव घग्नेऽनस्तन्मतेनात्र व्यभिचार सिद्ध इति ।

हिमांशुबिम्बीयदृगुत्थसूत्रा-
त्तत्सिद्धतिर्यग्गतसूत्रतस्तत् ।
शृङ्गप्रमाणं वलनाङ्गुलैस्त-
ज्ज्ञेयं ※ सतां तत्परिलेखतः किम् ॥११७॥

हिमांशुबिम्बीयदृगुत्थसूत्रात्पूर्वश्लोकोक्तपरिलेखे चन्द्रेन्द्रगत—

※ तद्द्येयमिति वा पाठ ।

रविकिरणजनितदृग्दोषापत्तेः । अथ रवौ कुजादधःस्थे सति क्षितिजोर्ध्वस्थे चन्द्रे च सा कथंचिद्दृश्या नैवार्थात् दृश्या भवतीत्यर्थः ।

चेद्दृश्यशृङ्गोन्नमनं तवेष्टं
दृग्वृत्तगोर्ध्वाधरशृङ्गताऽत्र ।
कुत्रापि नो भास्करकोत्र्यभावा-
त्तत्सिद्धिरुक्ताऽपि वृथैव चातः ॥१३१॥

चेत् तव दृश्यशृङ्गोन्नमनमभीष्टं तदाऽत्र दृग्वृत्तीयोर्ध्वाधरता, भास्करकोत्र्यभावात्कुत्रापि नो सिद्ध्यति । अत एकदेशीया तत्सिद्धिरपि वृथैवास्तीति ।

अथ शृङ्गोन्नतिपरिलेखविवरणम् ।

तत्र रविचन्द्रयोः परितः छनाभिः क्रमस्पर्शरेखाभिर्येका समसूची समुत्पद्यते तत्स्पृष्टचन्द्रबिम्बपृष्ठप्रदेशरूपं वास्तवशुक्लवृत्तम् । अस्माद्रविसंमुखार्धाधिकभागस्योज्ज्वलत्वम्; सूचीशीर्षाभिमुखार्धाल्पभागस्याशुक्लत्वम् । अत्र चन्द्रकेन्द्राद्रविबिम्बान्तरसूत्रोपरि यल्लम्बभूतलं, तच्छिन्नचन्द्रबिम्बपृष्ठप्रदेशरूपमवास्तवं शुक्लवृत्तं, यत् प्राचीनैरङ्गीकृतमनेनार्धभाग उज्ज्वलोऽर्धभागोऽनुज्ज्वलश्चन्द्रबिम्बे स्वगततेजसोऽभावात् ।

अथ दृष्टिस्थानाच्चन्द्रबिम्बकेन्द्रगतं यत्सूत्रं तद्वास्तवं गर्भदृक्सूत्रम् । तच्छिन्नचन्द्रबिम्बपृष्ठप्रदेशोवास्तवदृश्यवृत्तपृष्ठकेन्द्रम् । दृष्टिस्थानात्परस्पर्शरेखाभिः स्पृष्टचन्द्रबिम्बपृष्ठप्रदेशरूपं वास्तवदृश्यवृत्तम् । तद्गर्भदृक्सूत्रोपरि चन्द्रकेन्द्रतोयल्लम्बभूतलं, तच्छिन्नचन्द्रबिम्बप्रदेशोऽवास्तवदृश्यवृत्तम् । तच्चन्द्रबिम्बीयमहद्वृत्तम् । अथ तत्र वास्तवदृश्यवृत्तान्तर्वास्तवशुक्लभागो यावान् प्रविष्टस्तावदेव शुक्लम् । तेन वास्तवदृश्यशुक्लवृत्तयोः सम्पातरूपे शृङ्गाग्रे ज्ञेये । अत्र भट्टेन तु भूकेन्द्रमेव लाघवाद् दृष्टिस्थानं स्वीकृत्य सर्वं विवेचितम् । द्रष्टव्यमस्मिन्नेवाधिकारे १४५पद्यम् । अथ यदि दृष्टिस्थानं भूपृ-

पृष्ठस्थं वा ततोऽपि किञ्चिदुन्नतं कल्प्यते, तदा सितवृत्तभूतलस्य भू-
गर्भाऽगतत्वाल्लघुवृत्तत्वम्, तस्मात्तन्महत्त्वं नैवेच्छयम्। यदि तत्रापि
सितवृत्तं दृग्वृत्तानुकारं तदा महद्वृत्तम्। तत्र सितवृत्तभूतलच्छिन्नच-
न्द्रबिम्बप्रदेशरूपं दृश्यशुक्लवृत्तयोः परमान्तरवृत्तम्। परमान्तरवृत्तभूत-
लोपरि वास्तवदृश्यशुक्लवृत्तभूतलयोर्लम्बरूपत्वात्तत्सम्पातरूपशृङ्गाग्रद्व-
यबद्धरेखा परमान्तरवृत्तभूतले वा सितवृत्तभूतले लम्बरूपा। यदि तत्रा-
वास्तवदृश्यशुक्लवृत्तसम्पातरूपे शृङ्गाग्रे गृह्येते, तदैव शृङ्गाग्रबद्धरेखा
चन्द्रकेन्द्रगताऽत एव या रेखा भूतले लम्बस्तद्गता ये धरातलाः, इति-
युतया सितवृत्तोपरि चन्द्रकेन्द्राल्लम्बवृत्ते शृङ्गाग्रे तिष्ठतः। यदि
वास्तवदृश्यशुक्लवृत्तसम्पातरूपे शृङ्गाग्रे अभिमते, तदा तच्छृङ्गाग्रीयब-
द्धरेखा चन्द्रकेन्द्रबिन्दौ न यास्यति तयोर्लघुवृत्तत्वात्। सितवृत्तस्य
महद्वृत्तत्वे भूकेन्द्राच्छृङ्गाग्रद्वयगते ये रेखे, तथा शृङ्गाग्रबद्धरेखा चेति
त्रयजनितभूतलस्य भूगर्भगतत्वात्सितवृत्तभूतलोपरि लम्बरूपत्वाच्च
सितवृत्तोपरि लम्बरूपवृत्ते शृङ्गाग्रे तिष्ठत इति सिद्धम्। अथ सित
वृत्तस्य दृग्वृत्तत्वे शृङ्गयोः समत्वं सितवृत्तोपरि लम्बवृत्तस्य दृग्वृ
त्तत्वे शृङ्गयोरूर्ध्वाधरत्वम्। यथा यथा सितवृत्तदृग्वृत्तयोर्भेदस्तथा
तथा शृङ्गयोरेकतरस्य दृग्वृत्तात्सितवृत्तभागस्थस्योन्नतत्वं, तदित
रस्य नतत्वमिति चन्द्रकेन्द्रादधस्तद्वृत्तयोर्दर्शनेन विज्ञेयम्। भास्करेण
प्रकृतग्रन्थकारेण च चन्द्रकेन्द्रादूर्ध्वभागे यः किल दृग्वृत्तसितवृत्तो-
त्पन्नो दिग्वलनसंज्ञकः कोण उत्पन्नस्तत्साधनं कृतमतस्तेन दिग्वल-
नान्यदिक्स्थं शृङ्गमुन्नतमित्युक्तम्। परन्तु वास्तवचन्द्रशृङ्गोन्नते
परिलेखे क्षितिजसम्मुखभागादेव दिग्वलनदानदर्शनाद्दृग्वृत्ताधोभागे
सितवृत्तं तद्विक्रमेण दिग्वलनमतस्तत्र स्यात्तुङ्गशृङ्गं वलनाशासमं त्वु
क्तम्। तेन स्यात्तुङ्गशृङ्गं वलनान्यदिक्स्थमिति लक्षणस्य खण्डनमपि
भवतीति विवेचितं (१, ६) श्लोकभाष्ये।

अथैवं गोलपृष्ठे सर्वं प्रदर्शितं, सरलधरातले कथं परिलेखविधि-
रिति तावत्प्रदर्श्यते—तत्र दृग्वृत्तं यदि पूर्वापरवृत्तानुकारं स्वीक्रियते,
तदा तदुपरि लम्बवृत्तं याम्योत्तररूपम्। तत्रस्थे शृङ्गे समे, दृग्वृत्त-
स्थे चोर्ध्वाधरे, तत्र चन्द्रकेन्द्रगतदृग्वृत्ताद्यस्मिन्भागे यावताऽन्तरेण
वर्त्तते सितवृत्तं, तावतैवान्तरेण कल्पितयाम्योत्तरसंज्ञवृत्ताच्छृङ्गाग्र-
प्रोतवृत्तं सितवृत्तोपरि लम्बवृत्तं चेति दर्शनात्कल्पितयाम्योत्तरवृ-
त्ताद्यद्भागे यच्छृङ्गं स्वमध्याभिमुखं तदुन्नतं यच्च याम्योत्तरवृत्ताक्षि-

दृष्टिसूत्रादर्थात्पूर्वापरसूत्रात्, तदुपरि सिद्धं यत्तिर्यग्गतं सूत्रमर्थाद्याम्योत्तरसूत्रं तस्मात्तच्छृङ्गप्रमाणं वलनाङ्गुलैरन्तरितं ज्ञेयमर्थादत्र द्रष्टव्यं पूर्वक्षेत्रम्, तत्र चघ=दृङ्मण्डलरूपा पूर्वापरा, तस्या उपरि लम्बरूपा=छअर रेखा। ततः 'छइ' दिग्वलनान्तरितं 'इ' उन्नतशृङ्गम्। अत्र दिग्वलनाभावे सितवृत्तमेव दृग्वृत्तं, तदा शृङ्गयोः साम्यमिति गोलोपरि। अथात्र सत्यधरातललिखितरेखात्मकक्षेत्रे ऽपि तदा शृङ्गयुगं समसूत्रगतं समञ्च सिद्धमेवं दिग्वलनस्य नवत्यंशमितत्वे सितवृत्तोपरि चन्द्रदृग्वृत्तं लम्बरूपं, तथात्वे शृङ्गोर्ध्वाधरत्वमिति गोलोपरि। अत्रापि 'छज' समसूत्रान्नवत्यंशान्तरे पूर्वापरसूत्रलग्नमूर्ध्वाधरं शृङ्गयुगमिति तत्परिलेखतः सतां किं किमपि न ज्ञातव्यमवशिष्टम्। अथवा सतामुपपत्तिसम्पत्तिवतां स्पष्टमेवोक्तयुक्त्या ज्ञानं भवति, तत्परिलेखतस्तु किं फलं न किमपीति भावः।

अत्रोपपत्तिं शृणु भूमिगर्भात्सूत्रं नयेत्सूर्यगतं, तदत्र।
शशाङ्कगोले किल यत्र लग्नं तदर्कचिह्नं हिमरश्मिगोले ११८

तदिन्दुबिम्बकेन्द्रयोर्यदन्तरं सिताभिधे।
तदर्कचन्द्रयोर्भवेत्स्फुटान्तरं पुरोदितम्॥११९॥
इहेन्दुकक्षिका समं तदिन्दुबिम्बकेन्द्रयोः।
गतं किल स्फुटं भवेत्सिताभिधं च मण्डलम्॥१२०॥
शरो न चेद्विधोस्तदा भमण्डलं सिताभिधम्।
सिताभिधे च मण्डले यदाऽन्तरं तयोर्नहि॥१२१॥
तदा नृदृश्यमण्डलं हिमद्युतेर्न चोज्ज्वलम्।
यथेन्दुबिम्बकेन्द्रतोऽन्तरेण चिन्हमर्कजम्॥१२२॥
भवेच्च तद्दिशि ध्रुवं सिताभिधे च मण्डले।
तदुज्ज्वलं तथा भवेद्यथोक्तशुक्लमानतः॥१२३॥
सिताख्यमण्डलं यदा भवेच्च दृष्टिमण्डलम्।
तदेन्दुयाम्यसौम्यके समं च शृङ्गकद्वयम्॥१२४॥

नृदृष्टिसंमुखं भवेदिदं ममास्ति सम्मतम् ।
कुजोर्ध्वगेन्दुमण्डले त्वधःस्थदृष्टिचिन्हतः ॥१२५॥
सितं भवेदिह ध्रुवं विलग्नदृष्टिमण्डले ।
यदा तु दृक्सिताख्ययो र्विभेद एव तत्र वै ॥१२६॥
अधःस्थदृष्टिचिन्हतः सिताभिधं यथोर्ध्वगम् ।
तथा सितं तदूर्ध्वगं तथैव शृङ्गमूर्ध्वगम् ॥१२७॥

सर्वे स्पष्टाः श्लोकाः ।

तिर्यग्गते दृग्धृतितः सिताख्ये
तद्वृत्तजैक्येन्दुवशाद्यदस्ति ।
ऊर्ध्वाधरत्वं खलु शृङ्गयोश्च
स्पष्टं न तद्भास्करपारिलेख्यात् ॥१२८॥

दृष्टिस्थाने सितवृत्तोपरि दृग्वृत्तस्य लम्बरूपत्वे शृङ्गोर्ध्वाधरत्वं भास्करपरिलेखविधिना न सिद्ध्यतीत्यर्थः । प्रतिपादितमेव सर्वम् ।

यत्रोर्ध्वशृङ्गाग्रकदृङ्नतांशा-
विम्बाधिकाः स्युस्तदधःस्थितस्य ।
शृङ्गाग्रकस्याथ तदेव तत्र
दृग्वृत्तगोर्ध्वाधरशृङ्गयुग्मम् ॥१२९॥

एतत्तु विम्बार्धमितशुक्लद्वयस्वीकरणादुपपन्ने, अर्धाधिकशुक्लाधोंन्नद्धयविचारेण शृङ्गाग्रद्वयप्रोतस्य दृग्वृत्तत्वे सत्यपि शृङ्गाग्रीयनतांशान्तरं विम्बार्धमितं प्रायो नैव सर्वदा भवति तद्वेद्यं धिद्भिरिति ।

दृग्वृत्तजोर्ध्वाधरताऽत्र या सा
कुजोर्ध्वगेन्द्वर्कवशाददृश्या ।
कुजादधःस्थे तु रवौ, कुजोर्ध्व-
विधौ तु सा नैव भवेत्कथंचित् ॥१३०॥

दृग्वृत्तीयोर्ध्वाधरता या सा क्षितिजोर्ध्वगतचन्द्ररविवशाददृश्या,

तिजाभिमुखं तदयनतम् । तत्र मितवृत्तद्वयवृत्तोत्पन्नकोणस्य दिग्व-
लनसंज्ञकत्वाद्वृत्तोत्पन्नकोणस्य तद्वृत्तद्वयस्पर्शरेखोत्पन्नकोणसमत्वा-
च्चन्द्रकेन्द्रतः ताभ्यां सितवृत्तद्वयवृत्तस्पर्शरेखाभ्यामुत्पन्नकोणोऽपि
दिग्वलनम् । तत्र तत्स्पर्शरेखाद्वयसंलग्नभूतलं गोलस्पर्शरूपं तद्दृक्सू-
त्रोपरि लम्बरूपश्चार्थाज्ज्ञायते । तथा वास्तवदृश्यवृत्तभूतलमपि तद्दृ-
क्सूत्रोपरिलम्बरूपमस्त्यतस्ते गोलस्पर्शकत्वास्तवदृश्यवृत्तभूतले मिथः
समानान्तरे सिद्धे । एवं वास्तवदृश्यवृत्तभूतलेन छिन्नयोः सित-
वृत्तद्वयवृत्तभूतलयोर्योगरेखे अपि समानान्तरे, ततस्तयोगरेखोत्पन्न-
कोणोऽपि स्पर्शरेखोत्पन्नकोणेन समः (११।१४) तेन दृश्यवृत्तधरा-
तले मितवृत्तद्वयवृत्तयोर्योगरेखोत्पन्नकोणोऽपि दिग्वलनतुल्यः सिद्धः ।
तत्र दृष्टिस्थानाच्छुक्लवृत्ताधारिका या विषमा सूची सा दृश्यवृत्तभूतलेन
छिन्ना सती छेदनक्षेत्रस्य दीर्घवृत्तत्वं साधयति, तत्र स्थिरत्रिभुज-
भूतलोपरि दृश्यवृत्तभूतलस्य केवललम्बरूपत्वाद् दृश्यवृत्तभूतलपरिणत-
शुक्लवृत्तस्याकृतिर्दीर्घवृत्ताकृतिर्जाता । परन्तु प्राचीनैः स्वल्पान्तरात्तस्य
वृत्ताकृतिमेवाङ्गीकृत्य सर्वं कर्म कृतम् । अथ दीर्घवृत्तत्वे च तस्य कथं
परिलेखविधिरिति सर्वं वास्तवचन्द्रशृङ्गोन्नतिसाधने द्रष्टव्यं विज्ञैः ।
अथ समभूतले वा काष्ठपट्टिकायां यत्पङ्क्तुल्यव्यासार्धवृत्तं विलिख्यते
तद्वास्तवदृश्यचन्द्रवृत्तम् । तत्र पूर्वापररेखा द्युवृत्तरूपिणी, तत्र दि-
ग्वलनं तु पूर्वबिन्दुतो यद्दीयते तत्सितवृत्तरूपवलनसूत्रज्ञानाय, अथ
परमान्तरवृत्तमेव दृश्यवृत्तभूतलपरिणतं वलनसूत्रं. तथा परमान्त-
रवृत्ते एव परमशुक्लांशदर्शनात्तत्र वलनसूत्रे तदग्रतो वलनं दत्तम् । अथ
लिखितचन्द्रकेन्द्राद्दृश्यवृत्तभूतलपरिणतशुक्लवृत्तस्य स्वभावृत्तसंज्ञकस्य
केन्द्रज्ञानाय तत्केन्द्रान्तररूपां विभां दत्वा ततोदृश्यवृत्तभूतलपरिणत-
शुक्लवृत्तस्य व्यासार्धरूपया स्वभया यद्वृत्तं विधीयते तत्तत्र शुक्लवृत्तम् ।
तेन खण्डितं यत्राकारकं शुक्लरूपमवगन्तव्यं, तद्वृत्तयोः सम्पातरूपे
शृङ्गाग्रे । तत्र दिग्वलनदिक्कं शृङ्गोन्नमनमिति सर्वं यत्र तत्रोपन्यस्त-
मप्येकत्र बालानां विनोदाय मया लिखितम् । विषयस्यास्यातिगूढत्वा-
द्यत्र त्रुटिः काचित्सा सज्जनैः परच्छिद्रमुद्रकैर्विद्वद्भिः पूरणीयेति ।

सज्जना ये बुधाः सन्ति परच्छिद्रविमुद्रकाः ।
तान्नत्वा प्रार्थये नम्रो दूरी कुर्वन्तु मे त्रुटीः ॥

यद्दृश्यते स्थूलदृशा कदाचित्
स्वल्पान्तराच्छृङ्गमिहाधरोर्ध्वम् ।
भूस्थैः कुजोर्ध्वं नहि वास्तवं त-
द्द्रष्टान्तगोलाभिमतं न यस्मात् ॥१३२॥
अदृश्यशृङ्गोन्नमनं विनैव
तत्कोट्यभावं किल सिद्धिरस्याः ।
कुकोट्यभावभ्रमजातदोषात्
सद्भिर्विरोधं जनयन्ति चाज्ञाः ॥१३३॥

यत् स्थूलदृशा कुकैन्द्रिकदृष्ट्या, न तु पृष्ठस्थदृष्ट्या कदाचित् ६६' एतस्मिन्ताक्षदेशे क्रान्तिवृत्ते क्षितिजानुकारे जाते सति गर्भक्षितिजाद्ध ऊर्ध्वं च शृङ्गद्वयमूर्ध्वाधररूपेणावलोक्यते, तद्वास्तव कुजोर्ध्वं नहि, यस्मात् द्रष्टान्तगोलाभिमत तन्नास्ति, भूपृष्ठस्थो द्रष्टा तन्न पश्यतीत्यर्थ। अथ तत्तस्य ग्रहागुस्तस्य कोट्यभाव विनैव अदृश्यशृङ्गोन्नमने किलास्या ऊर्ध्वाधरताया सिद्धिरस्तीति वदन्तोऽज्ञा भास्कराचार्या कुकोट्यभावभ्रमजातदोषात् सद्भिर्महपुरुषै विरोध जनयन्ति ।

तदम्बुचन्द्रमण्डले भवेच्च मण्डलत्रयम् ।
सिताभिधं च मण्डलं तथा दृगुत्थमण्डलम् ॥१३४॥

भवृत्तस्य तुल्य तुल्यान्तर मण्डल शरकोटिज्यासाधवृत्त, शेष स्पष्टम् । अथोक्तदिग्लवनोपपत्तिक्षेत्रपरिचयमाह —

भमण्डलाच्छरान्तरे समन्ततश्च संस्थितम् ।
भवृत्ततुल्यमण्डलं हिमांशुकेन्द्रगं सदा ॥१३५॥
अथास्तभूजोर्ध्वगचन्द्रबिम्बे
स्वधःस्थनेम्यां प्रथमाभिधं स्यात् ।
भवृत्ततुल्याख्यसिताख्यमध्ये,
भवृत्ततुल्याख्यदृगुत्थमध्ये ॥१३६॥

कुगर्भदृक्चिन्हवशात्सुखार्थं
शृक्षेन्दुशृङ्गोन्नतिजं मयोक्तम् ।
स्वदृग्वशाल्लम्बनतोऽन्यथात्वे
यत्तन्न विस्तारभयादिहोक्तम् ॥१४५॥

सर्वमेतद्भूगर्भस्थदृक्वशात् सुखार्थं मया कथितम् । अन्यथात्वे पृष्ठस्थदृष्टिवशादपेक्षितं चेत् तदा स्वदृग्वशाल्लम्बनतः पृष्ठीयग्रहादि सकलं साध्यम् । शेषं सुगमम् । सूक्ष्मशृङ्गोन्नतिविषयज्ञानाय म० म० प० श्रीसुधाकरद्विवेदिविरचितं वास्तवचन्द्रशृङ्गोन्नतिसाधनं विलोकनीयम् ।

सूर्याच्छुक्लोत्पादकाः सत्करा ये
चन्द्रं स्पृष्ट्वा निर्गताः स्वोर्ध्वमार्गे ।
शृङ्गाद्भिन्नं तत्प्रकाशैस्तु किंचिद्
व्यक्तं चान्द्रं चाम्बुविम्बं नृदृश्यम् ॥१४६॥
अर्कस्यास्तानन्तरं तज्जदृग्ज-
दोषाभावादिन्दुशुक्लोद्गमेऽल्पे ॥
शुक्लाधिक्ये तज्जदृग्दोषतस्त-
द्दृश्यं, नैवार्धाधिके तत्कथंचित् ॥१४७॥

शृङ्गाद्भिन्नं स्थलं तत्प्रकाशैः किंचित् व्यक्तं प्राकृतिकबिम्बरूपं भवति, तत्केवलं सूर्यास्तानन्तरं रविकरजातदृग्दोषाभावात् अल्पे एव शुक्लोद्गमे दृश्यते, शुक्लाधिक्ये तु तज्जनितदृग्दोषात् तत्कथंचित् दृश्यं नैव भवेदिति स्पष्टमेव ।

अथाम्बुचन्द्रमण्डलं रवीन्दुपर्वणोः क्रमात् ।
स्वभाकुभास्थितं यतोऽत एव दृश्यमत्र वै ॥१४८॥

इति श्रीकमलाकरविरचिते सिद्धान्ततत्त्वविवेके चन्द्रशृङ्गोन्नत्यधिकारः समाप्तः ।

अथेति । रविपर्वे दर्शान्तकाल । तदानी रविचन्द्रविम्बयो परित सूत्राभि क्रमस्पर्शरेखाभिजनिता या सूची, तत्र चन्द्रविम्बस्य रवि विम्बापेक्षयाऽल्पत्वाच्चन्द्रविम्बाभिमुखप्रदेशे तत्स्पर्शरेखारूपाणा सूची वर्णाना योगसिद्धिदर्शनात्तत्र चन्द्रविम्बात्सूचीशीर्षावधिका चन्द्र भोच्यते । यदि दिवाऽमान्तस्तदा प्राकृतिकस्तेजोविहीनश्चन्द्र स्वच्छायान्तर्गत खग्रासावसरे वा सकलग्रहणे दृश्यो भवति । एव चन्द्रपर्व पूर्णान्तकालस्तत्रापि रविभूविम्बयो क्रमस्पर्शरेखासिद्ध सूच्या भूविम्बात्सूचीशीर्षावधिका भूच्छायोच्यते यदि रात्रौ पूर्णा न्तस्तदा भूच्छान्तर्गतश्चन्द्रोऽस्तीति ज्ञानचक्षुषा दृश्यो भवतीत्थ सकल ग्रहणे वा खग्रहणे । खण्डग्रहणे तु ग्रासावशेषमुज्ज्वलविम्ब चर्मच क्षुषाऽपि स्पष्ट विलोक्यते इति ।

इति भागलपुरमण्डलान्तर्गतचयनपुरग्रामनिवासिना
पण्डितहलराजमिश्रसूनुना गङ्गाधरशर्मणा कृत
कमलाकरविरचितसिद्धान्ततत्त्वविवेकीय
चन्द्रशृङ्गोन्नत्यधिकारस्य वासनाभाष्य
सम्पूर्णतामगात् ।

॥श्री॥ श्रीगणेशाय नमः ॥श्री॥

अथोदयास्ताधिकारविषयपरिचायकाः परिभाषाः ।

(१) प्रवहवेगवशाद्भूपरितो भ्रमितग्रहस्य क्षितिजव्यवधानाद-दृश्यत्वं तदेवास्तत्वं, यत्क्षितिजोर्ध्वगतत्वेन दृश्यत्वं तदेवोदितत्वम् ।

(२) या सूर्यसान्निध्याद्यल्लुप्तत्वं तदप्यस्तत्वम् । सूर्यात्कालांशा-धिकान्तरितस्य विम्बस्य यद्दर्शनं तत्तस्योदितत्वम् ।

(३) सूर्यसान्निध्याल्लुप्तविम्बानां गत्यन्तरस्योत्तरोत्तराधिक्या-द्यावत्यन्तरे प्रथमं विम्बदर्शनं तदन्तरांशाः कालांशाः, या परमास्तानन्तरं यावता कालेन विम्बदर्शनं तत्कालसम्बन्धिनोंऽशाः कालांशा उच्यन्ते । ते च विम्बसूक्ष्मासूक्ष्मवशादग्रहोर्ध्वकक्षान्तरभेदात्तद्गतपार्थिवांशभेदा-द्विलक्षणा भवन्ति ।

(४) ग्रहभविम्बकेन्द्राद्क्वृत्तावधि यल्लम्बरूपमन्तरं तन्नाराच-शर-विक्षेप-बाण-मार्गणेषुशब्दैरुच्यते । तत्र वृत्तोपरि लम्बवृत्तस्य पृष्ठ-केन्द्रगतत्वादेव कदम्बप्रोतवृत्ते शरः, ध्रुवप्रोतवृत्तेऽपम इति कथ्यते ।

(५) विम्बग्रहोपरि गोलसन्धिप्रोतवृत्तं, चलवृत्तं तत्र गोल-सन्धेर्ग्रहावधि चलवृत्तीयभुजांशा उच्यन्ते ।

(६) स्पष्टशरोऽनेकप्रकारकः । यथा त्रिज्यागोलीयः शरः स्पष्टशरः (१) । तथा विम्बदर्शनायादोरात्रवृत्तयोरन्तरे कस्मिन्नपि ध्रुवप्रोत-वृत्ते स्पष्टशरोऽयं स्पष्टक्रान्तिसंस्कारयोग्यः (२ । तथा च सूर्यग्र-हणे नतिसंस्कृतमध्यमशरः स्पष्टशरः (३ । एवं दृक्कर्मणि विम्बक्रा-न्तिवृत्तान्तरं ध्रुवप्रोतवृत्ते स्पष्टशरः (४) । तथा क्षितिजे विम्बविम्बो-दयलग्नान्तरमपि स्पष्टशरः (५) ।

(७) अक्षांशवशसाधितमाक्षवलनं, जिनांशवशसाधितमायनं, तयोः संस्कारेण स्पष्टवलनम् ।

(८) विम्बोपरि कृतध्रुवप्रोतवृत्ते विम्बान्नाडीवृत्तावधिकः स्पष्टापमः । विम्बोपरि कृतकदम्बप्रोतवृत्ते विम्बान्नाडीवृत्तावधिकः स्पष्टान्यापमः ।

(९) एवं विम्बोपरि कृतकदम्बप्रोतभवृत्तयोः सम्पातः स्थान-भोगग्रहपदैर्व्यवह्रियते । तत्र स्थानगतध्रुवप्रोतवृत्ते स्थानान्नाडीवृत्तावधिका मध्यमक्रान्तिः । स्थानगतकदम्बप्रोतवृत्ते स्थाननाडीवृत्तान्तरमन्यक्रान्तिरुच्यते ।

(१०) तत्र स्पष्टशरमध्यापमयोः संस्कारेण स्पष्टापमः । मध्यमशर मध्यमान्यापमयोः संस्कारेण स्पष्टान्यापमः ।

(११) रविचन्द्रकेन्द्रबद्धं यन्महद्वृत्तं तत्सितवृत्तम् , तत्र तयोरन्तरांशाः स्पष्टान्त रांशाः कथ्यन्ते । बिम्बकेन्द्रिकनतांशा बिम्बीयनतांशा उच्यन्ते ।

(१२) दृशः सम्बन्धि कर्म दृक्कर्म, येन कर्मणा स्थानीया ग्रहा-दृष्टियोग्या अर्थाद्बिम्बोदयकालिका भवन्ति । तत्र क्षितिजनिष्ठबिम्बकेन्द्रगतध्रुवप्रोतवृत्त-स्थानयोरन्तरमायनं भवृत्ते, तद्ध्रुवप्रोतक्षितिजवृत्तयोरन्तरं त्वाक्षं दृक्कर्मानयोः संस्कारेण स्थानक्षितिजान्तरं भवृत्ते स्पष्टदृक्कर्मोच्यते । तत्र बिम्बोपरि कृतध्रुवप्रोतवृत्तभवृत्तयो. सम्पात आयनदृग्ग्रहसंज्ञकः ।

(१३) बिम्बोदयसमये यल्लग्नं तदेव बिम्बोदयलग्नम् । बिम्बास्त-काले यल्लग्नं तदस्तलग्नम् ।

(१४) बिम्बोदयलग्नमुदयक्षितिजात्पठितकालांशैरूर्ध्वं कृतं सद्योऽपमवृत्तप्रदेश उदयक्षितिजे लग्नः सचोदयभानुः । एवमस्तक्षितिजादूर्ध्वं पठितकालांशमितान्तरे बिम्बं कृतं सदुदयक्षितिजे यः प्रदेशो भवृत्तस्य लग्नः सोऽस्तभानुरुच्यते ।

(१५) सदोदितं तदेव बिम्बं यस्याक्षदृक्कर्मासवः पठितकालांशेभ्योऽधिका भवन्ति, वा यस्याहोरात्रवृत्तं पृष्ठक्षितिजात्सदैवोर्ध्वगतं, तस्य सदैवोदयः ।

॥ * ॥ इति संक्षेपत परिभाषाः ॥ * ॥

उदयास्ताधिकारः ।

अथ शरस्यावश्यकतामाह—

विवृत्तगानां विधुपूर्वकाणां
बिम्बात्मकानां गणितप्रसिद्धिः ।
इषुं विना नैव भवेदिनोक्त्या
तत्साधनं तावदतः प्रवच्मि ॥१॥

भक्तविघ्नौघशमनीं नत्वा देवीं, तथा गुरुम् ।
उदयास्ताधिकारस्य लिख्यते भाष्यमुत्तमम् ॥१॥

विवृत्तं बिमण्डलं । इनोक्त्या सौरोक्त्या, शेषं स्पष्टम् ।

अथ परमशरज्ञानमाह—

चन्द्रात् त्रिघन-रन्ध्रा-र्क-रसा-र्का-र्का दशाहताः ।
परेषुलिप्तिकाः सौरे कृतवारक्रमात् स्मृताः॥२॥

कृतो वाराणां क्रमः क्रमगणनं तस्मात् । रव्यादितः शनिपर्यन्तग्रहाणामित्यर्थः । अत्र प्रचलितवारगणनाक्रमवासना सूर्यसिद्धान्ते "मन्दादधः क्रमेण स्युश्चतुर्था दिवसाधिपाः ।" एतत्पद्योनोक्ताऽपि कक्षाक्रमभेदाद्यथा प्रथमं सृष्ट्यादौ रविवारस्ततो रविकक्षाधश्चतुर्थकक्षास्थग्रहस्य चन्द्रस्य वारो जातस्तत्परं तुच्चस्थशनिकक्षाधस्तृतीयकक्षा(चन्द्रतश्चतुर्थकक्षा)स्थकुजस्य वार एवं दिनक्रमगणना सिद्धयति ।

अथान्यथोच्यते-रविवारस्य प्रथमत्वे ग्रहमुख्यत्वान्न कोऽपि विरोधस्तदनन्तरं प्रथमहोरेशस्यैव दिनपतित्वसिद्धया प्रथमोदयाद् द्वितीयोदयसमयावधि चतुर्विंशतिकालहोराणां गतत्वात्पञ्चविंशतितमायां होरायामग्रिमोदयो युक्त्या सिद्धयति तत्र "होरेशाः षष्ठतः षष्ठः ।"

इति क्रमेण पूर्वदिने प्रथमहोरेश सूर्यस्तत्पर द्वितीयहोरेश शुक्रस्त-तस्तृतीयहोरेशो बुधस्ततश्चतुर्थहोरेशश्चन्द्र एव पञ्चविंशतमहोरेश–श्चन्द्र एवाग्रिमदिनप्रथमहोरेश सिद्ध्यति, तेन रविवारात्पर चन्द्रस्य वार । एव दर्शितयुक्त्या चन्द्रादनन्तर कुजवार आयाति तेन सर्वमुपपन्नमिय वासना प्रथमवासनापेक्षया चित्ततलस्पर्शकारिणी वर्त्तते इति।

अथेष्टशरानयनमाह–

सपातमन्दस्फुटखेटदोर्ज्या
परेपुमौर्व्या गुणिता विभक्ता ।
स्वशीघ्रकर्णेन कुजादिकानां
त्रिभज्यया शीतरुचेः फलस्य ॥३॥
चापं, कलाद्यो विशिखः स्फुटः स्यात्
सपातमन्दस्फुटगोलदिक्कः ।
स्फुटग्रहान्नैव कथंचिदेवं
कार्यं शरस्यानयनं बुधेन्द्रैः ॥४॥

अत्र भवृत्तायावता लम्बरूपेणान्तरेण विमण्डले ग्रहस्तिष्ठति तावत शर इति सज्ञा । तथा भण्डलविमण्डलयो सम्पात पात इत्युच्यते, तत्र स्थितस्य गृहस्यान्तराभावाच्छराभाव । ततो नवत्यशान्तरे तद्वृत्तयो परमान्तर परमशरमानम् । तच्च त्रिज्यातुल्ये विम्बीयकर्णे वेधेन ज्ञात-मार्दौ, त्रिज्यातुल्यो विम्बीयकर्णस्तु कक्षावृत्तप्रतिवृत्तगोलयो र्योग प्रदेशरूपेऽन्त्यफलार्धकोटिज्यान्यासार्धोत्पन्नवृत्ते गृहे सति भवति, तत्र कर्णत्रिज्ययो समत्वाद्गृहगोलीयशरज्यामितैव त्रिज्यागोलीय शरज्या स्यात् ।

अथ गृहास्तु निरयणमेषादित आगच्छन्ति । तत एव विलोमेन पातो भ्रमति । तेन सपातगृहाच्छरानयन युक्तम् । परन्तु चापजात्येषु कर्णादेवानुपातकरणोचितत्वादत्र पातस्थानाद्विम्बपर्यन्त ये विमण्ड-

लोयभुजांशास्तस्मादेव शरः साध्यः, परमत्र विमण्डलीयभुजांशा न ज्ञायन्ते, विम्बोपरिगतकदम्बप्रोतवृत्तप्रतिवृत्तसम्पातविन्दुभुजांशाः शरक्षेत्रे कोटिरूपा अपि न तावज्ज्ञायन्ते, यतस्त्रिज्यागोलोपलब्धस्पष्टग्रहविम्बोपरिगतकदम्बप्रोतवृत्तभवृत्तयोः सम्पाते भूकेन्द्राद्यारेखा सा वर्धिता सती शरसाधनार्हमन्दस्पष्टग्रहगता न भविष्यति, त्रिज्यागोलीयग्रहगोलीयकदम्बप्रोतवृत्तभूतलयोर्विभेदात्। तत्र ग्रहगोलीयशरज्या तद्भूतभूतलद्वययोगरेखारूपैवातस्तत्र गणितागत-शरसाधनार्हमन्दस्पष्टग्रहयोरन्तरज्ञानमावश्यकम्। यदि केनापि विधिना शरसाधनार्हमन्दस्पष्टग्रहभुजांशज्ञानं भवेत्तदा परमशरमानं मध्यावयवं मत्वा चापजात्यत्रिसक्तावयवसिद्धान्तेन विमण्डलीयभुजांशज्ञानं भवत्येव, अथ किं तत्साधनायासेन प्रतिवृत्तीयभुजांशानेव मध्यावयवं प्रकल्प्येष्टशरज्या ज्ञानं भवति, परं ते प्रतिवृत्तीयभुजांशा ज्ञाता एव नहि सन्ति,कथं तद्वशादिष्टशरसाधनम्। भास्कराचार्य्येण तु तद्वैषम्यं विचिन्त्य 'प्रतिमण्डलगता वा विमण्डलगता भुजांशा ग्राह्याः" इति प्रतिपादितम्। वस्तुतस्तेन च प्राचीनानां मते परमापममितपरमान्तरस्वतोर्भवृत्तविषुववृत्तयोरिष्टस्थलीयविषुवांशभुजांशान्तरप्रमितोदयान्तरस्वाल्पत्वादर्शनात् स्वयं परमापमापेक्षयाऽल्पपरमशरमितपरमान्तरस्वतो विमण्डलभवृत्तयोरिष्टस्थलीयभुजांशान्तरस्यागोपेक्षा कृतेति मन्ये। प्रकृतग्रन्थकारेण तु तदन्तरसाधनवैषम्यं विचिन्त्य 'गणितागता ग्रहा विमण्डले व्यागच्छन्तीत्युक्तम्' परमेतदतीवासमीचीनम्। आस्तां तावत्परमतस्याल्पवर्णनम्। अथेष्टशरानयने भट्टेन शीघ्रकर्णग्रहणं कृतं तदपि नो युक्तम्। वस्तुतो बिम्बीयकर्णानुपातादेव त्रिज्यागोले इष्टशरज्या सिद्ध्यति। भट्टेन तु बिम्बीयकर्णसाधनं कुत्रापि न कृतम्। म०म० बापूदेवशास्त्रिभिस्तु बिम्बोच्चप्रोतवृत्तं कृत्वा शीघ्रकेन्द्रांशेष्टशरांशवशाच्चापजात्येन बिम्बोच्चप्रोतवृत्तीयकेन्द्रांशाः साधिताः।

ततः शीघ्रकर्णसाधनवत्केन्द्रांशैर्यः कर्णः स एव बिम्बीयकर्णः। तत्रोध्वादित्रिज्यावृत्तं यत्तत्क्षितिजं कल्प्यम्। तत्रोर्ध्वभागार्धे चिक ∠ स्याक।

नीचभागार्धे विक 7 स्याक, इत्यपि विवेचितम्। अथ म म प श्रीसुधा
करद्विवेदिभिस्तु विम्बीयकर्णज्ञान यथा कृत, तथोच्यते स्थानीय-
कर्णशरस्पर्शरेखयोर्वर्गयोगमूल शरस्पर्शरेखाग्राद्भूकेन्द्रावधि अन्य-
कर्णसमम् । तथा त्रिज्योनशरच्छेदनरेखाखण्ड द्वितीयोऽवयव ।
विम्बीयकर्णस्तृतीय । अत्रान्यकर्णस्य तथा त्रिज्योनशरच्छेदन
रेखायाश्च माने ज्ञाते एव, यदि तयोरन्तर्गतकोणमान ज्ञायते
तदा तन्मित धरणिसमुख कोण मत्वा सरलत्रिकोणमित्या
साधित भूमानमेव विम्बीयकर्ण स्यात्तत्र शरच्छेदनरेखा शीघ्रान्त्यफ
लज्याऽन्यकर्णेतित्रिभिरवयवैर्यदेक त्रिभुज तत्र शाघ्राऽन्त्यफलज्या
भूमि कल्प्या, तत सरलत्रिकोणमित्यैव तज्ज्ञातव्यकोणमान ज्ञात स्यात्
तेनोपपन्नते तत्प्रकार । "कर्णाग्र पुच्छस्पर्शरेखायुकर्णकृत्योर्योगात्मूलम
न्या श्रुति स्यात्। कर्णाग्रे पुच्छेदनान्यश्रुती ये तन्मध्यास्तस्थखजोऽत्र
प्रसाध्य । त्रिज्याच्छेदनयोर्विशेषमपर कणस्तथैतौ भुजौ तन्मन्या
स्रमितिस्तु पूर्वजनिता मध्यास्रतुल्या तत । साध्या भूमिमितिर्भवेत्स्फु
टतम द्राक्कर्णमान ततश्चैतत्स्थानजकर्णमानवशतो बाणावबोध
स्फुट ॥" इति ॥ अथ तदन्तरज्ञान क्रियते—ग्रहगोलकेन्द्रात् त्रिज्यागो
लीयस्पष्टग्रहस्थानगतायां रेखाया ग्रहगोलकेन्द्राद्या लम्बरेखा सा

फलज्यासमा= $\frac{\text{उशरपके} \times \text{ज्याशीअ}}{\text{त्रि}}$, अत्र त्रिज्यागोलीयस्पष्टग्रहस्था

नगतरेखा प्रतिवृत्तस्य पूर्णज्यारूपिणी, तेन तल्लम्बमूलादुभयतस्तस्या
खण्डे तुल्ये (३।३) फलकोटिज्यामिते च फलिते। अथ सा फलज्या
रेखा वर्द्धिता सती यत्र प्रतिवृत्ते लग्ना तद्बिन्दु केन्द्र प्रकल्प्य फल
कोट्य शेयद्वृत्त प्रतिवृत्तगोलोपरि भवेत्तन्नियन तत्पूर्णज्याग्रद्वयगतम
र्धाद्गुणितागतमन्दस्पष्टग्रहगत भवति। अत्र विम्बार्द्धगतफलज्यारेखाया
कृता लम्बरेखाऽपि फलज्या मूलेऽर्थात्फलज्यातत्पूर्णज्यायोगबिन्दावेव
निपतिष्यति धरातलोपरि लम्बकरणोपपत्तिविचारेण। अतस्तत्फल
कोटिज्यावृत बिम्बगतञ्च सिद्धम्। तत्र यथा पापगशके प्रतिवृत्तम ।

पावविं = विमण्डलम् । के = केन्द्रं फलकोटिवृत्तस्य । फ = कदम्बम् । बिम्बम् = वि, श = स्थानम् = शरसाधनार्हमन्दस्पष्टग्रहः । ग = गणितागतमन्दस्पष्टग्रहः । गवि = फलकोटिवृत्तम् । अत्र 'के' केन्द्रान्नवत्यंशव्यासार्धकृतं वृत्तम् = कचवप. तत्र ∵ केग = फको, ∴ गप = फलम् = विच ।

तत्र 'ग' गणितागतमन्दस्पष्टग्रहे 'गप' फलसंस्कारेण 'प' ग्रहो ज्ञायते, ततः पाव = तद्विमण्डलीयभुजांशज्ञानम् । तथा पव = तच्छरज्ञानं जातम् । तत्कोटिः = वक, तस्या अपि ज्ञानं जायते । एवं ∠पावप कोणज्ञानं कृतम्, तत्र ∠पावप = ∠विवक, अथ विवच त्रिभुजे त्रिकोणमित्या —

$\text{ज्यावविं} = \frac{\text{ज्याफ} \times \text{त्रि}}{\text{ज्या} \angle \text{विवच}}$, अतो 'ववि' चापज्ञानं जातम्, तत्र पाव, ववि चापयोः संस्कारेण पावि = विमण्डलीयभुजांशज्ञानं जातम् । ततः 'शवि' = स्पष्टशरज्ञानमपि सुखेन जातम्, अधुनाऽपि चेत्तदन्तरज्ञानमिष्टं तदा कविच, कशप, चापजात्ययोर्ज्याक्षेत्रसाजात्यादनुपातेन $\text{ज्यापश} = \frac{\text{ज्याविच} \times \text{ज्याकश}}{\text{ज्याकवि}} = \frac{\text{ज्याफ} \times \text{त्रि}}{\text{कोज्याश}}$,

अस्याश्चापं = पश, तत्र पग - विशोधनेन 'गश' अन्तरज्ञानं जातम् । प्रकारोऽयं गौरवग्रस्त एव । अथास्य परमत्वं कुत्रेति विचार्यते ग्रहगोलकेन्द्राच्छरकोटिज्या १ । शरज्यामूलाद्गणितागतमन्दस्पष्टग्रहगतं तत्पूर्णज्याखण्डम् २ । ग्रहगोलकेन्द्राद्गणितागतमन्दस्पष्टग्रहावधि त्रिज्या ३ । अत्रानुपातेनान्तरज्या = $\frac{\text{ज्याम्पके} \times \text{उज्याश}}{\text{कोज्याश}}$, अत्र यत्र ज्याम्पके = त्रि, तत्रैव यदि श = पश, तदाऽत्र लब्धेः परमत्वमर्थात्कक्षामध्यगतिप्रोतवृत्तसम्पाते यदा ग्रहस्थानं तत्रैव चेत्परमशरस्तदैवान्तरं परमम् । अथ प्रकृतमनुसरामि—

अथ चापज्ञात्यसिद्धान्तेन ग्रहगोलीयेष्टशरज्या—

$= \frac{\text{ज्यापश}\times\text{ज्या (ग्र+पा)}}{\text{त्रि}}$, इय बिम्बीयकर्णाग्रे ऽतस्त्रिज्याग्रे परिणाम्यते-त्रिज्यागोलीयेष्टशरज्या= $\frac{\text{ज्यापश}\times\text{ज्या (ग+पा)}\times\text{त्रि}}{\text{त्रि}\times\text{कर्ण}}$,

$= \frac{\text{ज्यापश}\times\text{ज्या (ग्र+पा)}}{\text{कर्ण}}$, एव सर्वेषा ग्रहाणा शरज्या त्रिज्याग्रे ले साधिता । तत्र चन्द्रकर्णस्य त्रिज्यासमत्वात्कर्णस्थले त्रिज्यैव गृहीता । परन्तु त्रिज्यागोलपरिणतविमण्डलस्य वृत्तत्वाभावात्तत्रैव स्पष्टग्रहस्य स्थितत्वात्स्पष्टग्रहाच्छरानयन नाकारि भट्टेनेति स्पष्टम् । अत्र शेषवासनाऽपि द्रष्टव्येतिदिक् ।

पातेऽथवा शीघ्रफलं विलोमं
कृत्वा विधृत्तस्फुटतश्च तेन ।
युक्ताच्छरस्यानयनं विधेयं
यथोक्तरीत्योक्तशरेण तुल्यम् ॥५॥

अत्र पूर्वश्लोकोक्तयुक्त्या शरसाधनयोग्यकेन्द्रांशा =पा+मस्प= पा+स्पग्र $\pm$ विलोमशीघ्रफलम्=पा $\pm$ विलोमशीघ्रफल+स्पग्र, अथवा , स्पग्र=मस्प $\pm$ शीफ ∵ मस्प=स्पग्र $\pm$ शीफ,

तत शरसाधनार्हग्रहभुजांशा =मस्प+पा=स्पग्र $\pm$ शीफ+पा= स्पग्र+(पा+शीफ), अत उपपन्न सर्वम् ।

स्फुटं परेषुं परिगृह्य वाऽत्र
चलाख्यकर्णं त्रिभशिञ्जिनी च ।
यथोक्तपाताख्यखगाच्छरो यो-
विधोरिवोक्तस्फुट एव भौमात् ॥६॥

अत्रत्रिज्यागोलीयपरमशरज्या $= \frac{\text{ज्यापश}\times\text{त्रि}}{\text{शीक}}$ =स्पष्टशरज्या, तथा शीघ्रकर्ण त्रिज्यामित मत्वा विधोरिव भौमादीना शर साध्य ।

एतद्भावाभावं दर्शयन् दिङ्निर्णयमाह—

गोलसन्धौ तु *परमा परक्रान्तिज्यकामिता ॥
तदभावोऽयनादौ साऽयनदिक्काऽयनाभिधा ॥१३॥

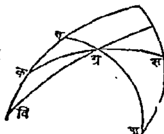
गोलसन्धेर्नवत्यंशेन कृतं ग्रहक्षितिजाख्यं वृत्तमयनप्रोतवृत्तमेव तत्क-दम्बध्रुवयोरपि गतं भवत्येवातस्तयोरन्तरं जिनांशमितम्। अयनस्थ-लान्नवत्यंशेन कृतं वृत्तं गोलसन्धिगतं स्यात्तत्रान्तराभावाद्वलनाभावः।

ग्रहगतकदम्बप्रोतध्रुवप्रोतवृत्तयोरन्तर्गतांशा वा ग्रहक्षितिजे क्रा-न्तिवृत्तनाडीवृत्तयोरन्तर्गतांशा आयनवलांशा इति। तत्र नाडीवृत्ता-द्यद्दिक् क्रान्तिवृत्तं ग्रहक्षितिजे तद्दिकमायनवलनमिति।

अथ शरजवलनानयनमाह—

तच्चापं वलनं ज्ञेयमथ बिम्बावधीह ये।
पातस्थानाल्लवास्तेषां शरांशानां च ये ज्यके॥१४॥
मिथः कोटिज्यकानिघ्नौ स्यातां हारगुणौ च तौ।
त्रिज्यागुणगुणा हारोद्धृता, तच्चापसम्मितम्॥१५॥
शरजं वलनं ज्ञेयं भवृत्ताग्रहतो न तत्।
यथोक्तपरबाणान्न कथंचिच्छीतगुं विना॥१६॥

अत्र पा = पातस्थानम्। पास = क्रान्तिवृत्तम्। क = कदम्बम्। पाग्र = विमण्डलम्। वि = विकदम्बम्। कग्र = बिम्बोपरिगतकदम्बप्रोतम्। विग्र = बिम्बगतविकदम्बप्रोतम्। विकत = परमशरवृत्तम्। विक = परश। ग्रस = शर, ∴ कग्र = शको।

अत्र बिम्बोपरिगतकदम्बप्रोतविकदम्बप्रोतवृत्तान्तर्गतकोणमानं शरजवलनम्।

---

* परमक्रान्तिमितिर्नानाविधाऽऽचार्यैर्विविधिनोपलब्धा, तथा चोक्तं जग-न्नाथेन सम्राट्सिद्धान्ते—

पूर्वाचार्यैः क्रान्तिभागा जिनसंख्याः प्रकीर्तिताः। तथा बल्लालसूनुना देवे

तेन, कविग त्रिभुजे, $\text{ज्या} \angle \text{विगक} = \dfrac{\text{ज्या} \angle \text{कविग} \times \text{ज्याविक}}{\text{ज्या कग}}$

$= \dfrac{\text{ज्या} \angle \text{कविग} \times \text{ज्यापश}}{\text{कोज्याइश},} = \dfrac{\text{ज्या गत} \times \text{ज्यापश}}{\text{कोज्याइश}}, \ldots\ldots\ldots (१)$.

अथ $\because \text{ज्यापश} = \dfrac{\text{ज्याइश} \times \text{त्रि}}{\text{ज्या 'पाग'}} \quad \therefore$ (१) अत्रोत्थापनात्,

$\text{ज्या} \angle \text{विगक} = \dfrac{\text{ज्या गत}, \times \text{ज्याइश} \times \text{त्रि}}{\text{कोज्याइश} \times \text{ज्या 'पाग्र'}} = \dfrac{\text{ज्या 'अत'} \times \text{ज्याइश}}{\text{कोज्याइश}, \times \text{ज्या पाग्र}} \times \text{त्रि}$

$= \dfrac{\text{गुण}}{\text{हार}} \times \text{त्रि}$। अत उपपन्नम्। एतदानयनं यथा सार्वभौमे (चं० ग्र० अ० ६६ श्लो०)।

सपातेन्दुकोटिज्यका चन्द्रबाणोत्क्रमज्योनराशित्रयज्याविभक्ता। परेष्वंशमौर्व्याऽऽप्तचापं लवाद्यं शरीयं भवेद्वलनं वै तदेतत्॥

श्लोकोऽयं भट्टेन पुरत सूर्यग्रहणाधिकारे ३१३ श्लो० वलिदानार्थमानीतच्छाग इव निवेशितोऽथवा सापराधो जनो राजसभायां दण्डार्थं यथा प्रवेश्यते तथैवात्र न्यस्त इति।

यत्विहायनवत्प्रोक्तं सार्वभौमे शरोद्भवम्।
गोलयुक्त्ययुतं तत्तु त्याज्यमार्यवरैर्ध्रुवम् ॥१७॥
आयनानयने यस्मात्तत्कृता तु भमण्डले।
स्फुटग्रहो गृहीतोऽस्ति शरीयानयने किल ॥१८॥
विमण्डले गृहीतोऽस्ति स एवेत्थमसङ्गतम्।
पातस्थानाद्ग्रहे यद्वोगावध्यन्तरन्तु तत् ॥१९॥

यूनानसञ्ज्ञके॥ भागास्त्र्यक्षिमिता क्रान्ति कला भूबाणसम्मिता। फामामूनामकेनापि त्र्यक्षिभागा कलास्तथा॥ पञ्चत्रिंशन्मिता क्रान्तिर्निश्चितैव स्वबुद्धिना। उलूकबेगसञ्ज्ञेन पुरे समरकन्दके॥ क्रान्तिराप्ता त्र्यक्षिभागा कलाभिः खाग्निभिर्युता। एवं क्रान्ति क्रमेणैव प्राप्ता वेधविशारदैः॥ राज्ञा श्रीजयसिंहेन प्राप्ता जयपुरे तथा। त्र्यक्षिभागमिता क्रान्तिर्वस्वक्षिकलिकास्तथा॥"

एतद्भावाभावं दर्शयन् दिङ्निर्णयमाह—

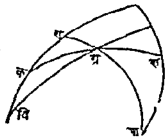
गोलसन्धौ तु *परमा परक्रान्तिज्यकामिता ॥
तदभावोऽयनादौ साऽऽयनदिक्काऽऽयनाभिधा ॥१३॥

गोलसन्धेर्नवत्यंशेन कृतं ग्रहक्षितिजाख्यं वृत्तमयनप्रोतवृत्तमेव तत्क-दम्बध्रुवयोरपि गतं भवत्येवातस्तयोरन्तरं जिनांशमितम् । अयनस्थ-लान्नवत्यंशेन कृतं वृत्तं गोलसन्धिगतं स्यात्तत्रान्तराभावाद्वलनाभावः ।

ग्रहगतकदम्बप्रोतध्रुवप्रोतवृत्तयोरन्तर्गतांशा वा ग्रहक्षितिजे क्रा-न्तिवृत्तनाडीवृत्तयोरन्तर्गतांशा आयनवलनांशा इति । तत्र नाडीवृत्ता-द्यद्दिक् क्रान्तिवृत्तं ग्रहक्षितिजे तद्दिक्कमायनवलनमिति ।

अथ शरजवलनानयनमाह—

तच्चापं वलनं ज्ञेयमथ बिम्बावधीह ये ।
पातस्थानाल्लवास्तेषां शरांशानां च ये ज्यके ॥१४॥
मिथः कोटिज्यकानिघ्नौ स्यातां हारगुणौ च तौ ।
त्रिज्या गुणगुणा हारोद्धृता, तच्चापसम्मितम् ॥१५॥
शरजं वलनं ज्ञेयं भवृत्तग्रहतो न तत् ।
यथोक्तपरमाणान्न कथंचिच्छीतगुं विना ॥१६॥

अत्र पा = पातस्थानम् । पास = क्रान्तिवृत्तम् । क = कदम्बम् । पाग्र = विमण्डलम् । वि = विकदम्बम् । कग्र = विम्बोपरिगतकदम्बप्रोतम् । विग्र = विम्बगतविकदम्बप्रोतम् । विकस = परमशरवृत्तम् । विक = परा । ग्रस = शर, ∴ कग्र = शरकोटि ।

अत्र विम्बोपरिगतकदम्बप्रोतविकदम्बप्रोतवृत्तान्तर्गतकोणमानं शरजवलनम् ।

---

* परम क्रान्तिमितिजिनांशाविधाऽऽर्यैरंगीकृतिर्नोपलब्धा, तथा चोक्तं भगवताऽपि ब्रह्मसिद्धान्ते—

पूर्वाचार्यैः क्रान्तिभागा जिनसंख्याः प्रकीर्तिताः । तथा चन्द्रलग्नगुणेन दृष्टं

वृत्तोपरिलम्बरूपत्वाच । अथ 'दसध' त्रिभुजे चापीयत्रिकोणमित्या

$$=\text{ज्यादध}=\frac{\text{ज्यासद}\times\text{ज्या}\angle\text{दसध}}{\text{ज्या}\angle\text{सधद}}=\frac{\text{कोज्याचअ}\times\text{ज्याजि}}{\text{ज्याआद्य}},$$

अस्याश्चापाश। =दध ते चद=९९° एभिर्युक्तास्तदा चध=चलित ध्रुवभस्य स्पष्टान्यापमाशा । तत चलध' चापीय त्रिभुजे ज्याचल

$$=\frac{\text{ज्याधच}\times\text{ज्या}\angle\text{चधल}}{\text{ज्या}\angle\text{चलध}}=\frac{\text{ज्या}\,(\,९९^\circ+\text{चअ}\,)\,\text{ज्या।आद्य}}{\text{त्रि}}$$

=ज्याश्पक्रा, अत उपपन्न सर्वम्। अथवाऽत्र 'च' चलितध्रुवात् कध्रु' अयनप्रोतवृत्तोपरि कृत लम्बवृत्त गोलसधिगतमेव भवेत्ततोऽनुपातेन चस=आद्य, तत्पर सर्वं सुगमम्। अत्र शेवगालनाऽपि विलोक्येति ।

अथवा पुनस्तानेराह—

क्रमोत्क्रमज्याकृतियोगमूलं चलांशजं तद्गुणिता जिनज्या त्रिज्योद्धृता तद्दलचापमत्र द्विघ्नं लवाद्यं खनवच्युतं वा

अत्र ध्रुवभस्य चलाशज क्रमज्योत्क्रमज्ययोर्वर्गयोगमूल तत्पूर्णज्या जाता तदर्धं तु चलाशार्धज्या ततोऽनुपातेन $\frac{\text{ज्या}\frac{१}{२}\text{चअ}\times\text{ज्याजि}}{\text{त्रि}}=$

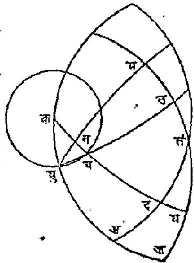
ज्या½ध्रुचचाप अतोऽस्याश्चाप द्विगुण जातम्=ध्रुच, तत्कोटि = चल, = चलध्रुवस्पष्टापमाशा जाता । इत्युपपन्न सर्वम्।

> विदन्ति ये गोलसुसूक्ष्मतत्त्वं
> तैरन्यथैवानयनं तु कार्यम् ।
> बिम्बस्फुटक्रान्तिभवांशकानां
> चान्यस्फुटक्रान्तिभवांशकानाम् ॥२९॥
> चलांशकैः संस्कृतखेचरस्य
> कोटिज्यका स्वेषुजकोटिमौर्व्या।
> निघ्नी त्रिमौर्व्या विहृतासचाप-
> लवोनखाङ्का लवपूर्वकः स्यात् ॥३०॥

चापं स्फुटाद्यापमभागकाः स्युः
स्थानच्युते ऽपि ध्रुवभेऽस्य नूनम् ॥२७॥

नाडीवृत्तस्य पृष्ठकेन्द्रे ध्रुवतारा नास्तीति प्रत्यक्षदिनद्वयवेधाज्ज्ञायते, तेन तत्पृष्ठकेन्द्रादन्तरितध्रुवस्य स्पष्टापमः साध्यते ।

ध्रुच = जिनवृत्तम् । क = कदम्बं । कध्रु अज = अयनप्रोतवृत्तम् । जधसंलप = नाड़ीवृत्तम् । अदसं = क्रान्तिवृत्तम् । कनचदध = चलितध्रुवगतं कदम्बप्रोतवृत्तम् । च = चलितध्रुवभम् ।

अत्र यो हि स्पष्टलक्षितो ध्रुवः, स च नास्ति यथार्थ-नाड़ीवृत्तपृष्ठकेन्द्रात्मकः । तथा चोक्तं ग्रन्थकर्त्रा मध्यमाधिकारे "ध्रुवतारां स्थिरां ग्रन्थे मन्यन्ते ते कुबुद्धयः ।" परन्तु तच्चलनं कदम्बाज्जिनवृत्ते भवतीत्यतः 'च' बिन्दौ यथा चलितस्पष्टलक्षितध्रुवभं वर्त्तते, तदुपरिगतं स्थिरध्रुवप्रोतवृत्तं यत्र नाड़ीवृत्ते 'त' बिन्दौ लग्नं ततः 'च' पर्यन्तम् = तच = चलितध्रुवस्पष्टापमांशाः, तेषामेवानयनमत्र क्रियते ।

अथ 'चकध्रु' चापीयसमद्विबाहुके 'ध्रुनप' वृत्तं कच वृत्तोपरि लम्बरूपं कृतम् । ततः कअद कध्रुन त्रिभुजयोः साजात्यादनुपातेन वा 'कध्रुन' चापजात्ये कोणानुपातेन ज्या ध्रुन $=\dfrac{\text{ज्याजध}\times\text{ज्याकध्रु}}{\text{ज्याकज}}$

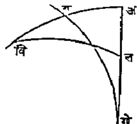
$=\dfrac{\text{ज्यचलांश}\times\text{ज्याजि}}{\text{त्रि}}$, अस्याश्चापम् = ध्रुन, एतत्कोटचंशाः = नप =

क्रान्तिः स्फुटा स्यात्परमस्फुटाख्य-
क्रान्त्यंशदिग्बिम्बखगस्य दिक्स्था ।

उपपत्तिः पूर्वक्षेत्रम् । अत्र गोविस' त्रिभुजे ज्या ∠त्रिगोस = $\frac{\text{त्रि}\times\text{ज्याविश}}{\text{ज्याविगो}} = \frac{\text{त्रि}\times\text{ज्याश}}{\text{ज्या त्रिगो}}$, एतच्चापमान क्रान्तिवृत्तचलवृत्तयो परमान्तरमयनप्रोतवृत्ते भवति । अथात्र नाडीभवृत्तयोर्मध्यगते 'गोवि' चलवृत्ते सति साधिततच्चापजिनांशयोरन्तरेण तत्परमान्तर जायते । तथा भवृत्तविपुवद्वृत्तयो बहिर्गते चलवृत्ते तच्चापजिनांशयोर्योगेन तत्परमान्तर नाम तात्कालिकपरमस्पष्टापम स्यादत —
$\frac{\text{ज्या स्प प अ}\times\text{ज्यागोवि}}{\text{त्रि}}$=ज्या इ स्प क्रा, परन्तु इद परमस्पष्टापममान सदोपयोगयोग्य न बोध्य, प्रतिक्षण चलवृत्तस्य चलत्वात् । अत्र नाडीवृत्ताद्दिक् चलवृत्त तद्दिक परमापममानमिष्टापममानमपि ज्ञातव्यम् । सर्वमुपपन्नम् ।

अथ स्पष्टान्यापमानयनमाह—

एवं हि बिम्बगृहजज्यकाप्ती
परस्फुटक्रान्तिलवज्यकैव ॥३५॥
सत्रिगृहद्युज्यकया हृताऽऽस-
च्चापं स्फुटान्यापमकः पुरोक्तः ।
खेटोक्तरीत्यैव हि बिम्बखेटा-
दपीह सर्वं गणितं प्रसाध्यम् ॥३६ ॥

अत्र गोग्र=क्रान्तिवृत्तम् । गोलअ=नाडीवृत्तम् । वि=ग्रहबिम्बम् । विग्रअ=बिम्बोपरिगतकदम्बप्रोते स्पष्टाऽन्यापम । विल=बिम्बगतध्रुवप्रोते स्पष्टापम ।

अथात्र विअल' त्रिभुजे ज्या विअ = $\frac{\text{ज्याविल}\times\text{त्रि}}{\text{ज्या}\angle\text{विअल}} = \frac{\text{ज्यास्पक्रा}\times\text{त्रि}}{\text{द्युज्या(ग्र+३)}}$, अत्र ज्यास्पक्रा

बिम्बग्रहस्त्वाद्यपदे चलाख्यग्रहे तथा द्व्यादिपदक्रमेण ।
भार्द्धांशशुद्धः सहितोऽथ भार्द्धलवैस्तथा स्याद्भगणांशशुद्धः

लवाः खरामैर्विहृता विलब्धं
ग्रहादिकोऽसौ चलवृत्तगः स्यात् ।
आदौ तथाऽन्ते च पदस्य बिम्ब-
चलाख्यखेटौ समभांशसंस्थौ ॥३२॥

अत्र प्रथमश्लोकोऽवतरणिकारूपत्वात्सुगम एव । तदग्रे तु वासनोच्यते-बिम्बोपरि गतं गोलसन्धिप्रोतवृत्तं कार्यं तच्चलवृत्तं तत्र गोलसन्धितो बिम्बावधि तच्चलवृत्तीयभुजांशाः कर्णांशाः स्पष्टशरांशाः भुजांशाः । भवृत्तीयभुजांशाः कोट्यंशाः । अत्र भुजकोटिज्याकोटि-कोटिज्याघातस्त्रिज्याकर्णकोटिज्याघातसम इत्यनेन—

त्रि×कोज्याविग्रभु=कोज्याभवृभु×कोज्यांश,

∴ कोज्याविग्रभु = $\frac{\text{कोज्याभवृभु}\times\text{कोज्यांश}}{\text{त्रि}}$, अस्याश्चापकोट्यंशा गोल-सन्धितो बिम्बावधि चलवृत्ते भुजांशाः प्रथमपदे स्युः । द्वितीयादिपदेषु सम्पातानुरोधेन भुजांशसाधनं सुस्पष्टम् । शेषञ्च सुगममिति ।

अथ स्पष्टापमसाधनप्रकारमाह—

त्रिज्याशरज्यानिहतिस्तु बिम्ब-
ग्रहस्य मौर्व्या विहृताऽऽप्तचापम् ।
स्यात्स्वेषुदिक्कः परमः शरोऽसौ
बिम्बग्रहस्याथ चलग्रहस्य ॥३३॥
गोलस्थितेनैव परापमेन
सुसंस्कृतः स्पष्टपरापमः स्यात् ।
तज्ज्याथ बिम्बग्रहजज्यकाघ्नी
त्रिभज्यया्ऽऽप्ता फलचापमत्र ॥३४॥

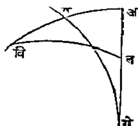
क्रान्तिः स्फुटा स्यात्परमस्फुटाख्य-
क्रान्त्यंशदिग्विम्बखगस्य दिक्स्था ।

द्रष्टव्य पूर्वक्षेत्रम् । अत्र गोविस' त्रिभुजे ज्या ∠ विगोस = $\frac{\text{त्रि}\times\text{ज्याविश}}{\text{ज्याविगो}} = \frac{\text{त्रि}\times\text{ज्याश}}{\text{ज्या विगो}}$, एतच्चापमान क्रान्तिवृत्तचलवृत्तयो परमान्तरमयनप्रोतवृत्ते भवति । अथात्र नाडीभवृत्तयोर्मध्यगते 'गोवि' चलवृत्ते सति साधितैतच्चापजिनाशयोरन्तरेण तत्परमान्तर जायते । तथा भवृत्तविपुवद्वृत्तयो बहिर्गते चलवृत्ते तच्चापजिनाशयोर्योगेन तत्परमान्तर नाम तात्कालिकपरमस्पष्टापम स्यादत —

$\frac{\text{ज्या स्प प अ}\times\text{ज्यागोवि}}{\text{त्रि}}$ = ज्या इ स्प क्रा, परन्तु इद परमस्पष्टापममान सदोपयोगयोग्य न बोध्य, प्रतिक्षण चलवृत्तस्य चलत्वात् । अत्र नाडीवृत्ताद्यद्दिक् चलवृत्त तद्दिक परमापममानमिष्टापममानमपि ज्ञातव्यम् । सर्वमुपपन्नम् ।

अथ स्पष्टान्यापमानयनमाह —

एवं हि विम्बग्रहजज्यकाघ्नी
परस्फुटक्रान्तिलवज्यकैव ॥३५॥
सत्रिग्द्युज्यकया हृताऽऽस-
चापं स्फुटान्यापमकः पुरोक्त' ।
खेटोक्तरीत्यैव हि विम्बखेटा-
दपीह सर्वं गणितं प्रसाध्यम् ॥३६॥

अत्र गोग्र = क्रान्तिवृत्तम् । गोलअ = नाडीवृत्तम् । विं = ग्रहविम्बम् । विग्रअ = विम्बोपरिगतकदम्बप्रोते स्पष्टाऽन्यापम । विल = विम्बगतध्रुवप्रोते स्पष्टापम ।

अथात्र विअल' त्रिभुजे ज्या विअ $= \frac{\text{ज्याविल}\times\text{त्रि}}{\text{ज्या}\angle\text{विअल}} = \frac{\text{ज्यास्पक्रा}\times\text{त्रि}}{\text{द्युज्या(ग्र+२)}}$, अत्र ज्यास्पक्रा

$= \frac{\text{ज्यापस्पक्रा} \times \text{ज्याविगो}}{\text{त्रि}}$, $\therefore \text{ज्याविश} = \frac{\text{ज्यापस्पक्रा} \times \text{ज्याविगो} \times \text{त्रि}}{\text{त्रि} \times \text{द्युज्या}(\text{गु}+३)}$

$= \frac{\text{ज्यापस्पक्रा} \times \text{याविगो}}{\text{द्युज्या}(\text{गु} \times ३)}$, अस्याश्चापं स्पष्टान्यापम इत्युपपन्नं सर्वम्।

अथ स्पष्टापमस्पष्टशरयोः प्रदेशमाह—

एवं नाड्याह्वयाद्बिम्बावधिः स्पष्टापमः कृतः।
व्यस्तसंस्कारतः खेटापमस्यात्र स्फुटः* शरः॥३७॥

यत्र तत्र स्थितग्रहबिम्बकेन्द्रगतध्रुवप्रोतवृत्तनाडीवृत्तसंपाताद्बिम्बावधि तस्मिन्नेव ध्रुवप्रोतवृत्ते स्पष्टक्रान्तिलवाः। अत्र मध्येऽपि खेटापमस्य व्यस्तसंस्कारतः स्पष्टशरो नाम बिम्बीयाहोरात्रवृत्तस्थानीयाहोरात्रवृत्तयोर्ध्रुवप्रोतवृत्तीयान्तरमितः स्पष्टशर इति।

अथ भास्कराचार्योपरि साक्षेपमाह—

शिरोमणौ प्रकाराभ्यां साधयित्वा शरं स्फुटम्।
स्फुटापमः कृतस्तस्य व्यभिचारोऽस्ति हि क्वचित्॥३८॥

प्रकाराभ्यां "त्रिज्यावर्गादयनवलनज्याकृतिं प्रोज्झ्य मूलम्" इत्याद्युक्ताभ्याम्। शेषं स्पष्टम्।

त्यक्त्वा गोलायनादिं वै सर्वतः खनवेषुगे।
कदम्बभे स्फुटक्रान्तिज्याऽत्यल्पद्युज्यकासमा॥३९॥
वस्तुभूताऽपि तद्रीत्या नायात्येवं स्थलान्तरे।
व्यभिचारोऽपि तेनासत्तत्कृतं गणितं किल॥४०॥

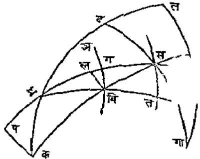
---

* अत्र विशेषोक्तः प्रश्नः।

चेदायनाख्यं वलनं विनैव शरं स्फुटं मे वदसि द्रुतं वै।
मन्ये तदाऽहं गणकारविन्दप्रोद्बोधनेऽन्यो भुवि भास्करोऽसि॥

अस्य तत्कृतो भङ्गश्च।

ग्रहबिम्बीयद्युज्यायाः कृतेः शोध्याऽपमज्यका।
कृतिः सत्रिभखेटस्य तत्पदेन विभाजिता॥
द्युज्यकाभ्यशरयोर्घातः स्पष्टशरो भवेत्॥

अत्र प्रसङ्गाद्भास्करोक्तस्पष्टश रसाधनोपपत्ति प्रदर्श्यते—तत्र गोथसद = क्रान्तिवृत्तम् । गोन = नाडीवृत्तम बिं = ग्रहविम्बम । क = कदम्ब । ध्रु = ध्रुवस्थानम् तस = स्थानीयाहोरात्रवृत्तम् । बिगअ = बिम्बीयाहोरात्रवृत्तम् । बिल = लम्बवृत्त स्थानीयध्रुवप्रोतवृत्तोपरि विम्बत । स' स्थाना न्नवत्यशव्यासार्धेन कृत वृत्तम् = कप = ग्रहक्षितिजसञ्ज्ञम् ।

अत्र बिम्बीयाहोरात्रवृत्तनाडीवृत्तयोरन्तराले कस्मिन्नपि ध्रुव प्रोते स्पष्टा क्रान्ति । स्थानीयाहोरात्रवृत्तनाडीवृत्तयोर्लम्बरूपान्तर मध्यमापम, स च येन सस्कृत सन् स्पष्टापमो भवेत्स एव क्रान्तिस स्कारयोग्य स्पष्टशराऽर्था द्विम्बीयाहोरात्रवृत्तस्थानीयाहोरात्रवृत्तयो रन्तर कस्मिन्नपि ध्रुवप्रोतवृत्ते भवति । अथ तत्साधनमुच्यते—

सलबि सकप चापजात्ययोर्जात्यक्षेत्रसाजात्यात्—

$$\frac{\text{कोज्यापक}\times\text{ज्यासनि}}{\text{ज्यासक}} = \frac{\text{यपि}\times\text{ज्यामश}}{\text{त्रि}} = \text{भुजकोटिन्यासाधपरिणता}$$

लस चापज्या, नेय 'गस' स्पष्टशरज्यासमाऽर्थाद्गोलकेन्द्रात् स्थानीय ध्रुवप्रोतवृत्तलम्बवृत्तयो सम्पाते ल बिन्दौ गताया त्रिज्यारेखाया 'बि' ग्रहविम्बाद्या लम्बरेखा, तथा बिम्बादेव स्थानगतत्रिज्याया या लम्बरेखा, तद्द्वयमूलबद्धरेखाऽनुपातागता । यदीय त्रिज्याव्यासार्धे परिणाम्यते । तदा लस चापज्या भवेत्परन्त्वस्या स्थितौ 'गस' स्पष्टशरात् लस' चापस्याधिकत्वात् नाडीक्रान्तिवृत्तयोर्मध्यस्थबिम्बे स्पष्ट-शरचापात् त्रिज्यापरिणतभास्करोक्तफलचापस्याल्पत्वाद्भास्करेणानु-पातागत फल यथास्थितमेव रक्षितम् । यद्यत्र 'बिलग चापत्रिभुजमा-यनट्क्रमसाधनक्षेत्रत्वसरल तेन स्वीकृत भवेत्तदा स्वल्पान्तरादलक्षित श्रुट्या कथमपि तद्युक्तप्रायो भवेत्परन्तु भास्करेण कोणानुपात प्रायो-न कृत कुत्रापि ।

अथ स्पष्टतया भास्करोक्तफलप्रदर्शनार्थं स्थानीयधु्वप्रोतवृत्तभूतले क्षेत्रं विलिख्यते अत्र धु्लगस्थव= स्थानीयधु्वप्रोतवृत्तम् । स्थ = स्थानम्। ल, ग, फ, पूर्वोक्तसंकेतितस्थानानि। बिम्बात्स्थानीयधु्वप्रोतभूतले लम्बरेखाया मूलम् = य, ∴ यत = भाउफ, अथोपर्युक्तचापक्षेत्रद्वयमध्येऽनुपातेन $\text{ज्यालंवृ} = \frac{\text{ज्या आव} \times \text{ज्यामश}}{\text{ज्यात्रि}}$, अतोऽस्याः कोटिज्या = यके, ततः केयत, केलद त्रिभुजयोः साजात्येन $\text{लद} = \frac{\text{यत} \times \text{त्रि}}{\text{यके}}$ =, अस्याश्चापम् = लस्थ तत्र ∵ लस्थ+स्थव = यल, अस्याः कोटिः = लधु् = ∠लकेन, = फ, अथ यनके त्रिभुजे नके = ज्या गव = ज्या स्पक्रा =

$$= \frac{\text{यके} \times \text{ज्या} \angle \text{नयके}}{\text{ज्या} \angle \text{यनके}} = \frac{\text{कोज्यालं} \times \text{ज्याफ}}{\text{त्रि}}$$

, अथवा किमेतावता महता प्रयासेन । 'धु्विस' चापाजात्ये धु्स, विस भुजौ क्रमेण स्थानीयद्युज्याचापांश–मध्यमशरमितौ ज्ञातौ, ∠विसधु् = आयनवलनं, धरणिसंमुखास्त्रं मत्वा "भूकोटिजीवा त्रिगुणाहतोने"— त्यादिना कोज्याधु्वि = ज्यास्पक्रा, अस्या ज्ञानं भवत्येव । तेनोपपद्यते म० म पं० श्रीबापूदेवशास्त्रिरचितपद्यम् । ग्रहस्यास्फुटक्रान्तिजीवेषुकोटिज्यकाघ्नी त्रिभज्याहृताऽथो शरज्या । त्रिभद्युज्यकाघ्नी त्रिभज्याविभक्ता तयोः संस्कृतेः स्यात्स्फुटक्रान्तिजीवा ॥, इति

अथ तावत् तत्र भास्करोक्त्या $\text{स्पश} = \frac{\text{य} \times \text{मश}}{\text{त्रि}}$, तत्र गोलसन्धौ यष्टि = पअद्यु, तथा कदम्बस्य मश = ९०,

$$\therefore \text{स्पश} = \frac{\text{पअद्यु} \times \text{त्रि}}{\text{त्रि}} = \text{पअद्यु}$$

, एतच्चापेन संस्कृतो मध्यमापमो जातः स्पष्टापमः = ०+पअद्यु, तत्र ∵ म०अ = ० अतस्तत्र भास्करोक्तं समीचीनमेव स्पष्टशरानयनम् ।

अथायनादौ तु तदुक्त्या स्पश= $\frac{\text{य}\times\text{श}}{\text{त्रि}}$ = $\frac{\text{त्रि}\times\text{त्रि}}{\text{त्रि}}$ = त्रि, यत स्तत्र यष्टी = त्रि, स्पशचा = ६०, तत्र मक्रा = जि, स्प क्रा = ६०−जि = पद्यु चा, अतोऽत्रापि तन्मतं साध्वेव ।

तेन 'स्वक्रया गोलायनादि वै' इत्युक्तम् ।

इतोऽन्यत्र स्पश= $\frac{\text{य}\times\text{त्रि}}{\text{त्रि}}$ = यष्टि   एतच्चापैतत्सलीयम ध्यमापमयो संस्कारेण तन्मते स्प क्रा = यचा ± म क्रा   ज्यास्पक्रा = ज्या (यचा+म क्रा) − (य×द्यु+ज्याआव×ज्याक्रा) $\frac{१}{\text{त्रि}}$

= $\frac{\text{य}\times\text{द्यु}}{\text{त्रि}}$ + $\frac{\text{ज्याआव}\times\text{ज्याक्रा}}{\text{त्रि,}}$ = पद्यु + $\frac{\text{ज्याआव}\times\text{ज्याक्रा}}{\text{त्रि}}$,

इय परमाल्पद्यु ज्याधिका स्फुट दृश्यते तेन, कदम्बस्य प्रत्यक्षदृष्टपरमा ल्पद्यु ज्यामिता स्पष्टापम या तु तदधिका सिद्धयति, अत स्तद्गणित मसदिति । मध्ये मध्ये ज्याचापयो रभेदश्चर्चाया कथन केति ।

गून्थकारः

अत्रोपपत्ति । ध्रुवाभ्या कदम्बाभ्या च चलवृत्त कार्ये, ते [सग्र] क्रान्ति वृत्तस्थ [ग्र] ग्रहभोगचिह्नोपरि नेये, ते च नाडीवृत्ते यत्र स्पृष्टे तत स्वस्ववृत्ते ग्रहभोगावधि स्वस्वकात्यशा , [ध्रुव] ध्रुववृत्ते [ग्रव] आयसज्ञका । [कअ] कदम्बवृत्ते [ग्रअ] अन्यसज्ञका इति ।

[स] गोलसन्धी तयोरभाव [प] अयनसन्धौ तयो परमत्व [पच] जिना शमितम , क्रान्तिवृत्ते यत्र [ग्र] ग्रहचि ह्न , तत्सक्तकदम्बवृत्तनाडीवृत्तसपाते [अबिन्दौ] अन्यग्रहचिन्हम् ।

*ताभ्या [ग्र अ ग्रहाभ्या] ये ग्रहक्षितिजे [नवत्यशैर्वृत्त] ते अपि स्वस्वसज्ञया [आद्यान्यसज्ञया] भवत । सत्रिभग्रहस्थाने, साङ्कग्रहस्थाने

*टि०अत पर क्षोत्रसम्बन्निर्मातृदोषान्मध्ये वर्णविन्यासो न कृत ।

च सम्पातः। तत्रान्यग्रहचिन्हकुजे यथा नाड़ीवृत्तात् सत्रिभग्रहचिह्नं स्वकान्त्यन्तरे ऽन्तरितं, तथा ग्रहसम्बन्धिकदम्बवृत्तमप्यन्तरितं तत्तुल्येऽन्तरे । तत्कदम्बवृत्तात् नाड़ीवृत्तं तु सत्रिभग्रहद्युज्याचापांशैरन्तरितम्

तत्र कदम्बवृत्तं क्रान्तिवृत्तं कल्प्यं, नाड़ीवृत्तं नाड़ीवृत्तमेव, सत्रिभग्रहद्युज्याचापांशाः परक्रान्त्यंशाः, आयक्रान्त्यंशाः स्पष्टक्रान्त्यंशाश्च क्रान्त्यंशा एव कल्प्याः। अन्यक्रान्त्यंशाः स्पष्टान्यक्रान्त्यंशाश्च तत्र क्रमेण क्षेत्रांशाः।

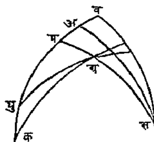
ध्रुवौ ध्रुवौ, (अ) अन्यग्रहचिन्हं गोलसन्धिरित्यन्यक्रान्तिस्पष्टक्रान्त्यो रानयनं यथोक्तमुपपन्नमुक्तक्रान्तिक्षेत्ररीत्या।

एवं ग्रहसम्बन्धि कदम्बवृत्तं नाड़ीवृत्तम्, ग्रहसम्बन्धि ध्रुवप्रोतवृत्तं क्रान्तिवृत्तम् । आयनवलनं ग्रहचिन्हकुजे परक्रान्त्यंशाः । अन्यग्रहचिह्नकुजे सत्रिभग्रहक्रान्तिः क्रान्तिरेव; ग्रहात् ध्रुवावधि ग्रहद्युज्याचापांशाः = क्षेत्रांशाः । ग्रहचिन्हं गोलसन्धिः । सत्रिभग्रहचिन्ह–साङ्कग्रहचिन्हे ध्रुवावित्युक्तायनवलनानयनमप्युपपन्नं ज्ञातेष्टक्रान्त्या परक्रान्त्यानयनरीत्या।

> "खेटकोट्यपमो याम्युविषमोऽन्यापमः स्मृतः ।
> एकपार्श्वे परक्रान्तिः श्रुते त्वन्यत्र चासमः ॥
> खेटापमोऽयनाख्यं च वलनं हि समस्त्विदम् ।
> चतुष्कोणं ध्रुवश्रुत्यग्रे समकोणोऽसमोऽन्यतः ॥"

अथ स्पष्टक्रान्ति वासनाऽन्यप्रकारात्सा यथा।

गोलसन्धिद्वयसक्तं चलवृत्तं यत्तद्ग्रहबिम्बोपरि नेयम्। (पभव) अयनमण्डले (पभ) क्रान्तिवृत्ततद्वृत्तयोरन्तरं परमशरः। क्रान्तिवृत्तनाड़ीवृत्तान्तरं (भर) परमापमो, नाड़ीवृत्ततद्वृत्तयोरन्तरं तु (पव)

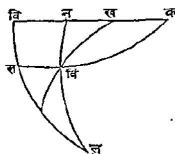
परस्पष्टापमस्तत्र, (संप) चलवृत्तं क्रान्तिवृत्तं कल्प्यं, क्रान्तिवृत्तं नाडीवृत्तं शरसम्बन्धिक्षेत्रे । स्पष्टक्रान्तिसम्बन्धिक्षेत्रे तु नाडीवृत्तं वास्तवमेव, चलवृत्तं क्रान्तिवृत्तं, तत्र (सग) विम्बसम्बन्धिक्षेत्रांशा बिम्बग्रहः स्यात्तथा ध्रुववृत्ते तत्सम्बन्धिकान्त्यंशाश्च स्पष्टाप्यास्तेऽत्र साध्या गोलक्षेत्रप्रपञ्चकुशलैः ।"

अथ विम्बीयनतांशसाधनमाह—

बाणो यदा स्यात्खचरस्य तस्य दृग्वृत्तनम्रोन्नतभागजीवे ।
बिम्बोद्भवे तन्नयनं विनैव दृक्कर्मसिद्धिं कथयामि सूक्ष्मम्
लग्नोनितं सत्रिभखेचरेन्द्रं ॥४१॥
केन्द्रं प्रकल्प्यास्य च बाहुमौर्वी ।
निघ्नीपुकोटिज्यकया त्रिमौर्व्या,
हृताऽऽप्तचापोनितखाङ्कतो ज्या ॥४२॥
हारो गुणः स्यात् त्रिगुणोऽथ हारो-
द्धृता गुणघ्नी त्विपुशिञ्जिनी या ।
चापं चलेपुस्त्विपुदिक् च तेन
दृक्क्षेपचापं किल संस्कृतं स्यात् ॥४३॥
स्पष्टं कुजोर्ध्वं मकरादिकेन्द्रे
कर्क्यादिकेन्द्रेऽथ विभिन्नदिक् स्यात् ।
दृक्क्षेपकाद्यत् किल तत्कुजाधः
स्पष्टं हि दृक्क्षेपकचापमूह्यम् ॥४४॥
कृत्वाऽऽससंज्ञं प्रथमं यदुक्तं
तत्सङ्गुणा त्रिज्यकया विभक्ता ।

सा स्पष्टदृक्क्षेपकचापकोटि-
ज्यका भुजः स्यादथ कोटिरत्र ॥४५॥
स्फुटाख्यदृक्क्षेपकचापमौर्वी
तद्वर्गयोगस्य पदं नतज्या ।
चापं नतांशाश्च तदूनखाङ्को-
न्मिताः स्वदृङ्मण्डलगोन्नतांशाः ॥४६॥
बिम्बोद्भवास्तत्खचरस्य नूनं
ते चोर्ध्वदृक्क्षेपवशात्कुजोर्ध्वम् ।
अधःस्थितात्ते क्षितिजादधः स्थाः
खेटस्य रात्रौ प्रगतैर्व्यजाताः ॥४७॥

दृक्कर्मसिद्धिं विनैव तद्बिम्बीयनतांशानयनं सूक्ष्मं कथयामीति । शेषं स्फुटं सिद्धान्तज्ञानाम् ।

अत्र वासनोच्यते—

यथा ख = खमध्यम् । विं = बिम्बम् । खविं = दृङ्मण्डलम् । विसल = क्रान्तिवृत्तम् । तत्र, ल = लग्नम्, त्रि = वित्रिभलग्नम् । कत्रिस = बिम्बोपरिगतं कदम्बप्रोतवृत्तम् । तेन स = स्थानम् । सविं = शरः । कखविं = दृक्क्षेपवृत्तम्, क = कदम्बम् । लविंन = बिम्बोपरिलग्नप्रोतवृत्तम् । अथ ∵ त्र − वि = त्र − (ल − ३) = (त्र + ३) − वि = केन्द्रम् । ∵ त्रिस = केन्द्रम् = ∠ त्रिकस । विंनक चापत्रिभुजे—

$$\text{ज्याविंन} = \frac{\text{ज्याविंके} \times \text{ज्या} \angle \text{विंकन}}{\text{त्रि}} = \frac{\text{कोज्याश} \times \text{ज्याकेन्द्र}}{\text{त्रि}} = \text{आसम्} ।$$

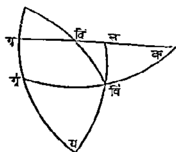
∴ आसचापम् = नविं, अथात्र ६० − नविं = लविं = द्वारः । ततः लविंस

चापत्रिभुजे ज्या ∠सलचि= $\frac{\text{ज्यासचि}\times\text{ज्यालन}}{\text{ज्याक्ष-त्रि}}$ = $\frac{\text{ज्याश}\times\text{त्रि}}{\text{हार}}$ =फलम्='चिन' चापम्, अनेन तथा संस्कृतं दृक्क्षेपधनु र्यथा लग्नप्रोतख-मध्ययोर्मध्यगतचापमानं भवेत्स एव स्पष्टदृक्क्षेपधनुः=नख, ततः 'चिनख' चापत्रिभुजे 'नचि' भुजज्याया भुजकोटिद्यासार्धवृत्ते परिणाम-नायानुपातः $\frac{\text{ज्यानचि}\times\text{कोज्या 'नख'}}{\text{त्रि}}$ =भु-को-ज्या परिणता-ज्या नचि', अस्याः स्पष्टदृक्क्षेपरूपायाः 'नखज्याया' श्च वर्गयोगमूलं =ज्या 'चिख' अस्याश्चापे कृते 'चिख' नतांशा स्युः। शेषं सुगममित्यु-पपन्नम्, अत्र शेषवासनाऽपि द्रष्टव्या ।

कृत्वाऽन्यथैवानयनं चलेषो-
स्तद्वासना स्पष्टतरा मरीचौ ।
प्रोक्ताऽथ सा गोलजयुक्तिशून्या
वेद्या बुधै श्चापजजात्यविज्ञैः ॥४८॥
विमण्डलस्थग्रहबिम्बगोल-
केन्द्रोद्भवं योजनसूत्रमेवम् ।
गोलोद्भवक्षेत्रविचारदक्षैः
साध्यं सुसूक्ष्मैर्गणितप्रकारैः ॥४९॥
खे स्वस्वगोलस्थितखेटयोश्चा-
भीष्टो दिनेशः खचरस्तदन्यः ।
कल्प्योऽर्कखेटान्तरशिञ्जिनी या
ग्रहेषुकोटिज्यकया विनिघ्नी ॥५०॥
भक्ता त्रिमौर्व्या फलचापतुल्यं
चात्र ग्रहेषुं परिकल्प्य तस्मात् ।
प्रकल्पितेषूद्भवकोटिमौर्व्या-
हृता प्रसिद्धेषुगुणेन निघ्नी ॥५१॥

त्रिभज्यका, लब्धमतश्च चापं
तदर्कखेटस्थशरान्तरैक्यम् ।
एकान्यदिक्त्वे शरयोस्तदत्र
खेटार्कयोः कल्पितमन्तरं स्यात् ॥५२॥
प्रभाधिकारानयनेन ताभ्यां
साध्यं ग्रहार्कान्तरकं स्फुटाख्यम् ।
अर्काभिधात्खेचरतो ग्रहस्या-
धरोर्ध्वकक्षावशतश्च तस्मात् ॥५३॥
प्रोक्ताधिकारोक्तिवदत्र कार्यं
तत्खेटयो र्योजनबिम्बसूत्रम् ।
यदा खगेषू भवतस्तदैव-
मतोऽन्यथात्वे गदितं पुरावत् ॥५४॥

अत्र चलेषोः नतिकोटिज्यासार्धवृत्ताद् चित्रिभावधि दृक्क्षेपवृत्तीयचापस्य। शेषं स्पष्टम् । तथा च तदानयनं मरीचौ (मुनीश्वररचितशिरोमणिटीकायाम्) तेनोक्तम् । तथा च सार्वभौमेऽपि। प्रदर्शितं तन्मया प्रसंगात्पुरतोऽस्य सूर्यग्रहणाधिकारे २१३ श्लोकटिप्पण्याम् ।

अत्रोपपत्तिः । ग्रग्रं=क्रान्तिवृत्तम्। क=कदम्बः । विविं = सितवृत्तम् । वि=एका ग्रहः । विं = द्वितीयः । ग्र = 'वि' अस्य स्थानम् । ग्रं= 'विं 'अस्य स्थानम्। ग्रवि=प्रथमग्रहशरः । ग्रंविं = द्वितीयग्रहशरः । विविं =एकगोले सितवृत्तोयान्तरम् । अत्र विं=रविः कल्पितः । वि' =ग्रहः । 'कवि' ' चापोपरि 'विं 'विन्दुतो लम्बवृत्तं कार्यम् । तदा कलविं त्रिभुजे

$$\text{ज्याचिल} = \frac{\text{ज्यात्रि क} \times \text{ज्या} \angle \text{लकवि}}{\text{त्रि}} = \frac{\text{कोज्याश} \times \text{ज्या (र—ग)}}{\text{त्रि}}$$

अस्या श्चापम् = वि ल, अथ वि ल = कलितशरः । ∴ वि य = क० शर-कोटि. । तत गूवि य त्रिभुजे ज्या ∠ गूयघि = $\frac{\text{ज्या गूवि} \times \text{त्रि}}{\text{ज्यायघि}}$ = $\frac{\text{ज्याश} \times \text{त्रि}}{\text{कोज्याकश}}$ ज्या गूल, अस्याश्चापम् = गूल, अथ गूल, गूघि, चापयोरेक-दिक्त्वेऽन्तरं, भिन्नदिक्त्वे योगे च कृते 'घिल' चापं साध्यम् । अथ ग्रघिल क्रान्तिवृत्तं कल्प्यम् । रि = रवि. । वि = इष्टग्रह' । तदन्तर कलितभवृत्ते = चिल । ततश्छायाऽधिकारोक्त्या 'चिर' ज्ञानं सुबोधम् । ततोऽपि छायाधिकारोक्त्या विम्बान्तरस्पष्टज्ञानं विधेयमिति सर्वमुपपन्नम् ॥ अत्र शेषवासनाऽपि ग्रन्थान्ते विलोकनीयेति ।

अत्र विस्तरभयान्न मयोक्ता
वासना मतिमता सकलोह्या ।
गोलचापभवजात्यविभेदै-
र्गोलबोध इदमेव फलं हि ॥५५॥

स्पष्टमेतत् ।

अथ दृक्कर्मकारणप्रतिपादनपूर्वकं तद्दिग्दर्शनं चाह —

भवृत्तगं खचरभोगचिन्हं
गर्भोद्भवस्वक्षितिजे यदा स्यात् ।
तदा शरागस्थितखेटबिम्बं
नो तत्र तर्हि न च भूजसंस्थम् ॥५६॥
दृक्कर्मकालः स बुधैर्निरुक्तः
स च द्विधाऽक्षायनभेदसिद्धः ।
निरक्षजं यावदिहायनाख्यः
स्वीयं कुजं यावदतोऽक्षसंज्ञः ॥५७॥

यतः समाख्याभिमुखो न बाण-
स्त्वसौ कदम्बाभिमुखः सदाऽतः ।
उन्नामनं नामनकं स्वभूजा-
त्तत्सौम्ययाम्येषुवशाद्ग्रहस्य ॥५८॥
सौम्यायने प्रोक्तमिदं विलोमा-
द्याम्येऽप्यतो व्यस्तमथास्तभजे।
तन्नामनेऽग्रे खचरोदयः प्राक्
चोन्नामने व्यस्तमतोऽस्तखेटे ॥५९॥

यस्य कस्यापि यदा कदम्बप्रोतमेव क्षितिजवृत्तं भवेत्तत्र स्थान-बिम्बयो र्युगपदुदयः स्यात्, अन्यत्र भवृत्तगभोगचिन्हमर्थात्स्थानं यदा गर्भक्षितिजे समागतं, तदा तत्र क्षितिजे शराग्रस्थितग्रहबिम्बं नो भवेत्, वस्तुतस्तदानीं कदम्बप्रोते भवेत् । अत्र तद्बिम्बस्थानोदययो-रन्तरसमय एव दृक्कर्मकालो बुधै निरुक्तः । येन कर्मणा ग्रहो दृष्टियोग्योभवेत्तद्दृक्कर्म । स च कालोऽक्षायनभेदसिद्धो द्विधाऽस्ति । एक-मायनदृक्कर्म द्वितीयमाक्षदृक्कर्म, अनयोः संस्कारेण बिम्बस्थानो-दयान्तरकालात्मको दृक्कर्मकालः स्यात् । शेषंसुगममेव ।

स्पृष्ट्वा खेटस्य बिम्बं यद्ध्रुवात्सूत्रं विनिर्गतम् ।
भवृत्ते यत्र लग्नं स ज्ञेयः स्वायनदृग्ग्रहः ॥६०॥
निरक्षक्षितिजे लग्नं सः स्याद्बिम्बोदये ध्रुवम् ।
आयनं किल दृक्कर्म तद्ग्रहान्तरलिप्तिकाः ॥६१॥
ग्रहायनेषुभिन्नैकदिक्त्वे स्वर्णं ग्रहे स्मृतम् ।

अत्र भभ = क्रान्तिवृत्तम् । बि = बिम्बम् । बिस = शरः । स = स्थानम् । बिभ = बिम्बोपरिगतध्रुवप्रोतवृत्तम् । अत्र 'भ' बिन्दुरायनदृग्ग्रहः ।

अर्थात् सभ = आयनदृक्कर्मकलाः । बिम्बोपरिगतकदम्बप्रोत-

ध्रुवप्रोतवृत्तयोरन्तरे भवृत्ते या कलास्ता एवायनदृक्कर्मकला ज्ञेया । अत्र ग्रहस्य शरायनयो भिन्नदिक्त्वे ता धन विधेया एकदिक्त्वे च तयो ऋण कार्या इति सुगमम् ।

दृग्ग्रहापमतत्स्पष्टापमयोर्व्यस्तसंस्कृतेः ॥६२॥
स्फुटः शरः स दृक्खेटापमसंस्कृतिहेतवे ।
अथ वा दृग्ग्रहादेव वलनं कार्यमुक्तवत् ॥६३॥
तदूनत्र्यङ्कभागज्या यष्टिः स्यादथ यष्टिहृत् ।
अस्फुटेषुज्यकात्रिज्यानिहतिस्तद्धनुः स्फुटः ॥६४॥
शरोऽसौ बिम्बदृक्खेटान्तरे स्याद्ध्रुवसूत्रगः ।
दृक्खेटापमबिम्बोत्थस्फुटसंज्ञापमान्तरे ॥६५॥

अत्र पूर्वक्षेत्र 'अ वि' चापस्य ज्ञानमावश्यकमायनदृक्कर्मकरणे तेन तु तस्मिन् एव ध्रुवप्रोते अ' ग्रहस्य योऽपम, तद्बिम्बस्य य स्फुटापमश्चानयोर्व्यस्तसंस्कारात् ' वि' मित स्फुट शर स्यात् ।

अथ वा 'अ' दृग्ग्रहादेवोक्तवदायनवलन साध्यम् । तत्कोटि = $\angle$ सअवि ततश्चापीयत्रिकोणमित्या $\frac{\text{ज्यामश}\times\text{त्रि}}{\text{ज्या}\angle\text{सअवि}}$ = ज्या 'विअ'=ज्यारपश अस्या धनुस्तु बिम्बदृग्ग्रहान्तरे ध्रुवसूत्रग शरो जात । शप स्फुटमेवेति । अत्र शपज्ञानाऽपि विलोकनीया ग्रन्थान्ते इति दिक् ।

अथ भास्कराचार्यमाक्षिपति—

क्षेत्रस्थितिं गोलगतामबुध्वैवोक्तौ प्रकारद्वयत, स्फुटेषू ।
शिरोमणौ ताविह नोपयुक्तौ सिद्धान्ततत्त्वं वदतां बुधानाम् ॥

'त्रिज्यावर्गाद्यनवलनज्याहृतिमित्यादिना स्पष्टशरानयने पुनर्भट्टस्याक्षेप । पद्यमेतत्स्पष्टमेवेति ।

अथायनाख्यदृक्खेटं पूर्वोक्तादपि संस्फुटम् ।
अन्यरीत्या प्रवक्ष्यामि गणकानन्दहेतवे ॥६७॥

त्रिज्यागुणः खेटगुणः स्वकोटि-
ज्युज्योद्धृतश्चापमतः स चायः ।
*अन्यापमज्या त्रिगुणेन निघ्नी
जिनांशमौर्व्या विहृताऽऽप्तचापम् ॥६८॥
वाऽऽद्यो भवेदन्य इह स्फुटाख्या-
पमस्फुटान्यापमजीवयोर्यत् ।
पदं च वर्गान्तरतस्त्रिभज्या-
गुणं स्फुटक्रान्तिदिनज्ययाऽऽप्तम् ॥६९॥
तच्चापतुल्यस्त्रिभयुक्खेटा-
पमज्यया वा गुणिता विभक्ता ।
स्पष्टापमद्युज्यकया स्फुटान्या-
पमस्य जीवा फलचापमन्यः ॥७०॥
यदा स्फुटान्यापमकोटिजीवा
त्रिभज्यया सङ्गुणिता विभक्ता ।
स्पष्टापमद्युज्यकयाऽऽप्तचाप-
कोट्यंशसंख्याक इहान्यसंज्ञः ॥७१॥
मध्यस्फुटान्यापमयोः समान-
दिग्ऐक्ये कृताद्यान्यवियोगयोगः ।

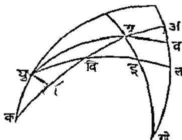
---

* तथा चोक्तं सम्राट्सिद्धान्ते—पण्डितराजजगन्नाथेन जयसिंहराजाश्रितेन—

'भूपृष्ठे तिर्यग्भोगनाडीवृत्तान्तरं तु यत् ।
साऽत्र क्रान्तिराख्या भोगात्कदम्बवलयेऽन्तरा ॥
तथैव ग्रहबिम्बस्य नाडीवृत्तस्य यद्भवेत् ।
पृष्ठवृत्तेऽन्तरं स्पष्टा क्रान्तिराद्या निरूपिता ॥
बिम्बात्कदम्बवृत्ते तु नाडिकावृत्तस्यावधि ।
स्पष्टान्यक्रान्तिरेषोक्ता पूर्वैर्गणकसूरिभिः ॥'

स्फुटाश्च ते स्युर्विषुवांशकास्त-
त्क्षेत्रांशकाश्चापमिह प्रकल्प्यम् ॥७२॥

अत्रोपपत्तिः । यथा कल्प्यते—

गोलरअ=नाडीवृत्तम् । गोइग्र= क्रान्तिवृत्तम् । वि=विम्बम् । घु=घ्रुवस्थानम् क,=कदम्ब । शेषो वृत्तपरिचय. स्फुट । अत्र अगो = आद्य. । अल = अन्य. कल्पित । ∠ग्रअर

= घु(ग्र+३)। अथ 'गोग्रअ' चापत्रिभुजे ज्या 'अगो' $= \dfrac{\text{ज्या'गोग्र'} \times \text{त्रि}}{\text{घु ज्या (ग्र+३)}}$

$= \dfrac{\text{ज्या खेट} \times \text{त्रि}}{\text{घु (ग्र+३)}}$, अस्याश्चापमाद्यसञ्ज्ञ =गोअ, वा 'गोग्रअ' त्रिभुजे एव

ज्या'अगो' $= \dfrac{\text{ज्या ग्र अ त्रि}}{\text{ज्याजि}} = \dfrac{\text{ज्याअक्रा,} \times \text{त्रि}}{\text{ज्याजि}}$ । एतच्चापमाद्य. स एवेति ६८ पर्यन्तमुपपन्नमाद्यानयनम् । अथ 'विअल' त्रिभुजे 'ध्रु,त्रि' स्वभुजकोटिव्यासार्धपरिणता ज्या अल' $= \sqrt{\text{ज्या}^{2}\text{ विअ'} - \text{ज्या}^{2}\text{विल}}$

$= \sqrt{\text{ज्या}^{2}\text{स्पअक्रा} - \text{ज्या}^{2}\text{स्पक्रा}}$ = पदम्, अतस्त्रिज्यावृत्ते परिणता सती जाता ज्या'अल' $= \dfrac{\text{पद} \times \text{त्रि}}{\text{ज्या ध्रुवि}}$' अस्याश्चापमन्यसञ्ज्ञ । ६९ श्लो. प. ।

वा ध्रुवस्थानात् 'कवि' वृत्तोपरि ध्रु प' लम्बवृत्तं विधेयम् । तत् सत्रिभग्रहगतध्रुवप्रोतवृत्तमेव स्यात्तेन, ध्रु प = ज्या (ग+३) मा, तत 'ध्रु पवि' 'विअल' चापजात्ययोर्ज्यादोःत्रिसाजात्यादनुपातेन ज्या'अल'

$= \dfrac{\text{ज्या ध्रु प'} \times \text{ज्या 'विअ'}}{\text{ज्या ध्रु त्रि}} = \dfrac{\text{ज्या (स+३) ग्र} \times \text{ज्यास्पअक्रा}}{\text{ज्या स्पद्यु}}$ = ज्याअन्य, ७० श्लोकार्यावधि । अथवा 'विअल' त्रिभुजे भुजकोटिज्याकोटिकोटिज्याघातस्त्रिज्याकर्णकोटिज्याघातसमो भवतीति नियमात्—

कोज्या'अल' × कोज्या विल' = त्रि × ज्या'विअ'

$$\therefore \text{कोज्या 'अल'} = \frac{\text{त्रि} \times \text{ज्या 'विअ'}}{\text{कोज्या 'विल'}} = \frac{\text{त्रि} \times \text{कोज्यास्पअका}}{\text{कोज्यास्पका}},$$

अत उपपन्नं ७१ श्लोकपर्यन्तम्। अत्र मध्यस्फुटान्यापमयोः समदिक्त्वात् अगो—लग = आद्य—अन्य = गोल = स्पष्टविषुवांशाः ।

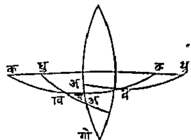
एतद्विषुवांशज्ञानात् 'या बाहुजीवाविषुवांशकाना'—मित्यादिना 'इ' अयनदृग्ग्रहस्य 'गोइ' भुजांशज्ञानम् । अत उपपन्नं सर्वम् ।

अत्र ग्रन्थान्ते शेषवासनाऽपि विलोकनीयेतिदिक् ।

पादो भवेद्योऽयनखेचरस्य
वेद्यं तु तत्पादभवं हि चापम् ।
आद्याधिकेऽन्ये प्रथमान्त्यपादो-
द्भवं तथा द्वित्रिपदोद्भवं हि ॥७३॥
परस्परं व्यत्ययतः पदस्थं
ज्ञेयं तदन्यापमयोर्दिगैक्ये ।
यथागतं चाद्यपदोद्भवं च
द्वितीयके भार्द्धलवच्युतं तत् ॥७४॥
तृतीयके भार्द्धलवैर्युतं स्याद-
न्त्ये तु चक्रांशविहीनितं स्यात् ।
लवादिकं यद्ग्रहपूर्वकं तत्
कृत्वा च तदृव्यस्तचलांशकैश्च ॥७५॥
संस्कृत्य सोऽत्रायनदृग्ग्रहः स्या-
न्मेषादितस्तद्ग्रहयोश्च मध्ये
अल्पं रविं चाभ्यधिकं तनुं तु ।
प्रकल्प्य चोक्तानयनेन कार्यः ॥७६॥
दृक्कर्मकालः खचरोदयेऽस्ते
निरक्षजैस्तैर्म्दयैर्ग्रहज्ञैः ।

अत्रायनदृग्ग्रहस्य बिम्बकेन्द्रगतध्रुवप्रोतवृत्तमवृत्तयो सम्पात रूपस्य य पादो नाम पदो नवत्यशरूपो भवेत् तत्पादभश्मेव चापम् आगतचाप वेद्यम्। अथायमानात् किन्तु गोअ' मितात् अन्ये 'अल, मितेऽधिके सति बिम्बोपरिगतकदम्बप्रोतवृत्तात् पूर्वस्यामग्रतो ग्रहगत ध्रुवप्रोतवृत्त त्रिपुवद्वृत्ते लगति। तत्रायनयोर्योगे एते स्पष्टविषुवांशमान ज्ञात स्यात्। तद्द्वयोर्मध्ये योऽल्पोऽर्थात्पूर्वाभिमुखराश्यादिनेत्यर्थ, त र्वि तथाऽधिक तनु प्रकल्प्येष्टसमयज्ञानं कार्यम्, स समय आयनदृक्कर्मसज्ञ एतावतैव कालेन स्थानोदया दग्रागपर त्वायनदृग्ग्रहोदय इति। अल्प रविमित्यनेन क्रमलग्नानयन प्रदर्शितम्।

> निरक्षभूजस्थितखेटभोगा–
> दृग् गृहस्योद्गमनं त्वनेन ॥७७॥
> याम्ये शरे सौम्यशरे तु पूर्वं
> कालेन चास्तेऽपि तदुक्तरीत्या।
> खेटायने प्रोक्तमिदं हि सौम्ये
> याम्ये विलोमात्सुधिया प्रकल्प्यम् ॥७८॥

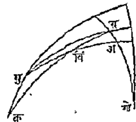
अनेन कालेन आयनदृक्कर्मा ख्येनेत्यर्थ। अथ याम्ये शरे यथा कल्प्यते व = विम्बम् गोअभवृत्स्य कक कदम्बप्रोतवृत्तस्य च योगबिन्दौ 'अ' वर्णोबोध्य क्षेत्रे स्पष्टो नास्ति वग्र = दक्षिणशरस्तदा, अ = अदृग्ग्रह। अत्र गोग्र ∠ गोअ, अतो निरक्ष क्षितिजे ग्र' ग्रहोदयाद् अनन्तर 'अ' अयन दृग्ग्रहोदय।

अथ सौम्ये शरे वि = विम्बम्। तदा विग्र = शर। अत्र ∠गो... पूर्वं अदृग्ग्रहस्य, तत 'ग ग्रहस्य ... स्यादिति शेष गोलज्ञाना सुगमम्। अत उपपन्नं ...।

अत्रोदयाङ्गं त्वयनाख्यदृष्टि-
गूढो भवेत् षड्भयुतः स एव ।
अस्ताख्यलग्नं भवति ग्रहर्क्षा-
बिम्बे निरक्षक्षितिजस्थिते हि ॥७९॥

निरक्षदेशे चाक्षजदृक्कर्माभावात्, आयनदृग्ग्रह एव बिम्बोदयकाले लग्नं भवेत् क्षितिजस्य ध्रुवप्रोतत्वात् । एवमस्तेऽपि च आयनदृग्ग्रहः स षड्भयुतः सन् तात्कालिकं लग्नमिति स्पष्टम् ।

यच्छिरोमणिकृता निजबुद्ध्या
दृष्टिकर्म कलिकामपमुक्तम् ।
तत्र सदृव्यभिचरत्ययनान्ता-
दल्पतस्तदुदितं हि यतोऽत्र ॥८०॥

अत्र गोअग्र = क्रा.वृ. । क = कदम्बः । ध्रु = ध्रुवस्थानम् । बि = बिम्बम् । गु = स्थानम्, बिगु = म.शः . अयनादासन्नान्ते ∵ मश = स्पश, ∴ आक्षवलनम् = ० । द्यु = पद्यु, अतो भास्करोक्त्या

$$\text{आ.दृ.कला} = \frac{\text{आ·वलन} \times \text{मश} \times १८००}{\text{द्यु} \times \text{नि.दे.रा.उ.}} = \frac{० \times \text{स्पश} \times १८००}{\text{पद्यु} \times \text{नि.दे.उ}} = \frac{०}{\text{पद्यु} \times \text{नि.दे.उ}} = ०,$$

अतस्तत्रायनदृक्कर्माभावः सिद्धः । वस्तुतोऽस्ति तदभावः । अयनान्तादल्पत्र 'ध्रु गु बि' त्रिभुजे ज्या ∠ बिध्रुगु =

$$\frac{\text{ज्या} \angle \text{ध्रुबिगु} \times \text{बिगु}}{\text{ज्या ध्रुगु}} = \frac{\text{ज्याबिआ.वलन}\times\text{मश}}{\text{मद्यु}}$$

। अत्र यदि ज्याचापयोर्भेदः कल्प्यते तदा,

$$\text{बिध्रुगु} = \frac{\text{बिआ.वल.} \times \text{मश}}{\text{मद्यु}}$$

परन्तु तन्मते बिम्बीयवलनसाधनाभावदर्शनात् स्थानीयबिम्बयोरल्पभेदः कल्पनीयः

एवं तेन रिघृग्र $= \frac{\text{आ.वलन} \times \text{मश}}{\text{मद्यु}}$ । अतः कलात्मकमायनदृक्कर्म—

$= \frac{१८०० \times \text{आ.वलन} \times \text{मश}}{\text{निद्दे.ज} \times \text{मद्यु}}$, अनेन भास्करोक्तप्रकार उपपद्यते।

अत्र,वलनयोः साम्यकल्पनं ज्याचापयोश्च तुल्यत्वस्वीकरणमिति तन्मते दर्शनान्न तन्मतं सूक्ष्ममिति अयनान्ते तु बिम्बीयस्थानीयायनवलनयोरभावात् तन्मतेनापि दृक्कर्माभाव आयाति तेन तद्बलादन्यत्र व्यभिचार प्रसङ्ग—उक्त इति।

अथवा चलखेटस्य स्थिराज्जाद्विषुवांशकाः।
स्वपादेऽयनदृक्कर्मकालांशैस्ते युतोनिताः ॥८१॥
खगायनेषुभिन्नैकदिक्त्वे चेच्चक्र३६०तोऽधिकाः।
तदूनास्तेऽथ चेच्छोध्यं न शुद्ध्येच्चक्रसंयुताः॥८२॥
स्वीयायनाख्यदृक्खेटोद्भवास्ते विषुवांशकाः।
तज्ज्ञानात्तच्च तज्ज्ञानं व्यत्ययाद्भवृतौ स्फुटम्॥८३॥

या चलखेटस्य, स्थानरूपस्येत्यर्थ । विषुवांशाः साध्यास्त एवायनदृक्कर्मलवैः संस्कृतास्तदा बिम्बीयविषुवांशा भवेयुः शेषं स्फुटम्।

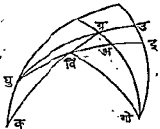
अथ बिम्बग्रहादेवायनदृग्ग्रहसाधनम्।
*सूक्ष्मदृक्कर्मकालं चान्यथैव प्रवदाम्यहम् ॥८४॥

*अत्र विशेषोक्तं सूत्रम्। भवेतो येऽक्षांशायनजवलने भूजजनिते मिथ कोटिज्याघ्ने परप्रथमसञ्ज्ञे अथ च पर। स्फुटेषूनाक्षांशजगुणगुणवचापगुणिता त्रिजीवा तद्योगस्त्रिगुणकृतिभक्तोऽस्य च धनु ॥ धनुकोटिज्याप्ता स्फुटशरजजीवाऽक्षवलनैर्हृता तत्कोऽग्रंड पलजमपि दृक्कर्म भविता। इह स्पष्टो बाणोऽयनजवलनं चायनफलैः कृताहखेटात्कार्यं पलजवलनं विम्बजमितम्॥

अत्र क्षितिजस्थबिम्बोपरि ध्रुवप्रोतवृत्ते स्पष्टशर। क्षितिजवृत्ते बिम्ब बिम्बोदयान्तरमन्तर द्वितीय। क्रान्तिवृत्ते आक्षदृक्कर्मकलास्तृतीय इति चापजात्यस्पर्शिक्षेत्रे—आयनदृग्ग्रहयन्त्रय श—बिम्बीयाक्षवलनाद्यामितौ भुजौ। उदयलग्नकोणांशा धरणि कल्प्या, ततस्त्रिज्यागुणाद्धरणिकोटिगुणादिति विलोमेन धरणिसमुखकोणकोटिज्या स्पर्शिक्षेत्रे स्पष्टशरकोटिज्या अस्या कोटिज्या स्पष्टशरज्या, ततोऽनुपातेनाक्षदृक्कर्मकलाचापज्येति दिक्।

ये खेटबिम्बोपरिगे कदम्ब-
ध्रुवधुवाख्यद्वितयोत्थवृत्ते ।
भमण्डले ते किल यत्र लग्ने
तत्र ग्रहस्यायनदृग्ग्रहौ स्तः ॥८५॥
तयोः सदैवायनदृष्टिकर्म-
कला भवृत्ते विवरं तथाऽत्र ॥
बिम्बग्रहान्तरच शरः कदम्ब-
वृत्ते तथैवाथ भवेद्ध्रुवोत्थे ॥८६॥
स्फुटस्तु बिम्बायनदृग्ग्रहान्तः
शरोऽथ नाड्याह्वयबिम्बमध्ये ।
स्फुटापमोऽथायनदृग्ग्रहस्य
क्रान्तिर्भवेत्तद्विषुवान्तराले ॥८७॥
बिम्बाचलाख्यध्रुवचवृत्तयोश्च
यदन्तरं स्याद्विषुवाख्यवृत्ते ।
ते गोलसन्धेर्विषुवांशकाः स्यु-
र्बिम्बग्रहस्यायनदृग्ग्रहस्य ॥८८॥
चलस्थितस्याथ भवृत्तगस्य
तुल्याः सदैकध्रुवसूत्रयोगात् ।
तौ दृक्चलाख्यौ खचरौ भवृत्ते
बिम्बग्रहोऽसौ चालवृत्तगः स्यात् ॥८९॥

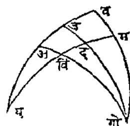
अत्रैषां प्रदेशप्रदर्शनमुच्यते—
यथा गोअ=भवृत्तम् । गोइ=नाडीवृत्तम् ।
वि=बिम्बम् । ध्रु=ध्रुवः । क=कदम्बः ।
कविग्र=बिम्बगतकदम्बप्रोतवृत्तम् । तेन
ग्र=स्थानम् । ध्रुविअ=बिम्बगतध्रुव-
प्रोतवृत्तम् । ∴ अ=अयनदृग्ग्रहः ।

बिम्बग्रहान्त शर = विग्र, कदम्बप्रोते, बिम्बयनदृग्ग्रहान्त स्फुट शर = विश, ध्रुवप्रोते नाड्याह्वयबिम्बमध्ये विइ = स्पका, अथ 'अ' अयनदृग्ग्रहस्य अइ = क्रान्ति । तथा बिम्बात् विगो, चलवृत्तस्य, 'विइ' ध्रुवप्रोतवृत्तस्य च विषुवद्वृत्ते यदन्तर, ते गो गोल्सन्धे गोइ' मिता, वि' ग्रहस्य वा अ' दृग्ग्रहस्य (तथा 'गोवि' चलग्रहस्य,) च विषुवांशका स्यु । सदैकध्रुवप्रोतगतत्वात् ।

अत्र दृग्ग्रहचलग्रहौ भवृत्ते ज्ञेयौ। बिम्बग्रहस्तु 'गोवि' चल वृत्तग स्यादिति स्वल्पदर्शनमुक्तमिति । अत्र शेषवासनाऽपि ग्रन्था न्ते विलोकनीयेतिदिक ।

परस्फुटक्रान्तिभवज्यु मौर्व्या
निघ्नी स्फुटक्रान्तिदिनज्याऽऽसा ।
बिम्बग्रहज्याऽत्र फलस्य चापां-
शा ये तयोस्ते विषुवांशकाख्याः ॥९०॥

गोम = चलवृत्तम् । गोमव = नाडी वृत्तम् । ध्रु = ध्रुव । वि = बिम्बम । अत्र ध्रुश = प स्फु क्रान्तिकोटि । ध्रुवि = इ स्फु क्रान्तिकोटि । अवि = चलग्रहकोटि ।

तत अध्रुवि विमगो त्रिभुजयो

र्ज्या क्षेत्रसाजात्यादनुपातेन ज्या गोम $= \dfrac{\text{ज्याध्रुअ} \times \text{ज्यागोवि}}{\text{ज्या ध्रुवि}}$

$= \dfrac{\text{द्यु(र प० क्रा)} \times \text{ज्याविग्र}}{\text{द्यु स्पका}}$ अस्या ये चापांशास्ते विषुवांशा इत्युपपन्नम् ।

षट्षष्टिभागज्यकया विनिघ्नी
स्वद्यु ज्ययाऽऽप्ताऽऽयनदृग्ग्रहज्या ।
तच्चापतुल्या विषुवांशका वा
बिम्बग्रहस्यायनदृग्ग्रहस्य ॥९१॥

द्रष्टव्यमुपरिस्थं क्षेत्रम्। अत्र गोउ=क्रान्तिवृत्तम्। द=आयनदृग्ग्रहः। अथ ∵ उव=२४°, ∴ ध्रुउ=६६°। ततः ध्रुउद्व, (गोद्वम) त्रिभुजयोः ज्याक्षेत्रसाजात्यादनुपातेन ज्यागोम $= \dfrac{\text{ज्या (६६°)×ज्यागोद्व}}{\text{ज्या ध्रु द्व}}$, अत-उपपन्नम्। अथ त्रिपुर्वांशज्ञानात्तत्क्षेत्रांशज्ञानमाह—

स्वकोटिजातद्युगुणेन भक्ता
तज्ज्या त्रिमौर्व्या गुणिताऽऽसचापम्।
भुजो भवेदायनदृग्ग्रहस्य
चदृग्ग्रहस्यैव पदस्थितः स्यात् ॥६२॥

अस्य वासना 'या बाहुजीवा विषुवांशकानाम्' इत्यादिप्रकारेणाति-सरलाऽस्ति।

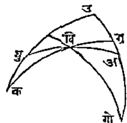
परस्फुटक्रान्तिलवाः खनन्दा-
धिकास्तदाऽऽयनान्तरांशकबाहुः।
स्यादूयस्तथा द्वित्रिपदोद्भवो यो-
ऽन्योन्यं स च व्यस्तयतः पदस्थः ॥६३॥
ज्ञेयो बुधैस्तद्वशतः पुराव-
त्सूक्ष्मो भवेदायनदृग्ग्रहः सः।
एवं हि खेटायनदृग्ग्रहोत्थौ
यौ वैषुवांशौ तु तदन्तरैक्यम् ॥६४॥
परस्फुटक्रान्तिभवांशकानां
न्यूनाधिकत्वे सति खाङ्कतो यत्।
रसोद्धृतं दृष्टिजकर्मकालो-
भवेच्च सूक्ष्मो घटिकादिकोऽत्र ॥६५॥

अत्र खेटस्य भवृत्तीयस्थानविन्दुरूपस्य तथाऽयनदृग्ग्रहस्य च विषुवांशान्तरतुल्यं दृक्कर्मासुलवमानम्। तत् रसोद्धृतं तदा सूक्ष्मो-

घटिकादिको दृक्कर्मकालो भवेत्, यतो नाडीवृत्त पाठ्यघस्त्र =६० लग्नाश्च=३६०। ∴ $\frac{\text{६०×त्रिअअ}}{\text{३६०}} = \frac{\text{त्रिअअ}}{\text{६}}$, इति।

अथ बिम्बीयायनवलनसाधनमाह—

> या चलांशखचरात्त्रिभयुक्ता-
> द्दोर्ज्यका जिनलवज्यकया घ्नी ।
> प्रस्फुटापमदिनज्यकयाऽऽप्ता
> बिम्बजायनभवा वलनज्या । ९६॥

वि=बिम्बम्। गोवि=चलवृत्तम्। गोग्र=भवृत्तम्। क=कदम्बम्। ध्रु=ध्रुव। तदा ∠ ध्रुविक=बिम्बीयायनवलनम्। ∠ ध्रुकवि= ज्या उग्र' = कोज्या'गोग्र'

अथ 'कध्रुवि त्रिभुजे कोणानुपातेन—

$$\text{ज्याध्रुविक} = \frac{\text{ज्या ∠ध्रुकवि × ज्या 'ध्रुक}}{\text{ज्याध्रुवि}} = \frac{\text{कोज्या गोग्र' × ज्याजि}}{\text{द्युज्यास्पक्रा}}$$

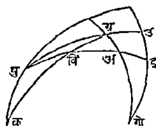
=ज्यावि आ व, इत्युपपन्नम्। अत्र त्रिभयुक्तचलांशज्या चलांशकोटिज्येतिस्फुटा। अत्रत्या शेषवासना ग्रन्थान्ते विलोक्येतिदिक्।

अथ भास्करस्थूलतामाह—

> क्रान्तिवृत्तखगभोगजमेव
> बिम्बगं किल कदम्बकवृत्तम् ।
> बिम्बतद्ध्रुवसुवृत्तविभेदा-
> त्स्वीकृता बुधवरैरियमत्र ॥९७॥

अत्रोपरिप्रदर्शितानयने भवृत्तीयस्थानबिन्दुमेव बिम्ब स्वीकृतम्। तथा बिम्बोपरिगतध्रुवप्रोत तु स्थानगत स्वीकृतम्। एव बुधवरैर्भास्करै रियमायनवलनज्या स्वीकृता। तत्तन्मतदर्शनात्स्पष्टम्।

आयनं हि वलनं खगजं यत्–
ज्ज्यका च गुणिता शरमौर्व्या ।
प्रस्फुटापमदिनज्यकयाऽऽप्ता
तद्धनुर्लवपडंशमितं यत् ॥६८॥
दृष्टिकर्म घटिकादि सुसूक्ष्मं
यान्छिरोमणिकृतादपि दृग्जात् ।

अत्र गोअग्र = क्रा.वृ. । गोइउ = ना.वृ. क = कदम्बः । ध्रु = ध्रुवः । वि = विम्बम् । अत्र 'ध्रुग्रवि' त्रिभुजे ज्या ∠

$$\text{ग्रध्रुवि} = \frac{\text{ज्या} \angle \text{ध्रुविग्र}' \times \text{ज्या 'ग्रवि'}}{\text{ज्याध्रुवि}}$$

$$= \frac{\text{ज्यास्थाआव,} \times \text{ज्यामश}}{\text{स्पद्युज्या}} = \text{ज्याउइ,}$$

अस्याश्चापांशाः पड्भक्तास्तदा घटिकात्मकमायनदृक्कर्म भवति । अत्र शेषवासना ग्रन्थान्तेऽस्ति ।

अत्र सिद्धान्तशिरोमणेर्गणिताध्यायस्य ग्रहच्छायाधिकारे "आयनं वलनमस्फुटेषुणा संगुणम्" इत्यादि पद्यस्य भाष्यं द्रष्टव्यम्—तत्र "क्रान्तिवृत्ते यद्ग्रहस्थानचिन्ह तद्यदा क्षितिजे लगति, तदा न ग्रहः । यतोऽसौ शराग्रे ।" इत्यनेन ग्रहपदं विम्वसूचकमेवेति स्पष्टम्, अतः परं नमनोन्नामनं सकारणं प्रदर्श्य तत आयनदृक्कर्मानयनार्थं त्रैराशिकरूपम्, "यदि त्रिज्यातुल्ये कर्णे कदम्बक्षितिजयोरन्तरकला वलनसंज्ञा लभ्यन्ते, तदाऽस्फुटशरेण किमिति । फलं ग्रहादधोऽवलम्बरूपाः कला भवन्ति । ग्रहस्थाने यद्द्युज्यावृत्तं तत्र ता जीवारूपाः ।" अनेनानुपातेन विम्वास्थानीयध्रुवप्रोतवृत्तोपरिकृतलम्बवृत्तीयजीवा समागता । ततो ध्रुवस्थानात्क्षेत्रप्रवृत्तिः । तत्र ध्रुवाद्विम्बावधिकध्रुवप्रोतवृत्तीयखण्डस्य स्पष्टद्युज्याचापांशमानत्वात्पुनः स्पष्टद्युज्यया लम्बवृत्तीयजीवा तदा त्रिज्यया केत्यनेन नाडीवृत्ते स्थानविम्ब-

ध्रुवप्रोतवृत्तयोरन्तरवर्त्तिचापज्याऽऽगता। अथोपर्युक्तविचारेणाचार्य समता स्फुटद्युज्यैव। यदि प्रथमानुपाते विम्बीयायनवलनज्या गृह्यते तदा स्थानीयद्युज्या द्वितीयानुपाते ग्राह्या भवति। परन्तु विम्बीयायनवलनानयनमाचार्येण न कृतं, तेन स्थानीयायनवलनमेव प्रथमत्रैराशिकसिद्धम्, ततो द्वितीयानुपाते द्युज्यापदेन स्पष्टद्युज्यै-वागता नात्र सन्देहलेश, तत्र स्पष्टद्युज्यामानस्याचार्येण साधित-त्वात्। अत्राचार्येण कथं न स्पष्टद्युज्या गृहीता इति कमलाकरा एव जानन्ति। वस्तुतो भास्करोपरि सदुक्तगूढ एवाक्षेपो महत्त्व इति निष्पक्षपातया धिया विवेचनीय विज्ञैः। एव 'स्फुटास्फुटक्रान्तिजयो श्चराधयो'—रित्यत्रापि मध्यापमो हि स्थानग्रहस्य, स्फुटापमो विम्बस्य गृहीतस्तत्रापि तच्चराधयो रन्तरे कृते नाक्षदृक्कर्मासव सिद्ध्यन्ति इत्थ भास्करोपर्याक्षेप क्रियते परन्तु तत्रापि पूर्वदृष्टान्तद्वारा तदाक्षेपदोषोऽपनीयते—यथा मध्यमग्रहान्मन्दफल प्रसाध्य मध्यमग्रहे दत्ते मन्दस्पष्टग्रहा जातस्तत्र शीघ्रफलज्ञा नार्थं मन्दस्पष्टग्रह एवोपयुज्यते नहि मध्यमग्रहस्तथैव प्रकृते स्थान ग्रहादायनदृक्कर्म ससाध्य, तेन सस्कृत स्थानग्रह आयनदृक्कर्मदत्तग्रहो जातस्तत आक्षदृक्कर्मसाधनायायनदृग्ग्रह एवोपयुक्तो,—नहि स्थानग्रहो ऽतोभास्करोक्तप्रकारे मध्यमापम स्थानग्रहस्यैति वदन्त आक्रोशशीला ये वेचनाचार्या कथं न निरस्ता इति।

> अस्फुटेषुभवकोटिजमौर्वी
> सद्गुणा त्रिभगुणेन विभक्ता ॥९९॥
> अस्फुटेषुभवकोटिजमौर्व्या
> लब्धचापभवकोटिजलिप्ताः।
> दृष्टिकर्म भवतो यदि वा सा
> विम्वजाऽयनभवा चलनज्या ॥१००॥

प्रस्फुटेपुगुणसङ्गुणिताऽऽप्ता
त्रिज्ययाऽऽप्तधनुरायनकर्म ।
स्यात्तदेव खलु तद्वशतोऽत्र
प्रस्फुटेपुरपि चोक्तमरीत्या ॥१०१॥

पूर्वक्षेत्रं द्रष्टव्यम् । अत्र 'विप्रभ' चापजात्ये विप्र = म०शाकोटिः । विअ=स्प०श=कर्णः । प्रअ=आयनदृक्कर्म । तत्र भुजकोटिज्याकोटिकोटिज्याघातस्त्रिज्याकर्णकोटिज्याघातेन समो भवतीत्यनेन कोज्यामश×कोज्या आदृ = त्रि × कोज्यास्पश,

$$\therefore \text{कोज्याआंदृ} = \frac{\text{त्रि०कोज्या स्पश}}{\text{कोज्यामश}}, \text{ अस्याश्चापकोट्यंशाः} = \text{प्रअ},$$

इत्युपपन्नं दृष्टिकर्म भवतीत्यन्तम् ।

अथ वा 'विप्रअ' त्रिभुजे एव कोणानुपातेन,—

$$\text{ज्याप्रअ} = \frac{\text{ज्याविअ}_{,} \times \text{ज्या} \angle \text{प्रविअ},}{\text{त्रि}} = \frac{\text{ज्यास्पश} \times \text{ज्याविआव}}{\text{त्रि}} =$$

ज्याआ० दृ । उत्क्रमरीत्या विलोमविधिना, तद्वशतः स्पष्टशरज्ञानमपि वेद्यमिति । अत्र शेषवासनाऽपि द्रष्टव्येतिदिक् ।

अथ भास्करोपर्युपालम्भमाह—

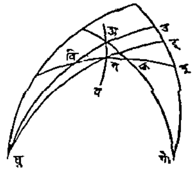
त्यक्त्वाऽत्र बिम्बापमजीशु जीवां
कृतः खगद्युज्यकयैव मूढैः ।
दृक्कर्मकालः स्वधियाऽनुपाता-
त्क्षेत्रस्थितिं चापभवामबुध्वा ॥१०२॥

पूर्वं ९८ श्लोके प्रतिपादितमेवैतत् ।

अथाक्षदृक्कर्माह—

इत्यायनं दृष्टिजकर्म चोक्त-
माक्षं हि दृक्कर्म वदाम्यथाहम् ।

मध्यापमः स्वायनदृग्ग्रहोत्थः
स्फुटापमो बिम्बभवः स्वखेटात् ॥१०३॥
ताभ्यां यथोक्ते चरखण्डके ये
तयोस्तु तुल्यान्यदिशोः क्रमेण ।
वियोगयोगाद्भवतीह चाक्षं
दृक्कर्म चेत्थं हि सतां प्रसिद्धम् ॥१०४॥

अत्र गोलअ=भवृत्तम् गोपूइउ=नाडीवृत्तम्। विनल्पू=क्षितिजवृत्तम्। ध्रु०=ध्रु०य । अ=अयनदृग्ग्रहः । अनप=अयनदृग्ग्रहोपरिगताहोरात्रवृत्तम्। न = तदहोरात्रक्षितिजवृत्तयोः सम्पातः । ध्रु०नइ=तत्सम्पातोपरिगत ध्रु०प्रोतवृत्तम्। अत्र बिम्बे क्षितिजस्थे, उपू=बिम्बीयचरखण्डम् । अउ=नइ=आक्षभुजा, इपू=आक्षचरखण्डम् । तत उपू−इपू=उइ=अन, अनेनैव कालेन बिम्बोदयानन्तरमायनदृग्ग्रहस्य 'अ' बिन्दोरुदयो भविष्यति। परन्तु तिरक्ष युगपद् बिम्बदृग्ग्रहयोरुदयसिद्धेः साक्षदेशे एव—एतदन्तरपतनादस्याक्षजदृक्कर्मेति संज्ञा, शेषं स्पष्टम्।

अथात्र तेनायनदृग्ग्रहाच्च-
ल्लग्नं धनर्णं यमसौम्यबाणे ।
तच्चोदयाख्यं च तथाऽस्तसंज्ञ-
मुक्ताद्विलोमेन ततः सषड्भात् ॥ १०५॥

अथायनदृग्ग्रहं रविं मत्वा तेनाक्षदृक्कर्मकालेन यद्विलोमलग्नं सौम्यशरे भवेत्, तदेव बिम्बोदयसमये, क्षितिजलग्नक्रान्तिवृत्तप्रदेशस्य राश्यादिकं स्यात्तदेव बिम्बोदयलग्नसंज्ञं ज्ञेयम् । याम्यशरे तु कुजस्थबिम्बावसरे दृग्ग्रहस्य कुजोर्ध्वस्थितेर्धनमर्थात् क्रमप्रकारेण

$$=\frac{\text{ज्या}\angle\text{कगस},\times\text{ज्याकग}}{\text{ज्याकस},}$$, अत्र ∵ अक=कग, ∴ ज्या ∠कअस
= ज्या ∠कगस, ··········(१) परन्तु समद्विबाहुकत्वात् ∵ $\angle\text{धृ}_{०}$अक = $\angle\text{धृ}_{०}$कअ = $\angle\text{धृ}_{०}$कग = $\angle\text{धृ}_{०}$गक = $\angle\text{धृ}_{०}$गघ = $\angle\text{धृ}_{०}$घग = इ,
∴ ज्या ∠कअस = ज्या ∠कअस+व, एवं सकग त्रिभुजेऽपि ज्या

$$\angle\text{कसग}=\frac{\text{ज्या}\angle\text{गकधृ}_{०}\text{-व)}\ \text{ज्याकग}}{\text{ज्या गस}}=\frac{\text{ज्या}\angle\text{गघधृ}_{०}\text{+वं)}\text{ज्यागघ}}{\text{ज्यागस}}$$

∴ ज्या $\angle\text{गकधृ}_{०}$−व) = ज्या $\angle\text{गघधृ}_{०}$+वं ······(२)। अत्र (१) स्वरूपे कअस, कगस कोणयोस्तुल्यत्वाज्ज्ययोश्च समत्वदर्शनादेवं कल्पयितुं शक्यते १८०—∠कगस, = ∠कअस ∴ १८० = ∠कगस + ∠कअस तथैवं (२) स्वरूपेऽपि ज्ययोस्तुल्यत्वदर्शनात्कोणयोस्तुल्यदर्शनात्
१८०—(गकधृ$_{०}$−व) = गघधृ$_{०}$+वं ∴ १८० = ∠गकधृ$_{०}$−व+गघधृ$_{०}$ वं
ततः १८० = ∠कगस+∠कअस = ∠गकधृ$_{०}$−व+गघधृ+वं वा,
१८० = ∠कगधृ$_{०}$+वं+∠कअस = ∠गकधृ$_{०}$−व+गघधृ+वं समशोधनात्। वं = वं−व, ∴ एकघटीसम्बन्धिवलनोनत्रिघटीसम्बन्धिवलनं द्विघटीसम्बन्धि वलनसमं सिद्धम्। वा समशोधनेन द्विघटीवलनोनत्रिघटीसम्बन्धिवलनं त्वेकघटीसम्बन्धिवलनसमम्। अतो-वलनगतिरप्येकरूपा सिद्धा। तत्र द्विघवलनज्या = $\frac{\text{२ज्याव}\times\text{कोज्याव}}{\text{त्रि}}$

$$=\frac{\text{२ज्यासन}\times\text{ज्याअ}\times\text{कोज्याव}}{\text{त्रि}\times\text{द्यु ज्या}}=\text{द्विघटीसम्बन्धिवलनज्या},\cdots\cdots(१)$$

अथ द्विघटीसम्बन्धिसममण्डलीयनतांशज्या = $\frac{\text{२ज्यासन}\times\text{कोज्यासन},}{\text{त्रि}}$
इयमक्षज्यागुणा द्युज्यया भक्ता द्विघटीसम्बन्धिवलनज्या—

$$=\frac{\text{२ज्यासन}\times\text{कोज्यासन}\times\text{ज्याअ}}{\text{त्रि}\times\text{द्यु}}\cdots\cdots(२)$$

अत्र (१) (२) अनयोः साम्यात्।

$$\frac{\text{२ज्यासन}\times\text{ज्याअ}\times\text{कोज्याव}}{\text{त्रि}\times\text{द्यु}}=\frac{\text{२ज्यासन}\times\text{कोज्यासन}\times\text{ज्याअ}}{\text{त्रि}\times\text{द्यु}}$$

कोज्यार = कोज्यासन, आव = ज्यासन, अतोऽत्र ५मप्रश्नेन य ु = ज्याअ, एतादृशो देश स्थिर सर्वो नहि, यत्र सदैवाक्षज्यासमा गु ज्या भवेत् । प्रतिक्षण क्रान्तेश्चलत्वात । तत्र निरक्षदेश एवैतादृशोऽस्ति यत्र का = ० = अ अतस्तत्र भास्करीयानुपाते स्थौल्य नहि भविष्यति । तदन्यत्र सर्वत्र स्थूलत्वमेव । एव स वदेशिक स्थूलत्व विलोक्यापि भास्करोपर्य्याक्षेपो विशेषज्ञतो न नि पक्षपातिना सन्तोषजनकस्तथा चोक्त तेन—

'नताशका ये समकाललब्धा स्त्रैराशिकोक्त्या सममण्डलीया ।
स्थूला कथ ते कथयन्ति धीराश्चारञ्च नाडीवलय विहाय ॥

अथैकानुपातेन स्पष्टवलन महाप्रश्नाधिकारे (१४७) श्लोके स्वय ग्रन्थकृतोक्तमस्ति, तथाऽप्यत्र किञ्चिद्दिग्दर्शनमुच्यते—भवृत्तसम वृत्तयो सम्पात सन्धिग्रहसञ्ज्ञस्तत्साधन कृत्वा त गोलसन्धि प्रकल्प्य पूर्वापर विषुववृत्त, भवृत्त भवृत्तमेव सन्धिग्रहलग्नकोण समवृत्तभवृत्तोत्पन्न परापमसञ्ज्ञ मत्वा सन्धिग्रहोनस्वखग भुजाशमान प्रकल्प्यायनवलनानयनवत्स्पष्ट स्पष्टवलनानयनमिति कि ग्रन्थगौरवेणेति ।

अथोदयास्तकाले पलजवलनानयनमाह—

> बिम्बजद्युगुणमानविभक्ता
> त्रिज्यया च गुणिताऽक्षलवज्या ।
> उद्गमास्तसमये नियमात्सा
> चापमक्षवलनं क्रमतस्तत ॥१०७॥

अत्रोपपत्ति —

विस = क्षितिजवृत्तम् । सध्रु = याम्योत्तर वृत्तखण्डमक्षाशतुल्यम् विध्रु = बिम्बोपरिगत ध्रुवप्रोतवृत्ते बिम्बीयद्युज्याचापमानम् । वि = बिम्बम् । स = समस्थानम् । ध्रु = ध्रुव स्थानम् । अथ सविध्रु ' त्रिभुज ज्या ∠ सविध्रु =

$$\frac{\text{ज्या}\angle\text{धृ}_{\text{ु}}\text{सवि}\times\text{ज्यासध}_{\text{ु}}}{\text{ज्याधृ}_{\text{ु}}\text{वि}}=\frac{\text{त्रि}\times\text{ज्याश}}{\text{विद्यु}}=\text{ज्या}\angle\text{सविधृ}_{\text{ु}}=$$ बिम्बी-

यायनवलनज्या । अतउपपन्नं मूलम् ।

अथ भास्करेण तु 'क्षितिजेऽक्षज्यया तुल्यमक्षजं वलनं ततः- इत्यनेन द्युज्याग्रीयायनवलनज्योक्ता, यतः क्षितिजस्थे ग्रहबिम्बे सम- वृत्तनतांशज्या सदैव त्रिज्यामिता भवत्यतोद्युज्याग्रीयाऽऽक्षवलनज्या =

$$\frac{\text{ज्यासन}\times\text{ज्याअ}}{\text{त्रि}}=\frac{\text{त्रि}\times\text{ज्याअ}}{\text{त्रि}}=\text{ज्याअ}$$ । यदि ग्रहः पूर्वस्वतिके भवेत्

तदा तु त्रिज्यातुल्यत्वाद्द्युज्यायास्त्रिज्याग्रीयायनवलनज्याऽपि पल- ज्यासमैव भवति ।

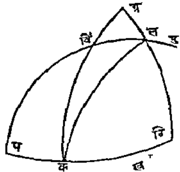
अथ क्षितिजोर्ध्वप्रदेशेऽपि कुत्रचिदक्षज्यामिताऽक्षवलनज्या भवति, तदुच्यते-खस्वस्तिकादुभयतः पूर्वापरवृत्ते इष्टद्युज्याचापं दत्वा, तद्बि- न्दुद्वयोपरिगतसमप्रोतवृत्ताहोरात्रवृत्तयोः सम्पाते यदा ग्रहो याति तदा ∵ द्युज्या = ज्यासन, ∴ ज्याआच = ज्याअ, इति विशेषविशेय- मित्यलं प्रसंगागतविचारेण ।

अथ स्पष्टवलनपूर्वकं बिम्बभुजमाह

सौम्ययाम्यमयनाक्षजतत्त्-
द्वालनांशकसुसंस्कृतितो यत् ।
स्पष्टसंज्ञवलनं द्विविधं तत्
स्वोदगमास्तवशतोऽपि च या ज्या ॥१०८॥
सेषुकोटिगुणसङ्गुणिताऽऽप्ता
त्रिज्यया च फलचापलवा ये ।
तद्विहीनयुतनवज्यकयाऽऽप्ता
त्रिज्यया च गुणिता शरदोर्ज्या ॥१०९॥
तद्धनुः स्फुटशरः सममूत्रे
चाक्षदग्ग्रहभुजेन सदाऽस्य ।

संस्कृतेर्भवति विम्बभुजोऽत्र
स्पष्ट एव हि कृतापमवत्सः ॥११०॥

विम्बोत्पन्नत्रिज्यावृत्ते विम्बगतकदम्बप्रोत-ध्रुवप्रोतवृत्तयोरन्तर्गतचापमानं विम्बीयायनवलनम्। तथा च विम्बगतसमप्रोत-ध्रुवप्रोतयोरन्तर्गतचापमानं विम्बीयाक्षवलनम्। अनयोः संस्कारेण तत्समप्रोत कदम्बप्रोतवृत्तान्तर्गतचापमानं स्पष्टवलनम्।

पविलपू = क्षितिजवृत्तम्। वि = तत्रस्थविम्बम्। तत्र पू = पूर्वस्वस्तिकम्। क = कदम्बम्। तेन कविग्र = वि-गतकदम्बप्रोतवृत्तम्। तेन च विग्र = म श, वि लग्र = भवृत्तम्। ल = लग्नम्। ततो नवत्यंशेन कृतंवृत्तम् = पकखत्रि = दृक्क्षेपवृत्तम्।

अथ च विल त्रिभुजे $\text{ज्या} \angle \text{कलवि} = \dfrac{\text{ज्याकविल}, \times \text{ज्याकवि}}{\text{ज्याकल}}$

$= \dfrac{\text{ज्या}(१८०-\text{कविप})\ \text{कोज्याश}}{\text{त्रि}} = \dfrac{\text{ज्यालग्न} \times \text{कोज्याश}}{\text{त्रि}} =$ अस्याश्चापकोट्यंशाः $\angle$ वि लग्र, ततः 'त्रिलग्' त्रिभुजे ज्याविल=

$= \dfrac{\text{ज्या'त्रिग्'} \times \text{त्रि}}{\text{ज्या} \angle \text{त्रिलग्}} = \dfrac{\text{ज्याश} \times \text{त्रि}}{\text{कोज्या साग्रा}} =$ अत्रास्याश्चापं विल' = समसूत्रेऽर्थादत्रक्षितिजे स्पष्टशरमानम्। आयनदृक्कर्मानयने ध्रुवप्रोते स्पष्टशरः आक्षदृक्कर्मानयने तु समप्रोते एव ज्ञेयः। अत्र विम्बगतध्रुवप्रोतवृत्तभवृत्तयोगो यथाऽऽयनदृग्गृहस्तथैव विम्बगतसमप्रोतभवृत्तसंपातविन्दुराक्षदृग्गृहो ज्ञातव्यः। यत्र ल = आक्षदृग्ग्रहः। पूल = आदृग् भुजः, अनेन संस्कृतः त्रिल, स्पष्टशरस्तु पूवि = विम्बीयशरो भवति। अयमेव स्पष्टापमादिनाऽऽयातीति स्वरूपैकल्यात्। सर्वमुपपन्नम्।

आक्षदृग्ग्रहभवस्फुटसंज्ञ-
वालनांशकवियुङ्नवतिज्या।

या तयाऽत्र विहृता त्रिगुणघ्नी-
पुज्यका स्फुटतरा शरदिग्वा ॥१११॥

अत्रापि पूर्वक्षेत्रमवलोकनीयम्।

तत्र 'विगुल' त्रिभुजे $ज्याविल = \frac{ज्याविग्र \times त्रि}{ज्या \angle गुलवि} = \frac{ज्यामश \times त्रि}{कोज्या < विलक}$

$= \frac{ज्यामश \times त्रि}{कोज्या आक्षदृ. स्पव} =$ ज्या आक्षदृ. स्पश, इत्युपपन्नम्।

अथैकानुपातेन स्पष्टदृक्कर्माह—

बिम्बजस्फुटतरा वलनज्या
सा स्फुटेषुगुणसङ्गुणिताप्ता।
त्रिज्यया, धनुरिह स्फुटसंज्ञं
दृष्टिजं भवति कर्म भवृत्ते ॥११२॥

इतः पूर्वक्षेत्रमवलोकनीयम्। 'विगुल' त्रिभुजे चापीयत्रिकोणमित्या

ज्या'गुल' = ज्यास्पदृ. = $\frac{ज्या स्पश \times ज्याविस्पव}{त्रि}$, अस्याश्चापं भवृत्ते स्पष्टदृक्कर्म = मल, अत्र विल = स्पश। ∠ लविग्र = ∠ विस्पव इत्युपपन्नं सर्वम्।

प्रश्नोत्तराधिकारस्थसन्धिग्रहप्रकारतः
स्फुटं वा वलनं कृत्वा दृक्कर्म स्फुटमानयेत् ॥११३॥

प्रश्नोत्तराधिकारो महाप्रश्नाधिकारस्तत्र (१४२) श्लोके सन्धिग्रहानयनं वर्तते तस्य पुरतो वर्तमानादत्रावश्यकत्वात्तदुच्यते पूर्वापरवृत्तापमवृत्तयोः सम्पात एव सन्धिग्रहस्तत्र पूर्वापरवृत्तक्रान्तिवृत्तक्षितिजवृत्तैर्जनिते चापजात्ये क्रान्तिवृत्तक्षितिजवृत्तसम्पातोत्पन्नकोणो दृग्गतिसंज्ञको ज्ञातोऽस्ति, तत्र पूर्वापरवृत्तापमवृत्तयोः सम्पातोत्पन्नकोणो दृग्चापसंज्ञकः। अथ समस्थानात्क्रान्तिवृत्तोपरि कृते वृत्ते हारकोटयंशाः (१)। क्षितिजे लग्नाग्राकोटयंशाः (२)। क्रान्तिवृत्त दृग्लम्बोऽपमः। अत्र कोणानुपातेन—

कोज्याहर = $\frac{\text{कोज्याल आ×दृग्गति}}{\text{त्रि}}$, अस्याश्चाप कार्यम् । तत्को
णहरो ज्ञातस्ततः पूर्वापरक्षितिजक्रान्तिवृत्तजनितत्रिभुजे कोणानुपातेन
ज्या(ल-सग्र)=ज्याकण = $\frac{\text{ल अग्रा×त्रि}}{\text{हार}}$, अस्याश्चापेन वियुत
युतो लग्नप्रदेश सन्धिग्रह सिद्धस्ततः पूर्वापरवृत्त नाडीवृत्त कल्प्यम् ।
क्रान्तिवृत्त तु क्रान्तिवृत्तमेव सन्धिग्रहो गोलसन्धिरर्थात्पूर्वाप
रापमवृत्तोत्पन्नकोणाशा जिनाशा कल्प्या, सन्धिग्रहोनस्वखगो ग्रह
कल्प्यस्ततः आयनवलनानयनवत्स्पष्टवलन सिद्धम् । ततः स्पष्टदृक्कर्म
साधन कार्यम् । एतत्पद्येनास्मादधिकारात्प्रश्नाधिकारः पूर्वनिर्मि
तोऽस्तीति प्रतीयते ।

दक्षिणोत्तरशरक्रमतः स्वं
चास्वकं त्विदमुदग्वलने स्यात् ।
याम्यगे तु वलने विपरीतं
तद्ग्रहे कुरु स दृग्ग्रह आक्षः ॥११४॥
स द्विधोदयभवस्त्विह बिम्ब-
स्योदये भवति लग्नमिहास्ते ।
यः सषड्भ इह सो ऽस्तविलग्नं
स्वीयभूजवशलस्त्विदमुक्तम् ॥११५॥
भानां ग्रहाणामुदयाख्यलग्न-
समुद्गमे स्यादुदयस्तथाऽस्तः ।
अस्ताख्यलग्नोद्गमनेऽन्वहं स्या-
त्प्रत्यग्भ्रमेण प्रवहानिलस्य ॥११६॥

सौम्यशरे स्थानात्पृष्ठत आक्षदृग्ग्रहस्तेनास्वक तथा दक्षिणशरे
स्थानादग्रत आक्षदृग्ग्रहस्तेन स्थानग्रहे स्व विधेयमिति सुगम क्षेत्रवि
दम् । परमियमुत्तरवलने ज्ञेयम् । याम्यवलने तु तदुक्ताद्विलोमं
स्यात् । स आक्षदृग्ग्रहोद्विधा भवति तत्राक्षदृग्ग्रहोदये बिम्बोदयस्तेन

तु स आक्षदृग्ग्रहो बिम्बोदयलग्नं व्युत्पत्तिसिद्धम् । एवं बिम्बास्तसमये चाक्षदृग्ग्रहो यः सोऽस्तक्षितिजभवृत्तयोः सम्पातरूपस्तेनासौ सषड्भस्तदा पूर्वक्षितिजनिष्ठभवृत्तबिन्दुरूपोऽस्तलग्नसंज्ञो जायते। अत्रास्तलग्नतुल्ये लग्ने बिम्बास्त इति स्पष्टमवशिष्टमपि ।

अथ प्रवहवशेन दृश्यलक्षणमाह—

निशीष्टलग्नादुदयास्तलग्ने
न्यूनाधिके यस्य खगः स दृश्यः ।
सषड्भसूर्यादधिकोऽर्कतोऽल्पो
रव्यस्तकाले निजदृग्ग्रहश्चेत् ॥११७॥
बिम्बग्रहोनिश्युदयं प्रयाति
तदन्यथा चास्तमनं सदा सः ।

दिने कालांशाधिकान्तरितस्यापि ग्रहस्य बिम्बं रविकिरणजनितदृग्दोषान्न दृश्यतेऽतो रात्रौ तद्दृश्यसंभवात्तस्योदितत्वलक्षणं विचिन्त्यते—तत्र क्षितिजादूर्ध्वस्थत्वमेव दृश्यत्वं ततोऽधःस्थत्वमस्तत्वम् । परं को ग्रहः क्षितिजादूर्ध्वस्थोऽस्तीति विचारे, ग्रहबिम्बोदयलग्नतुल्ये तात्कालिकलग्ने तदुदयसमयः, तेन बिम्बोदयलग्नादधिके तात्कालिकलग्ने सति तत्कालात्पूर्वमेवोदयोऽभूत्परं स च ग्रहस्तावता लक्षणेन नियतं नहि अस्तक्षितिजोर्ध्वस्थो भवति, यतोऽस्तक्षितिजस्थे बिम्बेऽपि तादृशलक्षणं घटतेऽतोऽन्यलक्षणस्यावश्यकता विद्यते । तत्रास्तलग्नतुल्ये तात्कालिकलग्ने बिम्बस्यास्तो भवति, तत्रास्तलग्नादल्पे तात्कालिकलग्ने बिम्बस्यास्तो भावी वर्त्तते, अतो यस्योदयलग्नमिष्टलग्नादल्पमस्तलग्नमधिकञ्च भवेत्तस्य पृष्ठक्षितिजादूर्ध्वगतत्वं ध्रुवम् । अथापरमपि दृश्यत्वलक्षणमुच्यते—रव्यस्तसमये सषड्भसूर्यादर्थादस्तकालिकलग्नाद्यदि आक्षदृग्ग्रहरूपं ग्रहबिम्बोदयलग्नमधिकं तदा तद्बिम्बं कुजाधो वर्त्तते, एवञ्चास्तक्षितिजनिष्टसूर्याद्यदि स चाक्षदृग्ग्रहोऽल्पस्तथापि स गर्भकुजादध एव वर्त्ततेऽतः प्रवहगत्या भचक्रभ्रमेण सूर्योदयात्पूर्वमेव तस्योदयो ध्रुवं भविष्यति । यतः सूर्योदयसमये रवेरल्पत्वात्तस्य क्षितिजोर्ध्वस्थत्वं नियतम् । परन्तु यदि सूर्यात्का-

लांशाधिकान्तरितं तद्विम्बं स्यात्तदैव । अन्यथोक्तलक्षणादपि तस्या-
दृश्यत्वमेवेति । यद्यत्र बिम्बोपरिगतसमप्रोतकान्तिवृत्तसम्पातरूप-
आक्षदृग्ग्रहोऽङ्गीक्रियते, तदाऽप्युक्तवच्चिन्त्यम् ।

यत्त्विष्टलग्नादुदयास्तलग्ने-
ऽधिकेऽल्पकेऽस्तोदय एष्ययातः ॥११८॥
तदन्तरोत्था घटिका गतैष्या-
स्तच्चालितः स्यात् स निजोदयेऽस्ते ।
तल्लग्नयोरन्तरतोऽसकृद्याः
कालात्मकास्ता घटिकाः स्युरार्क्ष्यः ॥११९॥
अभीष्टकालद्युचरोदयान्तर्यद्वेष्टकालद्युचरास्तमध्ये ।
प्रायस्त्विदं सन्निकटस्थितत्वात्स्वदृग्ग्रहे तन्नियमान्यथात्वे ॥
यत्र यत्र कृतं जात्यादन्यस्यानयनं मया ।
नूनं तत्खात्मकात्तस्माद्बोध्यमन्यत्र धीमता ॥१२१॥

इष्टकालिकलग्नादुदयलग्नेऽधिके ग्रहोदयो भावी, यत उदयलग्नमिते चेष्टलग्ने उदयो भविष्यति । तथा चेष्टलग्नादल्पे उदयलग्ने तदुदयोऽभूदिति स्फुटम् । एवमस्तोऽपि । अथैतत्समयात्पूर्वं पश्चाद्वा कियता कालेनोदयोऽस्तोऽपि अभूद्वा भविष्यतीतिजिज्ञासायां उदयलग्नेष्टलग्नयोरन्तरकलाभिः उदयसमयज्ञानं तथाऽस्तलग्नेष्टलग्नयोरन्तरकलाभिरस्तकालज्ञानं भवति परन्तु सकृत् प्रकारेण वास्तवनाक्षत्रकालज्ञानाभावादसकृत्कर्मोचितमेव अत्र खात्मकात्खगोलोपरि वर्त्तमानात्क्षेत्रादिति । शेषं सुगमम् ।

एतत्पद्यमेव वक्तव्यविषयं निगदति—

अथान्यथैवेन्दुमुखग्रहाणां
भानां च बिम्बोद्गमनास्तकाले ।
विनैव दृक्कर्म विलग्नसिद्धि-
स्तथा सतां तद्गणितं प्रवच्मि ॥१२२॥

रव्यस्तकाले प्रथमं खगस्य
विम्बोन्नतज्योक्तवदत्र कार्या ।
दृग्वृत्तगोक्तस्फुटसंज्ञका च
क्रान्तिश्चरान्त्यादि ततः स्वदेशात् ॥१२३॥
कृत्वा ग्रहस्योन्नतनाडिकाः स्व-
द्यु रात्रियातैष्यभवाः प्रसाध्याः ।
केन्द्रे त्रिभाल्पे द्यु गतं खगस्य
षड्भाल्पके खेचररात्रिशेषम् ॥१२४॥
षड्भाधिके रात्रिगतं तथैष्यं
दिनस्य चाङ्काभ्यधिके तु नूनम् ।
तथैव साध्ये दिनरात्रिमाने
खेटर्क्षयोस्तद्गणितप्रसिद्ध्यै ॥१२५॥

अथ चन्द्रादीनां ग्रहाणां भानां च विम्बोदयसमये दृक्कर्म विनैव तदुदयलग्नज्ञानमुच्यते । यथा हि प्रथमं सूर्यास्तकाले "बाणो यदा स्यात्खचरस्य"—इत्यादिना विम्बीयनतांशज्या साध्या, ततः स्वदेशात् क्रान्तिश्चरान्त्यादि त्रिप्रश्नाधिकारोक्त्या प्रसाध्य ततो ग्रहस्य स्वद्यु-रात्रिगतैष्यभवा उन्नतनाडिकाः प्रसाध्याः । अथ ततः "लग्नोनितं सत्रिभखेचरेन्द्र" मित्यादिना उ० अ० अ० ४२ श्लो० केन्द्रं लग्नोनसत्रिभग्रहरूपं तदेव वित्रिभग्रहान्तरसमं भवति । तादृशे केन्द्रे त्रिभाल्पे सति या उन्नतनाड्यः समागतास्ता दिनगता ज्ञेयाः । यतो वित्रिभादेव केन्द्रप्रवृत्तिस्ततस्त्रिभाल्पप्रदेशः पूर्वक्षितिजादूर्ध्वस्थ एव भवति. वित्रिभलग्न—लग्नयोरन्तरस्य त्रिभतुल्यत्वात्, त्रिभाधिके षड्भाल्पे च केन्द्रे पूर्वक्षितिजादधःस्थं सत्रिभाल्पं विम्बं भवेत्तत्र वित्रिभसत्रिभयोः षड्भान्तरत्वात्, तेन तदानीं रात्रिशेषमुन्नतमानं विज्ञेयम् । एवं षड्भाधिके नवभाल्पे च केन्द्रे सत्रिभसप्तमलग्नान्तराले विम्बं भवेत्तदा पश्चिमक्षितिजात्प्रायः क्षेत्रायतरणाद्रात्रिगतं तदुन्नतमानं विज्ञेयम् ।

तथैवं नतभाधिके भचक्रार्धे च केन्द्रे सप्तमलग्नवित्रिभलग्नयोर्मध्ये बिम्बस्य वर्तमानत्वाद्दिनशेषरूपं तदुन्नतकालमानमिति स्पष्टम् । परमेतत्केन्द्रसंज्ञया यदा याम्योत्तरदृक्क्षेपवृत्तयोर्मध्ये बिम्बकेन्द्रं स्यात्तदा व्यभिचारो भवति । अत्र दशमलग्नग्रहान्तररूपकेन्द्राद्व्यभिचाराभावेऽपि, दशमलग्नप्रथमलग्नयोरन्तरस्यानियतत्वाद्वित्रिभलग्नग्रहान्तररूपकेन्द्रात्कालः साधित इति ।

अथ तद्वशेनोदयास्तलग्नं साधयन्नाह—

सिद्धे गते स्वोन्मितितो विशुद्धे
तद्गम्यमृक्षं किल तस्य सिद्धौ ।
यत्स्वोन्मितेः शोध्यमिदं तु यात-
मित्थं द्युरात्रिप्रभवं गतैष्यम् ॥१२६॥
स्वार्कास्तकालोद्भवपद्भयुक्ता-
दर्काच्च रात्रिद्युजशेषयाते ।
लग्नं धनर्णं गदितप्रकारात्
गृहोदये स्यादुदयाख्यलग्नम् ॥१२७॥
एवं द्युशेषे रजनीतकाले
प्रोक्तक्रमेणैव खगास्तलग्नम् ।
अर्कोदयाद्वेत्थमिनोदयार्का-
देवोक्तवल्लग्नमितैष्यकाले ॥१२८॥
स्वरात्रिकालादपि बोध्यमित्थं
ततो गतैष्यक्रमतः स्वबुद्ध्या ।
नित्योदयास्ताबुदितौ किलैवं

पूर्वश्लोके तु, दिनगतो वा रात्रिगत समयो ज्ञात, तद्गत दिनमानादथ रात्रिमानाद्वा शोध्य तदाऽवशिष्टं गम्यमूहनीयम् । अथ तस्य गम्यस्यैवादौ सिद्धौ सत्या तत्स्वपूर्णमानाच्छोध्य तदा गतमेव गतैष्यानयनं युक्तियुक्तम् । द्वितीयश्लोके तु दृक्कर्म विनैव बिम्बोदयलग्न

बिम्बास्तलग्नं च साध्यते आचार्येण । एतत्प्रकारसाधनसंकल्परूपः एतत्पूर्वगतः १२२ श्लोको विलोक्यः । तत्र दिने भग्रहाणामदर्शनार्हत्वात्सूर्यास्तकाले बिम्बदर्शनविचारश्चारु विहितः । अथ प्रकृते कल्प्यते रव्यस्तसमये यदि किमपि ग्रहबिम्बमुदयक्षितिजादधस्तदासन्ने वर्त्तते तदा तस्य पूर्वरीत्या साधितः कालो रात्रिशेषरूपः । तदानीं यल्लग्नं तत्सषड्भसूर्यमितम् । रवेरस्तकुजगतत्वात्तदानीम् । तत्र सषड्भसूर्यं तन्मितकालांशमितं कुजादुपरि गतं सत् पूर्वकुजे तद्ग्रहबिम्बमागमिष्यति, तदा सषड्भसूर्यं रविं मत्वा ग्रहरात्रिशेषरूपेष्टकाले साधितं लग्नं बिम्बोदयलग्नमेव । अथ च रव्यस्तकाले एव चेद्ग्रहस्य दिनगतकालः पूर्वयुक्त्या सिद्धस्तदाऽपि सषड्भसूर्यतुल्यमेवेष्टलग्नम् । तत्र यदि बलात्पूर्वकपालस्थं ग्रहबिम्बं क्षितिजे नीयते, तदा सषड्भसूर्यउदयक्षितिजात्तद्ग्रहबिम्बस्य तद्दिनगतकालांशमितमधोगतं भवेत्तदा सषड्भसूर्यमेव रविंप्रकल्प्य तद्दिनगतकाले यद्विलोमलग्नं, तद्बिम्बोदयलग्नम् । अथास्तलग्नसाधनयुक्तिः । यदि पूर्वोक्त्या दिनशेषकालः आगतोऽर्थादस्तक्षितिजादूर्ध्वस्थः परकपाले ग्रहबिम्बं स्यात्तदाऽस्तक्षितिजस्थं रविं तद्ग्रहदिनशेषकालांशमितमस्तक्षितिजादधः कृतं सत्तद्बिम्बं त्वस्तक्षितिजनिष्ठं भवेत्तदा यल्लग्नं तदेव बिम्बास्तलग्नमुच्यते, तत्र तदा सषड्भसूर्योऽपि तद्ग्रहदिनशेषकालांशमितं पूर्वक्षितिजादूर्ध्वगतं भवेद्यतः . क्रमलग्नानयनरीत्या यल्लग्नं तदेवास्तलग्नम् । एवं ग्रहस्य रात्रिगतेष्टकाले बलात्पश्चिमकुजाधःस्थग्रहबिम्बं पश्चिमक्षितिजे नीयमानं सद्वृत्तस्य यः प्रदेशः पूर्वक्षितिजे लग्नस्तदेवास्तलग्नं, तत्र तदानीं सषड्भसूर्यस्य पूर्वक्षितिजाधोगतत्वात्तस्यैव रविकल्पनाद्विलोमलग्नानयनेनास्तलग्नसाधनम् । एवमेवोदयक्षितिजगर्तसूर्यादपि ग्रहस्योदयास्तलग्ने धनर्णे साध्येते । अथ क्रमलग्नानयने रवितोऽधिकं लग्नं पूर्वाभिमुखराशिगणनाक्रमात्, तत्र रविलग्नान्तरे रवौ योजिते सति लग्नतुल्यत्वाद्धनविधानम् । तथा रवितोऽल्पे लग्नेऽर्थाद्रात्रिशेषेष्टकाले लग्नरव्यन्तरखण्डेनाल्पीकृते रवौ लग्नं तेन विलोमविधि ऋणविधिरुच्यते शेषं सुगममिति ।

तावर्कसान्निध्यवशाद्व वच्मि ॥१३०॥

अर्कोद्भवानामिह यस्य पूर्वं निरन्तरं दर्शनमस्ति तस्य ।
चण्डांशुसान्निध्यवशादकस्माददर्शनं वाऽस्तमनं वदन्ति॥

ततः कियत्कालमदर्शनेऽपि
तद्दर्शनं चोद्गमनं मुनीन्द्राः ।
प्रायोऽस्त्यदृश्यत्वमिदं नराणां
चण्डांशुजालोकभवाक्षिघातात् ॥१३१॥

चण्डांशो सूर्याज्जायमानो य आलोकभवोऽक्षिघातो दृग्दोष स्तस्माद्धेतो । शेष सुगमम् ।

अथ कालांशपरिभाषामाह—

यदाऽऽसन्नभावेन यस्योचितं हि
निरुक्ताश्च तैस्तादृशास्तस्य भागाः ।
सदाऽस्तोदयारम्भकालोद्भवाः स्वे
कुजोर्ध्वे सशुक्रेऽपि बिम्बेऽप्यधोऽर्के ॥१३२॥

यस्य बिम्बस्य यैरंशै सूर्यासन्नभावेन यदुदयास्तत्वमुचित तस्य तादृशा अस्तोदयारम्भकालोद्भवा भागास्तमुनीन्द्रैर्निरुक्ता । अर्थादर्कावावताऽन्तरितो ग्रहोऽलक्षितोऽथवाऽस्ताद् दृश्यश्च भवति तदन्तर कालांशा । कालांशाधिकान्तरिते सशुक्रेऽपि बिम्बे कुजोर्ध्वे सति, तथाऽर्के कुजाधो वर्त्तमाने सति बिम्ब दृश्य भवेदिति भाव ।

अथ भास्करोपरि साक्षेपमाह—

अर्कोदयादस्तमयाच्च याताः
ये ये स्वकालांशकतोऽपि चोर्ध्वे ।
दृग्बिम्बसन्दर्शनमस्ति तत्र
स्थूलं तदल्पे त्वधिकेऽथ सूक्ष्मम् ॥१३३॥

इत्थं हि जीर्णाः कथयन्ति चेदं,
न केवलं कारणमाहुरार्याः ।

स्थूलं यतोऽस्त्यल्पकतैजसं य-
त्सूक्ष्मं तु तच्चाधिकतैजसं स्यात् ॥१३४॥

अर्कोदयात् उदयकुजस्थरवे र्ये गुहाः कालांशकैर्न्यूनास्तथाऽ-स्तक्षितिजस्थरवेः कालांशकैरधिकास्तेषां द्राग्विम्ब-सन्दर्शनं भवति। सत्यमेतत्, परन्तु कालांशाल्पे बिम्बं स्थूलं कालांशाधिके बिम्बं सूक्ष्मम्। इत्थमिदं जीर्णा भास्कराचार्याः केवलं कथयन्ति। तत्कारणं नार्या आहुः। अत्र तेषामयमाशयः सूर्यैतराणां स्वतः शौक्ल्याभावाद्रविकिरणवशेनैवोज्ज्वलत्वात् स्थूलबिम्बे शुक्लाधिक्यं, शुक्लाधिक्याच्चास्तानन्तरं सत्वरमुदय इति विलोमेन यस्याल्पाः कालांशास्तस्य बिम्बं स्थूलमेवं बिम्बसूक्ष्मतायामपि। इदमपि युक्तिविरहितं नास्ति। परन्तु, कमलाकरोऽमुमभिप्रायमनेन खण्डयति, यत् दिवि सूक्ष्ममपि बिम्बं किंचन विशेषोज्ज्वलं तथा च स्थूलमपि किंचन बिम्बं साधारणोज्ज्वलं तेनाधिकोज्ज्वलस्य सत्वरमुदयसिद्धेरल्पकतैजसं बिम्बं स्थूलमधिककालांशयुक्तमस्ति, अधिकतैजसं तद्बिम्बंसूक्ष्ममर्थादल्पकालांशयुक्तमिति।

जात्याभिन्नान्यभिन्नानि बिम्बान्यम्बुमयान्यपि।
तथोर्ध्वाधरसंस्थानि दूरासन्नानि चार्कतः ॥१३५॥
स्थूलसूक्ष्माण्यपीत्यादि भेदाद् ग्योग्यमस्ति यत्।
भिन्नास्तत्समयास्तेषां ज्ञानं नास्मादृशामिह ॥१३६॥

अम्बुमयानि बिम्बानि जात्या भिन्नानि, विजातीयानि, अभिन्नानि, सजातीयानि, तथोर्ध्वाधरसंस्थानि कक्षाभेदात्, तथा चार्कतो दूरासन्नानि स्थूलसूक्ष्माण्यपि च सन्ति। इत्यादिभेदात् यद् बिम्बं दृग्योग्यमस्ति तत्समयाः भिन्ना भवन्ति। अर्थात् यथा यथा रवेरासन्नं बिम्बं तथा तथा तदुपरि रविकरप्रभावो विशेषः। एवं, यथा यथा दूरगतं बिम्बं तथा तथा तत्पतनप्रभावोऽल्पः। तेन रविनिकटे वर्तमानस्य सूक्ष्मस्यापि बिम्बस्योपरि महान् किरणपातः। दूरस्थमहद्बिम्बस्याप्युपरि किरणप्रभावोऽल्पः। एवं दूरिणः समीपस्थमल्पमपि,

दूरगाधिकबिम्बापेक्षयाऽधिकमवलोक्यते । एवं समीपगतबिम्बे पाञ्च-भौतिके चेन्मृत्तिकाऽसिता तथा दूरगे बिम्बे सा शुक्ला तदा समीपगा-पेक्षया दूरगस्यैवोज्ज्वलत्वात् न शुक्राधिकाल्पदर्शनानुमानेन कालांशा-धिका ल्पत्वं निश्चय कर्त्तुं शक्यते । अतस्तेषां ज्ञानमस्माद्दृशां नानु-मानगम्यमिति ।

अतीन्द्रियज्ञैः किल कालभागा-
स्ते लक्षिता योगवशाद्विभिन्नाः ।
तत्कल्पनायुक्तिमिह स्वतन्त्रा-
स्त एव जाननन्ति हि नो तदन्ये ॥१३७॥

स्पष्टार्थमेतत्पद्यम् । तथा च प्राचीना यौगिकयोग्यतावन्त आसन् ते तु यौगिकदृष्ट्या सूर्यसंयमनात् सूर्यबिम्बप्रतिबिम्बितसकलचरा-चरपदार्थस्वरूपज्ञानभाजश्चाभवन् तथोक्तं योगसूत्रे "भुवनज्ञानं सूर्य-संयमादिति ।"

अथ ग्रहाणां कालांशानाह—

द्विसप्तवेदेन्दुखपञ्चभागा-
दिक्संयुताः काललवा निरुक्ताः ।
चन्द्रादिकानां भृगुसौम्ययोस्ते
द्विहीनिता वक्रगयोः स्वतन्त्रैः ॥१३८॥

इनार्धबिम्बास्तमनादपूर्व-
शुक्लं नृदृश्यं मृगलाञ्छनस्य ।
स्याद्येन कालेन च तस्य ते स्युः
कालांशका यावदिनं दृगिन्दोः ॥१३९॥

मृगलाञ्छनस्य चन्द्रस्य । इनः सूर्यः । शेषं सुगमम् । अत्र वासना वेधप्रत्यक्षगोचरी भूतेति ॥

यदा प्रोक्ताधिकैः कालभागैरर्कात्स्यद्‌ग्रहः ।
तदा बिम्बं नृदृश्यं स्यादल्पैस्तैर्न कथंचन ॥१४०॥

स्पष्टमेतत् ।

स्वीयकालांशतुल्ये हि समयेऽर्कास्ततः परम् ।
उदयात्प्राक् च सुव्यक्तं तदर्कासन्नबिम्बकम् ॥१४१॥
प्रोक्तं तेनात्र निर्णीतं दृग्ग्रहार्कान्तरं किल ।
प्रोक्तकालांशजक्षेत्रभागैस्तुल्यं भवेदिति ॥१४२॥

रविदृग्ग्रहयोरन्तरांशमाने कालांशमिते सति सूर्यास्तानन्तरं तन्मिते समये तद्बिम्बं सुव्यक्तं स्यात्, एवमुदयात्प्रागर्धाद्रात्रि शेषे तन्मिते समये तदर्कासन्नबिम्बकं सुव्यक्तं प्रोक्तम् । अत्र दृग्ग्रहान्तरं पठितकालांशक्षेत्रभागैस्तुल्यं तेन निर्णीतं भवेदिति ।

कालांशजातक्षेत्रांशा अर्कदृग्ग्रहयोर्यदा ।
अन्तरं स्यात्तदा दृश्यं तद्बिम्बं सुतरां ततः ॥१४३॥
अधिके त्वन्तरे चाल्पे दृश्यं नैव कथंचन ।
परमत्रेष्टकालोत्थदृग्ग्रहार्कानुपाततः ॥१४४॥

यदाऽर्कदृग्ग्रहयोरन्तरं कालांशजातक्षेत्रांशाः स्युस्तदा बिम्बं दृश्यम् । ततोऽधिकेऽन्तरे सुतरां निश्चयेन दृश्यम् । कालांशतोऽल्पे चान्तरे कथंचन नैव दृश्यम् । परमत्रेष्टकाले तत्कालिकदृग्ग्रहरव्योरन्तरेणानुपातात् तदुदयास्तसमयज्ञानं साध्यम् ।

शरसम्बन्धतः सिद्धं प्रतिक्षणविलक्षणम् ।
दृग्ग्रहार्कान्तरं तच्च ज्ञातुं दुर्बोधमस्त्यतः ॥१४५॥
कृपालुना श्रीरविणा त्वन्यथोक्तं च तद्यथा ।
केवलं स्फुटखेटार्क–विवरं हि यदा भवेत् ॥१४६॥
प्रोक्तकालांशजक्षेत्रभागैस्तुल्यं तदा ततः ।
आसन्नमेव तत्प्रोक्तं दृक्खेटार्कान्तरं भवेत् ॥१४७॥
तदिन्दोः प्रतिपत्प्रान्ते प्रायः सूर्यान्तरं ततः ।
आसन्नमेव दृक्चन्द्रसूर्ययोस्त्वामन्तरम् ॥१४८॥

रविकेन्द्र केन्द्र मत्वा कालाशव्यासार्धेन वृत्तमेक निर्माय तद्वृत्त प्रतिबिन्दुतोभवृत्तोपरि लम्बवृत्तानि, भि न भिन्न समये शररूपाणि विलक्षणानि, तेभ्यो यद् दृग्ग्रहार्कान्तर तत्तदानीं कालाशमितेऽन्तराशेऽपि भिन्न भिन्न स्यात् वस्तुत सितवृत्ते तदन्तर कथनार्हम्। प्राचीनैर्वास्तव न स्वीकृत परन्तु यद्येव सूर्यसिद्धान्ते नाभविष्यत् तदा मतमेतद्गृहीत्वोर्ध्वबाहुर्भूत्वा भट्ट कदनमकरिष्यत्। पर सौरेऽपि तथाऽवलोकनात् मुद्रितवदनोऽसौ न विशेष किञ्चिदुक्तवान्। शेष स्पष्टम्।

नक्षत्राणां च कलांशैर्ज्ञातैर्बिम्बस्य साधनम्।
सार्वभौमे कृतं यच्च प्रसङ्गात्तदिहोच्यते ॥१४९॥

शनियोजनकर्णसंविनिघ्नं
शनिबिम्बं कलिकामयं स्फुटं यत्।
भजयोजनकर्णसंविभक्तं
तिथिकालांशभबिम्बलिप्तिकाः स्युः ॥१५०॥
एताः कला पञ्चदशाहताःस्व-
कालांशभक्ता निजबिम्बमित्थम्।

शनिकालाशमिता येषा भाना कालाशास्ते शनिसजातीया सार्वभौमेऽङ्गीकृता । तत $\frac{\text{शवि}}{\text{शयोक}} = \frac{\text{भवि}}{\text{भक}}$ अत्र व्यस्तत्रैराशिकेन $\frac{\text{शवि} \times \text{शक}}{\text{भक}}$ =भवि अथ १५का अ भवि इका इवि, अत्रापि व्यस्तत्रैराशिकेन $\frac{\text{१५} \times \text{भवि}}{\text{इका}}$=इवि, इत्युपपन्न सर्वम्। एत सार्धश्लोक सिद्धान्तसार्वभौमोक्तमेव (भग्रहयुति ३१।३४ श्लो०)

यैर्भास्करोक्तर्क्षजतारतम्य-
बलाद्विलोमादुदितं न सत्तत् ॥१५१॥
शनेर्निरुक्तश्रुतिबिम्बकाभ्यां
तिथ्यंशकालांशकभस्य बिम्बम्।

प्रोक्तेभ्य ऊनाभ्यधिका यदीष्टाः
खेटोदयो गम्यगतोऽन्यथाऽस्तः ॥१६१॥

अत्रेष्टकालांशज्ञानं क्रियते—इ.का.अं $= \frac{\text{३६०×(स्पर$\sim$ग्र) घटी}}{\text{६०}}$
$=$ ६ (स्पर$\sim$ग्र) घ., ततो ग्रहस्योदयविचारे यदि प.का.अं $>$ इ.का.अं, तदाऽग्रे उदयः स्याद्यत उदयावसरे उ.का.अं$=$इ.का.अं, एवं भवति। एवमस्तविचारेऽपि तदवसरे प.का.अं$=$इ.का.अं, ततो, वर्त्तमानसमये यदि प.का.अं $>$ इ.का.अं, तदेदानीं ग्रहस्य पठितकालांशान्तर्गतत्वादस्तोऽभूत् यदा उ.का.अं $<$ इ.का.अं, तदेतःपरं भ्रमणवशेन यदा उ.का.अं $=$ इ.का.अं तदैव ग्रहास्तत्वसिद्धेरिदानीमस्तो नास्ति, भविष्यत्यस्त इति तदुदयान्यथात्वमुपपन्नमिति।

प्रक्तेष्टकालांशवियोगलिप्ताः
खेटस्थितांशोदयभागभुक्ताः
गृहार्कगत्यन्तरलिप्तिकाप्ताः
वक्रे जवैक्येन हृताः पुनस्ते ॥१६२॥
लब्धो दिनाद्यो गतगम्यकाल-
स्तत्कालखेटार्कवशान्मुहुः सः।
स्थिरो भवेत्संव्यवहारयोग्यः
स्पष्टः खगस्योद्गमनास्तयोर्हि ॥१६३॥

इष्टकाले विचार्यते किमुदयास्तौ गतौ वा गम्यौ ?, तदर्थमनुपातः
$\frac{\text{१ दि×(इका$\sim$पका)}}{\text{ग. अंकला}} = \frac{\text{इका$\sim$पका}}{\text{गअंक}}$ $=$ वर्त्तमानकालादुदयास्तयोर्गत-, गम्यकालः। अत्र सूक्ष्मार्थमसकृत्कर्म कृतम्। यदि ग्रहो वक्री तदा स च पश्चिमाभिमुखो व्रजति, तेन गत्यन्तरस्थले गतियोगादनुपातो युक्तियुक्तः। शेषं स्पष्टमिति।

अर्कात्पकत्वे मृदुखेचरस्य
पूर्वोदयस्त्वास्तमयः प्रतीच्याम्।

अर्काधिकत्वे त्वथ शीघ्रगस्य
सूर्याल्पकत्वेऽस्तमयोऽस्ति चैन्द्र्याम् ॥१६४॥
अर्काधिकत्वेऽभ्युदयः प्रतीच्या-
मित्थं तदेकावगमः स्वकालात्।

मन्दगतिग्रहस्य रवेरल्पत्वे तयोरन्तरस्योत्तरोत्तरमधिकत्वाद्यदि कस्मिन्नपि पूर्वरात्रिभागे तदन्तरं कालांशसमं तदा रात्र्यन्ते प्रवहगत्या सूर्योदयात्पूर्वमेव तस्योदयसंभवादुदयः। एवमर्काधिकत्वे तस्यार्थाद्रवेः पूर्वस्यां दिशि वर्त्तमानस्य मन्दगतिग्रहस्योत्तरोत्तर तदन्तरांशक्षीयमाणत्वाद्यदि रवेः कालांशतुल्योऽन्तरितस्तदा रवौ क्षितिजस्थे वाऽस्तक्षितिजाधःस्थे पश्चिमस्यामस्तमयः। अथ शीघ्रगस्यार्काल्पकत्वेऽर्थाद्रवितः पश्चिमस्यां स्थितस्य रविणा सहान्तरांशानामुत्तरोत्तरमल्पत्वाद्रात्र्यादौ पश्चिमक्षितिजाधो गतत्वात्तदानीं बिम्बदर्शनाभावाद्रात्र्यन्ते रव्युदयात्प्रागेव पूर्वक्षितिजादूर्ध्वगमनसंभवाद्यदा तयोरन्तरं कलांशसमं तदा पूर्वस्यां दिशि शीघ्रगतिग्रहस्यास्तमयः तथा चार्काधिकत्वे तस्य रविणा सहोत्तरोत्तरं तदन्तरांशानामुपचयसंभवाद्रवेः पूर्वभागस्थितत्वाच्च रवावस्तक्षितिजस्थे स च शीघ्रगतिग्रहोऽस्तक्षितिजोर्ध्वस्थः स्यादेव। तत्र यावत्तयोरन्तरं कालांशाल्पं तावददर्शनं, यदा तदन्तरांशाः कलांशाधिकास्तदा तदस्तक्षितिजासन्नप्रदेशे एव तस्योदयो दर्शनं चेत्यतः प्रतीच्यामभ्युदय इत्युपपन्नं सर्वम्।

अथ विशेषमाह—

शीघ्रेऽल्पके वा मृदुगेऽधिकेऽर्का-
त्स्वात्यस्तमुल्लङ्घ्य समुद्गमं यः ॥१६५॥
ज्ञातुं प्रवृत्तोऽस्ति तदर्थमेनं
विशेषमाद्याभिमतं प्रवच्मि।
प्रोक्तेष्टकलांशयुतेः कलाभिः
साध्यास्तदानीं दिवसा गतैष्याः ॥१६६॥

अग्रे ऽत्र तैः खेटसमुद्गमः स्या-
त्सदाऽथ चैवं मृदुगेऽल्पकेऽर्कात्।
शीघ्रेऽधिके वोक्तवदेव पूर्वं
प्रोक्तेष्टयुत्युत्थदिनैः सदाऽस्तः ॥१६७॥

यथा पूप = भवृत्तम्। पू = पूर्वप्रदेशः।
प = पश्चिमदिक्। र = रविः।
रक = रकं = कालांशाः। शी = शीघ्रगतिग्रहः

पू क म र शी क प

म = मन्दगतिग्रहः। अत्र र ∠ शी, ∴ अयं गत्यधिकतया 'र' बिन्दौ यदा गमिष्यति तदाऽस्यस्तः। अथ क बिन्दौ यदाऽऽगतस्तदाऽस्तारम्भः। यदा 'क' बिन्दौ यास्यति तदोदयो भविष्यति। अतोऽत्रोदयावगमार्थं शीर + रकं = इका + पका = शीर, एभिर्योगांशैर्दिवसाः आनेतव्याः। एवं 'म' ग्रहो यदा 'क' बिन्दावागतस्तदा तस्यास्तारम्भः तथा'र' बिन्दौ यदोत्तरोत्तरं गत्यन्तरालपत्वेनागमिष्यति तदाऽस्यस्तो भविष्यति। एवं 'क' बिन्दौ तूदयं यास्यति। अत्र र ∠म ∴ उदयसमयावगमार्थं मर+रक = मक = इका+पका एभिरन्तरलिप्ताप्रमाणैर्दिवसाः साध्याः।

पू क शी र म क प

अत्र यदा 'क' बिन्दौ मन्दगतिग्रह आगतस्तदाऽस्तारम्भः। ततः उत्तरोत्तरमन्तरांशानामल्पत्वाद्यदा 'र' बिन्दौ प्राप्तस्तदापरमास्तः। एवं 'क' बिन्दौ तूदयो भविष्यति। ∴ कर = रकं = कालांशाः अत्र यदा 'म' बिन्दौ मन्दगतिग्रहस्तदा 'र' ∠ म, अत्र ययस्तसमयज्ञानमिष्टं तदा मक = मर+रक = इका+पका, एभि रन्तरांशैर्वं दिवसास्तैः पूर्वमेवास्तोयातः। अथ चेत् शी=शीघ्रगतिग्रहः 'र' रवेरधिकस्तदाऽयं यदा 'क' बिन्दौ समागत आसीत्तदैवास्तं गतोऽभयत्तत्समयज्ञानाय 'शीकं' अन्तरांशानुपातो युक्तस्तत्र शीकं=शीर+रकं=इका+पका, एभिर्यै दिवसास्तैरस्तं यास्यतीति सर्वमुपपन्नम्।

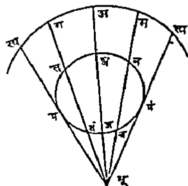
विशेषेऽपि विशेषमाह—

शीघ्रगृहे वक्रिणि मन्दवत्स्यादस्तोदयान्तर्दिवसाअगीत्थम् ।
द्विघ्नैस्तु तैः काललवैस्तदित्थंनोक्तंहि देवैः प्रकृतं विहाय॥

खेटार्कजं चेत्थमिहानुपता-
त्स्थूलं हि तत्सन्निहितं तु तत्स्यात् ।
दूरे न तच्छ्रीरविणाऽत एव
नोक्तं विशेषानयनं मयार्थम् ॥१६६॥

यदि शीघ्रग्रहो वक्री तदाऽयं 'क' विन्दावेवास्तस्तदनन्तरं'र' विन्दा· वत्यस्तोभूत्वा 'क' विन्दावुदयं यास्यति । अत्र यदि र∠व.शी, तदा भाव्युदयज्ञानाय 'इका + पका' एभिर्योगैर्दिवसाः साध्या । अस्तानन्तर- मुदयदिनज्ञानाय कर+कर =२पकाअं एभिर्दिनानयनमुचितमेव इत्थं खेटार्कजं चमत्कार देवैः सूर्यैः प्रकृतं लघुश्रे त्रं विहाय, नोक्तम् । यतो हि इह योगकलाभिर्दिनानयनं स्थूल भवति, तत्संनिहितमेव सत् स्यात्, दूरे सत् न भवत्यत एव श्रीरविणा मयार्थं विशेषानयनं नोक्तमिति भट्टस्य व्रणे चन्दनलेप इव समाधानम् ।

ज्ञशुक्रावृजू प्रत्यमुद्गम्य वक्रां
गतिं प्राप्य तत्रैव यातः प्रतिष्ठाम् ।
ततः प्राक् समुद्गम्य वक्राघृजुत्वं
समासाद्य तत्रैव चास्तं व्रजेताम् ॥१७०॥

भास्कराचार्यमुखोच्छिष्टमेत- त्पद्यम् । अत्र नवीनोपपत्तिः—

अत्र भूमेर्भ्रमणमङ्गीकृत्योच्य- ते । रवितः परितः बुधशुक्रयोरपि भ्रमणं भवति,तत्र यथा पतअनपं =बुधकक्षा, भू=भूमिः । स्वग अमस्प =भगोले भवृत्तम् । अथ यदा बुधः स्वकक्षाया 'ज' विन्दौ

भवेत्, तदा रविबुधयोरेकसूत्रगतत्वात्तदानीं परमास्तः। अथ 'ज' बिन्दुत उभयदिशि धज = जच = कालांशा देयाः। तत्र यदा भ्रमन् 'च' बिन्दौ पश्चिमस्यामुदयं यास्यति। एवं 'भू' बिन्दुतः बुधकक्षायाः भूप, भूप स्पर्शरेखे विधेये तत्र 'प' स्पर्शबिन्दौ यदा बुध आगमिष्यति तदा वक्रारंभस्तस्य स्यात्। यतः 'प' बिन्दुतोऽग्रे 'न' बिन्दौ दिशि बुधो गमिष्यति तदा तस्य भकक्षायां गमनं स्प बिन्दुतोऽन्तर्गतमेव यथा 'ज' बिन्दुतः 'प' पर्यन्तं यावत् गच्छति, तावद्वृत्ते 'अ' तः 'स्प' पर्यन्तं गच्छति। परन्तु 'प' बिन्दुतोऽग्रे गच्छन् 'स्प' बिन्दुतः 'म' बिन्द्वभिमुखमेव याति भचक्रे तेन वक्रारंभस्तस्येति युक्तमुक्तम्। अथ विलोमं भ्रमन् यदा 'च' बिन्दौ यास्यति, तदा पुनरस्तारंभः पश्चिमस्याम्। अग्रे कालांशाल्पान्तरसंभवात्। ततः 'ज' बिन्दौ परमास्तः 'घ' बिन्दौ तूदयस्तस्य, यतोऽग्रे कालांशाधिकान्तरं स्यात्। स चोदयः पूर्वस्याम्। एवं गच्छन् स्वकक्षायां यदा 'प' बिन्दौ याति, तदा पुनर्मार्गारंभः। यतः 'पतअनप' एतन्मिते प्रदेशे भ्रमन् भकक्षायां विलोमगमनमेव सम्पादयति। तत्र यदा पुनः 'त' बिन्दौ आगमिष्यति। तदाऽस्तं गमिष्यति। इत्थं भूभ्रमणमङ्गीकृत्य प्राचीनोक्तस्याबुधशुक्रयोरुदयास्तवक्रोदयव्यवस्थायाः संसिद्धेः प्राचीनानामपि मनसि भूभ्रमणं निविष्टमासीदिति कथं न एतदुपपत्तिदिग्दर्शनकर्त्ता मुनीश्वर एव, यतोऽनेन मरीचिनामकशिरोमणिटीकायामुक्तं यथा—"नक्षत्रग्रहाणामुदयास्तदर्शनोपपत्त्यर्थं पश्चिमदिगभिमुखनियतगतिप्रवहवायोः कल्पनं गौरवं किन्तूपपत्त्यर्थं लाघवाद्भूमेरेव नियतपूर्वगतिः षष्टिनाक्षत्रघटीनिष्पन्नपरिवर्त्तनरूपा कल्प्यताम्, भपञ्जरस्तु स्थिर एव एवं बहुत्र मरीचावभिनवमपि वस्तु वर्त्तते, वस्तुतो दर्शनार्होविद्वद्भिः स इति।

ग्रन्थकारः—अत्रोपपत्तिः।

*"उदयोऽस्तश्च न्यूनस्य पूर्वम्।†अधिकस्यानन्तरमिति तावत्तु प्रसि-

---

* उदयोऽस्तश्चेत्यस्य—रवे राश्यादिना यो ग्रहो न्यूनस्तस्य प्रवहवशात्पश्चिमगत्या रवितः पूर्वमेवोदयदर्शनतोऽस्ताद्भिति गमनात्पूर्वमुदयोऽस्तश्चेति स्पष्टम्।

† अधिकस्य राश्यादिना सूर्यादिति शेषः तस्य प्रवहगत्या रव्युदयास्ताभ्यां पश्चादुदयास्तौ भविष्यत इति किं चित्रम्।

द्वम्। क्षितिजोऽध्वगो रात्रौ चेद्दृश्यो, ऽन्यथा + त्वदृश्य ।अर्कादल्पे मन्दे तस्योदयानन्तरमर्कोदय इति शेषरात्रौ पूर्वदिश्युदयस्तदन्तरोपच यात् । अधिके तु गतरात्रावव पश्चिमास्तस्तदन्तरापचयात्, एव शीघ्रस्य व्यत्ययेन सुगमम् । अर्काधिके मन्दे भावी योग इति परमा स्तोऽग्रे स्यात्, तत्कालादुत्तरोत्तर ग्रहार्कान्तरापचय पूर्वमुपचय तत्र तयोर तरे स्वेष्टकालाशा उक्तकालाशा उदयास्तारम्भजास्त-दन्तरे। तत्र यदेण उक्ताधिकास्तदा तन्न्यूनज्ञानेच्छयाऽग्रेऽस्त अल्पे त्वधिकान्तरेच्छया पूर्वमस्त, एवमर्काल्पे मन्दे उत्तरोत्तरमन्त रोपचयोऽग्रे पूर्वं त्वपचय, तत्र यदोक्ताधिका इणास्तदा तन्न्यूनान्तरे च्छया पूर्वमुदयोल्पे त्वधिकान्तरेच्छयाऽग्रे तदुदय एव शीघ्रे अर्काधि केऽपि तयोरन्तरोपचयोऽग्रे पूर्वं त्वपचयस्तत्रोक्ताधिके स्वेष्टे तन्न्यूना न्तरापेक्षया पूर्वमुदयोऽल्पे त्वधिकान्तरेच्छयाऽग्रे समुदयश्च, एव-मर्काल्पे शीघ्रे उत्तरोत्तर तदन्तरापचयादस्त एवाग्रे तत्रोक्ताद्दिणस्या ल्पत्वेऽधिकान्तरज्ञानेच्छया पूर्वमस्तोऽधिकत्वे तन्न्यूनज्ञानेच्छयाऽग्रे-ऽस्तश्चेत्युपपन्न यथोक्तम् ।

एव मन्देऽधिके शीघ्रेऽल्पे वाऽर्कात्तदा तयोर्योग परमास्तस दृशो ऽग्रे स्यात् तत्र रविर्मन्देन सह सयुज्य ततो मन्दादग्रेऽपि काला शज्ञक्षेत्राशान्तरित उदयार्थं परमास्त यात्तयो प्रथमान्तर स्वेष्ट कालाशास्तत उक्ता इति तद्युत्युर्धादनैरुदय स्वकालात्परमास्तमुल्ल ङ्घ्येति च स्पष्टम् । एवमत्र स्वकालादस्त ज्ञान युत्युत्यदिनैर्थाद्ग तमश्च स्यादित्युपपन्न सर्वम् ।'

इत्थं कालांशतुल्याच्च ग्रहार्कान्तरतः कृतम् ।
साधनं स्थूलकालस्य तत्रार्काद्दृग्ग्रहावधि ॥१७१॥
यद्यन्तरं कालभागाधिकं स्यात्तर्हि तद्दिने ।
रात्रावत्र ग्रहो दृश्यः स्वदृश्ये समये किल ॥१७२॥

+अन्यथा किन्तु क्षितिजाधोवर्त्तिनि बिम्ब ।

तदाऽन्यथाऽऽसन्नरात्रौ कालांशाभ्यधिकान्तरात् ।
दृश्यः खेटोऽथ वाऽस्तः स्यात्तदल्पान्तरतस्तथा ॥१७३॥

इत्थं स्थिरात् कालांशतुल्यात् ग्रहार्कान्तरतः स्थूलकालस्य साधनं कृतम् । तत्रार्काद्‌ दृग्ग्रहावधि यदि कालांशाधिकमन्तरं स्यात्तदा तद्दिने रात्रौ स्वदृश्ये समये ग्रहो दृश्यः स्यात् । तदाऽन्यथाऽर्थात् कालांशाल्पेऽन्तरे आसन्नरात्रौ कालांशाधिकान्तराद्‌ ग्रहो दृश्यः स्यात् । तथा च कालांशाल्पान्तरतोऽस्तश्च स्यात् । शेषं स्फुटम् ।

अगस्त्यलुब्धकब्रह्महृदयाभिजिदिन्द्रभे ।
चित्रादित्यानिलर्क्षे च कालांशा विश्वसंमिताः ॥१७४॥
भगार्यमाश्विनीद्वीशमघाधातृभवासवे ।
हस्तश्रवणयोर्भागाः शक्राः स्युः सूर्यसंमताः ॥१७५॥
अग्निरुद्राहिमित्राम्बुवैश्वदैवतमूलभे ।
तिथ्यंशाः स्युः पुष्यमृगयमभानां तु मूर्छनाः ॥१७६॥
शेषभानां घनाः १७ कालभागास्तैः स्वोदयाङ्कतः ।
लग्नं स्वदयभानुः स्यात्स्वास्तलग्नाद्दणाभिधम् ॥१७७॥
लग्नं तैरेव भागैः स्याद्स्तभानुश्च षड्भयुक् ।

त्रयः श्लोकास्स्पष्टार्थाः । ततश्चतुर्थं तु, वासना यथोच्यते । उदयलग्न यद्ग्रोदयक्षितिजे आयाति तदा तद्बिम्बस्योदयोभवति, अथोदयलग्नं क्षितिजादूर्ध्वं पठितकालांशमितमुन्नतं कृत्वा तत्सूर्यं मत्वा ततः पठितकालांशासंबन्धीयसमयेष्टकालवशेन यत्क्रमलग्न स चोदयभानुः । अर्थात् एतत्तुल्यैरर्घा तद्बिम्बस्योदयः स्यादिति । अथैवं सप्तद्भास्तलग्नं तु बिम्बास्तकालेऽस्तक्षितिजमध्यवृत्तसंपातरूपं तत्पठितकालांशमितमस्तक्षितिजादुन्नतं कृत्वा तत्सम्बन्धिसमयवशेन यद्विलोमविधिना लग्नं तदस्तभानुः स्यात्, अथवाऽस्तलग्नं पूर्वक्षितिजादधः पठित कालांशमितं नतं विधाय तदा तत्कालांशसमयवशेन यद्विलोमलग्नं तत्सषड्भं एवं सन् अस्तभानुरेतन्मिते स्यादस्तारम्भ इति ।

स्वेष्टसूर्यान्तरे लिप्ता रविभुक्त्युद्धृता फलम् ॥१७८॥
दिनाद्यं गतगम्यं स्यादिष्टमूर्येऽधिकोनके ।
स्व स्वार्कोदयतो भस्योदयास्तावुदितौ यतः ॥१७९॥

अत्र स्वसूर्यं उदयभानुरस्तभानुश्च, इष्टसूर्य इष्टकालिकसूर्य । अनयोरन्तरकलयाऽनुपातेन गतगम्यानयन सरलम् । अत्र चैतावानेव विशेषो यत्तु नक्षत्रस्य गत्यभावात्केवल रविगत्यानुपातो भवति । स्वस्वार्कोदयत इष्टसूर्येऽधिकोनके सति भस्योदयास्तावुदिताविति ।

यत्राधिकोऽस्तभानुस्तु यस्य स्वोदयभानुतः ।
सौम्येषोरतिदैर्घ्यात्स्यादिनासन्नवशान्न हि ॥१८०॥
कथंचित्तत्र तस्यास्त. किं तु भूजवशाद्भवेत् ।

इनासन्नवशात्सूर्यसान्निध्यवशाच्छेष स्पष्टम् ।

यस्यकस्यापि भस्य बिम्बोदयलग्न गर्भीयोदयक्षितिजादूर्ध्वं पठित कालाशमित भवृत्तानुरोधन अहोरात्रवृत्तानुरोधन पठितकालमित वृत्त सच क्रान्तिवृत्तप्रदेशो गर्भक्षितिज लग्न स चोदयभानु । अथ गर्भ कुजस्थे बिम्बकेन्द्रे आयनदृग्ग्रहोपरिगताहोरात्रवृत्तक्षितिजवृत्तसम्पाता दायनदृग्ग्रहावधिरहोरात्रवृत्ते आक्षदृक्कर्मकाल । स च दृग्ग्रहस्य मध्यमा पमजनितचरेण सस्फुटाना बिम्बीयचराणा तुल्य । तत्र मध्यमापमजनि तचर स्थिरम् । बिम्बीयचरमान चलम् शरस्य चलत्वात् । अत आक्षदृ कर्मासवोऽधिकाधिकशरवशानोत्तरोत्तरमधिकाधिका भवेयु । तत्र यस्य भस्य पठितकालाशमिता आक्षदृक्कर्मा शास्तस्योदयभानुरायन दृग्ग्रहसम । बिम्बेऽस्तक्षितिजनिष्ठेऽस्तक्षितिक्रान्तिवृत्तयो सम्पात सषडभास्तलग्नम् । अथैव पश्चिमक्षितिजादूर्ध्वं पठितकालाशमित सष डभास्तलग्न वृत सच क्रान्तिवृत्तस्य प्रदेशोऽस्तक्षितिजे सलग्न स चास्तभानु । यस्याक्षदृक्कर्मासव पठितकालमितास्तस्यायनदृग्ग्रहमित एव सषडभास्तलग्नप्रदेश । तत्र बिम्बोदयलग्न रविं प्रकल्प्य पठितेष्टकाले यल्लग्न स उदयभानु । एव सषडभास्तलग्न रविं प्रकल्प्य पठितेष्टकाले यद्विलोमलग्न स चास्तभानु । अत्रोक्तयुक्तया पठितकालाशमिते आक्ष

दृक्कर्मा शमाने उदयास्तभानू समानावेव सिद्धौ। तत्रोदयभानुतुल्ये रवौ भस्योदयारंभोऽस्तभानुतुल्ये, रवावस्तारंभ इत्युदयास्तारम्भपरिभाषया, यस्योदयास्तभानू तुल्यौ तस्य युगपदुदयोऽस्तश्च सिद्धोऽर्थादुदय एव, अथ यस्य पठितकालांशमानादाक्षदृक्कर्मकला अधिकास्तस्यायनदृग्ग्रह उदयभानोरधिकः। उभा ∠आदृ। एवं तस्यास्तभानुत आयनदृग्ग्रहोऽल्पः अभा ∠आदृ, इति पूर्वाभिमुखराश्यादिविभावनया स्पष्टम्। अर्थात् उभा ∠आदृ ∠अभा, अर्थात् उभा ∠अभा, तस्य तूदयभानुतुल्ये रवावुदयारम्भस्तदधिकेऽन्तरे सुतरां तस्योदितत्वमेवात उदयभान्वधिकास्तभानुतुल्येऽन्तरे तस्योदय एवेति स्पष्टम्। एवमेव भास्कराचार्येणाप्युक्तं शिरोमणौ "यस्योदयार्कादधिकोऽस्तभानु"—रित्यादि। अत्र विशेषोक्तसूत्राणि गोलीयविषयरसलोलुपानां विनोदाय विलिख्यन्ते—

"यस्योदयार्कादधिकोस्तभानुरित्यत्र वक्ष्येबहुधा विशेषम्।
यद्गूढतां दूरत एव बुद्ध्वा बुधाः पलायन्त अहो नवीनाः ॥१॥
धिष्ण्योदयाख्यारविहीनिवास्तलग्नेऽत्र छत्वेनविलग्नमाने।
य इष्टकालो दलितः स तुल्यो निजेष्टघट्या सततं तदोदयः ॥२॥
स एव कालोऽधिक इष्टघट्या यदा तदाऽप्यत्र सदोदयः स्यात्।
न्यूनो न नूनं सततं तदोदयो धिष्ण्यस्य सान्निध्यवशात्खरांशोः ॥
यद्वोदयाख्यस्य विलग्नकस्य चरं स्फुटक्रान्तिचरं च साध्यम्।
धिष्ण्यस्य चेत्तद्वियुतिः समाना निजेष्टघट्या सततं तदोदयः ॥४॥
भास्करगदितविशेषाद्विद्वन् विदितो भविष्यति स्पष्टम्।
पूर्वोक्तादि विशेषाद्वोलज्ञानं सुधाकरोत्पन्नात् ॥५॥
रविक्रान्तिः समानैर्कादिने ज्ञेया मनीषिभिः।
अन्यथा नात्र सिद्धिः स्यात्सूक्ष्मदृष्टिविचारतः ॥६॥
प्रश्नः— कुत्र हे गणक! धिष्ण्य दर्शनं प्राक्कुजे परकुजे भवेद्द्वयम्।
एक एव दिवसे मुहुः सखे! संविचार्य वद गोलरीतितः ॥७॥

भङ्ग्य- भवति यदाऽस्तात्परवि समस्त ।
उदयरनियों भवति तदैवम् ॥८॥
एषामुपपत्तय उपर्युक्तवासनाभावनया स्फुटतराऽत उपेक्षिता इति ॥
ये रविसान्निध्यादस्त न यान्ति ते के इत्याह—

अभिजिद्ब्रह्महृदयं स्वातीवैष्णववासवाः ॥१८१॥
अहिर्बुध्न्यमुदक्स्थत्वान्न लुप्यन्तेऽर्करश्मिभिः ।
त्र्यक्षोत्तरे तु कालांशाधिकोत्तरशरान्तरे ॥१८२॥
उक्तास्तेऽप्यर्कतो बिम्बं दूरेऽतस्तन्न लुप्यते ।
भानामगोदयः प्राच्यां प्रतीच्यामस्त ईरितः ॥१८३॥

त्र्यक्षोत्तरे निरक्षदेशादुत्तरे देशे कालांशाधिकसौम्यशरे ते उक्ता सन्ति, अतोऽर्कतोदूरे वर्त्तमान तत् बिम्ब न लुप्यते, इति युक्त स्प ष्टमपि । तथा रविनिकटस्थत्वादस्त गतानामपि भाना स्वगत्यभावात् प्राच्यामुदय प्रतीच्यामस्त इत्यपि स्पष्टमेवेति ।

सौम्ये स्पष्टापमो लम्बाधिकस्तद्व सदोर्ध्वगम् ।
गर्भभूजात्तथाधस्तद्याम्यस्पष्टापमोक्तितः ॥१८४॥

यस्य द्यु ज्याचाप=अक्षांश, तस्य स्पक्रा=लम्बांश तस्याहोरात्र वृत्तमेकस्मिन्नेव सौम्यसमस्थानविन्दौ क्षितिजेन स्पर्श करोति । अथ यस्य स्पक्रा > लअं तस्य स्पद्यु ∠ अक्षांश अस्याहोरात्रवृत्त सदा गर्भक्षितिजादूर्ध्वगत भवेत्तेन तद्व सदा दृश्यमेव, अर्थात्क्षिति जानुरोधेनोदयास्तौ न भवत । एव यस्य या स्पद्यु ∠ अक्षांश तस्य याम्यध्रुवस्यानासन्नम होरात्रवृत्त दक्षिणसमस्थानात्सदाऽधोगतत्वाद दृश्यमेव एवमेव भास्करेणोक्तम् यस्य स्फुटा क्रान्तिरुदक् च इत्यादि" एव यस्य स्पष्टद्युज्याचापाशा कुच्छन्नवपोनपलाशमानाद्यपास्तद्व सदोदित भवतीति युक्तमुक्तम् ।

एतत्पर श्लोकद्वयमस्मत्पितृपुस्तकेऽधिक विद्यते,—

उदेति याम्यां हरिसंक्रमाद्रवे
रेकाधिके विंशतिमेद्यगस्त्यः ।

स सप्तमेऽस्तं वृषसंक्रमाच्च
निबन्धकारैः कृत एष निर्णयः ॥१८५॥
ते केवलं स्वोदरपूरणार्थं
निबन्धकाराः पितृपुत्रपौत्रैः ।
दृक्शास्त्रतोऽन्यत्स्वधियैव नूनं
धर्मज्ञवर्याः प्रथयन्त्यलीकम् ॥८६॥

रवेर्हरिसंक्रमात्सिंहार्कसंक्रान्तित एक विंशतितमेंऽशेऽगस्त्यो दक्षिणस्यामुदेति। एवं वृषार्कसंक्रमणात्सप्तमेंऽशेऽस्तं यातीति निबन्धकारैर्निर्णयसिन्धुकारैः—कमलाकरभट्टैरेतद्भिन्नैरिति शेषः । एष निर्णयः कृतः। धर्मज्ञवर्याः स्मृतिनिबन्धकाराः दृक् शास्त्रतो ज्योतिःशास्त्रतोऽन्यद्विरुद्धमित्यर्थः। शेषं सुगमम् । तथाचोक्तमगस्त्यार्घप्रकरणे निर्णयसिन्धौ तैः—

'उदेति याम्यां हरिसंक्रमाद्रवे रेकाधिके विंशतिमे ह्यगस्त्यः ।
स सप्तमेऽस्तं वृषसंक्रमाच्च प्रयाति गर्गादिभिरभ्यभाणि ॥'
—इति दिवोदासीये ।

अथापूर्वचन्द्रोदयसाधनमाह —

अथात्र शुक्लप्रतिपद्दिनेऽस्तं-
गते रवौ तौ शशितिग्मरश्मी ।
साध्यौ स्फुटौ चन्द्रमसश्च पात-
स्ततः शरः स्यात्खलु सौम्ययाम्यः ॥१८७॥
स्पष्टापमश्चाथ विलग्नकं तत्
केन्द्रं च दृक्षेप उदग्यमाशः ।
यथोक्तरीत्या गणकेन कार्या-
स्तत्रेन्दुबिम्बीयनतोन्नतांशः ॥१८८॥
त्रिप्रश्नरीत्याथ ततः प्रसाध्य-
इनास्ततश्चन्द्रमसोऽस्तकालः ।

घट्यादिकः षड्गुणितः स चेत्स्यात्
कालांशकेभ्योऽभ्यधिकस्तदानीम् ॥१८६॥
सुसूक्ष्मशृङ्गाकृतिरेष इन्दुः
शुक्लोऽखिलानन्दकरो नृदृश्यः।
नैवान्यथा किं तु तदग्रिमे स्या-
दसंशयं चोर्ध्वमिनास्तकालात् ॥१६०॥

सर्वे श्लोकाः स्पष्टार्थाः, यस्मिन्दिने ऽस्तकाले रविचन्द्रान्तरांशाश्च-
न्द्रकालांशाधिकास्तद्दिनास्तकाले चन्द्रो दृश्यो भवेद्यत्र यावत्ते ऽन्तरांशा-
स्तदल्पास्तत्र तावददृश्य इति केन न ज्ञायते।

यद्युक्तकालांशकतोऽल्पकेऽपि
वदत्यखर्वस्वकुगर्वधृष्टः।
जडो जडांशोरवलोकनं यः
कस्योपहास्यो न नरस्य स स्यात् ॥१६१॥

न खर्वो ह्रस्वोऽर्थादधिको यः स्वकुगर्वस्तेन धृष्टो दुर्वचनप्रयोगपटुर्यः
कश्चित्स्मृतिनिबन्धकारः कालांशाल्पान्तरेऽपि जडांशोश्चन्द्रस्यावलोकनं
वदति स जडो ज्यौतिषसिद्धान्ततत्त्वानभिज्ञो जनः कस्यजनस्यार्था-
दूणकस्य पुरस्तादुपहासयोग्यो न स्यात्स्यादेवोपहासार्ह इति स्पष्टम्।

अथ लघूपायमाह—

उक्तवत्प्रतिपत्प्रान्तज्ञातदर्शननिर्णयात्।
निर्णयं ये वदन्त्यस्ते तदर्थं शृण्विनस्य तु ॥१६२॥

यदस्तकालात्परतोऽथपूर्व-
मासन्नकाले प्रतिपद्विरामः।
इन्दोस्तदस्ते च यथोक्तवत्स्या-
त्संदर्शनादर्शनकन्तु सुख्यम् ॥१६३॥

पूर्णश्लोकः सुगमः। इनस्य सूर्यस्यास्तकालात् परतः यदाप्रतिपत्तिथ्य-
न्तो भवेत्तदा तदस्ते समये इन्दोरदर्शनं स्यात् प्रतिपदन्तावधि कालां-

शान्तर्गतत्वात्। एवं यदा रव्यस्तात्पूर्वमेव प्रतिपदन्तो भवेत्तदाऽस्तकाले चन्द्रस्य सन्दर्शनं यथोक्तवत् (१५०) इत्यादिश्लोकोक्तिवत् स्फुटं भवत्येव, तत्र कालांशाधिकान्तरत्वात्। इति सर्वमुपपन्नम्।

अर्कोदयात्प्राक्परतः स चेत्स्या-
दासन्नकाले नियतं तु तत्र।
अस्तेऽग्रिमे दर्शनकं तथा
स्याददर्शनं पूर्वभवेऽस्तकाले ॥१६४॥

उदयासन्नकालस्थो यद्यन्तः प्रतिपत्तिथेः।
तत्र स्याद्दर्शनादेवाग्रिमास्ते निर्णयो न हि ॥१६५॥
तत्रस्थदर्शनादेवं प्राग्भवेऽस्ते न निर्णयः।
किं तु तदुव्यत्ययाद्बाच्यो दर्शनादर्शनक्रमात् ॥१६६॥
सारण्यामङ्कपत्रज्ञैर्ज्ञेयमित्थं स्वयुक्तितः।
उपहास्योऽन्यथा चन्द्रादेशो खे निर्मले नरः॥१६७॥

इति श्रीकमलाकरभट्टविरचिते सिद्धान्ततत्त्वविवेके
उदयास्ताधिकारः।

स्पष्टार्थाः श्लोकाः। अङ्कपत्रज्ञैः पञ्चाङ्गनिर्माणकुशलैरिति।

चयनपुरनिवासिपण्डितहंसराजमिश्रात्मजेन श्रीगङ्गाधरशर्मणा कृतं तत्त्वविवेकीयोदयास्ताधिकारस्य वासनाभाष्यं सम्पूर्णतामगादिति॥

अथ पर्वसंभवाधिकारः ।

अथेन्दुभान्वोर्ग्रहणं प्रवक्तुं
तत्सम्भवं प्राक् प्रवदामि सम्यक् ।
यज्ज्ञानतस्तद्गणितप्रयासः
कृतो वृथा नैव भवेद्ग्रहज्ञैः ॥१॥

अज्ञानान्धतमःपूर्णकूपाद्येनोद्धृतो बलात् ।
तं नत्वा क्रियते भाष्यं विन्मुदे पर्वसंभवे ॥

स्पष्टमेतत् ।

अथ चन्द्रग्रहणसंभवभुजांशानाह—

सपातचन्द्रस्य भुजांशकाश्चे-
दिन्द्राल्पकाः स्युर्ग्रहसम्भवः स्यात् ।
पूर्णान्तकाले तु तदा हिमांशो-
रेवं रवेर्दर्शविरामकाले ॥२॥

अत्र मध्यमभुमाचन्द्रबिम्बमानैक्यार्धमितशरवशात्—

$\frac{\text{त्रि×ज्या (मापे)}}{\text{ज्यापश}}$ = ३.२०, एवमनुपातेन दोर्ज्याया. चापांशाश्च तुर्दशमिता भवन्ति तेन चतुर्दशमिते—सपातेन्दुभुजांशे स्थूलोक्त्या स्पर्श एव, तदल्पे भुजांशे शरस्य मानैक्यार्धाल्पत्वात् नियतं ग्रहणसंभव इति । एवं रवेर्दर्शविरामकाले इत्यस्याग्रे संबन्ध । शेषं स्पष्टम् ।

तत्कालजानां नतनाडिकानां
गृहादिको यः किल वेदभागः ।
तदूनयुक् प्राक्परगे नतेऽर्के-
स्तदुद्भवा मध्यनतांशका ये ॥३॥
तेषां रसांशेन सुसंस्कृताः स्युः
स्फुटाः सपातेन्दुभुजांशकास्ते ।

नगाल्पकाश्चेद्‌ग्रहसम्भवः स्या-
द्रवेरिदं सद्बहुधेति बोध्यम् ॥४॥

तत्कालेऽभान्ते जनितानां नतनाडीनां यश्चतुर्थांशः स तद्ग्रहादिकः तत्र प्राक्परगे नते सति क्रमेण तत्तेन ग्रहादिकेनोनयुक्तात्कालिकोऽर्कः कार्यः । तस्मादुद्भवा ये मध्यनतांशाः (मध्याह्ननतांशासाधनवन्नतांशाः) अर्थात् तद्ग्रहादिसंस्कृतरवेः प्रथमं क्रान्त्यंशाः साध्यास्ते चाक्षांशैः संस्कृताः सन्तो ये नतांशा भवेयुः तेषां रसांशेन षडंशेन संस्कृतास्ते सपातरवेर्भुजांशाः स्फुटाः स्युस्ते च चेत्सप्तहीनाः तदा रवेर्ग्रहस्य संभवः स्यादिदं बहुधा बोध्यमिति ।

अत्रोपपत्तिः । अथादौ यदि लम्बनघटीज्ञानं केनापि विधिना भवेत्तदा प्राक्परकपालवशेन तेनोनयुतोगर्भीयोऽर्कस्तत्कालिकोऽर्कः, पृष्ठीयो भविष्यति । तत्र प्राक् कपाले गर्भीयार्कादूनः पृष्ठीयस्तेन तयोर्गर्भपृष्ठजयो रव्योरन्तरमितेन लम्बनेन गर्भीय ऊनीकृतः सन् पृष्ठीयः स्यात् । एवं पश्चिम कपाले तु ∵ पृष्ठीयः > गर्भीयः ∴ गर्भीय+लं=पृष्ठीयः ।

तत्र तावत्तल्लम्बनसाधनन्त्वेयम् $= \dfrac{\text{४ घ.×इ.न.घ}}{\text{१५घ.}} =$ इ.न.घ.सं.लम्बनम् । अथ कपालयोरपि ∵ गर्भीयन.घ+लं.घ.=पृ.न.घ.—

$\therefore$ पृ.न.घ. $= \dfrac{\text{१६ इ.घ.}}{\text{१५}}$, अथ ततः ∵ १ घटी=६ अंश ।

$\therefore$ पृ.न.घट्यंशाः $= \dfrac{\text{१६×६×इ.न.घ}}{\text{१५}}$, अथ राश्यात्मकार्थं ते त्रिराशिकात्=पृ.न.घटीसम्बन्धिराशयः $= \dfrac{\text{१६×६×इ.न.घ}}{\text{१५×३०}} = \dfrac{\text{१६×इनघ}}{\text{७५}}$

$= \dfrac{\text{इ.न.घ}}{\text{४}}$ स्वल्पान्तरात् । इदं वस्तुतः पृष्ठीयग्रहगतध्रुवप्रोतवृत्तनाडीवृत्तसम्पातान्निरक्षस्वस्तिकावधि नाडीवृत्ते जातम् । तत्तुल्यमेव भवृत्ते मध्यलग्नपृष्ठीयग्रहयोरन्तरं कल्पितं स्वल्पान्तरात् ।

अत पूर्वसाधितेन नतघटीसम्बन्धिपाश्यादिना सस्कृतो गर्भीयार्क *
स च मध्याह्नार्को जातो वा दशमलग्नतुल्यो जात । तस्य क्रान्ति
प्रसाध्याक्षांशै सस्कृत्य तन्नतांशा साध्या । तत्र स्वल्पान्तरात्त्रि त्रि
भनतांशसमा कल्पिता । प्रथो नति साध्यते, तत्र लघुज्याप्रकारेण
दृक्क्षेप =२ वि न अ, तत 'लघुज्यकोटयो द्विगुणोऽक्षभक्त " इत्यादि
ना नति $= \frac{२\times२\times वि न अ}{५}$, अत्र षष्ठ्य शयुक्तो न कृत स्वल्पान्तरात् ।

तत स्पष्टशर=मश $+ \frac{४ वि न अ}{५}$, अत स्वल्पान्तराद्विलोमेन भुजा

$$शज्या = \frac{१२०\times स्पश}{२७०} = \frac{मश\times१२०}{२७०} \pm \frac{४\times१२०\times विनअ}{५\times२७०}$$

$$= ज्या स पा सू \pm \frac{४\times४\times विनअं}{५\times६} = ज्या स पा सू \pm \frac{१६\times विनअं}{४५},$$

अतो लघुकर्मणा भुजांशा = स पा सु $\pm \frac{१६\times विनअं}{२\times४५}$ = सपासु $\pm \frac{विनअ}{६}$

एते यदि नगोनास्तदाऽर्कग्रहो भवितेत्यत्राय हेतु —यतो मध्यममानेन
रविचन्द्रयोर्मानैक्यार्धम् = ३२ इदमेव शरमान प्रकल्प्य स्वल्पान्त
रात्साधिता भुजांशा नवोत्पद्यन्ते, ते च धनफलदशाया परमरविफलेन
(२) अनेन हीना सप्तैवावशिष्टा अत सप्ताल्पभुजांशै शरा मानैक्या
र्धाल्पा आगमिष्यन्ति, तदैव ग्रहणसम्भवात् । शेष सुगममिति । अत्र
शेषवासनाऽपि विलोकनीयेति ।

मासे क्षेपो भादिकः पातयुक्ते
चन्द्रे भूः खं स्वाध्ययः पञ्चचन्द्राः ।०।४०।१
मासैः षड्भिः पक्षयुक्तोनितैर्वा
पक्षे वा तत्सम्भवः स विलोक्यः ॥५॥

"* तथाचाहु, पूज्यचरणा म० म० प० सुधाकरद्विवेदिन —
मन्वङ्गनागाभिवलवोनका यदा सपातसूर्यस्य भुजांशकास्तदा ।
स्यात्सम्भवोऽयममथात्र सम्भवो ग्रहस्य सर्वग्रहणस्य च क्रमात् ॥"

अत्रोपपत्तिः—एकस्मिन् मासे रविगतिः=१।२, तथा पातगतिः ४०'।१५" ∴ सपातरविगतिः १।०।४०।१५ इति युक्तमुक्तम्। अथ शराल्पत्वे वा शराभावावसरे एव ग्रहणसिद्धेः तत्पातान्तिकस्थस्यैव रवेर्जायते। तत्र षड्भिर्मासैर्वा पक्षयुक्तोनितैः षण्मासैः वा प्रतिपक्षं ग्रहणसंभवो गणकैर्विलोक्यः। यस्मिन् पूर्णान्ते सपातसूर्यभुजांशाः मनूनकास्तथा यस्मिन्नमान्ते सपातचन्द्रभुजांशाः सप्ताल्पास्तस्मिन् क्रमेण चन्द्रसूर्ययोर्ग्रहणसंभवो वाच्य इति निर्गलितार्थः।

कथं पूर्णान्तेचन्द्रग्रहणं दर्शान्ते सूर्यग्रहणं तत्सहेतुकमाह—

दृक्सूत्रसंस्थौ भवतः कुभेन्दू
भूपृष्ठदेशेऽपि यतः सदातः।
स्यात्पूर्णिमान्ते ग्रहणं सुधांशो-
र्नैवं रवेर्दर्शविरामकाले ॥६॥
रवेश्च तत्स्यात्कुटदर्शकाले
सोऽत्र स्फुटो लम्बनसंस्कृतो यः
दृक्सूत्रसंस्थौ रविशीतरश्मी
यतः स्फुटे दर्शविरामकाले ॥७॥

अत्र भूमायां प्रविष्टस्यैव चन्द्रस्य ग्रहणं भवति, तत् रवेः षड्भान्तरे भूभाभ्रमणात् भूभासमश्चन्द्रो यदा तदैव तद्ग्रहणसंभवात् पूर्णान्ते रविचन्द्रयोः षड्भान्तरत्वात्तदानीं चन्द्रग्रहणम्। एवमूर्ध्वकक्षास्थितस्य सूर्यस्य यदाऽधःकक्षास्थो रविश्छादको भवति तदैव रवेर्ग्रहणसंभवादेकसूत्रसंस्थौ रवीन्दू स्पष्टदर्शान्ते एव भवतस्तेन दर्शान्ते एव रवेर्ग्रहणसंभवः शेषं स्फुटमेवेति।

तिथेः पर्वान्तकालश्चेद्रात्रौ सूर्यस्य चेद्दिवा।
विलोक्यं ग्रहणं तथान्यथाप्यत्र स्थितेर्वशात् ॥८॥

अन्यथाऽपि दिने चन्द्रग्रहणं रात्रौ सूर्यग्रहणमित्येवं स्थितेर्वशाद्वा सदानादेश्यमिति भावः।

अत्र पर्वान्तकालो ग्रहणकालः ।

उदीरितं यद्ग्रहणे रवीन्द्रो-
स्तिथौ पुनर्लम्बनवत्फुटत्वे ।
श्रीजिष्णुजार्यैर्नतकर्म तत्र
युक्तिं न पश्यामि परां खगोले ॥६॥

इति श्रीकमलाकरविरचिते सिद्धान्ततत्त्वविवेके ग्रहणासम्भवाधिकारः ॥

आगम एव प्रमाणमिति । अत्र विशेषज्ञानाय शेषवासना विलोक्या ॥

सन्मैथिलद्विजबुधोत्तमहंसराजमिश्रात्मजेन कमलाकरकृत्यवृक्षे ।
गङ्गाधरेण रचिता रुचिरोपपत्तिरूपा लता बुधमुदे सफलाऽत्र भूयात् ॥

अथ चन्द्रग्रहणाधिकारे प्रतिपाद्यपरिभाषाः ।

(१) छादकेन छाद्यं गृह्यते यत्र तद्ग्रहणम् ।
(२) छाद्यतेऽनेनेति छादकः ।
(३) छादयितुं योग्यश्छाद्यः ।
(४) छाद्यबिम्बे छादकेन यावान् प्रदेश आच्छादितस्तावान् ग्रासः ।
(५) छाद्यबिम्बतुल्ये ग्रासे सर्वग्रहणम्, छाद्यबिम्बाधिके खग्रासः । खस्याकाशस्य ग्रास इति ।
(६) छाद्यबिम्बमध्ये तदल्पच्छादकबिम्बस्य सकलप्रदेशे यदि छाद्यछादकवृत्तं समानान्तरे तदा समवलयग्रहणम् ।
(७) चन्द्रग्रहणे भूभा छादिका, सूर्यग्रहणे चन्द्रभा छादिका, उभयत्र छायायाश्छादकत्वे छाया तमसी एकार्थे, तथा तमस्तु राहुरपि तेन ग्रहणं राहुकृतमिति प्राचीनानां भ्रमः ।
(८) यदा छाद्यछादकयोर्मानैक्यार्धतुल्यं केन्द्रान्तरं तदा स्पर्शः । मानैक्यार्धाल्पे शरे ग्रहणसंभवः । मानैक्यार्धाधिकशरे नहि ग्रहणसंभवः ।

(९) शरो नाम विम्बकेन्द्रात्क्रान्तिवृत्तावधि लम्बरूपमन्तरम्।

(१०) स्पर्शकालान्मोक्षकालावधि ग्रहणस्य स्थितिकालः।

(११) स्पर्शान्मध्यग्रहणावधि स्पार्शिकं स्थित्यर्धम्, एवं मध्यग्रहणान्मोक्षावधि मौक्षिकं स्थितिदलम्।

(१२) विम्बयोर्यदा प्राग् बहिःस्पर्शस्तदा स्पर्शः। यदा पश्चाद्बहिःस्पर्शस्तदा मोक्षः। अथ स्पर्शानन्तरं शनैः शनैः सकलं विम्बं यदा भूभाविम्बान्तः प्रविष्टं, तदा संमीलनम्। यदा तु मध्यग्रहणात्परं विम्बयोरन्तः स्पर्शस्तदोन्मीलनम्।

(१३) संमीलनोन्मीलनकालयो र्मानान्तरार्धमिते केन्द्रान्तरे भवतस्ते च कर्णरूपे। तत्कालिकशरौ कोटी, तत्र या भुजरूपास्तास्तन्मर्दार्धकलाः। एवं मिष्टकाले केन्द्रान्तरं कर्णः, इष्टशरः कोटिः। भुजकला भुजः। इति ग्रहणक्षेत्रं प्राचीनैः सरलजात्यमङ्गीकृतम्।

(१४) यदि स्पर्शमोक्षकालयोः शरौ समौ, तदा स्थित्यर्धे समे स्तस्तदैव पूर्णान्ते मध्यग्रहणम्, अन्यथा कथं पूर्णान्ते ग्रहणमध्यकालः।

(१५) चन्द्रकक्षाधो भूभया चन्द्रस्य स्पर्शः। स च भूभा सूच्यन्तर्गतजनैः सममेव विलोक्यते।

(१६) चन्द्रविम्बस्य सदैव भूभा विम्बाल्पत्वान्न कदापि चन्द्रस्य वलयग्रहणं भवति।

(१७) कलात्मकमानेन रविकक्षापरिणतचन्द्रविम्बाद्यदा रविविम्बमल्पमथ चैकदृष्टिसूत्रयोगोऽपि भवेत्तदा खग्रहणम्।

(१८) यदि कलात्मकमानेन तयो र्विम्बे समाने, तथैकसूत्रयुतौ च सर्वग्रहणम्।

(१९) यदैकदृष्टिसूत्रगतयो रविचन्द्रयोर्विम्बे क्रमेणाधिकाल्पे भवतस्तदैव वलयग्रहणम्।

अथ चन्द्रग्रहणाधिकारः ।

गुरुपदकमलं हृदि परिभाव्य स्फुटमिह चन्द्रग्रहणे रुचिराम् ।
कुर्वे व्याकृतिमिह बुध ! गङ्गाधरमिश्रोऽहं वासनयाऽऽढ्याम् ॥

अथ चन्द्रग्रहणं विवक्षुस्तदाश्रयीभूतपूर्णान्तलक्षणमाह—

अथात्र षड्भान्तरितौ लवाद्यै-
स्तुल्यौ स्फुटौ सूर्यविधू यदा स्तः ।
स † पूर्णिमान्तोऽस्त्यसकृत्स एव
चन्द्रग्रहार्थं ❀प्रथमं प्रसाध्यः ॥१॥

यदा राशिषट्कान्तरितौ स्फुटौ रवीन्दू लवाद्यैः समौ भवतः, स एव कालः पूर्णान्तः । तदैव पूर्वाधिकारोक्तया चन्द्रग्रहणसंभवात् तदर्थं प्रथमं सोऽसकृत् साध्यः तत्र कुजादीनां सूक्ष्मबिम्बत्वात् रविचन्द्रयो

---

†अत्र पर्वान्तेऽपि आयनदृक्कर्म कर्त्तव्यमित्युक्तं ज्ञानराजेन स्वकृतसिद्धान्तसुन्दरे ग्रन्थे धनुष्प्रोतवृत्तीययुत्यभिप्रायेण, यत्रतत्राक्षेपः कृतः प्रकृतग्रन्थकारानुजेन रङ्गनाथेन कृत सिद्धान्तचूडामणौ तदुक्तं यथा—

सिध्यन्तकस्त्वायनदृष्टिकर्म ससंस्कृताच्चन्द्रमसः प्रसाध्य ।
ज्ञानाधिराजोदित एव पक्षो न क्षोदवीथीविषयं प्रयाति ॥" इति

❀ अत्रोक्तं मुनीश्वरेण "अथेन्द्वर्कभैक्यरूपं विवक्षुर्दिनेशग्रहं तत्प्रागाश्च तावत् । क्षपेशग्रहं स्वल्पकर्मप्रसाध्य वदाम्यत्र सूचीकटाहक्रियावत् ॥"

अत्र वारत्रय चन्द्रस्य मध्यग्रहण विद्ध्वाऽस्यफलाज्ज्याज्ञानार्थं मं०म० प० श्रीसुधाकरद्विवेदिविरचितसूत्राणि—"भगणात्मकचन्द्राणां त्रयाणामन्तरञ्च यत् । आद्यद्वितीययोरेव द्वितीयान्तिमयोस्तथा ॥ आद्यान्त्यकुदिनैर्भक्तं क्रमादथ तदन्तरम् । भाज्यस्याकेन्द्रमौर्व्योर्यद्विवरं हृतिज्जीवया ॥
आद्यद्वितीययोरेव द्वितीयान्तिमयोस्तथा आद्यान्त्यकुदिनैर्भक्तं क्रमाद्धारस्तदन्तरम् ॥
भाज्यो विभाज्योहरसंज्ञकेन चन्द्रस्य मन्दान्त्यफलज्यका स्यात् ॥
ज्ञात्वैव चन्द्रग्रहण त्रिवार ततो न किंचित्किल दुर्निवारम् ॥"

मध्ये रवौ रविकर्मसाध्यत्वादादौ, सूचीकटाहन्यायेन चन्द्रग्रहणमेव सकलसिद्धान्ते चोक्तं सर्वैः। अत्र हि सन्ततसंलग्नरविकिरणजालेन रविसंमुखविधुबिम्बप्रदेशे शौक्ल्यं तद्विरुद्धदिशि रविकिरणानामलग्नत्वात् सूच्यात्मको योऽन्धकारः सैव भूभा। भुवः पृथिव्या भा छायेति। तत्र चन्द्रबिम्बीयद्रश्यभागगतशौक्ल्यस्यापचयोचयदर्शनात् स्वगतं तत्तमोध्वंसकतेजो नास्त्यपि तु रविकिरणयोगेनैव तदिति सुविदितं सर्वेषामिति ग्रन्थकृता स्वयमग्रे (१०) श्लोके वक्ष्यति। तत्र पूर्णान्ते मानैक्यखण्डाल्पशरे वा शराभावे भूभान्तर्गतचन्द्रबिम्बे भूबिम्बावरुद्धा रविकिरणा यावति प्रदेशे न लगन्ति तावान् ग्रासपदेन कथ्यते। अथ पर्वसंभवाधिकारोक्त्या यस्मिन् पूर्णान्ते ग्रहणसंभावना भवेत्, तत्रोदयकालिकौ पूर्णान्तघटीभिः स्वस्वगत्या चालनीयौ, यदि तौ लवाद्यैः समौ तदा सिद्ध एव वास्तवः पूर्णान्तः, यदि तौ तुल्यौ न तदा तयोरन्तरकलां विधाय ततोऽनुपातः $\frac{६०\times\text{रविचन्द्रान्तरकला}}{\text{चगफ}-\text{रगफ}}$=अन्तरघटी, अनया पुनस्तौ प्रचालनीयौ पुनस्तयोरन्तरे जाते सतोऽन्तरघटी, तया तौ, एवमसकृत्करणेन यदा तौ लवाद्यैः समौ भवतस्तदा सूक्ष्मः पूर्णान्तकालः सिद्धः। इति।

अथ तावदुपकरणान्याह—

तत्कालजाता रविचन्द्रपाता-
ज्ञेया रवीन्द्वोः श्रवणौ स्फुटौ च।
तथैव दृक्स्वतुमितिस्तदुत्थं
दृक्स्पष्टबिम्बं हि कलादिमिन्दोः ॥२॥
विधोः कलाद्यो विशिखः पुरावत्
साध्यैव भूभानयनं हि सूक्ष्मम्।
इत्थं विदित्वा प्रथमं गृहज्ञैः
कार्यं हि चन्द्रग्रहणं निशायाम् ॥३॥

तत्कालजाता अमकृत्साधितस्पष्टपूर्णान्तकालिका रविचन्द्रपाता साध्या । (शरार्थमिति शेष) तयो स्फुटौ भजणौ च (भूभाविम्बचन्द्र विम्बार्थम्) तथैव (छा अ श्लो) रीत्या दृक्सूत्रमिति । तदुत्थ चन्द्रस्य दृग्विम्बमान तथा शरश्च (उ अ,अ श्लोकोक्तया तथा सूक्ष्म भूभानयन वक्ष्यमाण च) इत्थ प्रथम ग्रहशं विदित्वा निशाया चन्द्रग्रहण कार्यम् । अर्थाद्दिने सकललक्षणे घटितेऽपि म्लानस्यापि चन्द्रविम्बस्य सुजा धोगतत्वेन विचारणानर्हमिति भाव ।

अथ शुक्लाशुक्लस्वरूपदिशनमाह—

तरणिकिरणसङ्गादेष पानीयपिण्डो-
दिनकरदिशि चञ्चच्चन्द्रिकाभिश्चकास्ति ।
तदितरदिशि नैवं सर्वदा शीतभानु-
र्घट इव निजमूर्त्तिच्छाययैवातपस्थः ॥४॥

अयमेव श्लोको ल्लसिद्धान्ते दृश्यते, तथा किञ्चिद्भेदरूपेण भास्करसिद्धान्तेऽपि पर तत्र तु तृतीयपदे 'बालाकुन्तलश्यामलश्री' इत्यस्ति, भट्टेन तु तत्पद शृङ्गाररसात्मकत्वेनात्र प्रयोजनानर्हं ज्ञात्वा दूरीकृतम् । लल्लसिद्धान्ते तु 'दिनकरकरसङ्गादेष य शीतरश्मिर्जति धवलिमान मानिनीमानहर्त्ता । घट इव दिशि भानोरातपस्थोऽन्यभागे भजति च शितिमान छाययैवात्ममूर्त्ते' ॥म०ग० वासना ३७॥'

अथ कथ पूर्णान्ते सकल शुक्लममान्ते सकलमशुक्लमिति हेतुमाह—

यच्चन्द्रविम्बीयसुगोलखण्डं
भूसम्मुखं भूस्थितदृष्टियोग्यम् ।
नान्यच्च तद्दर्शनयोग्यविम्बं
स्यात्पूर्णिमान्ते सकलं हि शुक्लम् ॥५॥

चेदर्कषड्भान्तरभूमिभाया-
र्वहिर्गतं तद्धि सुदिम्बमस्ति ।
यदा कुभान्तर्गतमिन्दुविम्बं
तदा भवेत्तद्ग्रहणे स्वशुक्लम् ॥६॥

भूसंमुखं चन्द्रबिम्बीयगोलखण्डं यत्तदेव भूस्थितजनानां दृष्टियोग्यं स्यादन्यन्न। पूर्णिमान्ते यदि अर्कात् षड्भान्तरस्थाया भूभायाः सकाशात्तद्विधुबिम्बं बहिर्गतमस्ति तदा सकलं तद्दृश्यखण्डं शुक्लमेव। अर्थात्तत्र मानैक्यार्धाधिकशरे ग्रहणाभावः। यदेन्दुबिम्बं कुभान्तर्गतं तदाऽशुक्लं तद्ग्रहणे भवति। अर्थात्तत्र मानैक्यार्धाल्पे, * वा शराभावेऽपि ग्रहणसंभव इति सुस्पष्टं ग्रहणद्वयोपयोगिस्थितिज्ञानाम्। अत्र रविभूबिम्बयोः परितः † क्रमस्पर्शरेखाभिर्भूसंमुखं मिलिताभिर्येका समसूची, तस्या भूबिम्बादग्रपर्यन्तखण्डरूपैव भूमेश्छायात्वेन भूमेति कथ्यते।

> यद्दर्शनानर्हमिहास्ति तच्च
> विचारणानर्हमपीति वेद्यम्।
> स्यात्स्वोदयास्तक्षितिजाद्यदोर्ध्वं
> शशाङ्कबिम्बं किल पूर्णिमान्ते ॥७॥
> अर्कस्ततः षड्भमितान्तरे च
> यदा भवेत्तत्क्षितिजादधस्तात्।
> तदा कुभाच्छन्नमिवेन्दुबिम्बं
> भूसंस्थितः पश्यति पूर्वदृष्टम् ॥८॥

यद्दर्शनायोग्यं तदिह विचारणायोग्यमप्यस्तीति वेद्यम्। यतोऽत्र प्रत्यक्षदर्शनादेव तत्फलसिद्धेः। यदा पूर्णिमान्ते स्वोदयास्तक्षितिजादूर्ध्वस्थि-

---

† अत्र बालावबोधार्थं क्रमस्पर्शरेखाकरणयुक्तिदिग्दर्शनं क्रियते—

ययोर्वृत्तयोः क्रमस्पर्शरेखाकरणमभीष्टं तयोर्महद्वृत्तकेन्द्रात्तद्वृत्तद्वयव्यासार्धान्तरव्यासार्धेनैकं वृत्तं विधाय तस्य लघुवृत्तकेन्द्रात् स्पर्शरेखे (३।१५) भवतस्तत्स्पर्शबिन्दुगते महद्वृत्तकेन्द्रात् रेखे ते वर्धिते सत्यौ यत्र महद्वृत्तपरिधौ लग्ने, तद्बिन्दुभ्यां तत्स्पर्शरेखयोर्ये समान्तरे रेखे भवतस्ते एव क्रमस्पर्शरेखे विज्ञेये, समानान्तरचतुर्भुजे संमुखभुजसमत्वविवेचनया स्पष्टाऽस्य वासनेति दिक्।

अथ विरुद्धस्पर्शरेखाकरणयुक्तिः पुरतो भूभाभादिग्दर्शनावसरे वक्ष्ये।

तं चन्द्रबिम्बं किल भवेत्, अत एव ततोऽर्कः क्षितिजादधःस्तात् षड्भान्तरे भवेत्तदानीं भूस्थो द्रष्टा पूर्वदृष्टं पूर्णशुक्लबिम्बं कुभयाऽऽच्छन्नं पश्यति। यदा च पूर्णान्ते रविः क्षितिजोर्ध्वस्थोऽर्थाद्दिवा पर्वान्तस्तदानीं चन्द्रस्य कुजाधःस्थत्वात्तस्य पूर्णग्रहोऽपि कथं पृष्ठस्थजनैर्द्रष्टुं शक्यते।

अहो कुभान्तर्गतोऽपि चन्द्रः कथं न निजोज्ज्वलतेजसा भूभां नाशयति तदाह—

नन्वत्र शीतांशुकरप्रकाशा-
त्कुभाविनाशो न कथं भवेत्तत्।
शृणु त्वमिन्दोर्न सितं स्वतस्त-
द्यतो भवेदर्ककरप्रसङ्गात् ॥९॥
कुगोलरुद्धार्ककरा न चन्द्रे
पतन्ति तस्मादसितः सुधांशुः।
कुभागतं तं कथयन्ति लक्ष्यौ
परस्परं तौ स्वयुतौ कुभेन्दू ॥१०॥

इन्दोः स्वतः शुक्लं नास्ति, यतस्तत् सूर्यकरयोगादेव चन्द्रे भवति, तस्माद्भूभान्तर्गतचन्द्रबिम्बे भूगोलावरुद्धा रविकिरणा न लगन्ति, तेन च चन्द्रः शुक्लहीनःप्राकृतवर्णस्तत्र भवति। तं तादृशमेव ग्रहणतत्त्वज्ञाः कुभागतं वदन्ति। स्वयुतौ तद्बिम्बद्वययोगे तौ भूभाचन्द्रौ परस्परं लक्ष्यौ दृश्यौ भवत इति।

अर्कस्य बिम्बगोलोऽत्र महानल्पस्ततः सदा।
भूमिगोलोऽथ तेनास्ति सूच्यग्रा भूमिभाऽनिशम्॥११॥
अतीत्य चन्द्रकक्षां च दूरं सा हि बहिर्गता।
इत्थं गणितरीत्यास्ति प्रसिद्धं गोलविन्नृणाम् ॥१२॥

यदि रवि=भूवि, एवमभविष्यत्तदा भूभा तु समतलमस्तकशङ्कुक्षेत्ररूपाऽभविष्यत्। परन्तु प्रकृतौ ∵ रवि > भूवि ∴ सूचीरूपा तत्रापि रवि बि-

स्वविभिन्नदिशि यथोत्तरोत्तरमपचीयमाना भवति । तत्र (वि.अ.उ.. श्लोकोक्त्या)भूभादैर्घ्यम् $= \frac{\text{रक}\times\text{भूबिम्बव्यास}}{\text{रविव्यास}-\text{भूविव्यास}} =$

$$= \frac{१५८१\times६८६३७७}{६५२२-१५८१} \doteq \frac{१०८५१०५०३७}{४९४१} =$$

२२०८२३$+\frac{३४६३}{४९४१}$, इत्युपपन्नम्। यदि भूबिम्बं दीर्घवृत्तपिण्डानुकारं मन्यते तदा यदि तदाधारव्यासो रविकर्णो सूचीमध्यसूत्रं भवेत्तदैव रविभूबिम्बयोः परितः स्पर्शरेखाभिर्जनितसमसूचीवशेन भूभानयनं भवति, तदन्यथात्वे तयोः स्पर्शरेखाकरणमतीव दुर्घटं भूभानयनं तु दूरे तावत्तिष्ठतु। तत्र भूबिम्बस्य दीर्घवृत्तपिण्डत्वे विशेषोक्तं स्पर्शरेखानयनं वास्तवचन्द्रशृङ्गोन्नतिटीकायां मया निवेशितं, किमत्र ग्रन्थगौरवेणेतिदिक्।

अथ भूभास्वरूपमाह—

भूच्छायान्तर्गतानां च रात्रिः स्याद्रव्यदर्शनात्।
रात्रिरूपा च सा तां च कथयन्ति तमोऽभिधाम् ॥१३॥
अतस्तद्ग्रहणे चन्द्रं पिधत्ते तद्भ्रमाच्च यैः।
चन्द्रपातो गृहीतोऽत्र तन्मतं नैव मन्मतम् ॥१४॥

भूभान्तर्गतानां जनानां रव्यदर्शनात् रात्रिः, अतो रात्रिरूपा सा भूभेति शेषः। तामेव तमःसंज्ञकां बुधाः कथयन्ति। अतो ग्रहणे तत् तम श्चन्द्रं पिधत्ते छादयति। तद्भ्रमात् यै श्चन्द्रपातश्छादकत्वेन गृहीतस्तन्मतं मन्मतं नैवार्थात् मन्मते वास्तवं तन्नेति। चन्द्रपाताद्भिन्नस्थलेऽपि तदासन्नस्थले ग्रहणोत्पत्तेः। तथा च तस्य रूपाभावाच्छादकत्वानुपपत्तेः।

अथ छादकनिर्णयमाह—

अर्कग्रहेऽपि चन्द्रस्य छायासंस्थो न पश्यति।
पिधानात्सूर्यबिम्बं च स्वच्छायान्तर्गतेन्दुना ॥१५॥

स एव च्छादको युक्तो योऽस्ति दृष्ट्यवरोधकृत्।
नेन्दुपातस्तथा किन्तु तत्सान्निध्याद् ग्रहस्तु सः ॥१८॥

एवमर्कग्रहेऽपि रविचन्द्रबिम्बयोः परितः क्रमस्पर्शरेखाकरणेन चन्द्रच्छायाऽऽकृतिर्जायते। तत्र तच्छाया दर्शान्ते यदा भूबिम्बे यावति प्रदेशे लगति तत्रस्थस्य द्रष्टुः सूर्यबिम्बदर्शनमध्ये एव चन्द्रबिम्बरूपपिधानान्न भवति। अतो रविग्रहणे चन्द्रश्च्छादकः। अत्र य एव दृष्ट्यवरोधकृत् स एव छादको युक्तः। चन्द्रपातस्तु रूपाभावात् दृष्ट्यवरोधकोनातश्छादको न भवति। परमेतद्भवति तत्तस्य पातस्य सान्निध्यात् सो ग्रहो ग्रहणं भवति, तत्र शरालपत्वसंभवात्।

अथ पातस्य छादकत्वखण्डनमाह—

सुनिर्मले रूपविहीनितेन्दुगोले रवेर्नैव करावरोधः।
दृष्टोऽस्ति तद्गोलजवृत्तयोग आयामविस्तारविवर्जितोऽतः।
करावरोधेन विना विरूपः कथं पिधत्ते च सहस्ररश्मिम्।
विरूपगोलावयवा विरूपाः पातस्य रूपं तु कथं नुदृश्यम् ॥

तद्गोलजवृत्तयोर्भवृत्तविमण्डलयो र्योगः संपातः। आयामो दैर्घ्यं विस्तारः प्रसिद्धः। ताभ्यां विवर्जितोऽस्ति, बिन्दुरूपो मनोगम्य इत्यर्थः। शेषं स्फुटम्।

अथान्यथा पातस्य छादकत्वनिराकरणमाह—

ग्रहणादन्यकालेऽपि कथं न ग्रसतीह सः।
पातस्थानस्थिते ग्राह्ये तद्वशान्न ग्रहस्त्वतः ॥१९॥

यदि पात एव च्छादकस्तदा ग्रहणादन्यकालेऽर्थात् पूर्णान्तादितरत्र चन्द्रबिम्बे पातस्थेऽपि स पातः कथं न चन्द्रं ग्रसति, अतस्तद्वशात्कथमपि ग्रहो ग्रहणं नेति।

अथ भास्करमाक्षिपति—

वृत्तसंपातराहुस्तु ग्राहकं तनुमाश्रयन्।
ग्राह्यमाच्छादयत्येवं श्रुतिस्मृत्यविरोधतः ॥२०॥
शिरोमणौ समाधानं कुर्वन्ति तदसद्ध्रुवम् ॥

स्पष्टम्। भास्करोक्तिश्चैवम् "राहुः कुभामण्डलगः, शशाङ्कं, शशाङ्कगश्छादयतीनबिम्बम्। तमोमयः शम्भुवरप्रदानात् सर्वागमानामविरुद्धमेतत् ॥" इति।

यतो ग्राहकबिम्बाच्च बहिः पातेऽपि स गृहः ॥२१॥
स्वभान्तर्गत एवेन्दुः पिधत्तेऽर्कं हि तेन वै।
अर्धसिद्धं तु तद्भाग्राच्छादकत्वं रविगृहे ॥२२॥
इन्दोस्तदस्ति भूभाया इत्थमार्यैः पुरातनैः।
गृहद्वयेऽपि निर्णीतं तिमिरावरणं यतः ॥२३॥
अतस्तत्तम एवात्र राहुरावरणं किल।
चन्द्रार्कगृहणे यश्च श्रुतिस्मृत्यादिपूदितः ॥२४॥

सूर्यग्रहणे चन्द्रच्छाया ग्रहणकर्त्री, चन्द्रस्य च्छादिका भूच्छाया, छाया एवान्धकारः स एव तम उच्यते। एवं ग्रहणद्वयेऽपि ततस्तिमिरावरणं तत्तच्छायाऽन्धकाररूपमावरणमिति पुरातनैराचार्यैर्निर्णीतम्। अतोऽत्र तत्तम एव राहुरन्धकारस्वरूपः छादकोऽस्ति। शेषं सुगमम्। अत्र कोऽप्यसुरविशेषोराहुश्छायायामागत्य ग्राह्यबिम्बं ग्रसतीति तत्कल्पनं न मनोरमम्। हस्तेनैव विदारणयोग्यस्य काष्ठस्य कृते कुठारग्रहणमनर्थकमिति वदिति।

अथ स्पर्शमोक्षदिङ्निर्णयमाह—

गच्छन् संप्राङ्मुखो यस्मात्प्रवेशं कुरुते शशी।
कुभान्तः पूर्णिमान्ते च स्पर्शः प्राक् तेन जायते ॥२५॥
मोक्षः परचाच्छशाङ्कस्य ग्रहणेऽथ रविगृहे।
स्पर्शः प्रत्यक् विमुक्तिः प्राक् जायते तरणेः सदा ॥२६॥
रवेरधः स्थितश्चन्द्रो यतः पश्चिमतः सदा।
एत्य प्राग्याति संछाद्य घनवद्रविमण्डलम् ॥२७॥

अथ भूभा तु रविगत्या रवितः षड्भान्तरे चन्द्रकाक्षायां भ्रमति। तदधिकगत्या तु चन्द्रः। तेन भूभां तत्पश्चिमभागादेव चन्द्रः स्पृशति,

अतो विलोमेन, चन्द्रस्य प्राग्भागे एव स्पर्शो जायते । ततः शनैः शनैः कुभान्तः प्रविष्टस्य तस्य प्रथमं भूभातः प्राग्भागो निःसरति, पश्चात् पश्चाद्भागस्तेन पश्चिमतो मोक्षः ।

अथ सूर्यग्रहणेऽपि चन्द्रकक्षापरिणतं रविबिम्बं पूर्वाभिमुखाधिकगत्या चन्द्रः पश्चिमभागादेव स्पृशति, तेन पश्चात्स्पर्शः । तथा ततश्चलितश्चन्द्रो रविबिम्बान्निसरन् ग्रहणान्ते रविबिम्बपूर्वप्रान्तमेव जहाति तेन रवेः प्राङ्मोक्षो भवतीति सुगमम् । अत्राह भास्कराचार्यः—

"पाश्चाद्भागाज्जलदवदधः संस्थितोऽभ्येत्य चन्द्रो—
भानोर्बिम्बं स्फुरदसितया छादयत्यात्ममूर्त्या ।
पश्चात्स्पर्शो, हरिदिशि ततो मुक्तिरेवात एव
क्वापिच्छन्नः क्वचिदपिहितो नैककक्षान्तरत्वात् ॥"

पारंपर्यात्कुभाज्ञानमसल्लक्षे भ्रान्न सत् कृतम् ।
अतो युक्तियुतं तद्धि गोलं ज्ञात्वा वदाम्यहम् ॥२८॥

अवतरणरूपोऽयं श्लोकः ।

अथ चन्द्रकक्षागतभूमानयनमाह—

इनावनीव्यासवियोगखण्डं
भुजोऽर्ककर्णः, श्रवणश्च, 'कोटिः ।
तद्वर्गयोरन्तरमूल,मेवं
जात्यं हि भूभानयनप्रसिद्ध्यै ॥२९॥

कुखण्डनिघ्नः श्रवणो, भुजाप्तः,
कुगर्भतः स्यात्क्षितिभागूदैर्घ्यम् ॥
कुखण्डकोट्यो र्निहतिर्भुजाप्ता,
कुपृष्ठतः स्यात्क्षितिभागूपृष्ठम् ॥३०॥

कुभागूदैर्घ्य-क्षितिखण्डवर्गा-
न्तरात्पदं वा क्षितिभागूपृष्ठम् ॥
कोट्या हृतं, कर्णहृतं, कुखण्डं,
लब्धं भवेद्भूसदृशाप्रमाणम् ॥३१॥

कुखण्डशीतद्युतिकर्णवर्ग-
वियोगमूलं तदिहायसंज्ञम् ।

आद्योनितं तत्क्षितिभागपृष्ठ-
मन्त्यं च तद्भूसद्दशेन निघ्नम् ॥३२॥
कुभागपृष्ठेन हृतं, फलज्या
स्याद्वाऽन्त्यसंज्ञं तु भुजेन निघ्नम् ॥
कर्णेन भक्तं हि फलज्यकैव
स्याद्योजनैः सा त्रिगुणेन निघ्नी ॥३३॥
भक्तेन्दुकर्णेन, फलस्य चापं
द्विघ्नं कुभाव्यास इहेन्दुगोले ।
कक्षास्थलिप्तामयचापरूपः
स्वगाद्यलिप्तामयपंक्तिसंस्थः ॥३४॥
सद्गोलजक्षे ग्रस्तसूक्ष्मरीत्या
सूर्याच्च षड्भान्तरितः सदैव ।
तद्बिम्बकेन्द्रं तु तदर्धचिन्हे
यदर्कगत्या भ्रमतीन्द्रकाष्ठाम् ॥३५॥

स्पष्टार्था एते श्लोकाः । उपपत्तिस्तूच्यते—
अत्रोच्यते तावत् ।

अउइ = रविबिम्बम् । तत्केन्द्रम् = र ।
तद्व्यासदलम् = रइ । तदप = चन्द्र-
बिम्बम् । तद्वृत्केन्द्रम् = च । तव्यासदलम्
= चप । भपाच = चन्द्रकक्षा । रच =
रविकर्णः । चय = चन्द्रकर्णः । अयइ =
बिम्बद्वयसूची ।

अथ 'च' बिन्दुतः 'पइ' समानान्तरा
'चन' रेखा विधेया, तदा ∵ चप = इन
∴ रन = रव्याद–भू.व्याद = व्य.वि.खं =
भुजः ।

अथ 'तप' रेखा कार्या, तत्र ∵
तम = मप ∴ ∠तमग = ∠पमग = ९०°

अत्रोपपत्तिः ।

'रनच' चपय' त्रिभुजयोः नच, इप रेखे तुल्यान्तरे ∴ रचन = ∠चयप

अतस्तयोः साजात्यात् $\frac{\text{रच}\times\text{चप}}{\text{रन}}$ = चय, वा $\frac{\text{रक}\times\text{कुखं}}{\text{भुज}}$ = चय=

भूभादैर्घ्यम् । अथ ततः $\frac{\text{नच}\times\text{चप}}{\text{रन}} = \frac{\text{कोटि}\times\text{कुखं}}{\text{भुज}}$ = पय =

भूभाग्रपृष्ठम् । वा $\sqrt{\text{चय}^{2} - \text{चप}^{2}}$=पय=भूभाग्रपृष्ठम् ।

अथ ∵ पचय, पचम त्रिभुजयोरुभयनिष्ठः= ∠पचय ∴ ते साजात्ये परन्तु पूर्वं रचन, चपय साजात्ये उक्ते ∴ रनच, चपम साजात्ये,

तेन, पम= $\frac{\text{नच}\times\text{पच}}{\text{रच}} = \frac{\text{कोटि}\times\text{कुखं}}{\text{रक}}$ = भूसद्गशमानम् ।

अथ 'चपत्र' त्रिभुजे ∵ ∠चपत्र=९०°, ∴ चत्र^{2}—चप^{2}=

=चंक^{2}—कुखं^{2}=पत्र^{2} ∴ आद्य=पत्र= $\sqrt{\text{चंक}^{2} - \text{कुख}^{2}}$ ।

ततः पय—पत्र=त्रय, वा भूपृदै—आद्य=त्रय=अन्त्यम् ।

अथ पमय, त्रगय त्रिभुजयोः साजात्यात् गत्र= $\frac{\text{पम}\times\text{यत्र}}{\text{पय}}$ =

= $\frac{\text{भूस}\times\text{अन्त्य}}{\text{भूपृदै}}$ = फलज्या, अथवा चरन, यगत्र त्रिभुजयोः सजात्याच्च,

फलज्या = गत्र = $\frac{\text{रन}\times\text{त्रय}}{\text{रचर}} = \frac{\text{भुज}\times\text{अन्त्य}}{\text{क}}$, इयं योजनात्मिका, ततः

फलार्थम् 'चत्रग' त्रिभुजे त्रिकोणमित्याऽनुपात. $\frac{\text{त्रि}\times\text{त्रग}}{\text{चत्र}}$ = ∠ज्यात्रचग

अस्याश्चापं चन्द्रगोले भूभाचापात्मकव्यासदलम् । इदं द्विगुणं भूभाव्यासः = भत्र । भूभाकेन्द्र तु 'क' बिन्दौ, तत् 'भत्र' चापस्या र्धबिन्दावेवेत्युपपन्नं सर्वम् ।

अथ मुनीश्वरीयभूभास्वरूपसाधने आह—

या भाऽऽहतोर्ध्वाधरमध्यसूत्रात्
पूर्वैस्तु तिर्यग्जुसूत्ररूपा ॥

पूर्वोदितात्सूक्ष्मतरां कुगर्भात्तां
चेन्दुकर्णान्तरितां वदामि ॥३६॥'

आद्योक्तस्थूलभा कोट्याविर्यं कर्णस्वरूपिणी ।
अतः कर्णगुणाऽऽद्योक्तकुभा कोटिहृता स्फुटा ॥३७॥
यद्वा कर्णाग्रभूखण्डं भुजघ्नेन्दुश्रवोनितम् ।
कोट्यर्धहृत् स्फुटा त्रिज्याघ्नीन्दुकर्णहृता च सा ॥३८॥
तच्चापं स्थूलभा ते द्वे कुभे चाद्यात्परिस्फुटे ।
अर्कभूदेहगोलार्धादधः किरणसङ्गमात् ॥३९॥

अत्र पूर्वं मुनीश्वरैः कुच्छायाधर-मध्यसूत्रात् भूभामध्यसूत्रात् तिर्यक् लम्बरूपा सरलसूत्राकृतिः, या भाऽर्थात् भूभाऽऽदृता, तां पूर्वोदिताद्भास्करोदितात् सूक्ष्मतरां कुगर्भाचन्द्रकर्णान्तरितां वदामि।

अघइ=भूबिम्बम् । तत्केन्द्रम्=क । अयइ=भूभासूची, चछ=चन्द्रकक्षा, कय=भूभामध्यसूत्रम् । अथात्र 'भूव्यासहीनं रविबिम्बमिन्दुकर्णाहतं भास्करकर्णभक्त'—मित्यादिना लब्धफलम्=कग,

∴ भास्करीया भूभा=गइ=लद । ∴ $\angle$ लदय=९०° अर्थात् 'लद' भास्करीया भूभा तु मध्यसूत्रच्छिन्नचन्द्रकक्षाप्रदेशात् 'दय' सूची कर्णरेखायां लम्बरूपाऽऽयाति । मुनीश्वरप्रकारेण, तन्मध्यसूत्रे चन्द्रकक्षा-च्छिन्न 'ल' बिन्दौ लम्बरूपिणी 'लव' रूपाऽऽयाति तेन $\angle$ वलय=९० । अत्र मुनीश्वरीयभूभाकेन्द्रं चन्द्रकक्षायां भ्रमति, भास्करोक्तभूभाकेन्द्रं तु 'द' बिन्दुतः 'कय' मध्यसूत्रे 'दउ' लम्बरेखा कृता सती 'उ' लम्बमूले

भवति, अतो भास्करापेक्षया मुनीश्वरस्यैव वास्तवासन्ना। अथ रविकर्णः=कर्णः, 'रव्याद'—भू व्य.द.=भुजः, अनयोर्वर्गान्तरपदं कोटि.। एतत् त्रिभुजसाजात्यमेव 'वलय'त्रिभुजम्। 'वलय' त्रिभुज-साजात्यं 'लनद' त्रिभुजं तेन — $\frac{\text{कर्ण} \times \text{भा.उ भू.}}{\text{कोटि}}$ =भु. भूभा ※

※ अत्र म॰म॰प॰श्रीसुधाकरद्विवेदिभिस्तु चन्द्रकक्षास्थभूभासाधनं पूर्वा-चार्योक्तप्रकारात्लाघवेन विहितम्। तदुक्तं च यथा—

रवितनुदलजीवा लम्बनोर्व्यां विहीना क्षितिजजनितया तत्कार्मुकं कार्यमार्यैः।
द्विजपतिजपराख्यं लम्बनं तद्युतं सद्भवति वसुमतीभाबिम्बखण्डं ससूक्ष्मम्॥
अत्रोपपत्तिस्तु भूभाक्षेत्रे रविकर्णवति कोणानुपातेन तथा चन्द्रकर्णभूव्यासदल-मितकर्णभुजजनितत्रिभुजवशेनापि समेति लाघवाद्दिग्दर्शनं कृतं, तत्कृतसुधा-वर्षिण्यां तदुपपत्तिः स्पष्टतया लिखिताऽस्ति। अथ रविभूबिम्बयोर्विरुद्धस्पर्शरेखा-करणेन चन्द्रकक्षायां विस्तृता या सूची तस्यां भूभावहिर्गतोऽपि चन्द्रो यदा भवति तदा तत्कालादेव चन्द्रो म्लान इव लक्ष्यते तत्र विरुद्धस्पर्शरेखातः क्रमस्पर्शरेखा-वधि वर्तमाने चन्द्रबिम्बसकलकिरणसूत्रपतनाभावात्। तत्साधनप्रकारो विशेषोक्तः —

"रवितनुदलजीवा लम्बनोर्व्यां युता वै क्षितिजजनितया तत्कार्मुकं कार्यमार्यैः।
द्विजपतिजपराख्यं लम्बनं तद्युतं सद्भवति वसुमतीभाभावयुक्खण्डमानम्॥"

अत्रोक्तभूभानयनप्रकारे ज्याचापयोर्लाघवादभेदं मत्वा संशोधकीयः प्रकार उपपद्यते। 'दिवाकरनिशानाथपरलम्बनसंयुतिः। रविबिम्बार्धरहिता भूभाबिम्ब-दलं भवेत्'। अत्र विरुद्धस्पर्शरेखाकरणयुक्तिः प्रसंगात्प्रोच्यते यथोर्द्वयोर्विरुद्ध-स्पर्शरेखाकरणमभीष्टं तयोरेकतरवृत्तकेन्द्रतस्तद्वृत्तद्वयव्यासार्धयुतिव्यासार्धेनैकं वृत्तं विधाय तस्य तदन्यतरवृत्तकेन्द्रबिन्दुतः स्पर्शरेखे कार्ये, अथ प्रथमवृत्तकेन्द्रतस्त-स्पर्शबिन्दुगते ये रेखे यत्र प्रथमवृत्ते लगे ताभ्यां तत्स्पर्शरेखयोः समानान्तरे रेखे ये स एव विरुद्धस्पर्शरेखे तयोरत्र वासना क्षेत्राभावाद्गौरवाच्च न्यक्ताऽपि सरलत्वा-द्विशेषागम्येति।

वा $\frac{\text{कर्ण}\times\text{कुखं}}{\text{भुज}}$ = गस = कय, अथ कय—कन = गभू—चक = नय = ऊर्ध्वखण्डम्। ∴ नय = $\frac{\text{कर्ण}\times\text{कुखं}}{\text{भुज}}$ — चक = $\frac{\text{क}\times\text{कुखं}-\text{भु}\times\text{चंक}}{\text{भु}}$

अथ पूर्वोक्तभूभाक्षेत्रतोऽनुपातेन, नव = $\frac{\text{भु}\times\text{नय}}{\text{कोटि}}$

$= \frac{\text{भु}\,(\text{क}\times\text{कुखं}-\text{भु}\times\text{चंक})}{\text{को}\times\text{भु}} = \frac{\text{क}\times\text{कुखं}-\text{भु}\times\text{चंक}}{\text{को}}$, अतः

फलार्थमनुपातः $\frac{\text{त्रि}\,(\text{क}\times\text{कुखं}-\text{चं.क}\times\text{भु})}{\text{चंक}\times\text{को}}$ इयं द्विगुणा तदा व्यासः कलात्मकः स्यादतो लाघवार्थं हर एवार्धितस्तदा—

$\text{भु.भू.व्या} = \frac{\text{त्रि}}{\text{चंक}} \left(\frac{\text{क}\times\text{कुखं}-\text{चंक}\times\text{भु}}{\frac{\text{को}}{२}} \right)$ अत उपपन्नम्।

अथ भूभायाः सूच्याकारत्वाल्पानल्पत्वकथनमाह—

कुगर्भतो दूरतरः शशाङ्कः
समीपवर्त्ती च सहस्रभानुः।
यथा यथा स्यादिह चन्द्रगोले।
तथा तथाल्पा क्षितिभा सदेयम् ॥४०॥
तद्वैपरीत्ये त्वधिका द्वयोश्चे-
द्दूरस्थितत्वे निकटस्थितत्वे।
स्यात्तारतम्याद्रविचन्द्रसिद्ध-
मध्याख्यकक्षोद्भवभूमिभातः ॥४१॥

यथा यथा रविकर्णोऽल्पस्तथा तथा भूभादैर्घ्यमानमल्पम्।

यतः $\frac{\text{रक}\times\text{भूव्याद}}{\text{रव्याद}-\text{भूव्याद}}$ = भूभादै, अत्र गुणहरयोः स्थिरत्वात् भाज्याल्पे लब्धेरल्पता स्फुटा, अथ यथा यथा चन्द्रकर्णोऽधिकस्तथा तथा भूभात्मकसूच्याः शीर्षासन्ना चन्द्रकक्षा भवेत्, तत्र शीर्षाभिमुखं सूच्या उत्तरोत्तरं संकुचितत्वात् अयदयं चन्द्रगोले भूभा तदानीमल्पा

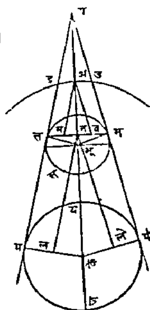
भवति। एवं तद्वैपरीत्येऽर्थात् यथा यथा रविकर्णोऽधिकस्तथा तथा भूभादैर्घ्यमानमुक्तयुक्त्याऽधिकम्। तथा यथा यथा चन्द्रकर्णोऽल्पस्तथा तथा चन्द्रकक्षा भूभासूच्याः विस्तृतप्रदेशे लगति तेन तदानीं भूभाऽधिकेति युक्तमुक्तम्।

अथ मुनीश्वरभूभानयनं जिज्ञासुस्तावदवतरणिकामाह—

अयुक्तां कुभामाद्यरीत्या प्रहस्य
कृता रङ्गनाथस्य पुत्रेण सूक्ष्मा।
निजे सर्वभौमाशये या स्वबुद्ध्या
ब्रवीम्यत्र तां तन्मुखोक्त्यैव सम्यक् ॥४२॥

अत्र रङ्गनाथो मुनीश्वरस्य पिता, सूर्यसिद्धान्तस्य टीकाकारः तस्य पुत्रेण मुनीश्वरेण अन्योऽपि रङ्गनाथ. प्रस्तग्रन्थकर्तुर्लघुसहोदर आसीत्, शेषं सुगमम्।

"भूव्यासवर्गो रविबिम्बभक्तः फलोनयुग्भूमिजविस्तृती ये।
तद्घातपादस्य पदाढ्यहीनसूर्येन्दुकर्णौ भवतस्तदा तौ॥
फलेन हीनं रविबिम्बमिन्दुकर्णाहतं भास्करकर्णभक्तम्।
लब्धेन हीनं फलमत्र सूक्ष्मा
भवेत्कुभाविस्तृतिरिन्दुमार्गे॥

अत्रोपपत्तिः।

अत्र पजपद=रविबिम्बम्, के= र.नि के, तसभ=भूबिम्बम्, भू=तत्केन्द्रम्। केभू=र.क, केप=केप=रव्याद, अथ तावदुच्यते, यदा रविबिम्बं भूबिम्बेन समं, तदा भूबिम्बस्पृक्पद्भान्तरितकिरणसूत्रद्वयान्तर्गतत्र्द्धरेखा भूव्याससमैव, तत्किरणसूत्रयोस्तत्र समानान्तरत्वात्। अथ यथा यथा रविबिम्बं भूबिम्बादधिकं तथा तथा पूर्वोक्तकिरणसूत्रद्वयस्पर्शबिन्द्वन्तर्गतरेखा भूव्यासादल्पा भवतीति क्षेत्रमित्या स्पष्टमेवास्ति।

तत्र—"छायावृद्धौ फले ह्रासः"—इति घटितलक्षणात् विलोमत्रैराशिकस्यावसरप्राप्तेः एवं वक्ष्यमाणविधिना भूबिम्बस्पृष्टकिरणसूत्रद्वयान्तर्गतसूत्रमानमानीयते— भूव्यासतुल्येन रविबिम्बव्यासेन यदि भूव्यासमितं किरणसूत्रद्वयान्तर्गतसूत्रं लभ्यते, तदा इष्टरविबिम्बव्यासेन किमिति

$$\text{फलम्} = \text{तभ} = \frac{\text{भूव्या}\times\text{भूव्या}}{\text{र.व्या.}} = \frac{\text{भूव्या}^2}{\text{र.व्या}}, \therefore \text{तन} = \frac{\text{भूव्या}^2}{2\text{रव्या}} = \text{फलम्}$$

अथ 'तभून' त्रिभुजे $\because$ $\text{भून} = \sqrt{\text{भूत}^2 - \text{तन}^2} = \sqrt{\frac{\text{भूव्या}^2}{4} - \frac{\text{फ}^2}{4}} =$

$$\sqrt{\frac{(\text{भूव्या}+\text{फ})\,(\text{भूव्या}-\text{फ})}{4}} = \text{पद्}, \text{ अथ } \begin{cases}\text{फेभू}+\text{भून} = \text{रविकर्णः} & \text{क०} \\ \text{भूअ}-\text{भून} = \text{नअ} = \text{च०क०}\end{cases}$$

ततः 'तग' समानान्तरा = अम, 'भउ' समानान्तरा = अत्र, 'पत' समानान्तरा = नल 'पंभ' समानान्तरा = नजं, कार्या। तत्र 'नकेल' 'अमन' त्रिभुजयोः साजात्यात् $\text{नम} = \frac{\text{केल}\times\text{नअ}}{\text{केन}} = \frac{(\text{र.वि.व्या}\frac{1}{2}-\text{फ}\frac{1}{2})\text{चंक}}{\text{र.क.}} =$

$$\text{लिब्धिः} = \text{ल}] = \frac{(\text{र.विं.व्या}-\text{फ})\,\text{चंक}''}{2\,\text{रक}} \quad \text{अथ} \because \text{इअ} = \text{तम} =$$

$$\text{तन} - \text{मन} = \tfrac{1}{2}\text{फ} - \text{ल} \;\therefore\; \text{इअ} = \tfrac{1}{2}\left\{\text{फ} - \frac{(\text{र.विं.व्या}-\text{फं})\,\text{चंक}}{\text{र क}}\right\}$$

अथ $\because \text{इउ} = 2\text{इअ} = \text{भू.भा.व्या}, \therefore \text{भू.भा.व्या} = \text{फ} - \frac{(\text{र.वि.व्या}-\text{फ})\text{चंक}}{\text{र.क.}}$

इयं भूभा तु चन्द्रकक्षास्पर्शकारिणी सिद्धा।

"अशेषसिद्धान्तनितान्तविज्ञै रन्याशयच्छेदमलब्धमानैः।
छिद्रावलोकक्षणलक्षवीक्षणैर्यल्लक्षितं नो कमलाकरार्यैः॥
मुनीश्वरीयावनिभाऽनुपातस्थैर्यं न चान्यैरपि विज्ञवर्यैः।
तद्विज्ञवृन्दारकवृन्दवन्द्यपादारविन्दैर्गुरुभिर्मदीयैः॥
विविच्य चारुप्रकटीकृतं वै गेनादिलालाभिधधीधनाग्र्यैः।
प्रदर्श्यते सम्प्रति तन्मयाऽत्र विलोक्य विज्ञा मुदिता भवन्तु॥"

अत्रोपपत्तिः। तत्र तावत् "भूव्यासनर्वौ र निविम्बकः" इत्यनेन यद्रविभूबिम्बयोः परित कृतस्पर्शरेखाभिर्यदेका समसूची जायते, तत्रभूविम्बे स्पर्शविन्दुद्वयवद्धसूत्रं यत्तदेव मुनीश्वरेण फलसंज्ञं कथ्यते, वस्तुतस्तदधिकं फलं तदनुपातेन सिद्धयति, तद्वशाद्दन्ते भूभाऽपि तदुक्तभूभातोऽल्पैवायाति तत्प्रतिपादनाय यत्यते—

र = रविविम्बकेन्द्रम्। भू = भूविम्बकेन्द्रम्, ∴ रभू = रविकर्णः। स्पतम = रविभूविम्बक्रमस्पर्शरेखा। अथ 'रभू' रविकर्णोपरि 'र' विन्दौ लम्बरेखा = रसच।

एवं 'भू' विन्दावपि लम्बरेखा = भून, तत, 'भूर' रेखा समान्तरा 'तव' रेखा कार्या। 'व' विन्दुतः 'रभू' रेखोपरि वल = लम्बः कार्यः। 'रव' रेखा च वध्नीया। ततः 'रव' समान्तरा 'भूइ' रेखा कार्या, 'इ' विन्दुतः 'रभूट' रेखायां इलं = लम्ब· कार्यः। अथ 'चइ' रेखां कृत्वा 'इ' प्रान्ताभिमुखं वर्धयेत्तस्या वर्धि 'रविकर्णस्य च योगविन्दुः = ज, वस्तुतः भूभाग्रम् = य, 'चज' रेखा, स मानान्तरा 'टप' रेखा कार्या।

अथ 'लवतभू' समानान्तरचतुर्भुजम्, ∴ भूत = लव = भूव्याद,

तत्र रलव, भूलंइ त्रिभुजयोः साजात्यात् $\frac{\text{वल}\times\text{भूइ}}{\text{रव}} = \text{इलं} = \frac{\text{भूव्यार्द}}{\text{रव्याद}}$

$\frac{\text{भूव्या}^2}{\text{२रव्या}} = $ फलार्धम्, ∴ फल $= \frac{\text{भूव्या}^2}{\text{रव्या}}$, अथ भूइल' त्रिभुजे $\text{भूलं}^2 = \text{भू}^2\text{इ} - \text{इलं}^2 = (\text{भूइ}+\text{इल})(\text{भूइ}-\text{इलं})$ ∴ $\text{भूल} = \sqrt{(\text{भूइ}+\text{इलं})(\text{भूइ}-\text{इलं})}$।

ततः कल्पितरविकर्णः = रभू+भूलं = रलं, कल्पितचन्द्रकर्णः = लंट = भूट−भूलं, ततः 'रसलं, लंपट' त्रिभुजयोः साजात्यात् लंप = $\frac{\text{रस}\times\text{लंट}}{\text{रलं}}$

अनेन दीर्घं 'लंइ' फलद्वयम्। 'इन' मितं तद्गणितसिद्धं भूभादलम्। परन्तु तत्कथनेन 'टम' मितं भूभादलम्। अतस्तेन तु विनायक-प्रभुर्वाणोरचयामास वानरम्' इति यथार्थोक्तम्। वस्तुतः सर्वापेक्षया कमलाकरीयैव भूभा सूक्ष्मा, तत्रापि चन्द्रकक्षिकागतया भूभया नहि पूर्वं स्पर्शोऽपि तु तदधःस्थयैवेत्यनेन चन्द्रकक्षास्थभूभाऽपि निरस्ता, यया स्पर्शो भवति तत्साधनमपि पुरस्ताद्ग्रन्थकृता कृतं च......श्लोके। तत्र चन्द्रद्रष्टृवृत्तभूतलच्छिन्नभूभासूच्याः प्रदेशस्य दीर्घवृत्तत्वान्न वृत्तात्मिकाऽपि युक्तेति विज्ञैर्विभावनीयम्।

अथ मुनीश्वरभूभाखण्डनमाह--

> इति तन्न मतं सदस्ति यस्मात्
> क्षितिभा तस्य मते तु नेन्दुमार्गे।
> तदुदीरितरीतितः कुभाग्रं
> शशिमार्गाद्धिदव एव सर्वदाऽतः ॥४५॥
> इह नावरणं कुभा विधोस्तद्
> ग्रहणं तज्जनितं कथं भवेच्च।
> अथ मूढपरम्पराप्रसिद्ध्या
> शशिपाताश्रय एव तस्य नान्यः ॥४६॥
> यत्तत्कृतं भाऽऽनयनं विभाव्यमत्यादरेणार्यवरैस्तदत्र।
> सद्गोलजक्षेत्रविचारदक्षैः किं तद्विरोधेन ममास्ति लभ्यम् ॥

इति प्रतिपादितं तन्मुनीश्वरमतं सन्नास्ति यतस्तस्यमते क्षितिभा

---

* अथ पुनरत्र 'वहिरेव' इति पाठः साधीयान्। यतः पुरस्तात्सूर्यग्रहणाधिकारे स्वयं ग्रन्थकारः 'सार्वभौमोक्तभूभा तु दृश्यते च सद्न्तरे। कान्तिवृत्ताद्बहिर्भूता, नहि तत्रास्ति तद्गता" इत्याह।

चन्द्रकक्षाया न भवति। तदुदीरितरीतित कुभाग्र भूभावृत्तपरिधि चन्द्रकक्षातोऽध एव बहिरेव सदा भवति, नो चन्द्रकक्षायां कदाचित्, तत्केन्द्रमेव तत्कक्षाया भ्रमति, स्पर्शमोक्षादिक परिधिना जायते, दृश्यचन्द्रस्य कथमपि तया स्पर्शादिक न सिद्ध्यति। यद्यपि दृश्यचन्द्र बिम्बस्य तत्कक्षाऽधस्थयैव भूभया स्पर्शादिकमुपपद्यते, चन्द्रकक्षा स्थितया तु स्पर्शादिक नैव परमिय सूक्ष्मतरवालोचनिका दूरे तिष्ठतु। स्थूलदृष्ट्याऽपि तन्मेन न घटति। केवलमन्धपरम्पराप्रसिद्ध्या तेन चन्द्रपाताश्रय एव स्वीकृत। तेन भाऽऽनयन यत्कृत तत्कृतम्। अत्र स्वमत्या येषा तन्मते श्रद्धाऽस्ति तैरार्यवरैरत्यादरेण तद्विभाव्यम् तद्विरोधेन मम किं लभ्यमस्ति ? न किमपीति। अर्थात् हस्तिवैरिण सिंहस्य शृगालविरोधेनापकीर्त्तिरेवेति भाव ।

अथ ज्ञानराजमतमाह

> इनेन्दुबिम्बग्रहणादिनेन्द्वोः
> कर्णस्थलेऽत्रोदितमार्यरीत्या ।
> यत् * सुन्दरेऽप्यानयनं कुभायाः
> स्वल्पान्तरात्तद्धि ततोऽति सम्यक् ॥ ४८ ॥
>
> यतः स्वल्पान्तरात्कर्णात्कर्णयिद्गुणितो भवेत् ।
> तथा तद्गुणितं बिम्बाद्बिम्बं चन्द्रार्कयोः क्रमात् ॥४९॥

अत्र सुन्दरे सिद्धान्तसुन्दरे ज्ञानराजनिर्मिते इत्यर्थ । कर्णस्थले बिम्बग्रहण कृत्वाऽऽर्यरीत्या भास्करोक्त्या यदुदित तत्ततोऽतिसम्यक भवति।

*यन्तुनो ज्ञानराजोक्तभूभानयन भास्करोक्तभूभानयन मिवास्ति, यथोक्तं तेन सिद्धान्त सु दर— इनावनीव्यासदलान्तरं यच्चन्द्रोदिदिनेशश्रुतिनुल्यभाया ।
हृदिन्दुमध्यश्रवणप्रमाणच्छायाभुज कति फलं भवेत ॥
तच्च प्रदश्यऽवनिभाप्रभादध्यासार्धहीनार्धयुबिम्बृनि स्यात् ।
इत्यत्र कर्णावपतत्य पातावङ्क न बिम्ब गुणभागहारौ ॥' इति ।

यतः $\frac{\text{चंक}}{\text{रक}} = \frac{\frac{१}{\text{चंक}}}{\frac{१}{\text{रक}}} = \frac{\frac{\text{त्रि}\times\text{चंविव्याद}}{\text{चंक}}}{\frac{\text{त्रि}\times\text{रविव्याद}}{\text{रक}}} = \frac{\text{ज्याचंविद}}{\text{ज्यारविद}}$ ।

अत्र यदि रविव्याद=चंविव्याद, एवं स्वीक्रियते, तथा च ज्या चापयोरभेदोऽप्यङ्गीक्रियते, तदा $\frac{\text{चंक}}{\text{रक}} = \frac{\text{चंवि}}{\text{रवि}}$ इति सिद्ध्यति- अतः स्वल्पान्तरादुपपन्नं सर्वम् ।

गून्थकारः—

'र' रविबिम्बगोलकेन्द्रात् रविकर्णान्तरे भूगोलकेन्द्रम् । तत्र ये रविकिरणा भूम्यवरुद्धाः भूम्यग्रे न प्रभवन्ति इति तदभावात् दृग्वि-षयोऽन्धकार एव नीलरूपवान् रव्यदर्शनात्रात्रिसंज्ञको भूच्छाया शब्दे-नोच्यते । सा च छायैवम् । रविबिम्बगोलाद्भूगोलस्याल्पपरिमाण-त्वात् रविबिम्बगोलपृष्ठादासन्नान्निःसृतानां किरणानां भूगोल-पृष्ठस्पर्शनागतानामग्रे तत्सम्बन्धः स्यादेव, तथात्र भूच्छाया प्रचिन्हं स्यात् ।

रविकिरणैराच्छादितो भूगोलोऽस्तीति तत्स्पृष्टकिरणैर्वृ स-सूचीव्यातस्वरूपं भूच्छायाक्षेत्रं सिद्धम् । तत्रासमन्तात्यनमार्गे भूपृष्ठस्पृष्टाः किरणास्तन्मार्गेण यद्भूमौ (१) वृत्तमुत्पन्नं तत्तत्र मुखं तद्वृत्त २) केन्द्राद्भूच्छायाग्रावधिको वेधस्य. किरणानामन्तः किरण-सम्बन्धाभावाद्वृत्तसूच्यग्राकारा दीर्घा छायैवास्ति । किरणाद्बहिस्तु सर्वत्र किरणसम्बन्धान्न छाया ।

चन्द्रग्रहणगोले यच्छायानिस्तारः स एव चन्द्रग्रहणार्थं (३) मुपयुक्तः । तज्ज्ञानार्थं रविबिम्बगोलकेन्द्राद्भूगोलकेन्द्रस्पृक् भूच्छायाग्रावधिकं दीर्घ-सूत्रं संविधेयं तन्मध्यसूत्रम् । तथार्कबिम्बभूगोलपृष्ठयोर्यत्र स्पृष्टं तत्र

१ भूगुल्मवृत्तौ वा सन्ध्यावृत्तमित्यर्थः । २ रविभूबिम्बयोः कलम्पर्णतस्य भूव्यासमूर्ध्वांशात् भूभाभूग्नौ मध्यगूत्रे यल्लम्बसूत्रं तन्मूलमेव तद्वृत्तकेन्द्रं तस्मात् । ३ मापं धुवि संमतः पुरः स्वयमपि स्पर्शार्द्धभूमानयनं पश्यति ।

तयो स्वस्वपृष्ठकेन्द्रं स्यात्। तत्केन्द्रात् स्वस्वगोलपृष्ठे तद्गोलपरिधिचतुर्थांशेन चापरूपेण यद्वृत्तं तत् स्वस्व(१)पृष्ठार्धवृत्तं स्यात्।

अथ रविविम्बगोले पृष्ठार्धवृत्तादूर्ध्वं यद्गोलखण्ड तद्भूच्छाया सिद्ध्यर्थं बाधितमेव तत्किरणानां भूसम्बन्धाभावात्।

अथ पृष्ठार्द्धवृत्तं विचार। स यथा, रविविम्बगोलकेन्द्रात्त त्पृष्ठार्धवृत्तप्रदेशपर्यन्तं रविविम्बगोलव्यासार्धमितं सूत्रं भुजरूपम्।

तत (२)कोटिरूपं मध्यसूत्रसमानान्तराल यत्सूत्रं तत्तु तत्प्रदेश एव स्पृष्टं नान्यत्र, पर तदपि प्रकृते न कार्यक्षम सर्वत्र समानान्तरितत्वेन तस्य मध्यसूत्रेण सह सम्बन्धाभावात्।

अथ यन्नकोटिरूप तदपि यद्रविविम्बगोलपृष्ठार्धवृत्ताद्भूगोलपृष्ठार्धवृत्तस्पृक् ऋजुसूत्रं मध्यसूत्रे स्पृशति। तादृशं तु पृष्ठार्धवृत्ताध प्रदेशेन चापरूपेणावरोधात् न कथमपि स्यात्। यदि तु प्राचीनोक्तिदुर्बलाद्विधीयते तदपि विना गोलपृष्ठभेदनोपपन्नमिति न स्वकार्यक्षम तद्रीत्या किरणानामसम्भवात्। अतो रविविम्बगोलपृष्ठार्धवृत्तादपि किरणानां भूसम्बन्धाभावात् ततो ह्रासम्भावितत्तच्छाया ज्ञान मूढै कल्पितम्।

अथ रविविम्बगोलभूगोलपृष्ठार्धवृत्ताध प्रदेशात्तत्तद्गोलकेन्द्राद्भुजरूपान्तरालस्थितात्कोटिरूप किरणसूत्रं मध्यसूत्रस्पर्शनार्हं तत्तु योग्य स्यादेव यतो गोलकेन्द्राद्गोलपृष्ठप्रदेशपर्यन्त गोलव्यासार्धमित भुजरूप प्रकल्प्य ततो यदृजुसूत्र कोटिरूप तत्तु तद्गोलपृष्ठे तत् प्रदेशे एव स्पृष्टं नान्यत्रेति सुप्रसिद्धतरम्। अत्रोर्ध्वाध स्थत्व तु स्वस्थानाद्दूरासन्नस्थित्या बोध्यम्। तदर्थमेक ऋजु सूत्र पृष्ठसूत्रसञ्ज्ञं यथा रविविम्बगोलभूगोलपृष्ठप्रदेशयो स्पृष्ट सन्मध्यसूत्रं यत्र स्पृशति तथा।

---

१ इद महद्वृत्तं, अथ रविविम्बोपरि यद्रविभूविम्बव्रमस्पर्शरेखाभि स्पृष्टप्रदेशरूप वृत्त तल्लघुवृत्त, तदन्तरालवर्त्ति रविविम्बप्रदेशकिरणा एव भूविम्बे लगन्ति तद्वृत्त विरुद्धभागस्याधालस्य किरणानां भूविम्बेन योगाभाव इति स्पष्ट क्षयनानाम्।

२ पृष्ठार्धवृत्तभूतल तु मध्यसूत्रे लम्बरूपम्। अतस्तच्छिन्नरविविम्बप्रदेशात् तद्विम्बस्पर्शरेखा मध्यसूत्रसमानान्तरा भवन्ति स्पष्टमेतत्।

तद्विधाय तत्सूत्रं रविबिम्बगोलभूगोलपृष्ठयोर्यत्र स्पृष्टं तत्र क्रमेण रविभू संज्ञे चिन्हे कार्ये। अथ तच्च सूत्रं मध्यसूत्रे यत्र स्पृष्टं तत्र भूच्छायाग्रचिन्हम्। रविबिम्बगोले तद्गोलपृष्ठकेन्द्राद्रविचिन्हान्तरेण यद्वृत्तं तद्रविवृत्तम्। एवं भूगोले भूवृत्तमपि।

तदेवं रविवृत्तान्निःसृता भूवृत्तस्पृष्टा रविकिरणा मध्यसूत्र संमिलितास्त एव भूच्छायास्वरूपसिद्ध्यर्थं नेतरा इति सिद्धम्। रविबिम्बगोलकेन्द्राद्रविचिन्हपर्यन्तं रविबिम्बगोले व्यासार्धं वृहद्भुजः। मध्यसूत्रे रविबिम्बगोलकेन्द्राद्भूच्छायाग्रचिन्हपर्यन्तं वृहत्कर्णः, तद्वर्गान्तरपदरूपा रविचिन्हाद्भूच्छायाग्रचिन्हपर्यन्तं पृष्ठसूत्रे वृहत्कोटिरिति वृहत्क्षेत्रम्। अथान्यानि तत्सजातीयानि क्षेत्राणि।

कुगर्भाद्भूमिचिन्हपर्यन्तं भूव्यासार्धं भुजः। मध्यसूत्रे कुगर्भभूभाग्रयोरन्तरं कर्णस्तद्वर्गान्तरपदं कुभाग्रपृष्ठसूत्रखण्डं कोटिः। एवं कुगर्भात् भूचिन्ह(वृत्त)पर्यन्तं भूव्यासार्धं कर्णः। ततो मध्यसूत्रावधि भूसदृशसंज्ञिका कोटि-र्मध्यसूत्रे तयोरन्तरं भुजः। एवं भूसदृशं भुजः भूवृत्तात्कुभाग्रावधि कुभाग्रपृष्ठसूत्रखण्डं कर्णः' मध्यसूत्रे तयोरन्तरं कोटिः। एवं कुभाग्राचन्द्रगोलावधि कुभाग्रपृष्ठसूत्रखण्डमन्त्यसंज्ञं कर्णः, ततश्चन्द्रगोलस्थितकुभाविस्तारखण्डस्य ज्या भुजः, मध्यसूत्रे तदन्तरं कोटिः। एवमत्र सर्वानयनसिद्ध्यर्थं तत्सजातीयं प्रमाणक्षेत्रम्। उक्तवृहद्भुजे इनावनीव्यासार्धान्तरं भुजः, मध्यसूत्रे रविकर्णः कर्णः, तद्वर्गान्तरपदं भूकेन्द्राद्भूपृष्ठसूत्रसमानान्तरालसूत्रं कोटिः। अथ कुगर्भात्तद्विजातीयमपि क्षेत्रमिदं भूकेन्द्राद्भूव्यासार्धं भुजश्चन्द्रकर्णः कर्णस्तद्वर्गान्तरपदं भूपृष्ठाच्चन्द्रगोलावधि कुभाग्रपृष्ठसूत्रखण्डमायसंज्ञं-कोटिः। इयं कुभाग्रपृष्ठसूत्र विशोध्य शेषमन्त्यसंज्ञं स्यात्।

अथ कुभानयनसिद्ध्यर्थमनुपातः। कुभाग्रपृष्ठसूत्रकर्णे भूसदृशं भुजस्तदाऽन्त्यसंज्ञकर्णे क इति चन्द्रगोलस्थकुभाविस्तृतेरर्धस्य ज्या स्यात्। एवमियं प्रमाणक्षेत्रानुपातेनापि प्रमाणक्षेत्रकर्णप्रमाणक्षेत्रभुजस्तदाऽन्त्यसंज्ञकर्णे को भुज इति। एवं मिश्रा योजनाद्या सा त्रिज्यागुणा चन्द्रकर्णभक्ता तत्फलचापं तु लिप्तं फलायचन्द्रगोले कुभाविस्तारः

स्यात् । एव प्रमाणभुजे प्रमाणकर्णस्तदा भूव्यासखण्डमिते भुजे क कर्ण इति कुभाग्रदैर्घ्यं कुगर्भत स्यात्तत्तु चन्द्रकक्षामतीत्य दूर बहिर्गतम् । एव प्रमाणक्षेत्रानुपातेन तत्सजातीयक्षेत्रीयभुजकोटिकर्णानयनमस्ति सुगमम् । अत्र भास्कराद्याश्चन्द्रगोले ऊर्ध्वाधरकुभामध्यसूत्रात्तिर्यगृजुसूत्ररूपकुभाविस्तृतेरानयन कुर्वन्ति, तदानयन तु तद्रीत्या स्थूलमिति वास्तव चेदम् । भूगोले रविकिरणा यन्मार्गेण सल्लग्नास्तन्मार्गोपरि वृत्त भवृत्तमित्युक्तम् प्राक् । अथ कुगर्भभूभाग्रान्तरवृहत्कर्णे यथा कुगर्भभूवृत्तान्तररूपभूव्यासार्धं वृहद्भुजस्तथा चन्द्रकर्णोनिवृहत्कर्णतुल्ये चन्द्रगोलजभूभाग्रेन्द्रभूभाग्रान्तररूपलघुकर्णे स्थूलभूभामितो लघुभुज कुभाग्रपृष्ठसूत्रखण्डकोटौ स्यात् ।

एव वृहद्भुजे लघुवृहद्भुजान्तर भुजश्चन्द्रकर्ण कर्ण , कुभापृष्ठसूत्रसमानान्तरालसूत्र कोटि , क्षेत्रमिद प्रमाणक्षेत्रसजातीयमिति रविकर्णे इनावनीव्यासान्तरार्धं भुजस्तदा चन्द्रकर्णे किमिति लब्धभूव्यासार्धाच्छुद्ध तत्तु प्राचीनोक्तस्थूलभूभार्धसमम् । कुभाग्रेन्द्रकुभाग्रान्तररूपकोटौ यो भुज स तु वास्तवभूभार्धरूप स्थूलभूभार्धकोटौ चाय कर्णरूप । सम्पूर्णभूभाकोटौ तु सपूर्णभूभाकर्ण इति साजात्यात् प्रमाणक्षेत्रानुपातेन वास्तवभूभाज्ञानमप्यस्ति सुगमम् ।

तदेवमन्धपुरुषपरम्परया युक्तियुक्तक्षेत्रसस्था विहायान्यथा गोलार्धसूत्रे रसगतैर्भूभानयन कुर्वन्ति तदसत् । तद्रीत्यैतादृशवास्तवकिरणसवन्धसिद्धचन्द्रगोलस्थभूच्छायाविस्तारोपयुक्तक्षेत्रस्थित्यभावात् ।
अत्र सार्वभौमाशये रघुनाथ (१) पुत्रा ।

वस्तुतस्तु भूव्यासतुल्यार्कविम्बव्यासेन भूगोले सूर्यविम्बनेमिस्थकिरणयोर्भूव्यासतुल्यमन्तर, तदा स्वाभिमतार्कविम्बव्यासेन भूगोले तयो कियदन्तरमिति व्यस्तानुपातेन किरणान्तर प्रसाध्य तदर्धभूव्या

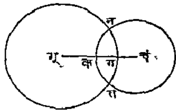
१ इत्यतोऽग्र २ मित्याहुरित्यर्त सार्वभौमसिद्धान्तस्य तद्ग्रन्थकारकृत स्वाशयप्रकाशिन्याटीकाया असौ विद्वद्भिर्श्व इति ।

सार्धयोर्वर्गान्तरपदेन भूकेन्द्रकिरणान्तररेखामध्ययोरन्तररूपेण सूर्यचन्द्रयोः स्पष्टयोजनकर्णौ क्रमेण युतोनौ भूभासाधनोपयुक्तौ कर्णौ स्तः। आभ्यां भूव्यासस्थानापन्नकिरणान्तरेण ज्ञातेन भुमानयनमुक्तप्रकारेणैव सूक्ष्मं तत्त्वस्वरूपमित्याहुः (२) ॥"

अथ चन्द्रग्रहणयोग्यावसरनिर्णयमाह—

पर्वान्तकाले रवितः कुभेन्दू
षड्भान्तरस्थाविति तद्युतिः स्यात्।
चन्द्रस्य विम्बं हि (१) ततःशराग्रे
याम्येऽथ सौम्येऽस्तिकदम्बवृत्ते ॥५०॥
कुभेन्दुविम्बान्तरम(२)त्र नैव
पूर्वापरं त्वस्ति हि याम्यसौम्यम्।
तत्केन्द्रयोरन्तरमेव बाणः
सदैव मध्यगृहणस्य काले ॥५१॥
कुभेन्दुमानैक्यदलेन तुल्ये
शरे तयोः स्पर्श (३) इह गृहो न।
मानैक्यखण्डादिह यावदल्पो
बाणस्तु तावत्क्षितिभान्तरस्थम् ॥५२॥
चन्द्रस्य विम्बं, त्विति मानयोग-
दलं शरोनं गृसनं वदन्ति।
परं त्विदं सूक्ष्मधियां सदैव
'योग्यं न मानैक्यदलं प्रसिद्धम् ॥५३॥

१ पर्वान्तकालिकभूभातः। २ पूर्णान्ते भूभाचन्द्रयोरन्तरं पूर्वापरं नैव, स्वार्थैःसमत्वात्। किन्तु मध्यग्रहणस्य काले, पूर्णान्ते, तत्केन्द्रयोर्याम्यसौम्यमन्तरं सदैव तात्कालिको बाणोऽस्ति। प्राचीनैः पूर्णान्ते एव मध्यग्रहणाङ्गीकरणात्। ३ पूर्णान्ते मानैक्यदलेन तुल्ये शरे स्पर्शमात्रमेव, ग्रहो ग्रहणं न भवति। यावत 'बाण <मा.पे.ग्र, तावत् चन्द्रस्य विम्बं क्षितिजाया भूभाया अन्तरस्थं भवेत्।

अथोच्यते भूचं ∠मा.ऐ.ख, तदाऽत्र कग=ग्रासः। भूग—कग=भूक ∴ भूग—कग+कचं=भूक+कचं=शर, भूग+कचं—कग=शर, मापेखं—ग्रास=शर—

∴ मापेखं—शर=ग्रासः, अतः सवमुपपन्नम्।

अथ चन्द्रकक्षाधःस्थभूभया स्पर्शोभवतीत्यस्य दिग्दर्शनमाह—

चन्द्रगोलजभाविम्बस्पर्शो गूस्तं विधोर्भवेत्।
बिम्बं चाधःस्थितायां च स्थूलभायां यतो ध्रुवम्॥५४॥

अत्र वे=भूभाकेन्द्रम्। के'=चन्द्रबिम्बकेन्द्रम्, स्प=कक्षायां स्पर्शबिन्दुस्तदा ∵ केस्प+कें स्प ७ वेके=केन्द्रान्तरम् यदा-केस्प+कें स्प=केन्द्रान्तरम् तदैव स्पशघटितत्वात् 'वेकें' केन्द्रान्तरे मिथो बिम्बभूयोः प्रवेशः सिद्धयति। अत उपपन्नं सर्वम्।

अथ चन्द्रकक्षाधःस्थभूभया स्पर्शकारणमाह—

अतोऽन्यथा युक्तियुतं वदामि
कुभेन्दुबिम्बान्तरमिन्दुगोले।
यथेन्दुबिम्बीयसुगोलपृष्ठं
भूभास्थपृष्ठं स्पृशतीह सम्यक्॥५५॥
शशाङ्कस्य गोले कुभामानमल्पं
ततोऽधःस्थितं चाधिकं सर्वदैव।
अधःसंस्थितायां कुभायां च पूर्वं
विधोर्बिम्बगोलस्य संस्पर्शनं स्यात्॥५६॥
ततश्चन्द्रगोलस्थितायां कुभाया-
मिदं धीमता प्राग्विचार्यं स्वबुद्ध्या।

अधो भूमिभास्पर्शने यत्कुभेन्द्वो-
र्भवेद्बिम्बगोलोत्थकेन्द्रान्तरं हि ॥५७॥
शशाङ्कस्य गोले तदेवास्ति युक्तं
तयोः स्पर्शमोक्षस्थितौ नान्यदत्र ।
अतस्तत्त्वगोलस्थसत्क्षेत्रयुक्त्या
वमीम्यत्र सत्पण्डितानां सुखार्थम् ॥५८॥

पूर्वं चन्द्रकक्षातोऽधः स्थितायां भूभायां चन्द्रस्य स्पर्शस्ततः कक्षास्थभूभायामिति प्राक् प्रदर्शितमेव । तेनाधः स्थितायां यदा चन्द्रबिम्बस्पर्शस्तदा कक्षायां भूभेन्द्वो र्यत्केन्द्रान्तरं तदेव स्पर्शे मोक्षे च युक्तम् । शेषं सुगममेवेति ।

अथ स्पर्शोचितभूमानयनमाह—

विधोर्बिम्बगोलस्य विस्तारखण्डं
कुखण्डेन युक्तं युतिः स्यात्तयाऽत्र ।
स्वनिघ्न्या विहीनाद्विधोः कर्णवर्गा-
त्पदं चान्यसंज्ञं भवेदेवमन्यः ॥५९॥
कुभाबाहुनिघ्नस्य तत्कोटिभक्तः
फलं यद्विशोध्यं युतेर्यच्च शेषम् ।
कुभाकोटिनिघ्नं च तत्कर्णभक्तं
पुनस्त्रिज्यकाघ्नं विधोः कर्णभक्तम् ॥६०॥
तदीयं तु चापं भवेदिन्दुगोलेऽ-
न्तरं स्पर्शमोक्षस्थितौ सत्कुभेन्द्वोः ।

अत्रोपपत्तिः ।

अथ रविभूबिम्बयोः क्रमस्पर्शरेखैव यदा भूचन्द्रबिम्बयोर्विरुद्ध—स्पर्शरेखा भवेत् तदैव सूक्ष्मः स्पर्शकालो भवति तेन $\angle$ चंमइ $= ९०$,
$\therefore$ भूप, चंम, रेखे समान्तरे ।

अथ 'पम' समानान्तरा 'वउ' रेखा कार्या। भूप 'उ' पर्यन्तं वर्धनीया। 'चं' चन्द्रकेन्द्रात् 'चंम' रेखा 'त' पर्यन्तं वर्धनीया, तत्र ∵ मतइ ∠ ९०° ∴ 'भूइ' मध्यसूत्रे चां' विन्दुतो लम्बः=चंन, अथ 'पउचंम' समानान्तरचतुर्भुजं जातम्

∴ पउ = चंम = चंव्याद, तथा, उचं = पम, ततः भूप+पउ = भूव्याद+चंव्याद = युतिः। तत्र ∵ भूचं = चन्द्रकर्णः,—

$\therefore \sqrt{\text{भूचं}^2 - \text{भूउ}^2} =$

$= \sqrt{\text{चक}^2 - \text{यु}^2} = \text{उचं} =$ अन्यः = पम = वत, अत्र 'पम' समानान्तरा 'वत' बोद्धया, अथात्र 'भूवत' त्रिभुजं पूर्वोक्तभूभाक्षेत्रसजातीयम् ∴ 'वत' कोटिज्ञानात् अनुपातेन 'भूव'=भुज = $\frac{\text{मं.भु} \times \text{अन्य}}{\text{भू. को}}$ = फलम्।

यदि भूउ−भूव=वउ=चंत, वा युति−फलं=शेष=वत अथ 'चंतन' त्रिभुजमपि भूभाक्षेत्रसाजात्यम्। यतः 'चंतन' त्रिभुजस्य 'चंतन'कोणः 'इतम' भूभाक्षेत्रसजातीयक्षेत्रस्य 'चंतन' कोणेन तुल्योऽस्ति। अतः समकोणातिरिक्तकोणयोरपि त्रिभुजयोः समत्वं स्फुटमेव।

ततोऽनुपातेन $\frac{\text{कुको}\times\text{चंत}}{\text{कुकर्ण}}$ = चंन, एतच्चापम् = 'चंग' मितम्, तदेव साध्यमासीदत उपपन्नं सर्वम् ।

अथ प्रकारान्तरेण तदेव साधयति ।

अथान्योनभूमिप्रभाद्यस्यवर्गा-
द्विध्नव्यासवर्गाङ्घ्रियुक्तात्पदं यत् ॥६१॥
ततश्चन्द्रकर्णस्य खान्यंशकेन
हृताद्यच्च चापं द्विनिघ्नं युतं तत् ।
कुभान्यासखण्डेन तदूवान्तरं स्या
त्कुभेन्द्वोश्च तत्स्पर्शमुक्त्योस्तु काले ॥६२॥

अत्रोपपत्तिः—

अत्र पूर्वक्षेत्रमवलोकनीयम् । पम = अन्यः तथैतदधिकारस्य ३२ श्लोकोक्याऽऽद्यम् = पज, तत्र पज−पम = मज = (आ−अ) । ततः चंमं² + मजं² = चज, चापपूर्णज्यां = $\frac{\text{चंज्या}^2}{४}$ + (आ−अ)² । एतन्मूलं = चज, चापपूर्णज्या, तदर्धे तु 'चंज' चापार्धज्या भवति अत्र त्रि = ६०° ततस्तस्याश्चापार्थं फलासमकीकरणम् = $\frac{\text{त्रि}\times\text{मू}}{\text{चंक}} = \frac{६०\times\text{मू}}{\text{चंक}\times२} = \frac{\text{मू}}{\frac{\text{चंक}}{३०}}$ एतच्चापं द्विनिघ्नम् = चज' इदं 'गज' भूभाव्यासार्धेन युतं तदा जातं केन्द्रान्तरम् = चंग, अतः उपपन्नं सर्वम् ।

अथ तद्विषयविशेषमाह—

दृक्सूत्ररूपे क्षितिभास्यपृष्ठे
संगच्छते तद्वियरं कुभेन्द्वोः ।
यस्मात्कुभा पृष्ठजसूत्रलग्ना
नतेन्दुदृग्गिम्यजनेमिरस्ति ॥६३॥
तदन्यत्रापि संयोऽयं स्वल्पान्तरवशाद्बुधैः ।
अपर्यानयनं सम्यक् दृष्ट्वा मत्क्षेत्ररीतितः ॥६४॥

द्रष्टव्य पूर्वक्षेत्रम् । यदि द्रष्टा 'प' बिन्दौ भवेत् तदा वास्तवस्पर्शसमये 'चग मित केन्द्रान्तर शुकम् । यतस्तस्य 'पज' एकमेव सूत्र बिम्बद्वयस्पर्शसूत्र जातम् । अन्यथा तु भूमान्तर्गते द्रष्टरि तद् दृश्यवृत्त यदा भूभासूत्रं मिलति, तदा तस्य वास्तव स्पर्शकाल ।

अथैतदीचिन्यचर्चामाह—

प्रयासतोऽप्यत्रकृतेऽन्तरेतत्
सर्वत्र योग्यं नहि तत्त्वतोऽतः ।
मानैक्यखण्डं सुगमं त्वसूक्ष्मं
ज्ञात्वैव सर्वत्र कृतं तदार्यैः ॥६५॥
कृतं यदत्रास्ति चिरन्तनार्यैः
स्वल्पान्तरात्तद्व्यवहारसिद्ध्यै ।
यत्तत्त्वबुद्ध्याऽत्र कृतं नवीनै-
रहंकृतैस्तन्न मतं ममास्ति ॥६६॥

एतावता महता प्रयासेन एतेऽपि वास्तवस्पर्शकालिकेऽन्तरे,सर्वत्र तत्त्वतो योग्य नहि अत आर्यं सर्वत्र लाघवमसूक्ष्ममपि ज्ञात्वैव सुगम मानैक्यखण्डमित स्पर्शकेन्द्रान्तर कृतम् । ते तु एता स्थूलतां विदन्त एवासन् । अतो न तेषु दोष कश्चित् । परन्तु नवीनैरहङ्कृतै स्तत्त्वबुद्ध्या यत् कृतं तन्मम मत नास्ति । अर्थात्तेषु दोष इति ।

अत्र मदीयो विचार । द्रष्टव्य पूर्वक्षेत्रम । अत्र यो द्रष्टा 'प' बिन्दौ भवेत् तस्य तु कथितप्रकारेण वास्तवदृश्यवृत्त भूभाया साधित केन्द्रान्तरे स्पृशति निसरति च । परन्तु भूमान्त स्थलस्थितस्य द्रष्टु र्दृश्यवृत्त म वि दुत उपर्य्यपि भविष्यति, यतो भूमान्त स्थला दिन्दुबिम्बस्य स्पर्शरेखा म बिन्दुत ऊर्ध्वं त स्पृशति । तेन भूमान्त स्थितानां सर्वेषा सर्वप्रथमस्पर्शबिन्दोर्दृश्यवृत्तान्तर्गतत्वात् न पृथक् नियमस्यावश्यकता । तथैवोक्त भास्करेणापि 'समकक्षकाले भूभा लगति मृगाङ्के यतस्तया स्नानम् । सर्वे पश्यन्ति सम समकक्षत्वान्न लम्बनावनतीति ॥' ।

अत्र यदा भूबिम्बचन्द्रबिम्बयोः स्पर्शोऽर्थादेकमेव सूत्रं विरुद्धस्पर्शरेखारूपं तदा चन्द्रबिम्बभूबिम्बयोः परितः क्रमस्पर्शरेखाभिर्यैका समसूची समुत्पद्यते, तत्र स्पर्शभागाद्विरुद्धदिशि, तत्सूचीभूभासूच्योरन्तर्गतभूप्रदेशे वर्त्तमानानां जनानां स च स्पर्शबिन्दुर्न दृश्यो भविष्यति । तत्र भास्करीयसूत्रसंचारो न भवति । अथ भूभान्तः किंचित्प्रविष्टे विधुबिम्बे वास्तवचन्द्रदृश्यवृत्तभूतलेन च्छिन्नाया भूभासूच्याः प्रदेशस्य दीर्घवृत्तत्वादत्रापि वास्तवचन्द्रशृङ्गोन्नतिपरिलेखगतदृश्यवृत्तभूतलपरिणतवास्तवशुक्लवृत्तवच्चन्द्रग्रहणपरिलेखे भूभावृत्तरचनं दीर्घवृत्तरूपनियमेन वस्तुतो विधेयम् । प्राचीनैरत्र क्रियालाघवार्थं वृत्तत्वमेवाङ्गीकृत्य सकलं कर्म कृतमित्यलं प्रसंगागतविचारेणेति ।

ग्रन्थकारः—अत्रोपपत्तिः ।

कुगर्भभूभाग्रयोर्मध्यसूत्रं (भूइ) चन्द्रगोले यत्र लग्नं तत्र (ग) भूभाकेन्द्रम् । स्पर्शे मोक्षे च ततश्चन्द्रबिम्बगोलकेन्द्रमपि स्वगोलेऽन्तरितम् । तत्केन्द्रयोः सक्तं त्रिज्यावृत्तं (गचं) तत्स्थितिकर्णवृत्तसंज्ञं, तद्वृत्ते तत्केन्द्रान्तरं तु स्थितिकर्णसंज्ञं स्थितिसिद्धये योग्यमिति । तत्साधनोपायः स यथा, स्पर्शे मुक्तौ च चन्द्रगोलस्थभूभाल्पतया तदधः स्थिताधिकभूभापृष्ठे विधुबिम्बगोलस्पर्शः । तत्र भूभापृष्ठादूर्ध्वाधःस्थितात्कोटिरूपात्तत्स्पर्शचिन्हात्तिर्यग् भुजरूपेन्दुव्यासार्धान्तरेण चन्द्रबिम्बगोलकेन्द्रं चन्द्रगोलेऽस्ति । एवं कुभापृष्ठसूत्रं कुपृष्ठे यत्र लग्नं ततश्च भूव्यासार्धान्तरेण भुजरूपेण चन्द्रकेन्द्रान्यदिशि भूकेन्द्रमप्यस्ति (१) ।

कोटिरूपाद्भूभापृष्ठाद्भूगोलपृष्ठचन्द्रबिम्बगोलपृष्ठयोः सूत्रं भूभापृष्ठखण्डं यत्र, यस्मिन् तच्चेन्दुभूव्यासदलैक्यरूपभुजे चन्द्ररूपे कर्णं कोटिरूपं स्यात्तयोस्तुल्यमानयनमत्र त्रिभुजातीयम् (भूचं) । अथ (उपन्तत) तद्रूपकोटौ (भूग) भन्यभूखण्डरूपकर्णौ यौ (भूच)

१ तत्र भूभापृष्ठसूत्रस्य भूचन्द्रबिम्बयोर्बिन्दुस्पर्शरेखाकारकत्वात् ।

भुजस्तदूनेन्दुभूव्यासैक्यदलं कर्णं (वउ=चंत) प्रकल्प्य या कोटिः (चन) सैवेन्दुगोलस्थकुभेन्दुबिम्बगोलकेन्द्रयोरन्तरज्या, प्रोक्तकुभानयनोपयुक्तजात्यसजातीयमिदं क्षेत्रद्वयमिति । तदनुपातेनात्रानयनं सुगममित्युपपन्नं पूर्वप्रकारोक्तम्।

एवं भूव्यासार्धभुजे चन्द्रकर्णरूपकर्णो या कोटिः सा तु (पज) चन्द्रगोलान्तर्गतभूभापृष्ठखण्डरूपा । अस्यां पूर्वानीत (पम) कुभापृष्ठखण्डं विशोध्य यच्छेषं (मज) तद्रूपां कोटिं प्रकल्प्य चन्द्रव्यासखण्डरूपे (मचं) भुजे यः (चज) कर्णस्तत्पूर्णचापं कार्यं, तत्तु (चज) कुभापृष्ठसूत्रचन्द्रबिम्बगोलकेन्द्रयोरन्तरमिन्दुगोले स्यात् । कुभामध्यसूत्रपृष्ठसूत्रयोश्चन्द्रगोलेऽन्तरं तु (गज) भूभार्धमिति । तयोर्योगे (चग) कुभेन्द्वोरन्तरं चन्द्रगोले स्यादित्युपपन्नं द्वितीयप्रकारोक्तम्। यद्यत्र (पइ) कुभापृष्ठ सूत्र नद्दृष्टि (१)सूत्र स्यात्तर्हि तदन्तरं कुभेन्द्वोर्युक्तं चन्द्रद्दृबिम्बनेमौ कुभापृष्ठस्पर्शात्। अन्यथा तु स्थूलमित्युपपन्न सर्वम्।

अथ स्थित्यर्धसाधनमाह—

अथात्र यत्स्पर्शविमुक्तिकाले
कुभेन्दुबिम्बान्तरमिन्दुगोले ।
ज्ञेयं बुधैस्तत्स्थितिकर्णसञ्ज्ञं
तत्सक्तवृत्तं स्थितिकर्णवृत्तम् ॥८७॥
पदं हि बाणस्थितिकर्णजीवा-
वर्गान्तरात्तत्त्रिगुणेन निघ्नम् ।
भक्तं च तद्बाणजकोटिमौर्व्या
तल्लब्धचापं स्थितिखण्डलिप्ताः ॥८८॥

अत्र स्पर्शकाले भूभाचन्द्रकेन्द्रप्रोतवृत्तं स्थितिकर्णसंज्ञमिति शेषं सुगमम्।

१ यदि प' बिन्दुदृष्टिस्थानं स्यात् ।

अत्रोपपत्तिः ।

अत्र भूल = क्रां.वृ. । भू = भूभाकेन्द्रम् चं = चन्द्रकेन्द्रम्, चंल = शरः । भूचं = स्थितिकर्णवृत्तम् । ∵ भूलचं = ९० ∴ भूलचं चापजात्यम् ।

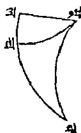
तत्र ∵ $\sqrt{\text{ज्या}^2\text{भूचं} - \text{ज्या}^2\text{लचं}}$ = शरकोटिज्यासाधेपरिणता ज्या भूल ∴ $\dfrac{\text{त्रि}\sqrt{\text{ज्या}^2\text{भूचं} - \text{ज्या}^2\text{लचं}}}{\text{कोज्याश}}$ = ज्या भूल एतच्चापम् = भूल = स्थितिखण्डम्, अत उपपन्नम् ।

पुनः प्रकारान्तराभ्यां स्थितिदलसाधनमाह—

यद्वा शरज्या त्रिगुणेन निघ्नी
विभाजिता सा स्थितिकर्णमौर्व्या ।
फलस्य चापं परसंज्ञकं स्या-
दथेषुकोटिज्यकया विभक्ता ॥६९॥
परस्य कोटिज्यकया विनिघ्नी
स्थितिप्रसिद्धश्रवणस्य जीवा ।
तच्चापलिप्ताः स्थितिखण्डकस्या-
दथान्यथा वाऽऽनयनं स्थितेश्च ॥७०॥
स्थितिकर्णस्य कोटिज्या शरकोटिज्यया हृता ।
त्रिज्याघ्नी फलचापं यत्तत्कोटेर्लिप्तिका स्थितिः ॥७१॥
चन्द्रार्कगतिभेदेन भक्ताः षष्टिगुणाश्च ताः ।
स्थितिलिप्ताः फलं तत्स्याद्घट्याद्यं स्थितिखण्डकम् ॥७२

अत्रोपपत्तिः । भूल = क्रा.वृ., भूचं = स्थितिकर्णवृत्तम् । च = चन्द्रम्, शेषमूह्नीयम् ।

तत्र 'भूलच' त्रिभुजे 'लभूच' = परसंज्ञः कल्पितः ।

तदा $\frac{\text{त्रि}\times\text{ज्या'चल'}}{\text{ज्याभूच}}=\frac{\text{त्रि}\times\text{ज्याश}}{\text{ज्यास्थिक}}$ = ज्यापर = ज्या-∠लभूच, अथ ∵ ∠लभूक = ९०°, ∴ ∠चभूक = परकोट्यंशाः । तथा, चक = शरकोट्यंशाः । ∴ ज्याभूल = ज्या-भूकच = $\frac{\text{ज्या}\angle\text{चभूक}\times\text{ज्या 'भूच'}}{\text{ज्याचक}}$

$=\frac{\text{कोज्यापर}\times\text{ज्यास्थि.क}}{\text{कोज्याशर}}$ एतच्चापं = भूल, अतः उपपन्नः पूर्वप्रकारः ।

अथ 'भूलच' त्रिभुजे चापजात्योक्तया ∵ कोज्या'भूल'×कोज्या'लच' = त्रि×कोज्याचभू ∴ कोज्याभूल = $\frac{\text{'त्रि}\times\text{कोज्या'चभू'}}{\text{कोज्या'लच'}}=\frac{\text{त्रि}\times\text{कोज्यास्थिक}}{\text{कोज्याशर}}$.

= कोज्या'स्थि-र्ध, एतच्चापम् = भूल = स्थितिखण्डम् । अत उपपद्यते द्वितीयप्रकारः । ततः समयार्थमनुपातः $\frac{\text{६०}\times\text{स्थित्यर्धकला}}{\text{चंगक}-\text{रगक}}$ = स्थित्यर्धघटिका । अत उपपन्नं सर्वम् ।

ग्रन्थकारः— "अत्रोपपत्तिः ।

चन्द्रगोलोपरि कुभेन्दुबिम्बकेन्द्रयोः स्पृष्टं त्रिज्यावृत्तं स्थितिकर्णवृत्तं तत्क्रान्तिवृत्तं कल्प्यं, चन्द्रकक्षावृत्तं विषुवन्मण्डलं चन्द्रबिम्बगोलकेन्द्रस्थकदम्बवृत्तं ध्रुवद्वयसकचलवृत्तं कदम्बयोर्ध्रुवत्वेन कल्पनाच्छरोऽत्र क्रान्तिः, स्थितिकर्णौ हि भुजाः क्षेत्रकलाः, तत्रोदयमानमेव कक्षावृत्तस्थकलाः स्थितिखण्डलिप्ताः स्युरिति स्पष्टम् ।"

अथ भास्करमतमाक्षिपन्नाह—

> स्पर्शे मोक्षे शरो बाहुः स्थितिकर्णः श्रुतिस्तयोः ।
> वर्गान्तरपदं कोटिरित्थं हि बहुभिः किल ॥७३॥
> पाट्युक्तजात्यरीत्यैव पूर्वैस्तद्गणितं स्थितेः ।
> व्यवहारप्रसिद्ध्यै च स्वल्पान्तरवशात्कृतम् ॥७४॥

स्पष्टम् ।

अत्रोपपत्तिः ।

अत्र मूल = क्रां.वृ. । भू = भूभकेन्द्रम् चं = चन्द्रकेन्द्रम्, चंल = शरः । भूचं = स्थितिकर्णवृत्तम्। ∵ भूलचं = ६० ∴ भूलचं चापजात्यम् ।

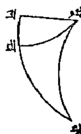
तत्र ∵ $\sqrt{\text{ज्या}^2\text{भूचं} - \text{ज्या}^2\text{लचं}}$ = शरकोटिज्यासाधितत्रिज्याविणता ज्या भूल ∴ $\dfrac{\text{त्रि}\sqrt{\text{ज्या}^2\text{भुचं} - \text{ज्या}^2\text{लचं}}}{\text{कोज्याश,}}$ = ज्या भूल' एतच्चापम् = भूल = स्थितिखण्डम्, अत उपपन्नम् ।

पुनः प्रकारान्तराभ्यां स्थितिदलसाधनमाह—

यद्वा शरज्या त्रिगुणेन निघ्नी
विभाजिता सा स्थितिकर्णमौर्व्या ।
फलस्य चापं परसंज्ञकं स्या-
दथेषुकोटिज्यकया विभक्ता ॥६९॥
परस्य कोटिज्यकया विनिघ्नी
स्थितिप्रसिद्धश्रवणस्य जीवा ।
तच्चापलिप्ताः स्थितिखण्डकस्या-
दथान्यथा वाऽऽनयनं स्थितेश्च ॥७०॥
स्थितिकर्णस्य कोटिज्या शरकोटिज्यया हृता ।
त्रिज्याघ्नी फलचापं यत्तत्कोटेर्लिप्तिका स्थितिः ॥७१॥
चन्द्रार्कगतिभेदेन भक्ताः षष्टिगुणाश्च ताः ।
स्थितिलिप्ताः फलं तत्स्याद् घट्यात्म स्थितिखण्डकम् ॥७२॥

अत्रोपपत्तिः । मूल = क्रा.वृ., भूचं = स्थितिकर्णवृत्तम् । क = कदम्बम्, शेषमूहनीयम् ।

तत्र 'भूलच' त्रिभुजे 'लभूच' = परसंज्ञः कल्पितः ।

तदा $\frac{\text{त्रि}\times\text{ज्या चल'}}{\text{ज्याभूच}} = \frac{\text{त्रि}\times\text{ज्याश}}{\text{ज्यास्थिक}}$ = ज्यापर = ज्या-∠लमूच, अथ ∠लभूक=९०°, ∠चभूक=परको ट्य शा । तथा, चक=शरकोट्य शा । ज्याभूल=ज्या भूकच = $\frac{\text{ज्या}\angle\text{चभूक,}\times\text{ज्या 'भूच}}{\text{ज्याचक}}$

= $\frac{\text{कोज्यापर}\times\text{ज्यास्थिक}}{\text{कोज्याशर}}$ एतच्चाप = भूल, अत उपपन्न पूर्वप्रकार ।

अथ 'भूलच' त्रिभुजे चापजात्योक्त्या कोज्या भूल'×कोज्या'लच' = त्रि×कोज्याचभू कोज्याभूल = $\frac{\text{त्रि}\times\text{कोज्या चभू'}}{\text{कोज्या लच}} = \frac{\text{त्रि}\times\text{कोज्यास्थिक}}{\text{कोज्याशर}}$

= कोज्या'स्थि र्ध, एतच्चापम् = भूद = स्थितिखण्डम् । अत उपपद्यते द्वितीयप्रकार । तत समयार्थमनुपात $\frac{\text{६०}\times\text{स्थित्यर्धकला}}{\text{चंगक–रगफ}}$ = स्थित्य र्धघटिका । अत उपपन्न सर्वम् ।

ग्रन्थकारः— "अत्रोपपत्तिः ।

चन्द्रगोलोपरि गुभेन्दुबिम्बकेन्द्रयो स्पृष्ट त्रिज्यावृत्त स्थिति पणवृत्त तत्रान्तिवृत्त कल्प्य, चन्द्रकक्षावृत्त विपुवन्मण्डलं चन्द्रबिम्बगोलकेन्द्रस्थकदम्बवृत्त भूबद्वयसक्तचरवृत्त कदम्बयोर्भुवत्येन कल्पनाच्छरोऽत्र मान्ति स्थितिकर्णो हि भुक्ता क्षेत्रकला, तत्रोदय मानमेव कक्षावृत्तस्थकला स्थितिपण्डलिता स्युरिति स्पष्टम् ।"

अथ भास्करमतमाक्षिपन्नाह—

> स्पर्शे मोक्षे शरो बाहुः स्थितिकर्णः श्रुतिस्तयोः ।
> वर्गान्तरपदं कोटिरित्थं हि बहुभिः किल ॥७३॥
> पात्वृक्जात्यरीत्यैव पूर्वस्तद्गणितं स्थितेः ।
> व्यवहारप्रसिद्ध्यै च स्वल्पान्तरवशात्कृतम् ॥७४॥

स्पष्टम् ।

अथ चापीयत्रिभुजलक्षणं वदन् सार्वभौममतस्थौल्यमाह—

यत्तुल्यवृत्तत्रयसिद्धमुक्तमिदं हि पूर्वैः किल चापजात्यम्।
न तत्कथंचिद्दृजुसूत्रजात्यमतोऽत्र सिद्धिर्न तदुक्तरीत्या ॥

तच्चापजाताधंगुणोत्थसूत्रैः
कृतं च यत्तन्न हि जात्यमस्ति ।
तथैव तच्चापजपूर्णजीवो-
द्भवं नहि स्यात्तदपीह जात्यम् ॥७६॥

प्रत्यक्षतस्ते (१) त्रिभुजस्वरूपे
स्रुतो (२) ऽन्यथा चापगुणैस्तु पूर्णैः ।
आद्योदितात्सूक्ष्मतरं प्रवक्तु
यत्साॐर्वभौमे कथितं न सत्तत् ॥७७॥

अत्र तुल्यवृत्तत्रयेण किन्तु महद्वृत्तत्रयेणैव सिद्धं त्रिभुजं चापीयजात्यमजात्यं च भवति । तत् सरलभुजकोटिकर्णात्मकं जात्यमिव कथंचिन्नातोऽत्र प्राचीनोक्तया वास्तवस्थितिखण्डज्ञानं नेति ज्ञेयम्। तथा मुनीश्वरेण स्वसिद्धान्तसार्वभौमे तु चापीयजात्यत्रिभुजे कर्णांश ज्याकर्णः । भुजचापज्या तु भुजः । कोटिचापज्या कोटिरियं स्वीकृतं तत् त्रिभिर्यथार्थजीवाभिर्जात्यं न जायते । तथा तत्र भुजत्रयपूर्णज्याभिरपि जात्यमङ्गीकृतं तदपि सर्वथा युक्तिहीनमेव ।

---

१ अत्रिभुजस्वरूपे इतिपाठः सापीयान् । यतश्चापत्रयमवक्रं कृत्वा सरलत्रिभुजं न भवति तथा यथार्थ भुजजीवाभिरपि त्रिभुजं नोत्पद्यते तेनोक्तं युक्तम् । २परन्तु पूर्णैश्चापगुणैरन्यथाऽर्थादुत्पद्यते ।

ॐ तथाचोक्तं मुनीश्वरेण स्वरचितसिद्धान्तसार्वभौमे—चन्द्रग्रहणे—

भाग्रपाहकबिम्बनेमिमिलने तत्केन्द्रयोरन्तरं मानार्धैक्यसमं श्रुतिः शशिशरः कोटिर्भुजः स्यात्तयोः ॥ कृत्यौरन्तरतः पदं भुजगृहात्, तत्तु मूलान्तरे कक्ष्याद्ये यत्स्थे तदंशधनुषः पूर्णस्य पूर्णज्यका ॥२१॥ गत्यन्तरांशैर्यदि षष्टिनाड्यस्तदंशचापद्विगुणांशकैः का । इत्यागताः स्युः स्थितिनाडिकाद्यो अन्त्यादिके प्रागनिमानादिः॥३०॥

अथात्र क्रान्तिक्षेत्रमङ्गीकृत्योच्यते तत्र नाडीक्रान्तिवृत्तयो खाङ्कमितौ कोटिकर्णौ, अयनप्रोतवृत्ते जिनाशा भुज इत्यत्र भुजकोटिचापयोर्वर्गयोग कथमपि कर्णवर्गसमो न भवेत्केवलकोटिवर्गस्यैव कर्णवर्गसमत्वात् । तथा कोटिकर्णोत्क्रमज्ययो समत्वात्तयोर्वर्गयो समत्वात्कथमपि भुजकाट्युत्क्रमज्यावर्गयोग कर्णचापोत्क्रमज्यावर्गसमानो नहि भवेत्तथा च चापक्षेत्रस्यातोऽनुपातोऽपि न सम्यग्भवति, यथा सन्नत्यशकोटिकर्णजिनाशोत्पन्नं त्रिभुज समद्विबाहुकं, तत्रैव भुजाशविपुवांशापमांशैर्जनितत्रिभुजं विषमभुजम् । तत्रैक एव समकोण परमान्तरकोणउभयनिष्ठस्तेन कोणत्रयतुल्यसाजात्यधर्माभावाच्चापक्षेत्रयोरतुल्ययो साजात्यमेव नहि । चापक्षेत्रयो कोणत्रयाणा तुल्यत्वे तत्क्षेत्रयोरपि तुल्यत्वमिति गोलीयरेखागणितोपपत्त्याऽतिरोहितम् । अथ तथात्वेऽपि यद्यनुपातो बलात्क्रियते तदा महान्दोषसंभवेद्यथा इविभचा $= \frac{९०\times इक्ष अचा}{९०} =$ इक्ष अचा, अत्रेष्टस्थले विपुवांशभुजांशयो परमविरुद्धमपि समत्व सिद्ध्यति । अतश्चापानुपात नोचित । परन्तु येषा ययोर्वा चापक्षेत्रयो समकोणेतरैककोण साम्यं भवेत्तेषा तयोर्वा ज्याक्षेत्रसाजात्य भवति इति चापीयत्रिकोणमित्या स्फुटम् । अथेष्टचापजात्ये भुजत्रयस्य यथार्थजीवाभिरपि जात्यत्रिभुजं नोत्पद्यते, यथा ग्रहस्थानाद्विपुवांशगतत्रिज्याया लम्बरूपा क्रान्तिज्या, ग्रहस्थानाद्वाल्सन्धिगतत्रिज्यायां लम्बरूपिणी दोर्ज्याऽनयोर्मूलद्वयरेखाया विपुवांशज्यातोऽल्पत्वदर्शनाद्यच्चापीयत्रिकोणमित्या तद्वद्रेखाया भुजकोटिज्यासार्धपरिणतत्वाच्च । अथैव चापजात्ये भुजत्रयपूर्णज्याभिर्जात्यत्रिभुजं नोत्पद्यते । अथ यदि सायविपुवांशलम्बकोण समकोण कल्प्यते तदा धरातलोत्पन्नकोणपरिमाणया विपुवांशबिन्दुगतत्रिज्यायां क्रान्तिविपुवांशपूर्णज्ये लम्बरूपे परन्तु विपुवांशबिन्दुतस्ते गोलस्पर्शरेखे अपि सिद्धे, स्पर्शरेखाया गोलबहिर्गतत्वात्कथमपि पूर्णज्यात्वं न । तथा चात्र

भवेयुः तत्र । भु·पूर्णज्या^{2}+को·पूर्णज्या^{2}=कर्णपूर्णज्या^{2} इदं कल्पितमेव तन्मते, तथा च ज्या^{2}भु+ज्या^{2}को=ज्या^{2}क, एवमपि, तथा हि—

उज्या^{2}भु+उज्या^{2}को=उज्या^{2}क, एवमपि, तैः स्वीकृतं तदयुक्तिकम् ।

√(उज्या^{2}क—उज्या^{2}भु)=उज्याको, इदं तु निजार्धज्या-पूर्णज्ययोः मध्ये सदाऽस्ति । परन्तु √(ज्या^{2}क—ज्या^{2}भु)=ज्याको इदं तु भुजकोटिज्या· साधवृत्ते, नहि त्रिज्योत्थवृत्ते भवेत्तेनाद्यानुपातात् त्रिभज्यावृत्ते चापार्थं तज्ज्या भवेदिति त्रिप्रश्ने बहुत्र प्रतिपादितमेवेति ।

स्थितेश्च चापीकरणात्प्रसिद्धौ
कथं च तत्पूर्णगुणोद्भवं मत् ।
अर्धज्यकोत्थं तु न सत्तदित्थं
तदुक्तमार्यैः सकलं विचिन्त्यम् ॥८३॥

चापीकरणात् चापात्मकोचितत्वात् स्थितेः प्रसिद्धौ तन्मुनी· श्वरानीतं पूर्णगुणोद्भवं च कथं सत् समीचीनम् । अर्धज्यकोत्थ· मपि न सत्तदेवं तदुक्तं सर्वप्रार्यैः पक्षपातरहितैरिति विचिन्त्यम् ।

यैर्जात्यत्रमतो निजेषुजसुपूर्णज्यां परित्रिज्यया ※
कृत्वा तत्स्थितिजज्यकां पुनरतो व्यर्थश्रमात्स्वादृताम् ।
कृत्वा गौरवतोऽपवर्त्तनमखुच्चैवेह यच्चेरितं
स्थित्यर्थं तदसत्यतो न कलिकाः कक्षोद्भवास्ता अपि ॥८४॥

येर्मुनीश्वरैः चापजात्यक्षेत्रस्यावयवत्रयपूर्णज्याभिर्जात्यं प्रमान्म· स्या ग्रहणे स्वेष्टकालिकशरपूर्णज्यां परत्रिज्यया परिणतां विधाय पुनस्तद्वशतो या स्थितिदलपूर्णज्या स्यात्तां व्यर्थश्रमात् स्वमनानुकूलां कृत्वा गौरवतोऽत्र एवापवर्त्तनमशात्वा यत् स्थित्यर्थमीरितं तदसमी· चीनम्, पूर्णज्याभिर्ज्यात्वेनानुपपत्तेः—

※ यथोक्तं मुनीश्वरेण स्वसिद्धान्तसार्वभौमे—

शरोऽन्त्यमज्या क्रमशीघ्रयोर्द्वगौक्यमूर्ण त्रिमजीवयाऽऽप्तम् ।
गजाग्निवेदाग्निभिराहतं तत्क्रमस्य लिप्ता ग्रहणे स्फुटाः स्युः ॥२४॥ चं० ग्र०अ०

तथा च ताः पूर्णज्याखण्डसिद्धाः कला अपि तत्कक्षासम्बन्धिन्यो नहि भवन्ति । अर्था स्थितिदलार्धज्याचापं स्थित्यर्धं, नहि स्थितिदलपूर्णज्याचापस्थित्यर्धम् तच्चापस्य स्थितिदलचापाधिकत्वात् ।

अत्रयुक्तिः । मुनीश्वरेण तु पूर्वाचार्यसम्मतं ग्रहणस्थितिक्षेत्रसारल्यविविच्य, तत्र चापावयवेऽपि तत्कृत्योयोगिपदं कर्णं इत्यादिसरलजात्यधर्मं विलोक्य "महाजनो येन गतः सपन्थाः" इति नीतिशरणि शरणीकृत्य, लाघवात्तत्पूर्णज्याभिर्जात्यं मत्वा कृतं सर्वं ग्रहणोपयोगिकं कर्म, परमिति स्वल्पान्तरदोषं स्वीकृत्यैव कृतम्, न पुनर्वास्तवत्वसिद्धिबुद्ध्या, यतो ग्रहणेतरपदार्थसाधने कुत्रापि पूर्णज्यात्मकक्षेत्रस्य ज्याक्षेत्रस्वीकारो नहि तत्सिद्धान्ते विलोक्यते, अर्थात्तेन त्वत्र पूर्णज्यात्रयजातत्र्यस्रम् तलाच्चापाभिमुखं गोलखण्डं त्यक्त्वा जात्यमङ्गीकृतमिति भावः ।

अथ स्थितदलस्वरूपं तत्साधनेऽसकृत्कर्मप्रयोजनं चाह—

कुभेन्द्वोरन्तरं नैव पूर्णिमान्ते ततो भवेत् ।
प्राक् पश्चात्पर्शमुक्त्योस्तद्विवरं स्थितिलिप्तिकाः ॥८५॥
स्वबाणस्थितिकर्णाभ्यां स्थितिः स्यात्स्पर्शमोक्षयोः ।
पूर्वमत्र तदज्ञानात्पूर्णिमान्तोद्भवं पुरा ॥८६॥
ज्ञात्वा तद्वशतः साध्यावसकृद्विधिना स्फुटौ
तथा तत्स्थितिखण्डे च साध्ये स्पष्टे बुधैः किल ॥८७॥

स्पष्टार्थाः श्लोकाः ।

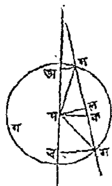
अथ मध्यग्रहसर्वग्रहणकालावाह—

सदैव पूर्णिमान्ते च विधोर्मध्यग्रहो भवेत् ।
ग्रहस्य सर्वकालः स्याद्विवरं स्पर्शमोक्षयोः ॥८८॥

भास्करोऽप्येवमेव "मध्यग्रह पर्वविरामकाले" इत्याह । अत्रायमाशयस्तेषां यत्पूर्णान्तकालिकशरसममेव स्पर्शमोक्षकालयोरपि शरमादौ मत्वा तत. स्पार्शिकमौक्षिकस्थित्यर्धे अपि समे आगच्छत इति लाघवात् प्राचीनैः सर्वैरपि तथैवोक्तम् । यदि पातस्थानात्पूर्वं स्पर्शः पश्चा-

न्मोक्षः तथा यदि तत्तत्कालिके शरमाने समाने भवतस्तदा पूर्णान्ते मध्यग्रहणस्य सम्भवः। अन्यथा तु स्पर्शमोक्षयोः शरयोर्भेदात् स्थित्यर्धे विभिन्ने भवतस्तदा कथं स्पर्शमोक्षयोरन्तर्गतसमयस्य मध्यं पूर्णान्ते भविष्यतीति बालानामपि स्पष्टम् ।

यथोच्यते

अउ = क्रान्तिवृत्तम् ।

सम = विमण्डलम् ।

पक = पूर्णान्तकालिकःशरः । मत = मा.पै.आ

'म' बिन्दुतः 'मल' मानैक्यार्धव्यासेन कृतं 'समग' = वृत्तम् ।

स = स्पर्शबिन्दुः । म = मोक्षबिन्दुः ।

अस = स्पार्शकालिकः शरः ।

मउ = मोक्षकालिकः शरः । अड = स्पार्शिकस्थित्यर्धम् । पउ = मौक्षिकस्थित्यर्धम् । अत्र ∵ अस $<$ उम ∴ अप $>$ पउ अथ 'सपम' त्रिभुजे ∵ पम=पस ∴ 'सम' भुजोपरि 'पल' लम्बे कृते, सल=लम, अथप्रतिक्षणं भूभाया इन्दोश्च निजनिजभ्रमणवृत्ते भ्रमणात्तत्काले तत्केन्द्रद्वयबद्धवृत्ते केन्द्रान्तरं विलक्षणं भवति, तेन म०म०प० श्रीसुधाकरद्विवेदिभिः सुधावर्षिण्यां कल्पितविमण्डलस्य तथा रचना कृता, यथा विमण्डले चलितभूभायाश्चलितचन्द्रेण यदन्तरं, तन्मितमेव यत्र स्थिरभूभया चलितचन्द्रस्यान्तरं भवति तत्र पूर्णान्तकालादग्रतः पूर्वतश्च कियति काले मध्यग्रहणं भवति, तत्सर्वं विवेचितं साधितञ्चेति द्रष्टव्या सुधावर्षिणी किमत्र ग्रन्थविस्तृत्या फलम् ।

अथ विदोषदिशा कल्पितविमण्डलस्य रचनां विधाय भूभाकेन्द्रान्मानैक्यखण्डव्यासार्धेन कृतं वृत्तं यत्र कल्पितविमण्डले स्थानद्वये संलग्नं, तत्रैकत्र स्पर्शोऽन्यत्र मोक्षः । अथ भूभाकेन्द्रतः स्पर्शबिन्दुमोक्षबिन्दुगते रेखे कार्ये, तत्र तदन्तर्गतद्विबाहुकं त्रिभुजम् । यदाधारो विमण्डले स्पर्शमोक्षान्तरम् । त्रिभुजशीर्षे भूभाम्याने । अत्र स्थिरभूभातः कल्पितविमण्डले योऽलम्बस्तत्र मध्यग्रहणम् । स च धाम्नः

निमण्डले नहि लम्ब । तत्र पूर्णान्तप्रदेशसम्मुखं न्यूनकोण । तल्लम्ब समानान्तर चलितभूभात वृत्त सद्वास्तवविमण्डले यत्र लग्न तत्रैव तत्काले चन्द्र सम्भवेत् । तत्र समान्तरस्यापि वास्तवविमण्डलोपरि पूर्णान्तकालिकशराभिमुख न्यूनकोणकरत्वाद्भूभावेन्द्राद्वास्तवविम ण्डलोपरि लम्बवृत्त परमात्पान्तरम्, अतो विशेषोक्त सूत्रमेतद्युक्ति प्रदर्शक वर्त्तते । यथा—

"परमात्पान्तरपूर्णिमान्तमध्ये ह्येकस्मिन् निक्दम्बलग्नवृत्ते ।
धरणीभाशशिनौ समौ भवेतां गोलज्ञैश्मवेहि गोलयुक्त्या ॥"

अथ ग्रहणे स्नानादिफलम्—

यत्र स्नानाज्जपाद्धोमाद्दानाच्चेश्वरभक्तितः ।
भूमिस्थितो नरः शीघ्रं सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥८६॥

यत्र यस्मिन् ग्रहणे शेष स्पष्टम् अत्र भूभान्तस्थितचन्द्रबिम्बे रवि किरणपतनाभावात तादृक् पापवायुर्नि सरति येन नृणा कठिनरोगोद्-गम सम्भवेत्तेन तदानीं जलान्तस्थजनाना वायुतत्प्रभावपतनात्स्नाना वश्यकत्व नूतनशिक्षयाऽपि पाश्चात्यैरनुभूय कथ्यते । इति ।

समध्योदयभेदेन बिम्बान्तरादिष्काले बिम्बसाधनमाह—

ज्योतिः प्रभावतो दृष्टेश्चाभिघातात्तथा कृतात् ।
बिम्बादप्यल्पकं बिम्बं सदा पश्यति मानवः ॥ ९०॥
तत्र तीक्ष्णतयाऽर्कस्य कलाषट्कोनितं हि तत् ।
विधोः सौम्यतया सार्धपञ्चलिप्तोनितं च तत् ॥९१॥
इदमप्युदित मध्ये तूदये चन्द्रवद्रवेः ।
विधोर्लिप्ताचतुष्कोनं तच्चातीन्द्रियबुद्धिभिः । ९२ ॥
मध्योदयान्तरं निघ्नं शङ्क्वंशैः स्याद्धहृत्फलम् ।
उदये संयुतं तत्स्यादिष्टकालोद्भवं किल ॥ ९३ ॥
बिम्बयोरन्तरं ज्ञेयं तद्धि चादृश्यदृश्ययोः ।
तदर्धप्रमिते ग्रासे त्वदृष्टस्य कथं च न॥९४।

न ग्रस्तं दृष्टमत्रास्ति नादेश्यं ग्रसनं हि तत् ।
तज्ज्ञैर्दर्शनयोग्यं हि फलार्थमुदितं यतः ॥६५॥

अत्र स्पर्शरेखाकरणेन बिम्बस्य यद्दृश्यवृत्तं तन्मितमपि नावलोक्यते लोकैः, तन्न्यूनत्वदर्शनहेतुर्ज्योतिःप्रभाव एव, तेन मध्याह्नेऽल्पं रव्युदये तु ज्योतिःप्रभावाल्पत्वादुचितं दृश्यते, तत्रेष्टकाले तदन्तरज्ञानं कृत्वा चेष्टबिम्बमाने संस्कारं दत्वा तात्कालिकं बिम्बमानमानीतम् । तत्र मध्याह्ने उन्नतांशाः=९०, तत्रोदयमध्यान्तरं पठितमस्ति, तेनेष्टोन्नतांशवशादनुपातः $\frac{\text{उ.मअं}\times\text{इउअं}}{९०}$ =इष्टकाले बिम्बान्तरस्यान्तरम् । एतदन्तरांशार्धोनदृश्यबिम्बव्यासार्धेन दृश्यवृत्तकेन्द्राद्यद्वृत्तं तद्दृश्यते चेष्टकाले इत्यर्थः । अत्र तदन्तरार्धमिते ग्रासे वास्तवदृश्यवृत्तस्य स्पर्श एव भवेत्तेन तन्मितग्रासो नादेश्यः । शेषं स्पष्टम् । अत्र शेषवासनाऽपि द्रष्टव्येति दिक् । अत्रत्यपरिलेखविचारः पुरस्तात् सूर्यग्रहणे सविशेषो द्रष्टव्यः ।

अथ दृग्गोचरयोग्यस्पर्शमोक्षकालानयनमाह—

तदर्धलिप्तागतेष्टकालयुतोनितौ स्पर्शविमुक्तिकालौ ।
दृग्गोचरौ तौ भवतः स्वबुद्ध्या नवीनवर्याः प्रवदन्ति चैवम्"

बिम्बान्तरकलासम्बन्धिसमयेन बृहद्बिम्बस्पर्शानन्तरं लघुबिम्बस्पर्शोऽजायमानत्वात् युक्तमेतदुक्तमिति ।

अथ बिम्बदृश्यत्वविशेषमाह—

गोलाकृत्या शुक्लदृग्बिम्बमध्यो
दृष्टेरासन्नोऽस्ति,दूरे तदन्तः ।
लक्ष्यं नानोऽल्पाधिकं नेमिवृत्त-
मल्पानल्पज्योतिषा दृक्प्रधानात् ॥६७॥

अत्र दृष्टिस्थानाद्दृश्यवृत्तकेन्द्रं सर्वबिन्दूनामपेक्षयाऽऽसन्नगतं, तथा च दृश्यवृत्तपरि बिम्बबिन्दवोऽन्यापेक्षया दूरगतमस्ति । स्पर्शस्तु पाल्यामेवाल्पोऽल्पाधिकं मानमानं न लक्ष्यं भवति, शेषं स्पष्टम् ।

अथ भास्कराचार्योपरि समाक्षिपन्नाह—

उन्नतज्याऽनुपातेन केचिदाहुरिहान्तरम् ।
तदसद् युक्तिशून्यत्वात्कथं चेच्छृणु तर्हि तत् ॥९८॥
यथा यथा ग्राह्यबिम्बमुदयादुन्नतं भवेत् ।
तथा तथाऽन्तरं स्वीयं दृश्यते तेन तन्मते ॥९९॥
तत्र भागानुपातः स्यादुचितश्चन्द्रशौक्ल्यवत् ।
अन्यथा चन्द्रशौक्ल्यं च तद्रीत्या न कथं कृतम् ॥१००॥

अत्र केचिदित्यनेन भास्कराचार्या. उन्नतज्यानुपातेन शङ्क्वनुपातेनान्तरं खमध्यक्षितिजसम्बन्धिभिन्नभिन्नबिम्बयोरन्तरमाहुः । तद् युक्तिशून्यत्वात्समीचीनं नास्ति, यदि च ते भास्करासीमश्रद्धया मत्कथनमेतत्तत्र विश्वासकरं न भवति, तदा शृणु कार्यशतं दूरीकृत्यास्मन्मतमपूर्वं सूर्यमतसमतम् यथा यथोदयक्षितिजाच्छाद्यबिम्बं प्रवहवेगेनोन्नतं भवेत्तथा तथा तन्मते, तस्यापि युक्तिनादिनो मते स्वीयं तन्मताङ्गीकृतमेवान्तरं दृश्यते, तत्र चापगत्या गोलपृष्ठोपरि बिम्बस्य गमनदर्शनादंशानुपात एव तन्मतेनापि युक्तः । अहो यद्येवमुच्यते, भास्करेण न कुत्रापि अंशानुपात. कृतः सर्वत्र तन्मते ज्यानुपात एव युक्तियुक्तत्वात्कृतो दृश्यतेऽतोऽत्रापि ज्यानुपात एव निहित एवं न, यतस्तेन चन्द्रशुक्लाङ्गुलसाधने भागानुपात एवाङ्गीकृत. नहि ज्यानुपात । यदि प्राचीनानुरोधेन तेनैव कृत इति कथ्यते, तदपि न यत वलनदृक्कर्मणो साधने लघ्वीपत्योरुत्क्रमज्यावशसाधनस्य खण्डनमतीव दार्ढ्यां कृत, अतस्तन्मते शुक्लाङ्गुलसाधनमंशानुपातसिद्धमेव युक्तमिति स्पष्टं ज्ञायते, चेदेवं तत्तत्स्थलोचितकल्पना गौरवलाघवविवेकवान् भास्कर आसीत्तदाऽत्र कथं न कृतोंऽशानुपातोऽर्थात्तस्येयं भ्रान्तिमूलाऽऽत्मककल्पना अत्रैव स्थूलाः सुखार्थं द्युदलेन भक्तं समुन्नतं सार्धयमान्वितं वेति दर्शनात् ।

बिम्बं खमध्योदयभेदसिद्धं
यैः स्वीकृतं दृक्ज्याभिघाततोऽस्ति ।

ज्योतिर्भवात्तेऽपि पुनस्त्यजन्ति
ह्यलक्षितं यत्तदपीह चित्रम् ॥१०१॥

ये श्रीपतिमिश्रथा भास्कराचार्यैर्ज्योतिर्जनितदृग्दोषाद्धेतोः समध्योदयभेदेन बिम्बस्य न्यूनाधिकत्वमङ्गीकृतं तेऽपि अलक्षितं यत्पुनस्त्यजन्ति, तदिहापि चित्रमस्ति । अर्थाच्चन्द्रग्रहणाधिकारस्य "त्रिज्योद्धृतस्तत्समयोत्थशङ्कु"-रित्यादिश्लोकस्य वासनाभाष्ये "गगनमध्यस्थं यद्ग्रहबिम्बं तस्य निखिलकरनिकरपिहितपरिधित्वात् किंचित् सूक्ष्मं दृश्यते, अथोदये क्षितिजस्थं भूव्यवहिततत्करनिकरं विशालमिव प्रतिभाति तत् सूक्ष्मत्वं विशालत्वं चापलब्ध्या बुद्धिमद्भिः कल्पितम्" इति भास्करैर्व्यलेखि । एवं करणकैरपि तैः तेजस्तैक्ष्ण्यात्तीक्ष्णेर्द्वादशांशो नादेश्योऽतोऽल्पो ग्रहो बुद्धिमद्भिः इत्युक्त्वा तद्वेतुत्यागः कृत इति ।

अथेन्द्वर्कग्रहे वर्णः सूर्यसिद्धान्तरीतितः ।
प्रमाणं स्यान्न चान्यैर्यः स्वीकृतः कल्पनाबलात् ॥१०२॥

अन्यै र्भास्करादिभिः । शेषं स्पष्टम् ।

कुभोर्ध्वसंस्थार्ककरान्तरस्थं
समुज्ज्वलं किञ्चिदिहाम्बुबिम्बम् ।
विधोस्तदर्कोत्थकरप्रकाशैः
पिशङ्गवर्णं सकलग्रहेऽतः ॥१०३॥

कुभाया ऊर्ध्वसंस्थानां परितोवर्त्तमानानामर्ककराणामन्तरस्थं विधोर्जलमयबिम्बं तदर्कोत्थकरप्रकाशैः किञ्चित्समुज्ज्वलं दृश्यतेऽतस्तस्य सकलग्रहे सर्वग्रासावसरे तद्बिम्बं पिशङ्गवर्णं लोकाः पश्यन्तीति शेषः । 'कडारः कपिलः पिङ्गपिशङ्गौ कद्रु पिङ्गलावित्यमरः ।"

अन्यैः कुगर्भपृष्ठाभ्यां भेदा ये गणितस्य ते ।
नोक्ताः काठिन्यतोऽत्राथ किञ्चिद्वै चित्र्यमुच्यते ॥१०४॥

स्पष्टम् ।

भूस्था गृहान्तः किल रन्ध्रजाता-
न्यालोकविम्बान्यवलोकयन्ति ।
सदा निरभ्रे गगने दिनेऽर्का-
द्विधोर्निशायामिति सुप्रसिद्धम् ॥१०५॥

निरभ्रे निर्मेघे गगने ।"अभ्रं मेघो वारिवाह इत्यमरः." यदि गृहोर्ध्व तलप्रदेशे रन्ध्रं छिद्रं, तदा तद्गृहमध्ये तच्छिद्रद्वारेण दिनेऽह्नि, अर्का-दर्ककरप्रकाशादालोकविम्बानि भूस्था भूपृष्ठस्था अवलोकयन्ति। एवं निशाया रात्रौ विधोः प्रकाशाद्विम्बानि पश्यन्तीति । अत्र दिनसं भग्रहादर्शने दृग्दोषस्तथा रविकिरणकारणतया लुप्तबिम्बत्वहेतुद्वय वर्त्तते । तत्र गृहान्तःस्थस्य दृग्दोषाल्पता तु जाता, लुप्तत्व तु नाल्पता गतमित्यतो दैवादेव विम्बदर्शनं तथापीति निर्णयम्।

रविग्रहेऽर्कग्रसनस्य रीत्या
पूर्वाकृतौ तान्यपि खण्डितानि ।
इत्थं न चेन्दोर्ग्रहणे क्रमेण
भिन्नैककक्षावरणस्थितेश्च ॥१०६॥

स्पष्टम् ।

गृहेत्वम्बुविम्बस्यसन्दर्शनं स्या-
त्तदूर्ध्वार्करश्मिप्रकाशैस्तमोऽन्तः ।
विनाऽऽलोकसम्बन्धमक्ष्युद्भवं तत्
कथं दर्शनं चान्यथा तार्किकाणाम् ॥१०७॥
करायोगतो वास्तवं म्लानरूप-
प्रभावाच्च नेत्राभिघातस्य दृश्यम् ।
कुभाच्छादितं पूर्वसद्रूपमिन्दो-
र्यथा स्यात्तथा तन्त्रभिर्दृश्यतेऽतः ॥१०८॥
अनुज्ज्वलः सूर्यकरप्रदुष्ट-
दृशा न दृश्यो जलजः कथंचित् ।

दृश्योऽत एव ग्रहणे रवीन्द्वो-
र्दुर्दृष्ट्यभावात्सुदृशेन्दुरेषः ॥१०६॥

ग्रहे ग्रहणे यावान् ग्रासस्तावति अधः प्रदेशे रविकरयोगाभावात् तद्दूर्ध्वार्ककरश्मिप्रकर्षहेतुमिस्तमोऽन्तर्भूभामध्येऽप्यमयस्य प्राकृतस्य विम्बस्य सन्दर्शनं स्यात्। अन्यथा ग्रहणाभावावसरे तार्किकाणामनुभवशीलानामालोकसम्बन्धं विनाऽक्ष्युद्भवं तद्दर्शनं कथं भवेत् यथा मार्जारमूषिककुक्कुरादीनामन्धकारे प्युज्ज्वलालोकसाहाय्यव्यतिरेकेण दर्शनशक्तिबाधो न भवति, तथा मानवनयने दर्शनशक्तिरालोकं विना नास्ति अतो हेतोर्ग्रहणे कराणामसंयोगेन नेत्राभिघातस्याभावात् कुभाच्छादितं म्लानरूपमनुज्ज्वलं वास्तवं प्राकृतं पाञ्चभौतिकमिन्दोः पूर्वसद्रूपं नृभिर्ग्रहणदर्शनलोलुपैर्जनैर्दृश्यते । ग्रहणभिन्नसमयेऽनुज्ज्वलो जलजश्चन्द्रः प्राकृतो न तु जलमयो गृहः सूर्यकिरणदूषितदृशा कथंचिन्न दृश्यः। अत एव रवीन्द्वोर्ग्रहणे तद्दोषाभावादेव इन्दुश्चन्द्रः सुदृशा दृश्यो भवतीति ।

इति—भागलपुरमण्डलान्तर्गतचयनपुरनिवासिपण्डितहंसराजशर्मसूनुश्रीगङ्गाधरमिश्रकृते सिद्धान्ततत्त्वविवेकस्य वासनाभाष्ये चन्द्रग्रहणाधिकारः समाप्तः।

इति श्रीकमलाकरविरचिते सिद्धान्ततत्त्वविवेके
चन्द्रग्रहणाधिकारः

